

Hoàng Khuyết Khúc Chi Phương Thảo Bích Sắc

Contents

Hoàng Khuyết Khúc Chi Phương Thảo Bích Sắc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	52
8. Chương 8	59
9. Chương 9	68
10. Chương 10	78
11. Chương 11	84
12. Chương 12	95
13. Chương 13	102
14. Chương 14	111
15. Chương 15	119
16. Chương 16	128
17. Chương 17	136
18. Chương 18	145
19. Chương 19	153
20. Chương 20	163
21. Chương 21: Phiên Ngoại 1: Ký Sự Sinh Hài Tử Của Tiểu Tuyền	173
22. Chương 22: Phiên Ngoại 2: Diệp Bàn Nguyên	179

Hoàng Khuyết Khúc Chi Phương Thảo Bích Sắc

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, 1×1, xuyên không, sinh tử văn,...Edit: Hồng VũNhân vật: Kỳ Oát Tuyền (Tể Lăng Kỳ) x Mị PhạmH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-khuyet-khuc-chi-phuong-thao-bich-sac>

1. Chương 1

“Đây là chỗ nào?”

Kỳ Oát Tuyền, đại học Y nổi danh năm ba, theo học chuyên ngành văn học cổ đại kiêm hệ chính trị, được cha mẹ cưng chiều, kinh tế gia đình sung túc. Hắn là cháu đích tôn độc nhất trong gia tộc, được thương

yêu đến mức muốn thế nào là có thể đó, nhưng dường như thiên tính trời cho, hấn đối với những việc này không hề để tâm, vì vậy cũng làm cho người ta cảm thấy – thiếu gia này rất kỳ quái.

Một người như vậy, không hiểu tại sao đến được chỗ này – một không gian hư ảo, khắp nơi đều trong suốt như thủy tinh.

“Nếu ta không nhớ lầm, lúc này còn ở trường học đi?” Tuyền tự hỏi: “Lâm Tư Hoàn còn hướng ta thông báo a, nên này hấn là nằm mơ sao?”

Tuyền có một hảo dung mạo, thể nhưng càng lớn lên, hấn phát hiện bản thân rất được nam nhân hoan nghênh, nhất là “thụ” (cái này ai cũng biết hen *cười khẩy*)

Mà nhờ hủ nữ chỉ lối, phúc phần của đường tử, Tuyền đối với đồng tính luyện ái không hề xa lạ, người lại hiểu biết còn hơi bị nhiều.

“Đây không phải mơ, mà là thật!” Thanh âm vang lên, một người xa lạ phiêu phiêu bay tới “Chào người, ta là vận thấu sử (người đưa đón) – Du.”

“Nhĩ hảo.” Tuyền cũng lễ thượng vãng lai (lấy lễ đáp trả) “Xin hỏi, ta vì sao lại ở chỗ này?”

“Ân, người thật hoà nhã, ta thích người hơn hấn.” Du cuối đầu lẩm bẩm.

“Hấn?”

Tuyền cảm thấy thú vị, hay là ở đây có chuyện vui gì muốn rủ hấn ngoạn cùng?

Du không nhiều lời mà hết sức thành khẩn nói: “Thực xin lỗi, đều là sai lầm hai mươi năm trước của ta, mới làm tính cách của các người loạn chỗ, thật sự có lỗi.”

“Tính cách loạn chỗ? Là sao a?”

Du dùng thuật đọc tâm, rất nhanh liền hiểu khúc mắc của hấn, liền giải thích nguyên do, thế giới này do năm không gian cấu thành, bốn cái là nơi con người sinh sống, còn lại là nơi thấu vận sử bọn hấn cư ngụ.

Kỳ thật bản thể của một người đều tồn tại ở bốn không gian, dao động tương đồng như nhau, nhưng tính cách bất đồng, thấu vận sử chịu trách nhiệm chuyển dời những tính cách khác nhau, mà hấn trong một lúc sai lầm...

“Người đem ta và một “ta” ở không gian khác để làm chỗ sao?”

“Ân.” Hấn cẩn thận gật đầu.

“Thực xin lỗi, bất quá cũng phải đem các người đổi lại, bằng không, vận mệnh các người sẽ rối loạn, còn làm tổn thương nửa kia của mình, ta không thể ngăn cản “người” kia, hiện tại nhất định phải ngăn cản “người” này.”

“Như vậy a...”

“Người không cần thương tâm.” Thấy hấn không nói, nén lại cơn giận, giọng nói hơi nghẹn ngào nói: “Bây giờ ta sẽ đưa người về, một nửa kia đang đợi người, bất quá người của không gian kia đã làm chút... Nhưng bây giờ người đi, tất cả đều có thể tốt lên... có thể tốt lên...” Hấn hướng Tuyền giải thích, nhưng hình như là đang củng cố niềm tin của chính mình.

Tuyền thật đến cười khổ cũng không nổi, hiện tại kẻ nên khóc phải là hấn đi?

“Hào, hảo, đừng khóc.” Hấn dùng tay xoa nhẹ mái tóc đen của Du “Chẳng phải hiện tại người đến cứu ta sao?” Sau đó đáp trả lại Du một nụ cười sáng lạn.

Du ngẩng đầu lên, nhìn vào con người đen của hấn, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt trao đổi trong yên lặng làm người ta thêm phần yên tâm... Du nở nụ cười, “Ân, ta đưa người đi! Nhưng chuyện của không gian khác, ta không thể nói với người, đó là phép tắc, người phải tự lực cánh sinh a.”

“Cái gì?”

Tính cách của chính mình bị đặt lầm chỗ, cuối cùng vẫn phải dựa vào mình tự lực cánh sinh... Đây là cái phép tắc chó má gì a?

“Thực xin lỗi, đây là phép tắc...” Đầu Du lại cúi xuống thấp hơn.

Hồng bét, hẳn quên mất tiểu tử này có thuật đọc tâm!

Vì thế Tuyền vội vàng sửa miệng: “A, cái kia là ta thuần túy phát tiết thôi, người không cần để trong lòng a, haha.”

“Đúng rồi, thời gian không còn sớm, nhanh đưa ta đi đi.” Hẳn ra sức tìm cách lãng chuyện khác.

“Vây, bắt đầu đi! Tập mạp lí nha...” Theo chú ngữ từ miệng Du, thân thể Tuyền dần trở nên nhẹ bồng, cảm giác như hoà vào nơi này.

Tại lúc hẳn sắp mất đi cảm giác, hẳn lại nghe được thanh âm Du: “Người là một người thật ôn nhu, mặc dù không thể nói người biết chuyện gì, thế nhưng ta có thể cho người một lời tiên đoán, tin tưởng chính mình, dùng tâm lắng nghe, dùng não suy nghĩ, dùng bản thân mình bù đắp, hướng người yêu nhất thẳng thắn, dành trọn tín nhiệm, tạo nên cái thuộc về người, hạnh phúc sẽ mãi cùng người tồn tại...Cảm tạ người, người ôn nhu.”

Kết quả là, một năm, một tháng, một ngày kia, Kỳ Oát Tuyền xuyên qua thời không.

“Nguyên lai đây là xuyên không không có cơ sở trong lịch sử a.” Tuyền không khỏi cảm thán.

Bất quá...

Nếu không phải một mình một bóng...

Nếu không phải quần áo tả tơi...

Nếu đây không phải là nơi thâm sơn cùng cốc...

Nếu không phải...

Có lẽ hẳn sẽ vui vẻ một chút...

Ai, nhân thiện bị nhân khi (người tốt bị người khi dễ), quả nhiên không sai.

“Ầm” một tiếng, âm thanh vang dội trong đầu, hẳn bắt đầu suy xét những việc xảy ra ngày hôm nay.

Chấn động suốt hai mươi ba năm trôi qua đều so với hôm nay không là gì, mặc danh kỳ diệu được người ta cho hay mình sinh lầm chỗ, lại mặc danh kỳ diệu bắt quay lại nơi đó.

Dù là thân thể ở không gian này cùng thân thể ban đầu của hẳn bề ngoài tương đồng như nhau, chẳng qua là thêm chút phong vị cổ xưa, cũng không có cái gì là không quen.

Bất quá, hẳn hiện tại chính mình là ai cũng không biết, lại càng không muốn nghĩ tới...

Hảo phiền!

Hẳn hận nhất là phiền não, lúc này kẻ lười trong cơ thể lại nổi lên, vì thế hẳn quyết định dứt khoát – trước tiên ngủ một giấc tính sau.

“Xin hỏi người ở chỗ này làm gì?” Lúc hẳn đang định ngủ, một đại thúc xem chừng là nông phu đi đến bên cạnh hỏi: “Nơi thâm sơn cùng cốc này, bình thường không có người qua lại, tối nữa thường có dã thú lui tới, người không có việc gì thì mau ly khai đi!” Đại thúc chân thật khuyên nhủ.

Tuyền sau khi nghe vậy, nhân cơ hội này, vận dụng lý do thối nát do kẻ nào đó nghĩ ra – mất trí nhớ, đi theo đại thúc nông phu về nhà.

Nhà đại thúc chỉ có hẳn cùng thê tử, gian phòng không lớn lắm, nhưng mà hai phu phụ vẫn nhiệt tình chiêu đãi Tuyền, cho hẳn thay nhất kiện y phục sạch sẽ, cũng cho hẳn ăn ở.

Thừa dịp trong lúc cùng bọn họ sống chung, Tuyền nhân cơ hội nghe ngóng tình hình thực tế của không gian này.

Không gian này gọi là Kỳ Nghệ, do hoàng tộc chi phối, đương kim hoàng đế họ Tể, danh Lăng Kỳ, năm nay hai mươi, có một huynh một đệ, tính tình tùy hứng làm bậy, xảo quyết hà khắc, có thể nói là nhất danh bạo quân, nhưng hấn bụng dạ thâm sâu, giỏi lợi dụng kẻ khác, bất cứ ai cũng không được phép khinh thường.

Chỉ là năm năm trước, không biết vì cái gì, mà vị bạo quân này lập một nam hậu, cũng sinh ra một nhi tử.

Tuyền nghe đến đó ngu người “Cái kia, hài tử... nam nhân có thể sinh sao?”

Mà đại thúc thần nhiên đáp: “Có thể!”

Bởi vì Kỳ Nghệ hoàng cung, có một mảnh Thuỷ Tinh Dục Lâm, có thể làm nữ tử không sinh được con, hoặc nam tử thai nghén con nối dõi! Nhưng hai năm trước, hoàng hậu ám sát hoàng đế, kết quả xử hoàng hậu cùng thái tử lưu đầy biên cảnh. Nghe nói hiện giờ hoàng đế chính vì thái tử vị không người kế thừa mà phiền lòng, dân gian gần đây đồn đại hoàng đế muốn tìm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sắc phong làm hoàng hậu.

Tuyền sau khi nghe xong, đối với vị hoàng đế này nảy sinh hứng thú...

Hoàng đế vì cái gì thành thân cùng hoàng hậu?

Hấn yêu hoàng hậu sao?

Vậy hiện tại vì sao muốn tìm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?

Mà hoàng hậu vì sao muốn ám sát hoàng đế?

Hấn không thích hoàng đế? Vậy sao lại vì y sinh hạ thái tử?

Vì để thảo mãn tính hiếu kỳ của mình, Tuyền ra một quyết định.

Hấn hướng đại thúc xin một bản đồ, lấy lý do vào thành khám bệnh, dự định nhìn xem hoàng thành.

Nhưng từ đây đến hoàng thành rất xa, vì vậy đại thúc tặng hấn một lão mã (ngựa già a), thê tử hấn còn chuẩn bị cho y lộ phí đi đường.

Lúc gần đi, phu thê họ đối Tuyền nhắc nhở cẩn thận, muốn hấn chú ý an toàn cùng thân thể, tình cảm lưu luyến hiện lên rõ rệt.

Tuyền mang theo lòng cảm kích đôi phu phụ lên đường ra đi. Nhưng thật ra trong lòng hấn hiểu rõ, chính mình không phải vì hiếu kỳ, mà dưới ngõ ngách nào đó nơi đáy lòng hấn tồn tại một khác khao chân chính, đối với hiện tại không cam lòng, không nghĩ như vậy mà trải qua quãng đời còn lại.

Đây là một chặng đường dài gian nan, khi hấn đến cuối cùng, có lẽ hạnh phúc đã bắt đầu...

Cưỡi lão mã, chậm rì rì đi hơn nửa tháng, Tuyền rốt cuộc đến một trấn thành nhỏ nơi biên cảnh Kỳ Nghệ.

Nhưng không biết vì sao, từ lúc hấn tiến vào trấn nhỏ, liền có vô số người nhìn về hướng hấn một cách kỳ quái, bọn họ vừa nhìn thấy khuôn mặt hấn, liền bắt đầu cẩn thận đánh giá, cuối cùng là tụ thành một chỗ như đang thương lượng cái gì.

Tuyền nhìn quen dần dần cũng không cảm thấy kỳ quái, vẫn như cũ làm theo ý mình, hiện tại đối với hấn mà nói, không có gì hấp dẫn hơn được ăn no ngủ ngon.

Lúc này, phía trước có một lão nhân đi tới, hấn tiến tới định hỏi khách *** nơi này ở đâu, ai ngờ chưa kịp hỏi, người nọ nhìn hấn một cái, sau đó nheo mắt lại nói: “Nơi ngươi muốn tìm ở chỗ ngoặt phía trước bên trái, đi về phía trước, qua một ngõ nhỏ liền đến.” Nói xong liền ly khai.

Tuyền nghe xong một đầu mờ mịt, bất quá vẫn chiếu theo lời hấn nói đi đến địa phương kia.

Đi a đi, rốt cuộc cũng đến nơi, chính là...

“Con mẹ nó, chỗ lão nhân kia chỉ là đến “làng chơi” a.”

Trên đường phố này vô luận nam hay nữ đều ăn mặc táo bạo, cái gì là “Đai đeo sam” “bikini” ở đây đều có!

“Oa a!” Bỗng nhiên Tuyền cảm thấy có thứ đông tây gì đó đánh lên đầu gối, cúi xuống nhìn thấy...

Đúng là một tiểu oa nhi ba bốn tuổi, bô dáng thủy thủy nộn nộn, ánh mắt to tròn đen láy sáng ngời, làn da vừa trắng vừa mềm, hoa phổ cư nhiên lại có tiểu sinh vật đáng yêu vậy sao? Chờ một chút...! Hẳn không làm cái gì đó trong *** đi...?

“Oa a, đại thúc ngày xưa biến thái cũng hơn quá đáng a!”

Tuyền thích nhất tiểu oa nhi khả ái phần nộn, nghĩ đến hài tử lại có cảnh ngộ bi thảm như vậy, nhin không được trên đường ôm lấy oa nhi “nước mắt là cả” (Vâng, tính anh nó là như thế =)

Đang lúc hân “thần kinh điên loạn”, là lúc tiểu oa nhi mở miệng: “Ôm ôm, bé cưng, trở về.” Vừa nói vừa chỉ toà lâu xa hoa nhất hoa phổ. (pé kute wá, ta mún có 1 pé như vậy...oaoaoa)

“Cái... cái gì?”

Tuyền ôm trong tay tiểu nam hài tự xưng là “bé cưng” đang trong lúc ngủ mơ, trên mặt treo một nụ cười xấu hổ, đứng ở nam quan quán nổi danh hoa phổ – đại đường Căng Uyên Lâu, hiện tại lầu trên lầu dưới vô số nam nhân hướng tới hân với đôi mắt hiếu kỳ.

Tiến vào nơi này mới biết được, bé cưng kỳ thực là nhi tử của lão bản Căng Uyên Lâu, bất quá, phụ thân này thật đúng là không xứng đáng mà, cư nhiên đem hài tử dưỡng ở trong này.

Hân âm thầm chỉ trích phụ thân tiểu oa nhi, nhưng không phát hiện người chung quanh mình đều thối lui, đứng trước mặt hân là một nam nhân biểu tình băng lãnh.

Y tựa như cường bạo cướp đoạt lại bé cưng đang trong lòng ngực hân, khẩu khí nói chuyện kém tới cực điểm, “Cút! Những năm đời ta không nghĩ muốn lại thấy ngươi, thừa dịp ta còn chưa giết ngươi, mau cút!” Lời nói sắc bén, vẻ mặt lãnh diễm, ánh mắt không mang chút hơi ấm...

Đó là chán ghét... không, đó là hận!

Không hề che dấu.

“Ngươi là ai?” Tuyền thành thật hỏi.

“Ngươi?” Trong mắt y hiện lên tia kinh ngạc cùng hoài nghi. “Ngươi không nhận ra ta?”

Tuyền cũng cảm thấy khó hiểu, “Ta nên nhận ra ngươi?”

Y đánh giá cẩn thận hân một phen, sau đó dùng hai ngón tay đặt lên kinh mạch của hân.

Y là đang tìm “mạch môn” sao? Tuyền lộ ra mỉm cười, nói xấu sau lưng, tìm cũng vô dụng, hân không có võ công a!

Thấy Tuyền không phản ứng, đối phương lập tức hé ra biểu cảm tươi cười không thật. “Vị huynh đài này, thật sự ngưỡng mộ, ta làm ngươi với một người quen, thất lễ, mong huynh bỏ qua cho.”

“Không dám, không dám. Nhân sinh trên đời, khó tránh khỏi gặp người tương tự nhau, ta đương nhiên sẽ không trách tội nhân huynh.” Tuyền hồi đáp hân một nụ cười sáng lạn, nhưng đối phương bị bộ dáng tươi cười kia dọa cho sợ hãi, thối lui một bước.

Xem ra bọn hân không chỉ là nhận thức, hân là con rất quen thuộc đi.

“Bất quá, nhân huynh a.” Tuyền bày ra biểu cảm nghiêm túc: “Ta có chút phiền toái, ngươi có thể hay không thu lưu ta ở chỗ này làm việc?”

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

Người nọ im lặng suy nghĩ, phút chốc hỏi: “Ngươi muốn ở đây làm việc gì?”

“Tập dịch, tiểu nhị, gì cũng được.”

Nếu bọn hân rất quen thuộc, đối phương sẽ nhân cơ hội này bắt được “đuôi hồ ly” của hân mới đúng, Tuyền nghĩ thầm.

“Có thể” người nọ loan ra một tia mỉm cười, “Bất quá ngươi không cần làm tập dịch.”

“Sao?” Bộ dáng tươi cười của Tuyền đóng băng trên mặt.

Hắn chỉ chỉ hài tử nói: “Việc của ngươi là bồi bé cưng ăn, uống, ngoạn, vui vẻ!”

Đó không phải... “bảo mẫu” sao?

“Không tốt à?” Hắn cười hết sức vui vẻ cũng hết sức đáng đánh, “Ta sẽ không miễn cưỡng huynh đài.”

“Ta làm!” Tuyền tức giận đến nghiêng răng, thật sự là ức chế mà. (ta chế = =)

“Vậy bắt đầu từ mai, bé cưng do ngươi chiếu cố, tiền công cuối tháng ta sẽ trả, một lượng bạc một tháng.”
Này còn khích hắn lần nữa.

“Xem như ngươi lợi hại!” Tuyền thầm mắng một tiếng, không quên hỏi việc chính, “Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo đại danh nhân huynh, còn có hài tử, kêu là “bé cưng” sao? Ngươi cùng hắn là...?”

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

“Ta là Mị Phạm, là phụ thân của hắn, hài tử không có tên, gọi là bé cưng, bởi vì...” Tuyền lần đầu nhìn thấy một người có biểu tình như vậy – bi ai, phẫn nộ, bất đắc dĩ, đều hợp lại trên gương mặt xinh đẹp, khiến người ta không nhận được tim đập thình thịch.

“Hắn là một “ngốc tử”.” Nói xong, y liền quay đầu ly khai.

Tuyền một mình ở đại sảnh, đắm chiêu nghĩ lại tất cả việc phát sinh hôm nay.

“Bé cưng, lại đây, nơi đó không thể đi, đó là khách phòng người ta làm sinh ý.”

“Bé cưng, đây là đầu cá, không thể ăn, thịt cá ở đây, tới tới đây, ăn, bây giờ mới ngoạn... A! Không được, nhả ra a...!”

“Bé cưng, hôm nay trời lạnh, lại mặc quần vào... A! Đây là quần mặc ở phía dưới, không phải áo a!”

Thời gian qua đi, chớp mắt Tuyền đã làm ở Căng Uyên lâu được một tháng. Trong khoảng thời gian này, chuyện kể được có thể như nước sông cuộn cuộn không dứt, như Hoàng Hà vỡ đê không thể vãn hồi.

Khoảng thời gian hơn một tháng qua so với dĩ vãng một năm trước còn mệt hơn, bây giờ hắn mới hiểu làm mẫu thân có bao nhiêu mệt nhọc, hài tử a, chính là “ác ma cùng thiên sứ hợp thành một thể.”

Tuyền thật sự là kẻ dễ thích nghi, hoàn cảnh mới cùng đám người chung quanh cũng không làm khó hắn, trừ bỏ đôi lúc nghe được những thanh âm *** ngữ này đó, còn lại toàn bộ có thể coi như không có trở ngại.

Điều duy nhất khiến hắn đau đầu chính là bé cưng, vừa thấy hắn đến liền chạy ào tới miệng luôn luôn “ngoạn ngoạn, ngoạn ngoạn” không ngừng, Tuyền bị hắn quấy không có biện pháp, chỉ có thể bồi hắn ngoạn, mỗi lần như vậy bé cưng đều cười đến thập phần vui vẻ, Tuyền phi thường thích nhìn hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, dù sao cũng cảm thấy được nhìn khuôn mặt tươi cười này giống như là nhìn thấy toàn bộ thế giới.

Bé cưng chỉ có thể nói được vài từ đơn giản, những mặt còn lại so với hài tử bình thường vẫn chậm hơn, vì vậy mà bị người ta nói là ‘trì độn’. Hơn nữa cũng bởi vì ‘ngốc’ mà hắn thường bị mấy tiểu quan trêu chọc, nhưng Mị Phạm luôn ở một bên khoanh tay đứng nhìn, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, hắn tuyệt đối không can thiệp.

Về phần nương của hài tử, Tuyền chưa bao giờ gặp qua, nghe nói là sinh bé cưng xong thì rời bỏ, sự thật như thế nào thì không rõ.

Lại nói, sinh ý ở Căng Uyên lâu có thể cho là tốt!

Mỗi ngày đều có một loạt khách nhân vun ngân lượng vào nơi này, mà nguyện vọng to lớn nhất của những kẻ đó là bò lên được giường của Mị Phạm, bất quá chưa kẻ nào thành công.

Mị Phạm là nam nhân xinh đẹp nhất hắn từng gặp qua, mãi mãi là một bộ dáng bình tĩnh lãnh đạm, đôi băng mâu cao ngạo che dấu vẻ tài hoa phong nhã, nhưng tính cách thì...

Nếu không phải y cùng bé cứng bộ dáng có điểm tựa tựa nhau, dựa vào tính cách một trời một vực như vậy, hẳn không thể tưởng tượng ra bọn họ có quan hệ huyết thống.

“Ài... Không ai là hoàn mỹ, dù có xinh đẹp thế nào, tính cách cũng thật là nóng nảy tệt hại a.” Tuyền tự nhủ. “Nếu như ôn nhu một chút, biết quan tâm một chút, cho dù là nam nhân, buộc ta ở rể, ta cũng theo đuổi a!”

Đáng tiếc mộng tưởng cũng chỉ là mộng tưởng!

“Người ngồi xồm ở phòng bếp làm gì?” Ngửi khí lạnh như băng, không cần quay lại Tuyền cũng biết là hẳn.

“Không có gì.” Đứng lên phủi bụi trên quần áo, chạy đến mở nắp vung ra, múc vào một chén cháo. “Nhi tử người đói bụng, ta nấu cháo cho hẳn ăn.”

Tuyền xoay lưng về phía Phạm, cho nên không nhìn thấy sắc mặt khác thường của y.

“Khụ, khụ.” Vài tiếng ho khan từ miệng Phạm phun ra, y hơi nhú mào, bước đi loạng choạng, không cần thận trọng phải bả vai hẳn, chén cháo cũng vì lay động mà đổ tung toé.

“Này, người...” Tuyền có chút không vui, muốn nói cái gì đó liền thoáng thấy sắc mặt y đỏ ửng.

“Người bị bệnh?” Vội vàng buông chén cháo trong tay xuống, Tuyền một tay áp lên trán y, “Nóng quá, người đang sốt a?”

Nhưng y không chút cảm kích vươn người né tránh tay hẳn, “Không có việc gì... khụ khụ, uống thuốc ngủ một lát là tốt rồi.” Nói xong, từ lòng ngực lấy ra một gói thuốc, có chút run rẩy đi đến bếp đổ vào bình.

Bị lơ, Tuyền bĩu môi, mặc kệ y, nhắc tới là phiền, “Hừ! tự làm tự chịu, không thể sống tốt!”

Đến gian phòng bé cứng, bé cứng ngồi trên giường đã sớm không đợi được, vừa nghe thấy mùi thức ăn liền chạy đến giờ bàn tay nhỏ nhắn lên.

Tuyền thấy bộ dáng thiên chân vô tà của hài tử, tâm tình bất giác tốt lên rất nhiều, cùng bé cứng vừa ăn vừa ngoạn... Ăn uống no nê, cũng không quên kể chút chuyện cổ tích dỗ hẳn vào giấc ngủ(Tiểu Vũ: anh này làm papa tốt vá a:”>) (Tiểu Thảo: đúng a, đây là hình mẫu papa lý tưởng a ^v^)

Chờ bé cứng ngủ say, đã đến giờ Tuất, mà bình thường đây là thời điểm sinh ý Cánh Uyên lâu tốt nhất, Tuyền mệt mỏi ly khai gian phòng, cả ngày làm bảo mẫu, đây cũng là lúc nên nghỉ ngơi.

Khi trở về phòng, trên đường qua đại sảnh, bỗng nhiên cảm thấy hôm nay dưới lầu tựa hồ vô cùng nóng nực, hiếu kỳ, hẳn dừng chân lại quan sát.

“Phạm lão bản, người chẳng phải quá bất công sao?” Người khách làng chơi vốc người lực lưỡng trong tay cầm hai chén rượu, một tay đuổi đến trước mặt Mị Phạm, vẻ mặt tươi cười *** loạn, “Ta đặc biệt đến chỗ người ủng hộ, cư nhiên cũng không cùng ta cạn một chén rượu, vậy hơi quá đáng a.”

Không biết ai mới là kẻ quá đáng, Tuyền liếc mắt khinh thường, bất quá nhớ lại vết xe đổ của y.... “Thật sự là tự tìm cái chết!”

Tuyền sở liệu không sai, chỉ thấy tay Phạm đuổi ra, đang muốn điểm lên huyết vị trước ngực đối phương, nhưng hẳn bỗng nhiên ho khan một trận, hành động bị gián đoạn còn bị kẻ kia bắt lấy tay.

“Haha, người ta nói bình sinh có bốn đại hỉ, nhìn người mà xem, hôm nay ta có những năm đại hỉ.” Hẳn không biết liêm sỉ nói lớn làm cho mọi người đều nghe thấy được.

Mị Phạm bị hẳn giữ chặt, chẳng những không phản kháng, còn tỏ vẻ vô lực, những tiểu quan khác nghĩ muốn tiến đến giải vây, ai ngờ kẻ nọ ỷ bản thân to lớn, vẫn không chịu thỏa hiệp, cường thế muốn lôi kéo Mị Phạm ly khai.

Mị Phạm có chút phản kháng, nhưng vì nhiệm phong hàn, khí tức không thông, vận khí còn khó dừng nói đến xuất chương. Hiện giờ trước mắt có điểm mơ hồ, hẳn hiểu rõ bản thân mình chống đỡ không được bao lâu.

Khách nhân kia liếm liếm môi, một tay khiêng hấn trên vai, bước đi thật nhanh, đón nhận mọi ánh mắt thèm muốn lên lầu, “Haha, Phạm lão bản, người yên tâm, ta nhất định sẽ...”

“Bốp!” Hấn nói chưa hết câu, một tiếng đập lớn phát ra từ sau ót hấn, mọi người trong lầu đều chết lặng.

“...”

Từ trên lầu nhìn lại, khách nhân kia vẫn đứng đó, trên đầu chảy xuống hai đạo tơ máu, không bao lâu liền “Bịch” một tiếng ngã trên mặt đất, nhưng Mị Phạm trên vai hấn lại được người khác tiếp lấy. (Tiểu Vũ: anh hùng cứu mỹ nam)

~)(Tiểu Thảo: á á á.....)

Còn cái kẻ nào đó tiếp lấy Mị Phạm, sau đó điềm nhiên buông bình cổ trong tay xuống, để nó tiếp tục làm sứ mạng đồ trang trí. (Tiểu Thảo: bình này tốt, chắc chắn mắc tiền, đập thế còn hok vỡ..)

Hết thấy trở lại như cũ, kẻ nào đó – Tuyền- nhìn xuống lầu thấy mọi người đều im lặng trộm liếc hấn, sau đó xấu hổ gãi đầu “Ai nha! Ta đã nói rồi mà, để hung khí ở chỗ này là không tốt a.”

“Nhìn xem, không phải xảy ra chuyện rồi sao?” Tuyền tự hỏi tự đáp, như đang diễn, “Tay ta trượt một cái, vị đại ca này liền thành như vậy, thật sự là nghiệp chướng a! A di đà phật. Goodbye!” Nói xong chấp tay cúi đầu, ôm Phạm chạy lấy người. (Tiểu Vũ: =]] ng‘ ta là bỏ của chạy lấy ng‘, còn anh là ôm mỹ nhưm r mới chạy)

Dưới sảnh vẫn là một mảng im lặng, không khí nặng nề duy trì thật lâu mới có người mở miệng lên tiếng: “Người nọ... Sao lại thế này?”

“.....”

Tuyền ôm Phạm về phòng, lại phát hiện y đã ở trong trạng thái bán hôn mê, tình trạng này làm hấn rối loạn không ít, trước đây chỉ có cha mẹ chăm sóc hấn, nào có chuyện hấn chăm sóc người ta đâu?

Hấn cố nhớ lại tình cảnh trước kia mình bị sốt, sau đó bắt đầu lục tung phòng lên, tìm chăn bông dày, dùng khăn thấm nước ẩm, đặt lên trán y, có thể nói là tay chân lúng búng, bất quá cũng vì vậy mà có chút thu hoạch ngoài ý muốn.

“Ấn... Nhìn không ra tiểu tử này cũng biết thương con của hấn.” Một rương tràn đầy tiểu y phục thập phần bắt mắt.

“Ai nha, nguyên lai hấn còn thích đọc sách.” một giá tử thư chất chồng cũng không phải gạt người.

“Uy, tốt xấu gì cũng coi như là một tú bà, này... Cũng xem như là quá giản dị đi?” Tủ quần áo hết thấy chỉ có vài kiện y phục thường ngày thực sự là đoạ người.

Chờ Tuyền thu thập hết thấy, liền đi đến bên cạnh Phạm nói: “Lão bản, ta chuẩn bị tốt rồi, nhớ tăng lương cho ta a, như vậy ta đi nga?”

Nhưng người trên giường mơ mơ màng màng, môi khẽ động nhưng lại không nghe rõ được là nói gì, mặt một mảng ửng đỏ, ánh mắt ướt át vô thần.

“Hả? Người nói cái gì?” Tuyền lại gần hỏi.

Chỉ nghe hấn đứt quãng nói: Phụ... Sư phụ... hảo vất vả.”

“Sư phụ, người nào a? Cái kia, lão bản a, người nhận sai rồi, ta...”

“Sư phụ...” Bỗng nhiên Tuyền cảm thấy vạt áo bị người ta kéo lại, cúi đầu nhìn thấy đúng là cánh tay trắng xanh của Mị Phạm, “Ta không muốn... một mình...”

Câu khẩn yếu ớt như vậy phá vỡ nhận thức của hấn đối với y, y điềm đạm đáng yêu, biểu tình động lòng người như vậy sợ là không được nhìn thấy lần thứ hai!

“Hảo hảo hảo.” Tuyền bình tĩnh, “ta bồi người, người buông ra được không? Bỏ tay ra đi.” Hấn một bên xoa dịu, một bên thay y dịch chỗ.

Có lẽ nghe được hần nói, biểu tình y lập tức thả lỏng không ít, tùy ý hần dời qua dời lại.

“Bất quá...” hần ngồi cạnh y thì thào hỏi: “Người chẳng phải uống được rồi sao? Thế nào nghiêm trọng như vậy?”

Không nghĩ tới Phạm thật sự nghe thấy, hơn nữa còn trả lời hần: “Được đánh đổ... Đầu thật choáng váng...”

“Nha, quý tha ma bắt!” Tuyền xót xa ân hận, chính mình nên sớm nghĩ người phát sốt chỉ muốn đi ngủ, thế nào còn có khí lực tự mình đi ngao du?

Hậm hực cúi đầu, Tuyền khẽ vuốt tóc y xin lỗi: “Thực có lỗi, ta không nên vì giận dữ mà mặc kệ người bị ốm, dù sao người đối đãi ta cũng không tệ.”

Phạm nhắm mắt lại, hưởng thụ xúc cảm ôn nhu an ủi lầm bầm: “Sư phụ... Một mình... Một mình quá... rất lạnh.”

Tuyền tuy tò mò ‘sư phụ’ trong miệng hần, nhưng càng khiến hần để ý chính là, “Lạnh? Nơi nào lạnh.”

“Cả người... Đầu lạnh.”

“Ta... Dựa vào.” Khoé miệng Tuyền run rẩy, “Thiên a, không cần ức hiếp người vậy a!”

Thế nhưng bộ dáng ôn nhu của y cuộn trong chăn, Tuyền cảm thấy ‘ái tâm’ tràn ra, tự mình cởi áo ngoài nằm vào trong chăn.

Kỳ thật không phải gạt người, cơ thể Phạm, nhất là hai chân vô cùng lạnh, tay ngược lại nóng nghi ngút, là vì phát sốt sao? Tuyền suy xét, cũng không quên đem bệnh nhân bao bọc.

Lần này y thực sự dựa vào người hần, có lẽ xuất phát từ bản năng hướng nguồn nhiệt, nhưng vẫn khiến Tuyền thủ súng nhọc kinh.

Trước kia khoảng cách hai người chưa bao giờ gần như vậy, mà chiều cao khá tương xứng làm mặt Tuyền cơ hồ sát gương mặt y.

Mị Phạm thật sự rất xinh đẹp, trước đây chưa bao giờ thấy gần như vậy, nguyên lai khoé mắt hần rất thu hút, lông mi cũng rất dài, da dễ trắng ngần, nhẵn mịn, còn có đôi môi... Thật sự là kiệt tác trời cho! Tuyền quan sát, chăm chú tựa như đứa trẻ.

“Thực ra người không xấu.” Tuyền tán thưởng nói, ngón tay thuận tiện khẽ vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ: “Có điều ta thực chọc giận người sao? Tốt với ta một chút được không?”

Người kia trong lúc ngủ mơ bị quấy nhiễu, tẽ tẽ mi, nâng nâng khoé miệng, không có lùi ra xa, ngược lại càng vui đầu gần hơn.

Trông thấy động tác đáng yêu như vậy, Tuyền nhịn không được cười thầm: “Người thật đáng yêu, cùng con trai người thật giống nhau.” Điểm điểm lên chóp mũi y, Tuyền kìm lòng không đậu hôn lên gò má trắng hồng: “Mộng đẹp, thụ mỹ nhân (người đẹp ngủ say)”

Sau đó, không quên ôm sát mỹ nhân vào lòng ngực, điều chỉnh tốt tư thế, mới nặng nề thiếp đi, hai người một đêm ôm nhau mà ngủ.

2. Chương 2

Phạm bị ôm cả một đêm, một thân toàn mồ hôi, nhiệt độ cũng hạ không ít. Ngày thứ hai, sắc trời quang minh, cảm thấy khác thường, hần mở to hai mắt, thấy rõ ràng khuôn mặt quen thuộc, theo bản năng đánh ra một quyền.

“Oa a!” Tuyền dừng nói là không có phản ứng, thậm chí còn chưa tỉnh ngủ, liền như vậy trực tiếp do đất, cơn đau ở bụng cũng tự nhiên mà đến.

Hần là người bị hại còn chưa kịp hỏi gì, tên gia hỏa kia lập tức tiến đến gần hần, một tay bóp cổ hần quát: “Người đã làm gì?”

Y cứ nhiên còn không biết xấu hổ hỏi hấn? Tuyền không thèm quan tâm đến lời dọa dẫm đó, vẫn như cũ xoa xoa cái mông đau đớn cùng cái bụng, “Một mình ta, người nói xem có thể làm gì?”

“Người...” Phạm giật mình, trí nhớ hôm qua mơ hồ nổi lên, không khỏi nhúu mày dậm chân, “Tối hôm qua là người?”

“Không phải ta thì là ai?” Hảo tâm bị xem thành lòng lang dạ thú.

Chân mày Mị Phạm nhăn càng thêm sâu, ngón tay càng tăng thêm lực đạo: “Người không phải [hấn]... Người tốt cùng là ai?”

“Ta vốn không phải [hấn]” Tuyền khinh khỉnh, hấn đã sớm nói rồi mà.

“Cái gì?” Thấy mắt y trợn tròn lên, Tuyền cảm thấy có chút không hợp.

Y không còn bình tĩnh như thường lệ, chỉ còn lửa giận không biết tên hoà cùng sát ý. Xem ra hấn đã mạo phạm đến điều cấm kị của y.

“Trước tiên người tỉnh táo lại, nghe ta nói hết.” Tuyền hảo tâm khuyên giải, “Ta cũng có thể nói là hấn, bất quá có điều... ài, từ từ chút, nghe ta nói hết!”

Tính tình mỹ nhân quả thực là hấp tấp nóng nảy, một không thuận y là y liền bóp cổ người ta, Tuyền đành nhận mình xúi quẩy.

“Ta có thể nói cho người sự thật, nhưng ngược lại, người cũng phải đem cái người biết nói với ta.”

“Này xem như giao dịch sao?” Y nheo mắt.

“Đương nhiên, bất quá, ta chỉ muốn biết rõ mà thôi.” Tuyền vô tội chớp chớp mắt, không quản nhân gia người ta có đồng ý hay không, liền đem sự tình của chính mình thuật lại một lần.

“Chuyện là như vậy, cam đoan không có lừa người.”

Nghe Tuyền nói một hơi, biểu tình Phạm có chút quái dị, suy tư nhìn hấn không nói gì.

“Uy, phản ứng chút đi bằng hữu!” Tuyền cụp mắt, “Chẳng lẽ nhân phẩm ta kém vậy a?”

Sau một khắc, Mị Phạm rút cuộc buông hấn ra, tự mình đến bên giường ngồi xuống, có lẽ là do thân thể còn chưa hảo.

“Nếu như người nói, người mới thực sự là [hấn]?”

“Không sai, không sai, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.” Dứt lời, Tuyền nhận ngay được một ánh mắt xem thường.

“Như vậy...”

“Như vậy có phải hay không người nên nói cho ta biết [hấn] là ai? Cùng người có quan hệ gì?” Tuyền lên tiếng trước.

Phạm nghe được, cười tự giễu, “Được, ta nói cho người, Tuyền... không, phải là Tề Lăng Kỳ!”

Tuyền trông thấy dáng tươi cười của hấn, nghe hấn đọc lên tên của mình, không khỏi dùng tay che ngực đè lại trái tim đang đập điên cuồng, tim đập nhanh như vậy, xúc động như vậy – Tuyền hiểu rõ, mình đã rơi vào tay giặc, cả đời không bỏ dẫy nổi.

Thế nhưng lời hấn nói cũng làm Tuyền chấn kinh.

“Ta nguyên bản cùng tộc nhân sinh sống ở biên cảnh Kỳ Nghệ, các người gọi chúng ta là “người Li Diễn”. Sư phụ ta là tộc trưởng một tộc, thông hiểu thiên đạo, có thể xem bói, hấn không có hậu duệ, đối đãi ta như thân tử, dạy ta võ nghệ cùng tri thức. Hấn tính cho ta một quẻ, nói ta sau này sẽ trở thành nam hậu Kỳ Nghệ, hơn nữa sẽ cùng hoàng đế tâm ý tương thông, cộng lí triều chính, cả đời tình thâm, rằng long đầu bạc. Quẻ của sư phụ chưa bao giờ sai. Quả nhiên hai năm sau, hoàng đế đến Ly Diễn, muốn chinh phạt bộ tộc, vì thế sư phụ lấy “thứ ta làm hậu” là điều kiện quy thuận triều đình. Hoàng đế đáp ứng, sắp xếp mọi thứ, lập ta làm hậu, bất quá sau khi tiến cung, quẻ của sư phụ lại hoàn toàn sai...” Hấn đứng bất động.

Trong phòng một cỗ khí thương tâm tràn ngập, tuyền muốn nói, lại không biết phải nói gì.

Hồi lâu, Phạm điều chỉnh tâm tình, mới tiếp tục nói: “Đại hôn qua đi, hoàng đế ly khai hoàng thành ba tháng. Sau khi hấn trở về, đối với ta thờ ơ lãnh đạm, bất quá vì quẻ tượng của sư phụ, ta cũng nhận thức, cố gắng trở thành một hoàng hậu tốt, nhưng là...” Nói đến đây, ngữ khí của Phạm tràn đầy cảm phẫn, “Hấn không thích ta thì thôi, lại dùng mê dược chiếm đoạt ta, trước mặt đại thần bốn cột ta, trước mặt huynh đệ vũ nhục ta, còn trước mặt hoạn quan làm nhục ta, sau cùng bởi vì nhất thời hứng thú, đem ta đẩy vào [thủy tinh ngục].”

Một câu lại thêm một tầng kích động, một câu tựa như mũi dao đâm sâu vào ***g ngực Tuyền. Nhìn thấy bộ dáng của y, những cảnh tượng kia như hiện rõ ràng trước mắt. Tuyền lo lắng nhíu mày, “cho nên hai năm trước ngươi ám sát hoàng đế? Vậy cùng ta có gì quan hệ?”

Nghi vấn giải một nửa, Tuyền nhất thời minh bạch, chẳng lẽ...

“Chờ một chút, ngươi nói hoàng đế, sẽ không là...”

“Hừ, không phải ngươi thì là ai? Tể gia hoàng tộc đã kéo dài trăm năm, hiện tại ở Kỳ Nghệ họ Tể cũng chỉ có hoàng tộc tồn thất.”

Không phải đâu! Đây đùa quá trớn rồi!

Không đúng, nói như vậy, bọn hấn là phu thê? Vậy bé cưng không phải là... a, thiên a!

Tuyền không biết là giết mình hay là vui sướng, quai hàm đều rớt hết xuống đất. (mất mặt quá anh ơi =.=)

Phạm liếc hấn một cái, hai tay ôm đầu gối, “Về chuyện ám sát, hỏi ta chi bằng hỏi huynh đệ nhà ngươi, các ngươi thiết hảo cạm bẫy, ta một mình một người, làm sao là đối thủ của ba người các ngươi?”

“Ta...” Tuyền không thể nói thân thể này không phải là [hấn], nhưng hiện tại, hấn phải đối với thân thể này có trách nhiệm.

Hấn mặc dù chây lười, nhưng tuyệt không trốn tránh trách nhiệm, nguyên tắc này một khắc cũng không thay đổi.

“Như vậy ngươi tin lời lúc này ta nói a?” Tuyền bắt ngờ hỏi.

Phạm cúi đầu không đáp, qua một lúc sau mới khẽ cắn môi nói: “Ngươi tới nơi này, đối mặt với đứa con ngốc mà ngươi chán ghét, lại còn bày ra bộ dạng thích thú, nói dối một cách tử mị muốn ta tin ngươi, rốt cuộc ngươi có quỷ kế gì?” Người từng trải qua những thống khổ trở nên sắc bén vô cùng.

Y quả nhiên không tin, Tuyền bất đắc dĩ nhún nhún vai, đi đến trước mặt Phạm, thận trọng đặt tay lên vai y, “Thực xin lỗi, ta không nói dối, những chuyện qua đi ta thực sự không biết.”

Nghe vậy, cả người y ngẩn ra, sau đó dường như phát tiết mà phun ra từng lời, “Xin lỗi ích gì? Ngươi tư cách hướng ta xin lỗi cũng không có! Ta chưa từng một điểm đắc tội ngươi, ngươi dựa vào cái gì đối xử với ta như thế? Chúng ta căn bản không có quan hệ, chẳng qua muốn nhìn nam nhân mang thai, khiến ta mang thượng hài tử, lúc ta thai nghén, mang ta ra cho cung nhân khán nhìn, không hề quan tâm đến cảm thụ của ta!”

“Thực xin lỗi?” Ngươi lại chỉ “Thực xin lỗi” với ta? Ta cả đời cũng không quên ngươi đã gây ra cho ta sỉ nhục cùng thống khổ. Ngươi cút! Ngươi là hoàng đế, vì dân chúng, ta không thể giết ngươi, ngươi vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mắt ta, cút càng xa càng tốt!”

Y rất tức giận, thực sự rất tức giận, có lẽ nên nói là phần nộ điên cuồng.

Nhưng Tuyền tính tình hảo, mặc y mắng cũng không tức giận, ngồi ở đầu giường cho y chỉ thẳng mặt mà mắng, cho y mắng đến thoải mái.

“Thoải mái chưa? Kỳ thật ta...” Nói xong Tuyền kéo chăn, đẩy ngã Phạm.

Động tác làm Phạm nổi lên cảnh giác, “Ngươi làm gì?”

“Giúp ngươi trải giường chiếu, cho ngươi đi ngủ.” Tuyền đáp đến nơi đến chốn: “Phong hàn của ngươi còn chưa khỏi đúng không?”

“Không cần người!”

‘Đúng, đúng, đúng, không cần ta, chỉ cần ta cút đúng không?’ Tuyền không để ý y, giống tối hôm qua giúp hẩn dịch hảo chẩn, “hảo, chờ người hết bệnh, chúng ta cùng cút.”

“Bây bạ cái gì?” Ổ chẩn ầm áp làm Phạm dần buồn ngủ, trước khi ngủ không quên cạy mạnh một chút.

Tuyền thu chiếu lại, tự mình mặc xong quần áo ngồi cuối giường, bàn tay tiến vào ổ chẩn nắm lấy bàn chân Phạm.

“Làm gì?” Phạm cả kinh.

Hai bàn chân lạnh buốt tiến vào ***g ngực ầm áp, lại khiến y khó có dũng khí nói ra lời ầm áp.

Tuyền mở rộng vạt áo ủ hai chân y vào, động tác mềm nhẹ, lại thay y xoa nhẹ vài cái, “Không có gì, chân người lúc nào cũng lạnh, tối qua đi ngủ rất khó ủ ấm, hiện tại lại lạnh, như vậy tốt rất nhiều đúng không?”

Phạm không nói gì, cũng không nhìn hẩn nữa, trực tiếp đem chăn kéo qua đỉnh đầu ngủ thiếp đi.

“Ha ha”. Tuyền nhẹ giọng cười nói: “Thực sự phi thường đáng yêu!”

Sau đó giữa hai người không còn bất kỳ lời nào, trong phòng an tĩnh hài hoà, bất tri bất giác Phạm lại ngủ say.

Tuyền tình thần phần chần nhìn thụy mỹ nhân (thụy là ngủ..) của hẩn, hồi lâu, hẩn bỗng nâng miệng cười, “Đây là duyên phận sao?”

Không phải duyên phận thì là cái gì a?

“Thụy mỹ nhân thân ái!Ta quyết định!” Tuyền tự tin nheo hai mắt ngắm nhìn thụy nhan của Phạm, “Ta dường như thích người rồi, cho nên ta sẽ theo đuổi người!”

Hẩn thích y, đơn thuần yêu mến, mặc kệ Phạm nói là thật hay giả, Tuyền chỉ biết chính mình khao khát con người kiên cường này, nội tâm cũng khát vọng được y yêu. Thế giới mới này quả nhiên thú vị. Tuyền nhìn khuôn mặt ngủ say của Phạm, càng xem càng thích, một khi đã quyết định, như vậy từ giờ trở đi...

“Uy, Si Ảnh, người nghe chưa? Người mới tới đang theo đuổi lão bản a!”

“Hừ! Theo đuổi lão bản có nhiều người, có kẻ thành công sao? Chỉ bằng tên không biết lão bản thích gì sao? Nằm mơ ban ngày.”

“Ta thấy chưa chắc, phương thức theo đuổi của hẩn thực sự mới mẻ, xem ra lão bản thực sự để ý!”

“Minh Vồng, người định cùng ta đối nghịch a?”

“Không dám, không dám, ta biết người đối lão bản có ý, lúc này mới đến nhắc nhở người.”

“Không cần người nhắc nhở, ta tự có tính toán.”

Si Ảnh – Đầu bài Căng Uyên lâu, tướng mạo tuy không phải thập phần xuất chúng, nhưng bởi vì hẩn có thể dễ dàng nắm bắt tình cách cùng điểm ưa chuộng của khách nhân, đem khách nhân bốn cột mà bọn họ cũng không biết, tâm cơ thâm trầm, đối Mị Phạm có ý, nữ vương thụ điển hình. (Chep!) (ta có đọc truyện của e này ùi, hay lắm, ngược..)

Minh Vồng – hồng bài Căng Uyên lâu, là tiểu quan bộ dạng xuất sắc nhất, lời lẽ ngọt như mật, công phu làm nũng cũng nhất lưu, luôn khiến khách nhân lưu luyến quên đường về, coi tiền bạc như mạng, nhận tiền không nhận người, câu cửa miệng: “Nhân nghĩa như rác rưởi, tiền tài để vạn vật.” Quyển rữ thụ điển hình.

Tuyền đối hai người này ấn tượng khắc sâu, tổng chung quy cảm thấy bọn hẩn sẽ là [chương ngại vật] trên con đường theo đuổi Phạm.

“Ngoạn ngoạn?” Bé cưng kêu một tiếng kéo lực chú ý của Tuyền trở về.

Lúc này Tuyền mới hồi phục tinh thần, cầm lấy thìa cười nói: “A, bé cưng, có phải hay không lại đối bụng a? Tối, đây là phần của bé cưng, đây là phần của phụ thân, ngoan ngoan, ba ba tối ụy người nga.”

Mấy ngày nay, vì theo đuổi Phạm, Tuyền xuất ra toàn thân bản lãnh, giặt quần áo, nấu cơm, trải giường chiếu, đuổi muỗi, không chỗ nào không làm, chỉ để khiến y mình bạch [hắn] cùng mình bất đồng. (thê nô))

Phạm không hề động tay, chỉ nhìn chăm chú vào chén thức ăn, sau đó lạnh lùng hỏi: “Ba ba là cái gì? Còn cái này là cái gì? Dính dấp một đoàn như tương hồ.”

“Làm ơn [ba ba] là một loại xưng hô khác của phụ thân mà thôi. Đây là cơm cà ri thịt bò, tại trù phòng các người mọc ra, bất quá không nghĩ tới chỗ các người cũng có hương liệu này.”

“Ăn ngon, ngoạn ngoạn! Ăn ăn, phụ thân ăn ăn.” Bé cưng ăn xong một ngụm, vô cùng phấn khích. (ui iu quá đi thẳng bé nà.. ~v~)

“Xem đi, không tin ta cũng phải tin nhi tử của người.” Tuyền đắc ý nói.

“hắn cũng là nhi tử của người.” Phạm phản bác.

“Tuỳ người muốn nói gì thì nói, đến, bé cưng, chúng ta tiếp tục ăn...” Tuyền chẳng thích cùng y ầm ĩ.

Phạm ngoài miệng nói vậy, nhưng tay bắt đầu chuyển động, múc một ngụm đưa vào miệng nhai kỹ.

Tuyền thấy vậy, chờ mong hỏi: “Hương vị thế nào?”

“Hơi mặn.” Nghe thấy phê bình, Tuyền lập tức xù vai, “Bất quá với tiêu chuẩn hoàng đế mà nói, người làm tốt nhất.” Nghe thấy khen ngợi, Tuyền lập tức phấn chấn.

“Bởi vì trước giờ ta chưa thấy hoàng đế nấu cơm.”

Bữa trưa kết thúc, Tuyền mang theo bé cưng đến hậu viện chơi đùa, lại gặp một người không mời mà đến – Si Ảnh.

Nguyên bản tính lơ đãng đi, nhưng hắn hình như là cố ý tìm đến.

“Người muốn theo đuổi lão bản sao?”

“Đúng a. Có vấn đề gì sao?”

“Lão bản sẽ không yêu người, người tốt nhất sớm ly khai đi!”

“Vì sao?”

“Bởi vì, người thích tiểu quý đó.”

“Cáp a! Cái này có quan hệ sao?” Tuyền có chút khó hiểu.

“Lão bản chán ghét tiểu quý này, nếu không thế thì tại sao ngay cả một cái tên cũng không có. Đối nhân đầu tiên phải biết sở thích, người lại đối y sô ghét, làm sao có thể thành công?” Ngữ khí của hắn tràn đầy khinh miệt.

“Người...” tuyền muốn phản bác, lúc này bé cưng lại giơ tiểu thủ lên, trong miệng hô “ngoạn ngoạn, ngoạn ngoạn”, hướng bọn hắn bên này chạy tới.

Tiểu hài tử bước đi loạng choạng, lúc chạy đến gần Si Ảnh, đột nhiên hướng hắn ngã xuống.

Không nghĩ tới Si Ảnh sẽ tránh qua, Tuyền không nghĩ tới sẽ như vậy, không thể kịp thời đỡ lấy hài tử, bé cưng ngã ạch xuống đất, oa oa khóc lớn.

Tuyền chạy đến ôm lấy bé cưng dỗ, mà Si Ảnh lại một vẻ mặt chán ghét nhìn hài tử, “Ngốc tử không cần tùy tiện chạy loạn.”

Tuyền rút cuộc chịu không nổi, một tay ôm bé cưng, một tay nắm vạt áo Si Ảnh, quát lớn: “Mẹ nó, ngốc tử thì sao? Người hỗn đản ở chỗ này phục phịch cái gì mà phục phịch (phục phịch =????)? Bé cưng thiên chân khả ái, so với nguy quân tử như người tốt nhiều lắm, người dựa vào cái gì khi dễ hắn?”

“Người bất quá chỉ là gã sai vặt, có tư cách gì nói những lời này?” Si Ảnh có thể nào chịu thua được.

“Tư cách? Ta lấy tư cách là phụ thân của nhi tử!” Tuyền quát.

“Phụ thân?” Hấn dao động lắm lắm, “Không có khả năng, kia lão bản làm sao có thể...” Thật kỳ lạ, hấn kinh hoảng chạy đi.

Mà khi Tuyền bình tĩnh lại, lúc này mới nhận ra sự tình không ổn, lộ tẩy!

Bất quá, bé cưng dường như cảm nhận được Tuyền đang giúp nó, đã ngừng khóc, một đôi mắt to chớp chớp nhìn Tuyền, tay nhỏ bé chỉ chỉ “Ngoạn ngoan, phụ thân.”

Nhìn hướng đứa nhỏ chỉ, thấy Phạm đứng ở đó, không biết thấy được bao nhiêu.

“Phạm” Tuyền thân thiết ôm lấy bé cưng, “Ngượng ngừng, ta lỡ miệng nói ra.”

“Không có gì.” Phạm bình tĩnh tiếp nhận hài tử.

Mấy ngày nay, Tuyền cảm thấy quan hệ của hai người có chút vi diệu. Phạm không hề lãnh đạm như trước kia, nhưng đối với Tuyền, y lúc nào cũng giữ ý, có lẽ là chuyện thương tâm trước kia khiến y khó có thể tiếp nhận.

“Người nguyện ý cùng ta kết giao không?” Tuyền cầu may hỏi.

Phạm vẫn như cũ lắc đầu, cùng đáp án trước kia một dạng như nhau.

“A, không sao, chúng ta có nhiều thời gian, ta sẽ tiếp tục theo đuổi ngươi, mãi đến khi người nguyện ý!” Ưu điểm lớn nhất của Kỳ Oát Tuyền – vĩnh viễn không bỏ cuộc.

“Phụ thân, ngoan ngoan...” Tiếng gọi bé cưng chen vào.

“Bé cưng! Ngoan.” Hài tử của chính mình vĩnh viễn đáng yêu nhất, “Đúng rồi, vừa nãy Si Ảnh nói, chán ghét bé cưng cùng cái tên có gì quan hệ?”

Phạm nhìn bé cưng liếc mắt một cái nói: “Ở chỗ này, tên hài tử là do phụ thân đặt, mà bé cưng vẫn chưa có tên nên...”

“Cho nên mọi người đều lầm tưởng ngươi không thích bé cưng!”

“Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy ta chán ghét đứa nhỏ này sao?”

“Sẽ không, ít nhất ngươi cũng tự tay làm y phục cho nó.” Tuyền tin tưởng nhìn y.

“...”

“Hảo, như vậy ta đặt tên cho bé cưng!” Tuyền xung phong đảm nhận.

“A?”

“Ta là phụ thân của bé cưng, cho nên có quyền lợi đặt tên.” Tuyền một tay chỉ vào chính mình, còn đường hoàng nói.

“Kỳ thật, trước kia hấn có đặt tên cho bé cưng, chẳng qua ta không đáp ứng...” Phạm tựa hồ nghĩ tới chuyện bất hảo, sắc mặt trở nên rất kém.

“Gọi là gì?” Tuyền tò mò hỏi.

“Tề Thương Vũ.”

Tuyền suy nghĩ một phen, vẫn là khiêm tốn xin chỉ giáo: “Có hàm ý gì sao?”

“[Thương] tức thanh sắc (màu xanh), đại biểu địa vị thấp hèn, [vũ] đồng [ngu]...” Nói tới đây, y chặn dứt thanh âm.

Thối nát! [Tề Lăng Kỳ] thật sự thối nát.

“Mặc kệ, mặc kệ, chúng ta đặt lại lần nữa.” Tuyền hiên ngang gạt qua, “ta kỳ thật sớm nghĩ hảo, nếu có nhi tử, tên sẽ gọi là [Hong Lãm]. [Hong] ý chỉ quảng đại, mà [Lãm] hàm nghĩa uy thế nghiêm chỉnh, thế nào? Oai phong lẫm liệt đúng không? Tên cực kỳ thích hợp với thái tử.” Đúng chuẩn ‘buôn dưa lê, mèo khen mèo dài đuôi’.

Phạm vô lực nhún vai, “Người có thể hay không nghe ta nói, hài tử sinh ra vốn đã yếu kém, không thể làm thái tử.”

“Vì sao không có khả năng?” Tuyền ôm bé cứng xoay vòng vòng, “Ta là hoàng đế, thái tử ta muốn cho ai làm thì người đó làm, trừ khi...” Hắn về mặt tiểu ý nhìn Phạm.

“Trừ khi cái gì?”

“Trừ khi... Chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi?”

“Hơ...” Một hồi gió lạnh thổi qua.

“Bốp” Thanh âm vang dội theo gió bay đến, mặt Tuyền in năm dấu tay đỏ chót.

“Muốn sinh chính người đi sinh! Thứ không phụng bồi” Y ôm lấy bé cứng, đi vào trong nội ốc.

Kết quả này có thể dịch rằng: Cách mạng chưa hoàn toàn triệt để, đồng chí vẫn còn cần cố gắng!

Tựa như thường ngày, Căng Uyên lâu ban đêm vẫn chật ních người, trong khách phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc nồng đậm, nhưng ở một gian phòng lại truyền ra tiếng thì thầm khe khẽ của hai người.

“Nghe nói người bị gã sai vặt kia giáo huấn một trận?” Minh Vồng có phần vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

“Kẻ vô sỉ đó, ta nhất định khiến hắn sống dở chết dở, người nguyện ý giúp ta không?” Từng câu của Si Ảnh tràn ngập oán hận.

“Hai trăm hai, không thì miễn bàn.” Minh Vồng mặc dù ngôn từ ngả ngớn, nhưng lại không giống đùa giỡn.

“Thành giao!”

“Sảng khoái a! Ta nghĩ cứ như vậy ta nhất định sẽ bị người mê hoặc a.”

“Thôi đi, ai chả biết người chỉ nhận tiền không nhận người.” Si Ảnh ngữ khí hoàn toàn khinh thường. (câu nhận tiền không nhận người làm ta nhớ đến cuộn cuộn hồng trần ghê)

“Ai nha nha! Tiền so với người đáng tin cậy hơn a! Nói đi, muốn ta làm thế nào?” Minh Vồng ngữ điệu ản ản ưu thương.

“Người chỉ cần...”

“Như vậy có thể? Vậy người làm cái gì?”

“Đây ta đều có tính toán, nghe nói người từng ở kinh thành?”

“Đúng vậy, như thế nào, có việc?”

“Hoàng đế... là người thế nào?”

“Làm sao? Người muốn vào cung?”

“Làm sao có thể, chỉ là hỏi một chút, tóm lại người biết hay không?”

“Ha ha... là vừa hung ác vừa ngu ngốc, tên háo sắc coi người như cỏ rác.”

“Như vậy a...”

Hôm nay là ngày trọng đại của hoa phổ – ngày tuyển chọn hoa khôi.

Hoa khôi chẳng phân nam nữ, vô luận cô nương nhà nào hay tiểu quan, chỉ cần có sắc, liền có thể phân cao thấp.

Căng Uyên lâu vẫn luôn đạt giải nhất, hoa khôi hai năm trước đều là Minh Vồng, vũ khúc của hắn mặc dù không nhẹ nhàng như chim phi yến, nhưng nhu mà không kém, tươi đẹp mà không kiêu, mị mà khí chất không tầm thường, có thể cho thị giác nhân loại hưởng thụ, giải nhất năm nay cũng sẽ là hắn.

Một nhóm ba người, có lớn có nhỏ, đi dạo chợ đêm náo nhiệt, cùng đợi thi tuyển hoa khôi bắt đầu.

Tuyền một tay ôm Lãm nhi, một tay nắm vạt áo Phạm, miệng huýt sáo, cười như một con mèo tinh ranh, nguyên nhân vì sao, chính là hôm nay hắn thuận lợi vừa được Phạm ra xem thi đấu.

Phạm là người sợ phiền toái, vốn không muốn tham dự. Nhưng Tuyền cũng không đơn giản, bằng trí tuệ siêu phàm của người hiện đại nghĩ ra một phương pháp – đánh bài. Hắn tự chế ra một bộ tứ lơ khơ, dạy quy tắc trò chơi cho Phạm, cũng cùng ý đánh cược, nếu hắn thua, hắn sẽ ở trong lâu đài của Phạm, nếu thắng, Phạm phải cùng hắn ra xem trận đấu.

Mà hắn đã sớm tìm ra pháp bảo tất thắng – Lãm nhi.

Tiểu tử đáng yêu này cũng ngồi dự thính quy tắc trò chơi, lúc chơi bài hắn ngồi trong lòng phụ thân, hỗ trợ làm “tiểu gian tế”, mỗi lần đụng tới quý bài, mặt hắn liền thối hết mức có thể (aka nhăn mặt nhăn mày gì đó:X), Tuyền tự nhiên liền dễ như trở bàn tay chiến thắng... đương nhiên, Phạm không biết. (e mới tí đã làm gián điệp... có tương lai)

“Ngoạn ngoạn, bên kia...đi đi ” bé cứng chỉ vào đám người bên kia.

“ Bảo bối, qua bên kia làm gì nha?”

“Nhìn xem...”

“ Chỉ là nhìn xem thôi???”

“ Ân, đi thôi

~ đi thôi

~...”, yêu, tiểu tử này cũng học được cách làm nũng, có lẽ vì nhận được tình thương của cha nên Lãm nhi thay đổi không ít, có khi ta thực hoài nghi Lãm nhi không phải ngốc tử, mà là....

“Lãm nhi, ngoạn, đợi lát nữa qua đó, ngoạn ngoạn muốn xem thi đấu, đi xem thi đấu trước được không??”. Đây là Phạm nói, từ lần trước sau khi đem chuyện của ta thắng thần nói ra, thái độ của hắn đúng là thay đổi 1800 a, vô luận là với ta hay với cục cưng, nói thật ta vẫn không quen a, không có âm mưu gì đi.... “ Đi thôi, sắp thi đấu rồi”

“Ân”, quên đi, hiện tại suy nghĩ, cũng chỉ uống phí tế bào não, đi theo hắn thôi, “ Đúng rồi, ‘ngoạn ngoạn’ là chỉ ta sao?”

“Người không chú ý sao, Lãm nhi chính là gọi người ‘phụ vương’, nhưng bởi vì từ này đối với cục cưng có điểm khó khăn, bé cưng định gọi người ‘vương vương’, nhưng lại phát âm ra ‘ngoạn ngoạn’*”, Phạm cẩn thận giải thích.

Cái gọi là ‘ngoạn ngoạn’ đương nhiên chỉ Tuyền, theo Phạm giải thích, nguyên bản bé cưng gọi [phụ hoàng], nhưng phát âm không rõ, liền thành như thế. Mà phương hướng bé chỉ hiện tại là nơi thi đấu hoa khôi, Tuyền và Phạm thuận ý cùng nhau đi tới.

Hiện trường đã ngồi đầy người, một mảnh đông nghìn nghịt, nhân sĩ có tiền đều ngồi ở nội khu (phía trong, giống ghế vip), đám người vây quanh ngoại khu còn lại là dân chúng bình thường đến giúp vui.

Tuyền, Phạm cùng với bé cưng ở sau hậu đài xem xét, mỹ nhân tập hợp, ai cũng có sở trường riêng, không biết năm nay sẽ là hoa lạc nhà ai, bất quá trong mắt ta ai cũng không bằng một phần ngàn vạn lần của Phạm...

“A!” Thanh âm Minh Vồng đột nhiên vang lên.

“Làm sao vậy?” Phạm là lão bản, đối đãi thuộc hạ vẫn còn tốt lắm.

“Chân của ta hình như bị trật.” Hắn một mặt thống khổ.

“Ai nha, này thật không tốt, vậy hôm nay người bỏ cuộc đi, mang thương lên đài, lỡ thương thể chuyển biến xấu, làm không tốt, chân phải phế nga!” Bên cạnh người nào đó nói.

“Đúng nha, Minh Vồng a, lần này không được liền đi xuống, nếu ương bướng muốn lên đài, nhớ tương lai bị gì chính là chuyện cả đời!” Một người khác nói.

Thật khó nghe a... Vì để loại bớt đối thủ, một đám mỹ nhân nhao nhao lộ ra sắc mặt khó ư.

Lúc này, Phạm mở miệng nói: “Minh Vồng, người nói thế nào?”

“Ta muốn hấn giúp ta vào phòng trong xoa nắn.” Hấn chỉ mặt Tuyền.

“Ta?”

“Đúng, là người!”

Phạm nhìn Tuyền liếc mắt một cái, ôm Lãm nhi từ ngực hấn ra, sau đó nói: “Người đi đi.”

“A, người không ngại?” Cư nhiên không ăn chút dấm chua? Tuyền có chút mất mát.

“Nếu như lời người nói, người còn phải chờ tới bây giờ?” y hỏi vặn lại.

Điểm này cũng đúng, Tuyền buông tay đi về hướng Minh Vồng, Định nâng hấn vào phòng, kết quả người nọ đột nhiên vùi đầu vào lòng ngực hấn, thỉnh thoảng còn cọ a cọ! Cọ đến nỗi Tuyền toàn thân sờn gai ốc, Phạm bên cạnh lông mày khe khẽ nhíu, vậy mà chẳng quan tâm, một tay che mắt bé cưng, đi ra hậu đài.

Tuyền không còn cách nào, không lấy được hiền thê, thấy trưởng phu bị sàm sỡ còn vỗ mông chạy lấy người, tâm không cam, lòng không nguyện mà ôm Minh Vồng vào phòng, không có biện pháp, thê mệnh (lệnh vợ) không thể trái, ai bảo lời ta không có trọng lượng. (èo...thê nô nữa à...)

Đi vào phòng, Minh Vồng lập tức ngã lên giường, mà Tuyền lại ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, nhìn người trên giường, mở miệng hỏi: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Ân?” Hấn một phen sững sốt.

“Người không hề bị thương đi? Vừa rồi là giả, mục đích là tách ta và Phạm ra.” Tuyền rất bình tĩnh đáp.

Hai mắt Minh Vồng tỉ mỉ đánh giá, nhìn nhìn, thốt nhiên bật cười “Ha hã... Không giống không giống, một chút cũng không giống, thật sự là quá thú vị!”

Lời này không biết sao làm Tuyền cảm thấy khó chịu, “Uy uy, người phải trả lời vấn đề của ta chứ?”

“Ha ha... Thật xin lỗi, bởi vì chơi rất hảo, tốt lắm, ta nói cho người.” Thu lại tươi cười, trên mặt hấn lộ ra biểu tình ta chưa thấy bao giờ...

“Người định ra bao nhiêu tiền?”

Tuyền lập tức ngáy ngẩn cả người, “Cáp a.”

“Ai chẳng biết ta chỉ nhận tiền không nhận người, muốn ta bán đứng Si Ảnh, người nên cho ta càng nhiều tiền đúng không?” Bộ dáng hấn nói phi thường “có lý”

“Là người tự nói cho ta...” Tuyền phản bác.

“Chắc chắn, tất cả đều phải thành lập trên cơ sở tiền bạc.” Hấn đơng đưa ngón trỏ.

Tuyền chỉ có thể tự nhận xui xẻo, “Hảo hảo, người muốn bao nhiêu?”

“Năm vạn lượng... hoàng kim.” Hấn giơ lên cả bàn tay.

“Năm vạn ... hoàng kim?” Tuyền phát biểu có phần mơ hồ, hiện tại dựa vào vị trí bảo mẫu không như ý của hấn, trong túi tiền nhiều lắm cũng chỉ có mấy lượng bạc vụn.

“Không nhiều, không nhiều, quốc khố còn cực kỳ sung túc.” Hấn vẫn như cũ bày ra khuôn mặt tươi cười, bất quá có hơn một phần cao thâm.

“Người... Cũng nhận thức ta?” Nam nhân này không đơn giản, hấn che dấu thực lợi hại, so với Phạm nguy hiểm hơn nhiều.

Tiểu ý trên mặt hấn càng sâu, “Không những nhận biết, mà còn rất quen thuộc, tất cả sự tình của người ta đều biết.”

“Người... sẽ không là... tình nhân của ta chứ?” Tuyền tùy tiện đoán.

Nghe thấy đáp án, hần trầm mặt, một hồi lại phá lên cười thành tiếng: “Ha ha... ái chà.....Ta không được, quá thú vị, tình nhân? Ha ha!”

“Uy, người có điểm quá đáng, nếu không phải tình nhân, người làm sao biết rõ [hết thấy]? So với lão bà ta còn biết rõ ràng hơn...” Về mặt Tuyền là biểu tình [khẳng định là như thế].

“Ha ha ha...Ta từ nhỏ theo người, như thế liền...” Đột nhiên ngừng. Là cái gì của ta, như thế nào bị phát hiện nhanh như vậy, quả nhiên không đơn giản a!!! Ta thầm khen ngợi hần...

Minh Vồng gật đầu, nhìn qua có vẻ rất hài lòng, “Đầu óc không tồi, ta thiếu chút nữa bị lừa, làm hoàng đế đúng là có quy cách... Như vậy bệ hạ, năm vạn lượng kia người có cấp không?” Hần lại quay trở lại nguyên đề.

“Ai... Cấp, ta cấp là được rồi? Người nói mau, bằng không ta liền đổi ý.” tử tham tiền, Tuyền trong lòng trộm mắng một câu.

“Si Ảnh bảo ta trận đấu hôm nay câu dẫn người lên giường, sau đó cho lão bản bắt gian tại giường.”

“.... Còn gì nữa?”

“Hết rồi!”

“Năm vạn lượng hoàng kim... Một câu?” Tuyền phần nộ cứ ngày một tăng theo lũy thừa.

Hần nhận thấy tức giận của Tuyền, vội vàng sửa miệng, “Từ từ, người còn muốn biết cái gì, ta trả lời người năm vạn đế, thế nào?”

“Mười!”

“Sáu!”

“Chín!”

“Bảy!”

“Đều nhường một bước, Tám!”

“Thành giao!”

“Người là ai? Vì sao biết chuyện của ta? Chuyện của Phạm người biết bao nhiêu? Tại sao tiếp cận Phạm? Còn bốn cái nữa về sau nghĩ lại hỏi tiếp. Tốt lắm, thỉnh đáp!” Tuyền lập tức lợi dụng thêm cơ hội.

“Ta nguyên danh Diệu Quang, là tể thiên sư kiêm vu sư tiền triều, từ nhỏ theo tùy tùng người, có tri lực (tài tiên tri), cho nên biết tất cả về [người]. Phạm? Nếu người ám chỉ hoàng hậu nương nương, chuyện sau khi hần vào cung, ta đều biết, không riêng gì ta, trong cung mọi người đại khái đều biết. Việc đến nơi đây, có hai nguyên nhân, một là vì thái tử diện hạ, người là nguyên nhân riêng tư của ta, không tiện cho biết, xong rồi.” Hần dứt khoát.

Tuyền phân tích lời hần nói, từng chút từng chút, sau cùng hỏi: “Lắm nhi làm sao?”

“Lắm nhi?”

“Tể Hồng Lãm là con ta a, thế nào? Tên ta đặt, không tệ chứ?”

“Tể Hồng Lãm...” Ánh mắt hần không hề thâm thúy, mà còn tăng thêm chút nhu tình, “Tên hảo hảo, cùng thái tử rất xứng.”

“Hần làm sao? Người tại sao muốn tìm hần?” Tuyền chưa bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

Diệu Quang lại nhăn mày, “Bên ngoài làm sao vậy? Đi xem!”

“A! Đây?” Tuyền chưa kịp kháng nghị đã bị kéo ra ngoài.

3. Chương 3

Trận đấu đúng giờ bắt đầu.

Các tuyển thủ đều sử dụng hết bản lĩnh toàn thân, chính là để bắt được tâm khán giả dưới đài, tình hình chiến đấu quả nhiên là hừng hực khí thế.

Thắng bại trận đấu được quyết định bởi hai điểm, một là nhìn kẻ nào có nhiều ngân lượng nhất, người nào có nhiều nhất sẽ có tư cách tranh đoạt hoa khôi. Hai là nhìn tất cả người dưới khán đài, đem ngân lượng bầu chọn tính toán, sau đó quyết định năm nay là hoa lạc nhà ai.

Diệu Quang không lên sân khấu, Si Ảnh xung phong nhận việc thay thế, hắn ăn mặt chính tề đang ngồi phía sau đài xem đối thủ biểu diễn.

Hắn thấy Tuyền cùng Diệu Quang hai người đi ra, một hồi không vui hiện lên trong mắt, nhưng không nói gì, trực giác của Tuyền cho biết Si Ảnh hôm nay giữa trận đấu sẽ làm cái gì đó.

Chỉ có điều Tuyền cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hơn nữa Si Ảnh là “cổ nhân”, đối với ái tình có điểm yếu trí mạng, cho nên Phạm nhất định sẽ là của hắn!

Trên đài đấu, Hi Xuân viện đầu bài – Ny Tình, sau một khúc [Thán xuân phú] không biết đã thu được bao nhiêu tâm nam nhân, dưới đài nhôn nhao đầu ngân đầu hoa (aka bỏ tiền bình chọn cho hoa khôi) không chút keo kiệt.

Mà lên sân khấu sau nàng cũng chính là Si Ảnh, hắn là lần đầu tiên tham gia thi đấu hoa khôi, không có kinh nghiệm không nói, dung mạo tuy là không kém nhưng so với Diệu Quang vẫn còn thua một chút, hơn nữa chỉ là ca vũ thì vô pháp hấp dẫn khách nhân, hắn sẽ làm thế nào a? Thời điểm Tuyền nghĩ như vậy thì Si Ảnh đã lên đài.

Chỉ thấy hắn vũ phục lụa lam sắc, cổ áo cùng tay áo viền vàng, trên áo thêu mấy đoá hoa khoa trương cũng không làm mất vẻ tao nhã của thân lam sắc, vành tai đeo trang sức hồ điệp mỗi khi nện bước liền rung động, giống như muốn đến gần đoá hoa góp mặt.

Một mái tóc đen bóng, nửa phần tóc búi lên, phối xứng với đồ trang sức bên trên, mỹ lệ mê người, nửa còn lại tự nhiên buông xuống, cảm giác phiêu dật tịnh lệ. Hai cái tương phản như vậy ở trên cùng một người dung hợp, làm người ta khắc sâu rung động.

Nguyên nhân chính là như thế, dưới đài sau khi Si Ảnh lên sân khấu, xúc động lúc trước bình phục không ít, ánh mắt tự nhiên chuyển đến bên người hắn.

Tuyền không thể không khâm phục hắn – bao giờ cũng biết cách khiến bản thân trở thành tiêu điểm nổi trội.

Biểu diễn bắt đầu, hai tay hắn phát một cái, bày ra một tư thế, dưới đài tức khắc yên tĩnh.

Nhạc công hai tay mang đàn tranh lên, bắt đầu đàn tấu nhạc khúc. Âm nhạc êm ả như nước, du dương dễ nghe, tựa như hướng người nào đó bộc lộ tâm sự... Kỹ thuật của Si Ảnh, cộng thêm phần nhạc phối, căn bản là muốn hướng đến Phạm tử tình!

Vũ đạo, đúng là thần bí giống như nhau, nếu phối hợp trên nhạc khúc, đều có thể truyền đạt hết thấy tâm ý của người vũ.

Như hiện tại, âm nhạc đã từ yên ả chuyển biến thành tình cảm mãnh liệt, Si Ảnh vừa quay đầu, trong đôi mắt tất cả đều là hình ảnh người kia, hai tay giơ lên, tay áo kéo dài bay múa, tựa như biểu hiện cảm tình của hắn đối với người kia, một cái nhắc chân cẩn thận dè dặt, mà vũ bộ lại không lay động, chính là thái độ của hắn đối với phần tình cảm này, điệu nhảy là vì Phạm mà nhảy, hi vọng được nhìn thấu, được đáp ứng. (haiz, cả 2 đều là số 0 thì sao mà đáp ứng dc a~ *trăm nc mắt*)

Tuyền lén lút liếc mắt nhìn Phạm bên cạnh, biểu tình trên mặt Phạm vẫn là yên ả như thế, giống như hoàn toàn không biết ẩn ý trong điệu nhảy này.

Thật là tiểu hài tử không thành thật, ài... Tuyền vì Si Ảnh cảm thấy thương cảm.(thể muốn vợ hiểu rồi bỏ à... sao a thông minh thế)

Sau cùng, vũ khúc lại khôi phục tiết tấu êm ả, tiếng nhạc dần dần đậm nhạt, động tác của Si Ảnh cũng từ từ chậm lại, cuối cùng là kết thúc, một khúc đã xong.

Khoảnh khắc trầm mặc qua đi, dưới đài phát ra tiếng nhiệt liệt hoan hô cùng vỗ tay, vang vọng phía chân trời, hoa đóa, ngân lượng tung như mưa bay.

Xem ra năm nay hoa khôi đã định đoạt rồi!

Bất quá Si Ảnh đối với những thứ này hoàn toàn không hứng thú, sau khi hấn nhảy xong, ánh mắt đều chỉ nhìn chăm chăm Phạm, chỉ là Phạm [giống như] không thấy được, lực chú ý đều toàn bộ đặt trên người bé cưng.

“Chuyện như vậy không phải lần đầu tiên a.” Diêu Quang nói với Tuyền.

“A? Vậy không phải thật thảm?” Thật là bi ai a.

“Cũng không phải vậy, gặp lão bản tính cách như thế cũng thật đáng thương.” Diêu Quang nói như thế.

Tuyền lắc đầu thở dài, ài... Tính nết Phạm như vậy, vô luận loại sự tình này hấn làm bao nhiêu lần, đều sẽ không có đáp lại, hôm nay để cái thân hoàng đế này dạy hấn phương pháp theo đuổi Phạm đi!

Trận đấu kết thúc, năm nay bởi Cặng Uyên lâu đứng đầu bảo tọa vinh danh hoa khôi, sau khi kết thúc, cũng không phải là lúc mọi người giải tán, mọi người đều ngồi xuống tại chỗ khai tiệc [khánh công yến].

Các thanh lâu dĩ nhiên là cố gắng bồi dưỡng quan hệ, lôi kéo nhân tâm, Phạm cùng Tuyền cũng tham gia, mà bé cưng bởi vì đồng hồ sinh lí mà ở trong lòng ba ba thiếp đi, mặc kệ chung quanh tranh cãi ầm ĩ ra sao cũng không có khả năng đánh thức hấn.

Si Ảnh vội vàng ứng phó đám fan vừa nãy bị hấn mê đảo, đến mức như phân thân, Tuyền nhìn thời gian không sai biệt lắm, đem bé cưng giao cho Phạm, chính mình ly khai yến tiệc, Phạm mặc dù cảm thấy kỳ quặc nhưng không ngăn cản, mặc hấn đi...

Lúc yến hội đang đi đến cao trào, Tuyền mang theo một đóa hoa lớn không biết là hoa gì trở lại. Bó hoa lớn như vậy đương nhiên thu được không ít lực chú ý, mà đây chính là mục đích của hấn.

Chỉ thấy hấn bình tĩnh đi lên đài, dùng thanh âm lớn nhất nói: “Các vị, thỉnh yên tĩnh một chút!”

Người phía dưới coi như nể mặt, tức khắc an tĩnh, nhìn chăm chú lên đài, không rõ hấn muốn làm gì.

“Khụ...” Tuyền thanh thanh giọng, “Tại hạ bất tài, vài năm trước yêu thương một vị mỹ nhân, không biết làm sao lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, chỉ có thể để mắt nhìn mỹ nhân rời đi...” Sau đó hấn giả vờ lau lệ, tranh thủ đồng tình, “Mỹ nhân rời đi, lòng ta như tro tàn, ý chí suy sút, mỗi ngày vọng giai nhân đồ (nhìn tranh người đẹp...aka láo) mà thương cảm, cố ý nói những lời này, gởi gắm tưởng niệm của tại hạ.” Tuyền thực sự cảm thấy chính mình đáng lẽ phải làm diễn viên.

Phía dưới không biết có bao nhiêu người bị hấn làm cảm động, mỗi người đều một vẻ mặt đồng tình, thậm chí người đa sầu đa cảm còn nước mắt lưng tròng.

“Hiện tại, vào lúc này nơi đây, mỹ nhân đã tìm được, tâm ngàn lần xúc động, ta muốn hướng mỹ nhân biểu đạt cảm tình của ta, sẽ không để hấn lần nữa ly khai.” Chính hấn cũng hoàn toàn bị rung động a.

“Xôn xao...” Dưới đài mọi người bắt đầu đứng lên dò xét là vị mỹ nhân nào, có thể thu được [si tâm lang] chân tình nhường này, có người hâm mộ, có người cảm thán, có người nghi hoặc, có người phỏng đoán.

Biểu tình Phạm rất kỳ quái, nhìn qua có phần run rẩy, Diêu Quang vẻ mặt như đang xem diễn trò hảo cười, còn lại Si Ảnh bởi vì hành động của hấn mà xem thường không thèm ngoảnh đầu lại nhìn.

“Ta muốn nói, mọi người yên lặng!”

Đợi đến khi phía dưới yên lặng, Tuyền gia tăng thêm tình cảm, phối hợp với âm điệu ngân nga xướng:

Phương thảo bích sắc, thê thê biến nam mạch.

Noãn như loạn hồng, đã tự tri nhân, xuân sâu vô lực.

Ức đắc doanh doanh thập thúy lữ, cộng huê thưởng, phượng thành hàn thực.

Đáo kim lai, hải giác phùng xuân, thiên nhai vi khách.

Sầu toàn thích, hoàn tự chức.

Lệ ám thức, hựu thâm tích.

Mạn ý biến nguy lan, tấn hoàng hôn, đã chích thị mộ vân ngưng bích.

Bính tắc nhi kim dĩ bính liễu, vong tắc chấm sinh tiện vong đắc.

Hựu hoàn vấn lân hồng, thí trọng tâm tiêu tức.

Một từ vừa dứt, dưới đài càng thêm yên tĩnh, mọi người đều cùng suy nghĩ hàm nghĩa, chiều sâu cảm tình...

“Bóp bóp” Tiếng vỗ tay của Diệu Quang, “Hảo từ.” Phá vỡ trầm mặc.

Vì thế mọi người nhao nhao mở miệng: “Không nghĩ tới công tử có tài văn chương hảo như thế, hôm nay vừa thấy mới biết [thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân]*” Đây là một thư sinh.

“Không biết mỹ nhân nào có được huynh đài chân tâm, thỉnh huynh đài chỉ điểm.” Đây là Ngân Lâu lão bản.

“Mau! Để chúng ta mở mang kiến thức một phen, nhìn thấy vị mỹ nhân này đi.” Là từ lâu chương quỹ.

“Liên là... liên là...”

Được nhiều người ủng hộ, Tuyền làm động tác chấp tay cảm tạ Diệu Quang, Diệu Quang nhìn lại hẩn một ánh mắt [đùng khách khí].

Kết quả là, rền sắt khi còn nóng, Tuyền nâng lên bó hoa to thu hút ánh mắt, đi tới trước mặt Phạm, quỳ xuống một gối, hành động này làm mọi người đều kinh hô, nhất là Diệu Quang.

[Cổ nhân] a, điểm này vĩnh viễn không bằng [người hiện đại], cổ nhân có quá nhiều quy củ, quá nhiều thể diện muốn tranh, đạo đức giả, che giấu, quá nhiều thứ đông tây không chịu bỏ qua, trong [ái tình], đây chính là tử huyết.

Gặp phải hình tượng Phạm là loại không thành thật, hàm súc của Si Ảnh chỉ có ăn đại thua thiệt, mà Tuyền là cái người [hiện đại], là [hoàng đế] có thể quỳ trước [hoàng hậu].

Toàn bộ đạo cụ diễn đều chuẩn bị ổn thỏa, Tuyền hoàn toàn dựa theo phương thức cầu hôn của [người hiện đại], nhẹ nhàng nâng lên một tay Phạm đặt trên môi, đem đoá hoa dâng lên: “Phạm, gả cho ta đi!”

Mọi người ở đây tưởng chừng như đang mộng du.

Diệu Quang cũng là vẻ mặt khó tin, hiện trường trừ bỏ tiếng gió, thanh âm gì cũng không có, có lẽ đều đang chờ Phạm trả lời, mà Phạm...

“Phụt...” Y vậy mà cười ra tiếng, “Người là gốc tử sao? Có người dùng hoa cúc cầu hôn à?”

“...”

Tuyền không nói gì, bất quá không thể trách hẩn, trời tối như vậy, ai phân được đó là hoa gì? Ai lại biết hoa đại kia là cây hoa cúc a?

Khán giả chung quanh vẫn bảo trì trầm mặc.

Hiện trường ngoại trừ tiếng gió ra, chỉ có tiếng cười của Phạm, bé cứng trong lòng hẩn tựa hồ cũng cảm thấy không khí quỷ dị mà tĩnh lại, còn ngáp to một cái, Tuyền thực hoài nghi bé cứng có phải hay không cố tình tĩnh lại nhìn hẩn xấu mặt.

“Phạm... Người cười hơi quá đáng...” Hẩn vẻ mặt hắc tuyền, cố gắng rặng ra một tiếng làm dịu bầu không khí.

Lại không nghĩ rằng những lời này làm Phạm cười càng lợi hại, bé cưng tựa hồ cũng bị phụ thân lây nhiễm, dụi dụi mắt sau cũng khanh khách cười theo.

Ai, ai... Cái này là [người nhà khả ái] của hấn a!

Bất quá sai thì cũng sai rồi, như vậy một không làm, hai không ngớt – cứ tiếp tục cười.

“Cười đi! Cười đi! Ta thật đáng thương, cầu hôn thì khó khăn chồng chất, thất bại không ngừng, lão Thiên a! Người vì sao lại muốn đùa giỡn ta! Trời ghen nhân duyên mỹ mãn a...” Tuyền một giọng nức nở cùng cảm xúc tràn đầy nói ra những lời này – dĩ nhiên là giả bộ.

“Phạm a, ta vì người rơi vào bước đường này, nếu như người không đáp ứng, ta không còn mặt mũi nào sống trên hậu thế, chỉ có lấy cái chết tổ tẩm chân tình.”

Tuyền người này lại lộ một đặc điểm – mặt dày so với trời còn cao hơn.

Bàn dân thiên hạ đang ngồi sau khi nghe hấn nói xong lời này, đã lộ ra thần sắc thảm hại, sợ thực sẽ làm vậy a.

Phạm cũng bị lời này làm cho dở khóc dở cười, biết là hấn nói xằng, nhưng bộ dạng Tuyền cuồng dại lại si mê, không nỡ nói lời dă kích, “Người này a...”

“Người đáp ứng rồi?” Tuyền nhân cơ hội này quay lại đề chính, hai lỗ tai dựng thẳng lên nghe đáp án.

“Đi đi, về đi!” Phạm chính là không trả lời, mang bé cưng đuổi về ***g ngực Tuyền, sau đó ly khai yến hội.

Tuyền không cam lòng, ôm bé cưng đuổi sát theo sau. “Phạm, từ từ ta...”

Ba người rời khỏi yến hội, khán giả vừa rời yên lặng mới từ từ đàm luận.

“A, vừa rồi người có thấy không, hấn vậy mà quỳ xuống cầu hôn a!”

“Rất không nên, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, như thế nào vì cầu hôn mà quỳ? Lại là nam nhân nữa...”

“Các người là nam nhân cổ hủ, ta thật ra hảo hâm mộ Mị Phạm lão bản, nếu có nam nhân vì ta quỳ xuống, ta trả giá gì cũng được!”

“Còn không phải sao? Nữ nhân nào không muốn có nam nhân như vậy để dựa vào!”

“Không thể nói như vậy, nam nhân có tôn nghiêm của nam nhân...”

Diệu Quang chịu không nổi mấy lời cãi cọ này, quyết định ly khai “nơi thị phi” này, mọi người vẫn như cũ đắm chìm trong bình luận, ai cũng không chú ý tới thân ảnh mất mát của Si Ảnh cùng một đôi mắt mang hàn quang.

Cứ như vậy, hành động của Tuyền lại dẫn tới một hồi xôn xao.

Từ ngày đó, đầu đường cuối ngõ đều đồn ầm chuyện hấn hướng Phạm cầu hôn, hơn nữa càng đồn càng thái quá, thậm chí có lời đồn nói là hấn dùng kiếm kềm cổ, cầu Phạm gả cho hấn, thực làm cho người ta không chịu nổi.

Hiện tại nhất cử nhất động của bọn họ đều có người chú ý, ngoại nhân tranh nhau muốn biết cuối cùng cầu hôn có thành công không. Bất quá này cũng không làm trở ngại cuộc sống của họ, Tuyền vẫn như cũ đuổi theo đáp án của Phạm, Phạm cũng vẫn như cũ lựa chọn không trả lời, hai người cứ như vậy mà nháo.

Sau khi yến hội kết thúc, Si Ảnh đi đến bờ sông, một mình đắm chìm trong suy nghĩ.

Hồi tưởng đến hình ảnh lão bản bị tên hỗn đản kia cầu hôn, hồi tưởng lại tiếng cười sang sảng của lão bản lúc ấy, đây đều là lão bản mà hấn chưa bao giờ gặp qua. Tại chính thời khắc đó, hấn biết mình đã thua, đã bại bởi tên hỗn đản đó, hay có lẽ là bại bởi chính bản thân mình.

Đắm chìm trong thế giới của mình, hấn hoàn toàn không chú ý có người đến gần, cho đến khi một bàn tay chế trụ cổ, Si Ảnh mới phản ứng lại, đáng tiếc đã muộn...

“Nói, hai người vừa rồi với người có quan hệ gì?” Nam nhân mang theo ngữ điệu phần hận hỏi.

“Người... là ai?” Người này thật lạnh.

“Người không có tư cách biết, nói, Kỳ vì cái gì cùng hắn cùng một chỗ, còn làm ra chuyện vớ vẩn. Hắn chẳng phải tiện nhân kia sao? Có phải hay không tiện nhân đó đối Kỳ làm cái gì?” Ngờ khi hắn ngày càng kém.

“Lão bản? Không biết!”

Kỳ? Là ai? Chẳng lẽ... Si Ảnh có loại cảm giác, nam nhân này thật đáng sợ, quyết không thể nói chuyện lão bản cho hắn.

“Không nói? Được lắm! Bất quá, ta sẽ làm cho người mở miệng.” Nam nhân nở nụ cười.

Trước mắt tối sầm, Si Ảnh mất đi tri giác...

Ngọn đèn sáng ngời, giường đan mềm mại, trang sức xa hoa, hết thảy đều nhìn thực quen mắt.

“Nơi này là phòng hảo hạng của Hi Xuân viện.” Thanh âm nam nhân vang lên.

Si Ảnh nghe nói, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, nhưng lại lập tức ngã xuống, “Người cho ta ăn cái gì? Xuân dược!” Toàn thân nóng run cả lên, cả người không thể nhúc nhích, chức nghiệp thiên tính nói cho hắn biết, đây là là dược tính của xuân dược.

“Thông minh, ta thực thích bộ dáng người khiêu vũ, cho nên muốn thử hương vị của người. Phòng hảo hạng này cũng xứng với danh hào hoa khôi đầu bảng của người đi!” Nam nhân lại cười, nhưng trong mắt hoàn toàn không mang ý cười.

“Hừ, người làm như vậy đơn giản chỉ muốn biết chuyện của lão bản, ta sẽ không nói cho người!” từng giọt, từng giọt mồ hôi rơi trên mặt, hé ra sắc mặt đỏ ửng tràn ngập mỉa mai, thực dễ dàng khơi dậy dục vọng nam nhân.

“Ha ha, hảo quyết đoán, hy vọng người cứ như thế mà kiên trì, nga, đúng rồi, quên nói cho người biết này không phải là xuân dược bình thường, [tình triêu] chính là xuân dược cực phẩm, hy vọng người thích...” Nam nhân vừa nói vừa lấy tay vỗ về chơi đùa toàn thân Si Ảnh.

Ước chừng một canh giờ qua đi, toàn thân Si Ảnh nhiễm màu đỏ ửng, không ngừng vận vẹo trên giường lớn, nam nhân ngồi bên giường thưởng thức xuân sắc cũng không động một tia cảm tình.

Si Ảnh muốn điên rồi, thân thể rít gào kêu gọi phải giải phóng, lại bị nam nhân dùng dây thừng chặt chẽ ngăn lại, hắn bất lực, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn y.

“Phóng... Mở...A ...Àn...” Si Ảnh đã muốn nói năng lộn xộn, “Lão bản... Là... hoàng hậu... Ngô...Là, tha ta.”

Nghe được lời nói của hắn, nam nhân vừa lòng nở nụ cười, rốt cuộc cũng có động tác, “Tốt lắm, cái này cho người giải thoát!” Nói xong liền cởi bỏ dây thừng trói hắn.

Si Ảnh kèm chế không được dục vọng phun trào ra, áp lực hồi lâu làm cho hắn mệt mỏi không chịu nổi, mà ở một khắc ý thức thanh tỉnh, trong đầu vẫn là hiện lên thân ảnh lão bản...

“Lão bản... Thực xin lỗi.”

Nam nhân thấy Si Ảnh hôn mê, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, ra khỏi phòng, đối thủ vệ canh cửa hạ lệnh, “Bệ hạ ở Căng Uyên lâu. Người chờ tùy ta tiếp bệ hạ hồi cung, nếu gặp tiền thái tử bị phế, giết không tha!”

“Tuân lệnh.”

Hôm nay, Tuyền một nhà ba người trước sau như một cùng ngồi ăn cơm, ai cũng không cảm giác được bão táp sắp đến...

Đột nhiên, một tiểu quan tên Tấn Nghi thở hồng hộc xông vào, “Lão bản, cấp a... Có... Có người... Mang quan...Bình...Cấp a... Tới chỗ này!”

Tuyền nghe được sững sờ, miệng ngậm chiếc đũa.

Trái lại Phạm đứng lên, ý vị thâm trường nhìn Tuyền liếc mắt một cái, “... Là hắn sao?”

“Cáp a?” Tuyền nghe được một đầu mờ mịt.

“Tần Nghi, đi thông tri mọi người, kêu tất cả mọi người gồm cả tạp dịch, hết thấy thu thập hành lý, cầm theo ngân lượng lập tức ly khai, càng nhanh càng tốt, nhanh đi!” Phạm bình tĩnh hạ lệnh.

“...Đã biết! Lão bản, các người cũng đi nhanh đi, lai giả bất thiện a!” Nói xong hắn liền ly khai.

“Uy, Phạm, cuối cùng là ai...” Nghi vấn của Tuyền chưa kịp hỏi ra miệng, đã bị Phạm nhét trở lại.

“Tuyền, người...” Phạm vừa muốn nói cái gì, lại bị Diệu Quang vọt tới ngắt lời.

“Lão bản, Tuyền.”

“Minh Vong, Người không ly khai sao?” Phạm hỏi.

Diệu Quang bị bắt đất dĩ, đầu đuôi gốc ngọn nói ra thân phận chính mình, “Nương nương... thực xin lỗi!”

Phạm nghe nói cũng không lộ ra bất luận cái gì không vui, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu: “Vậy người hiện tại tính toán làm sao? Hồi cung?”

“Không, làm sao có thể...” Trong giọng nói lộ ra một ít giảo hoạt, Diệu Quang nhìn về phía Hồng Lãm, “Còn chưa tới thời điểm, huống chi chuyện tiểu thái tử còn chưa giải quyết.”

“Ta nói nhân gia người ta đang công tới, các người còn ở nơi này “bộc bạch” sẽ không gặp chuyện sao?” Tuyền hảo tâm nhắc nhở bọn hắn, không nghĩ tới lại nhận được một ánh mắt khinh thường.

“Cũng không giấu lại, là ai làm hại!” Hai người trăm miệng một lời hướng về phía hắn.

“Chẳng lẽ là vì ta mà tới?” Tuyền vô tội chỉ vào chóp mũi chính mình.

“Các người đi trước, hiện tại nếu Tuyền bị hắn phát hiện, nhất định sẽ lộ ra dấu vết. Ta đi kéo dài thời gian, các người đi càng xa càng tốt, ta nếu chạy thoát sẽ cùng các người hội hợp, nếu như không thấy... thì coi như xong!” Dứt lời liền đem bé cưng nhét vào lòng Tuyền, liền ly khai.

“Chờ một chút...” Tuyền còn chưa nói hết đã bị Diệu Quang cứng rắn kéo theo.

“Đi mau a, bọn hắn tới rồi!”

“Nhưng mà Phạm hắn...”

“Hắn có việc thì không là vấn đề, nhưng hoàng đế có việc chính là vấn đề lớn!”

“Buông ra!” Tuyền dùng lực vung tay, “Hoàng đế thì thế nào, có dân chúng mới có hoàng đế, hôm nay ngay cả vợ ta cũng không bảo hộ được, làm hoàng đế cái chó má gì, liền làm khát cái đi!” (anh tốt, e kết..)

Diệu Quang bị những lời này làm ngẩn ra, Tuyền nhân cơ hội đem bé cưng giao cho hắn, lại đối hắn thu phóng ngữ khí, “yên tâm, ta đã có biện pháp, ta sẽ cùng Phạm bình an cùng người hội hợp, người mang bé cưng đến ngoại thành Giao Lãm chờ chúng ta! Đi mau!”

Đó là dụng nhân chi đạo – đường hào tiên tử (???)

Diệu Quang nhìn ánh mắt kiên định của hắn, biết rằng vô pháp khuyên bảo, vì vậy ôm lấy bé cưng, đối Tuyền làm một cái quân thần chi lễ. “Bệ hạ, thỉnh cẩn trọng, Diệu Quang cầu mong bệ hạ mã đáo thành công.”

Trùng trùng điệp điệp quan binh bao vây Căng Uyên lâu, mười vòng bao phủ, ngoại nhân đừng hòng xâm nhập.

“Quả nhiên là người” Phạm bình tĩnh nói.

Bất quá người đó cũng không có ý tốt đến đây đàm chuyện, “Người tiện nhân đối Kỳ làm ra chuyện gì, vì sao đem qua hắn làm việc vợ vẫn như vậy?”

“Đem qua? Vương gia đang nói cái gì?” Phạm suy tư kể này đem qua đã thấy được bao nhiêu.

“Đừng làm ra vẻ, Kỳ đem qua thế nhưng lại hướng người... Người đã cho hắn ăn mê dược gì, bằng không hắn quyết không đối với người làm như vậy.” Nói xong hắn liền rút ra bảo kiếm, đặt trên cổ Phạm. “Người

yên tâm, sau khi kết liễu người, bốn vương sẽ đưa dã loại cùng người đoàn tụ, chịu chết đi!” Bảo kiếm thu lại, cấp tốc hướng cổ Phạm đâm tới.

Trong tay Phạm cầm vài hòn đá nhỏ, chuẩn bị đánh ra.

Lúc này, Tuyền bỗng nhiên nhảy vào, “Dừng tay!”

Hô to một tiếng, sau đó kéo Phạm vào ***g ngực, Phạm không kịp phản ứng, ngã vào lòng hắn, thạch tử trong tay đánh vào một quan binh bên cạnh.

Mà nam tử thấy hành động này của Tuyền, bảo kiếm trong tay rơi xuống, hiển nhiên là bị đá kích.

Tuyền cẩn thận quan sát người này... Hảo một cái mỹ nam tử!

Hình dáng hoàn mỹ, ngoại hình anh tuấn, đủ để hấp dẫn nữ nhân, điểm phá hư chính là khí chất thực lạnh. Bất quá nhìn động tác cùng vẻ mặt nam nhân, bọn họ hẳn là nhận thức mới đúng, một khi đã như vậy...

“Thực xin lỗi!” Tuyền chủ động mở lời.

“Kỳ, không cần...” Nam nhân bộ dạng như phải kéo hắn lại.

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, Phạm lập tức bắn ra một thạch tử khác, bất quá mục tiêu lúc này chính là ánh nến, nhất thời, hiện trường lâm vào một mảng tối đen.

Tuyền cũng phối hợp ngay sau Phạm, không nói hai lời liền hướng đại môn phóng đi, đại khái là cái câu “Thực xin lỗi” kia đã nhập sâu vào tâm nam nhân, làm hắn chưa kịp phản ứng truy bắt bọn họ. Vì thế hai người thuận lợi trốn ra khỏi Căng Uyên lâu, Tuyền không chút thả lỏng cảnh giác, ôm Phạm một mạch chạy ra ngoại thành Giao Lâm cùng Diệp Quang hợp mặt.

“Cáp a...” Tuyền thở phì phò từng ngum từng ngum, “Một quá a, ta thi chạy một ngàn thước cũng chưa chạy nhanh như vậy, hiện tại các người có thể nói cho ta biết, hắn là ai vậy?”

“Tề Lăng Nhạc, đại ca người.”

Tuyền nhất thời hai mắt mở to, miệng há hốc, “Cái, cái gì? Đại ca? Vậy tại sao hắn lại chán ghét Phạm.”

“Đại khái là vì hoàng hậu nương nương giành mất người rồi, hơn nữa...”

Phạm trừng mắt liếc Diệp Quang một cái, ý bảo hắn không cần nói thêm gì nữa.

“Mẹ nó, trên đời có người sợ đệ đệ bị em dâu cướp đi à?”

“Tề Lăng Nhạc cực kỳ yêu chiều đệ đệ Tề Lăng Kỳ, cũng thực dung túng hắn, chỉ cần là nguyện vọng của hắn, ca ca này nhất định thỏa mãn.” Phạm vừa tiếp lấy bé cưng trong tay Diệp Quang, vừa hồi đáp.

“Luyến đệ tình kết nghiêm trọng!” Tuyền bình luận.

Bất quá cá tính đại ca này làm hắn liên tưởng đến lão ba mẹ đã lâu không gặp, bọn họ giống như...

“...”

“...”

“Hai người các người nhìn ta như vậy làm gì?”

Hắn có nói gì sai sao?

“Không... Bệ hạ, kia hiện tại chúng ta đi đâu.” Diệp Quang hướng tới trọng điểm nói.

“Này... kỳ thực ta muốn làm một chuyện, bất quá không có thời gian và cơ hội, hiện tại cơ hội tới, ta tính đi hoàn thành tâm nguyện.” Khẩu khí của Tuyền hảo... hưng phấn.

“Là cái gì?” Phạm hỏi.

“Ha ha... bước chân vào giang hồ.” Hắn một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hướng trước mặt.

“.... Kể đi.” Phạm cho một cái khinh thường.

“Bệ hạ, người không phát sốt đi?” Tay Diệu Quang áp lên trán hần.

“Ngoạn ngoạn, đốt đốt.”

“ ... ”

Căng Uyên lâu

“Vương gia, không đuổi theo sao?” Thị vệ đứng một bên hỏi.

“Không cần, Kỳ đều có tính toán! Bệ hạ sẽ trở về!” Nhạc vương gia nói.

“Kia, tiểu quan đó xử trí như thế nào?” Thị vệ lại hỏi.

Hần tự hỏi một chút, bỗng nhiên linh cơ vừa động, “Dẫn hần hồi cung, ngày mai lên đường.”

“Hiểu được, thuộc hạ cáo lui.”

Một mình một người Nhạc vương gia lưu lại, nhìn ngoài cửa sổ một vầng trăng sáng, nhớ tới người kia, trong mắt lại phấp phất ra nồng đậm nhu tình....

Kỳ, chúng ta khi nào gặp lại đây?

4. Chương 4

“Diệu ~ Quang ~ tiểu Quang Quang, đi thôi! Đi thôi!” Tuyền vẫn như cũ quyết tâm thực hiện ý tưởng.

Diệu Quang da gà nổi hết cả lên, đem “trọng trách” ngăn cản hần phó thác cho Phạm, “Như vậy đi, nếu nương nương đáp ứng, ta sẽ không có ý kiến, bệ hạ thỉnh đến hồi nương nương đi!”

“Phạm, người nói thế nào?” Lời này vừa nói ra, Tuyền lập tức chuyển hướng Phạm.

“Vừa rồi... Người vì sao lại đối với một Nhạc vương gia không nhận biết nói [thực xin lỗi]?” Phạm không trả lời mà lại đưa ra một câu hỏi không hề liên quan.

“Hắc hắc, cái này người không biết đâu!” Tuyền tự hào bày ra bộ dáng trí tuệ người thế kỷ 21, “Cái này gọi là [dĩ thời vi tiền] (lấy lùi làm tiền), ha ha ha...”

“... Vậy người lần trước đối ta [thực xin lỗi] cũng là [chiến thuật tâm lý]?” Phạm hỏi tưởng lại trước kia.

“Ha ha...” Cười kiêu hãnh từ từ chuyển thành cười ruồi, “Không, không phải như thế... Phạm nghe ta giải thích.”

“Ân, ta đang nghe, thỉnh người tiếp tục.” Phạm bình tĩnh nói.

“Ta... Ta..”

Hần [ta] cả buổi trời, cứ nhiên câu giải thích cũng nói không ra. Sau cùng, cực chẳng đã (bất đắc dĩ) chiêu xấu nào cũng dùng tới.

“Mặc kệ, mặc kệ, ta cũng không biết giải thích như thế nào, tóm lại ta đối với người là thực tâm nói, Phạm, tin tưởng ta đi!” Kéo kéo góc áo Phạm, Tuyền giống như đứa nhỏ làm sai chuyện.

“Vậy người tại sao muốn đi lưu lạc giang hồ?” Phạm nghi nghi tiếp tục hỏi.

“A?”

“Không cần giả ngu, thỉnh người mà nói, sẽ không vô duyên vô cớ đi lưu lạc giang hồ, mau nói ra mục đích.” Phạm nói một cách khẳng định.

“Ân... Ta thực sự muốn đi ngoạn ngoạn a! Nếu như muốn tìm một lý do cứng rắn, đó chính là làm một hảo [hoàng đế] đi!” Tuyền lười nhác trả lời, bên cạnh trêu đùa Hồng Lãm.

Tiểu oa nhi này càng lớn càng đáng yêu a!

“Nga, người nói phải làm hoàng đế tốt?” Ngừ khí Phạm coi như trêu chọc, “Ta đây hỏi người, giang sơn cùng mỹ nhân người sẽ chọn cái nào?”

“Mỹ nhân? Ai là mỹ nhân?”

Thiên hạ mỹ nhân nhiều lắm a!

“Nương nương chính là hỏi, hần cùng giang sơn người chọn cái nào!” Diệu Quang xen mồm, bị Phạm trừng mắt liếc một cái.

“Ta muốn Phạm!” Trả lời không chút do dự.

“...Vì sao?” Phạm ngờ vực tính chân thực của lời này.

Bởi vì nhìn người đẹp hơn!” Tuyền cười tít mắt trả lời.

“...Thần kinh.” Trước là một cái ánh mắt khinh thường, “Bất quá...” Sau là một nét mặt tươi cười, “Ta thích đáp án này.”

Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc(*), Tuyền chỉ vì [tuyệt thế nhan sắc này], vì dáng cười này, giang sơn, quyền lực, tài phú, toàn bộ đều có thể vứt.

(*)

[Mỗi lần ngoảnh mặt, nhoẻn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu

Sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa

Sáu cung là nơi phi tần ở]

“Bệ hạ, khụ khụ... không cần ở trước mặt người [cô độc] như ta bày ra biểu cảm vừa lòng đẹp ý như vậy được không?” Diệu Quang đem hần kéo về thực tại.

“Tiểu Quang Quang, người đồ kị a?”

“Không dám, ta chỉ nhắc nhở bệ hạ vậy thôi.”

Người này dường như lần trước bị hù dọa, cứ luôn [bệ hạ, bệ hạ] kêu không ngừng, nghe được Tuyền cảm thấy rất khó chịu.

“Các người không cần cãi nhau nữa... Chúng ta bốn người lấy thân phận gì đi lưu lạc giang hồ a?” Phạm ngắt lời hai người bọn họ.

“Người đáp ứng?” Tuyền kinh hãi.

“Không thể nào, nương nương, người là thật sao?” Diệu Quang không tin tưởng hỏi.

“Hắc hắc...” Bé cưng cười ra tiếng.

“Tuyền không phải muốn làm hảo hoàng đế sao? Lý do vậy là đủ rồi.” Người nói chuyện cũng cười.

“Các người... quả nhiên là người một nhà.” Diệu Quang đành chịu.

“Phạm, ta yêu người chết mất, người nhất định phải gả cho ta.” Tuyền kích động ôm chặt lấy hần.

“Không cần xằng bậy, ta hiện tại là tiền phế hậu, làm sao có thể tái lập, không hợp lí.” Phạm không hề trốn tránh, ngược lại thật bình tĩnh nói.

“Ta mặc kệ, ngoài Phạm ra, ai ta cũng không cần.” Tuyền ôm hần, nhưng lại không chú ý ánh mắt người trong lòng ngực có chút phân tán.

“Lòng người sẽ thay đổi, ai cũng không đủ sức giữ lời hứa [vĩnh viễn], tương lai lại là chuyện ai có thể đoán?”

“Phạm...” Tuyền nghe hần nói lời này, trong lòng ngực ần ần đau, cho nên lập tức dời đi trọng tâm câu chuyện, “Không nói cái này nữa, nói một chút thân phận bước chân vào giang hồ đi!”

“Bệ hạ trí nhớ hảo.” Diệu Quang đúng lúc phối hợp.

“Ân ân ân, ta Kỳ Oát Tuyền, xuất sư là [Hỗn Hư phái] môn hạ, mang theo nhi tử Kỳ Hồng Lãm, tùy tùng sư đệ Diệu Quang, sư huynh Mị Phạm, lính mới bước chân vào giang hồ.”

“Hỗn Hư phái? Trên giang hồ khi nào có môn phái này?” Trong trí nhớ Diệu Quang không hề có.

“Đương nhiên không có, ta tự chế thôi!” Tuyền nói như chuyện đương nhiên, “ [Hỗn] là mục đích của chúng ta, [Hư] là tính chất chúng ta, Hỗn Hư không phải chúng ta thì là ai a?”

“ ... ”

“ ... ”

“Bốp bốp” Chỉ có bé cưng vỗ tay thành tiếng.

“Hảo! Từ giờ trở đi, Hỗn Hư phái chính thức thành lập! Giang hồ a, chúng ta tới đây!” Tuyền hưng phấn hô to.

“Vì thế, một hoàng đế, một hoàng hậu, một thể tử, một thần tử, bốn người kiếp sống giang hồ sắp được triển khai...”

“Phạm, chúng ta đi đâu a?”

Bọn họ đã kỳ mã hơn hai canh giờ.

“Quay về chỗ sư phụ ta.”

“Nga, nhạc phụ đại nhân.”

Thăm viếng a!

“ ... ”

“Tuyền, người không cần nói trắng ra như vậy được không? Sẽ lộ mất.”

Thể theo nguyện vọng, Diệu Quang gọi hần là [Tuyền].

“Đừng lo a, hiện tại không có ngoại nhân”. Tuyền tay cầm dây cương, bé cưng ngồi ở đằng trước, ngoan ngoãn ngoan chơi yên ngựa. “Đúng rồi, nhạc phụ đại nhân không biết hoàng hậu bị phế đi sao?”

“Chắc là không biết đi, nơi này cách hoàng thành quá xa.” Diệu Quang trả lời.

Phạm mơ hồ trông thấy địa phương quen thuộc, mang theo chờ mong mở miệng nói: “Đến!”

Kỳ Nghệ biên cảnh, cổ hương người Ly Diễm, mệnh mông thảo nguyên, sơn phong (núi non) không dứt, bầu trời thuần lam (trong xanh), dân phong giản dị, nơi này là địa phương Mị Phạm sinh ra.

“Bàn Nguyên? Đây không phải Bàn Nguyên sao?” Một người phụ nhân kinh ngạc nhìn bọn họ bốn người.

“Ngư thẩm, ta đã trở về, sư phụ đâu?” Khẩu khí Phạm hiểm khi tốt như vậy.

Bàn Nguyên? Tuyền có phần không hiểu...

“Bàn Nguyên là hoàng hậu nương nương, tên đầy đủ là Diệp Bàn Nguyên, Mị Phạm là giả danh.” Diệu Quang nhẹ giọng giải thích.

“Không tức giận sao? Người đối nương nương tốt như vậy, hần ngay cả tên thật cũng không nói.” Diệu Quang cảm thấy kỳ lạ.

“Sẽ không a, hần cùng ta chẳng qua chỉ là vài tháng giao tình, dĩ nhiên không tín nhiệm ta mới đúng, người lúc đó chẳng phải cũng vậy sao?”

Diệu Quang lạ lùng nhìn hần, “Ta thực hoài nghi, người tới cùng là ngọc hay là sáng suốt? Nói người ngọc, người có thể nắm vững chuyện phát sinh. Có thể nói người có chút thông minh nhưng lại hoàn toàn không có tâm cơ, người đến tốt cùng là người thể nào?”

Tuyền sửa hần, “ Đây là đại trí giả ngu.”

“Da mặt dày.” Diệu Quang không cách nào nén cười.

“Thảo dân cung nghênh bệ hạ.” Bỗng nhiên một giọng nam to rõ vang lên.

Tuyền nhìn lại, quỳ trên mặt đất, già trẻ lớn bé, lớn lớn nhỏ nhỏ, toàn bộ tộc nhân đại khái không ít, tất cả đều tề tựu.

Phạm đứng cạnh hần, trong nháy mắt lộ ra tâm tình kích động...

Tuyền thấy trung niên nam tử dẫn đầu, tóc xen vài sợi bạc, nhưng ánh mắt lấp lánh hữu thần, khí vũ bất phàm, nói vậy vị này chính là [nhạc phụ đại nhân] đi!

Hần vội vã xuống ngựa, từng bước đi tới trước mặt [nhạc phụ đại nhân], đem y nâng dậy, “Các vị xin đứng lên, nhạc... Ai yuuu!”

“Bốp!” Phạm không chút khách khí, cho hần một cái cốc đầu.

“...”

Hoàng đế này... nguyên lai sợ vợ a!

Một lúc sau, đoàn người Tuyền được mời vào buồng trong, nhận đãi ngộ của khách quý, Hiệp Tuấn cùng người Lý Diễn rất nhiệt tình, chính là thời điểm phải nghỉ ngơi, lại xảy ra một chuyện ngoài dự tính.

Hoàng đế cùng hoàng hậu là vợ chồng, cho nên, họ được an bài ở cùng một phòng, kết quả...

Diệp Quang ở một gian phòng hạng khác, bé cưng bị Tuyền ngạnh kéo vào phòng mình, tạo nên một trường hợp – Tuyền ngủ bên trong, bé cưng ngủ chính giữa, Phạm ngủ bên ngoài.

“Tuyền?” Phạm hiếm khi mở miệng.

“Àn, thế nào?” Tuyền chờ mong, chuyện gì a?

“Người hận ta sao?” Hần nhìn bé cưng ngủ, thanh âm vừa dịu dàng vừa nhẹ nhàng.

“Sẽ không a, vì sao lại hỏi vậy?” Y không hận hần là đã a di đà phật rồi.

“Mấy tháng này, người đối với ta rất tốt, vậy mà ta lại che giấu tên của ta...” Giọng y trầm thấp.

“Tên mà thôi, [Mị Phạm] cũng được, [Diệp Bàn Nguyên] cũng được, người chính là người, đối với ta mà nói không có gì khác biệt!” Tuyền đáp lại hần một nụ cười.

“A...Người thực sự là một người tốt.” Phạm nở nụ cười.

“Àn, chỉ có đối với người mới tốt, thời gian không còn sớm, ngủ đi!” Tuyền kéo chăn lên.

“Àn?” Trong lúc mơ mơ màng màng, Tuyền cảm thấy trên người có cái gì... Phạm?

Trợn mắt nhìn, hần hoàn toàn bị dọa rồi! Phạm một thân tiết y bạch sắc, đoạn buộc tóc đã không thấy tung tích, tóc dài xõa khắp vai, ngực áo rộng mở, hai tay chống trên gối ngủ, nửa người dưới hai bên cơ hồ tiếp hợp, khuôn mặt khuyển thành gần như không có khoảng cách.

“Phạm... Người ở...”

“Hu!” Y làm động tác tay, ý bảo Tuyền phối hợp, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa sổ, ý có người đang nhìn.

“...” Mỹ nhân ở bên, không động tâm là hoà thượng, huống chi lại là vợ mình.

Vì thế, Tuyền phối hợp đến nơi đến chốn, bất động thanh sắc đem bé cưng đẩy mạnh vào sườn bên trong, hai tay dùng lực, thừa dịp Phạm không phản ứng, áp lên người y.

“Hần là ta chủ động đi!” Hần cười cợt nhả.

Đương nhiên này chỉ hoàn toàn mang tính chất đùa giỡn, chính là cho người nọ xem mà thôi.

Phạm đầu tiên sững sốt, sau là tràn ngập ý cười, hai tay choàng lên cổ Tuyền, dùng lực lôi kéo, hai người mặt đối mặt – hôn nhau.

Căn bản không kịp hỏi gì, chính là theo dục vọng bản năng, càng hôn càng sâu, càng hôn làm tình càng mãnh liệt, quả thực là củi khô lửa bốc, không thể vãn hồi.

Diệu Quang nghe thấy tiếng vang, chạy tới phòng bọn họ, đáng tiếc đến muộn, người nọ đã trốn thoát, Diệu Quang vì muốn xác định an toàn, không chút suy nghĩ xông vào phòng, kết quả vừa vận dụng phải...

Tuyền cùng Phạm quần áo không chỉnh, hấn khoá trên người Phạm, môi đỏ tươi, thở hổn hển không ngừng.

“...”

“...”

“Thực xin lỗi, quấy rầy!” Hấn lập tức xoay người, tính toán lập tức chạy lấy người, mới tránh ra nửa bước đã quay trở lại, còn thực nghiêm túc nói: “Bệ hạ, nương nương, vợ chồng ân ái là chuyện tốt, bất quá vì thân cho rằng thái tử tuổi còn nhỏ, không nên nhìn loại tình cảm ân ái này, thỉnh bệ hạ, nương nương cân nhắc a!” Nói xong không chút lưu luyến ly khai.

Có ý tứ gì? Tuyền cùng Phạm một đầu mờ mịt.

“Ngoạn ngoạn, phụ thân.” Giọng trẻ con mềm mại vang lên.

Không thể nào? Hai người liếc nhau một cái, đồng thời hướng bên trong nhìn lại...

Tiểu tử kia vẻ mặt bừng sáng, đầu còn lắc lư, vừa đong đưa vừa nói mãi: “Hôn nhẹ, bé cưng cũng muốn hôn nhẹ!”

Nhi tử thấy toàn bộ!

Sáng sớm hôm sau, Phạm hiển nhiên hoàn toàn không bị chuyện đêm qua ảnh hưởng, sáng sớm đến phòng sư phụ [liên lạc cảm tình]. Mà Tuyền thì đáng thương, người ở đây ai cũng biết hấn là hoàng đế, Diệu Quang cảnh cáo hấn không được làm việc mất thân phận, muốn làm cái gì mà gương mẫu cho vạn dân.

Biến thành hấn đứng cũng không xong, ngồi cũng không được, đành cùng bé cưng ở trong phòng.

Bé cưng từng là một bé ngoan, nhưng gần đây hình như là bị nuông chiều, hiện tại thích bày trò làm nũng, quần người, hấn lại ỷ vào Tuyền không rời, nhất là cái [hôn nhẹ] tối hôm qua.

“Ngoạn ngoạn, bé cưng muốn hôn thân, muốn hôn thân thôi...” Lại còn kéo dài thanh âm.

“Hảo hảo, hôn nhẹ, hôn nhẹ.” Tuyền trên mặt bé cưng hôn một cái.

“Ừ ừ, muốn miệng miệng, miệng miệng...” Bé cưng chu chu miệng, còn dùng ngón tay beo béo chỉ chỉ.

“...” Đây có tính là *** loạn nhi đồng không a?

“Ngoạn ngoạn...” Bé cưng vẫn như cũ chưa bỏ ý định quần hấn.

“Tiểu tử tông của ta, cầu xin người không cần nháo phụ thân của người.” Tuyền hai tay hợp chưởng hướng bé cưng, hấn lay lại lay.

Trời ạ... Hấn mau bỏ mình a!

“Ngoạn ngoạn?” Bé cưng hiển nhiên không hiểu ý, lúc Tuyền đang dừng lại nhìn về phía bé cưng lần nữa, khi đó, hấn cho Tuyền một nụ cười sáng lạn, “Miệng miệng... hôn nhẹ!”

Đúng lúc này, Diệu Quang vào, lần đầu tiên Tuyền cảm thấy người này rất đáng yêu, vội vã đem hấn kéo tới bồi bé cưng [ngoạn hôn nhẹ]

Diệu Quang nghe thấy tiếng nói non nớt của bé cưng, nhìn thấy ánh mắt van xin của Tuyền, trên đầu nhỏ xuống mồ hôi lạnh, hấn ho nhẹ một tiếng, bắt đầu vào mục chính: “Bệ hạ, ta là đến thay hoàng hậu nương nương chuyển đạt, buổi chiều hôm nay chúng ta ly khai, thỉnh thu thập hành lý.”

“Oa? Buổi chiều đã đi, nhanh như vậy? Ta còn cho rằng...” chỉ gian phòng nhạc phụ, “chúng ta còn trụ mấy ngày.”

“Đây là ý kiến của nương nương, như thế nào thì hấn sẽ cùng người giải thích! Như vậy vì thân cáo lui!” Nói xong vội vã ly khai.

“Người chờ một chút!” Tuyền gọi hấn.

“Bệ hạ còn có việc?” Diệu Quang ngừ khí đúng mực.

“Ta là nói a, không cần nghiêm túc như vậy được không? Lần đầu tiên nói chuyện, người cũng không như thế này.” Tuyền vẫn cứ thích [tiểu nhân gian trá] kia hơn.

“Này nhất thời, bỉ nhất thời. Người ở đây đều biết bệ hạ là vua, vì thần làm sao có thể làm bệ hạ mất mặt?”

Tuyền còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói, “Quên đi, sau khi rời nơi này, người trở về như cũ đi thôi, ta ưa người như vậy, loại này không đủ chân thật.”

Diệu Quang sắc mặt ngẩn ra, sau lộ ra tươi cười. “Vi thần hiểu được, bệ hạ còn có việc gì không?”

“Nga, đúng rồi, người còn nợ ta một vấn đề! Lần trước người nói vì bé cưng mà đến, có chuyện gì sao?”

“Này...” Hắn đang muốn trả lời thì bị cắt ngang.

Phạm tiến vào thấy bọn hắn liền hỏi: “Các người làm sao mà còn không thu thập? Chúng ta phải nhanh rời khỏi nơi này.” Nói xong bắt đầu thu thập.

“Ta về thu thập, bệ hạ, vấn đề kia chút nữa trên đường sẽ nói với ngài, nương nương cũng cần phải biết.” Hắn ý vị thâm trường nói: “vi thần cáo lui.”

“Là vấn đề gì?” Phạm hỏi

“Là về bé cưng, cụ thể ta cũng không biết.” Tuyền nhún vai, bộ dạng cũng không biết, “Trái lại, chúng ta tại sao ly khai nhanh như vậy a?”

“Bởi vì tên hôm qua.” Trả lời ngắn gọn.

“Nga, thì ra là thế!” Tuyền vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Phạm dừng tay, hỏi: “Người mình bạch sao?”

“Ân, sợ đưa tới cho tộc nhân cùng sự phụ người phiền phức đi! Dù sao địa phương hoàng đế, hoàng hậu ở cũng không có thứ [thái bình] tồn tại.”

“Đã biết còn không hỗ trợ?” Phạm nhìn hắn một cái, tiếp tục thu thập.

“Nga!” Tuyền đem bé cưng công trên lưng, cho hắn ghé lên người, giúp Phạm thu thập đồ vật.

Bọn hắn lần này thăm viếng đúng là đi tới như gió, ly khai có lúc, chỉ có Hiệp Tuấn đến tiễn đưa, hắn mỉm cười đối Phạm dặn dò, muốn y hảo hảo phò tá minh quân, quản lý hậu cung, mọi việc nhường nhịn một chút...

Phạm từng cái gật đầu đáp lại, nhưng câu nói sau cùng của hắn “vì bệ hạ lựa chọn tú nữ thích hợp” thật sự là làm Tuyền khó chịu, không biết vì sao, Tuyền luôn có loại cảm giác có gì đó đã xảy ra.

Ly khai Ly Diễm, Tuyền rốt cuộc có cơ hội bảo Diệu Quang nói ra bí mật của nhi tử, nhưng Diệu Quang lúc nào cũng che che lấp lấp, tựa như có cái gì khó nói.

Sau cùng, Tuyền không thể không sử dụng địa vị chính mình mạnh mẽ ra lệnh: “Diệu Quang, ta lấy thân phận hoàng đế ra lệnh người! Nói mau!”

Diệu Quang thở dài trả lời: “Lão bản cùng Tuyền đều là người bình thường, vì sao lại sinh ra một bé cưng gốc được!”

Bé cưng không phải vốn sinh ra đã kém cỏi sao? Tuyền nghi hoặc nhìn bọn họ.

Nhưng Diệu Quang lại lắc đầu, bé cưng đều thông qua [thủy tinh dục lâm] mà có, nếu không phải vì ngoại lực thương tổn nghiêm trọng, quyết không thể lớn lên không khoẻ mạnh, cho nên...

“Là người làm...” Phạm thốt ra.

Diệu Quang đồng ý nhìn hắn một cái, mới đem sự tình nhất nhất nói ra. Nguyên lai ở hậu viện tắm cung của hoàng đế, có một gốc cây [Ẩn long thụ], chỉ có lịch đại hoàng đế biết rõ sự tồn tại của nó, mỗi mười năm chỉ kết một [Ẩn long quả]. [Ẩn long quả] xứng với tên gọi, quả thật mang theo độc tính, nhưng là không

có giải được, lịch đại hoàng đế âm thầm đem quả phân cho thế lực triều đình có uy hiếp, phi tử, huynh đệ, thần tử, hoàng tử. Nếu là nam, chỉ cần ăn một phần ba quả, liền biến thành si ngốc hoặc kẻ điên, nếu là nữ tử, sẽ vĩnh viễn không sinh dục. Mà bé cưng, là lúc quần tử ăn phải, cho nên...

“Cho nên mới ngốc?” Thanh âm Tuyền thốt ra cũng có chút run rẩy.

Phạm nhìn về phía bé cưng, “Tên hỗn đản nào...”

“Vì cái gì? Vì cái gì?” Tuyền khó hiểu hét to.

“Hắn trước mặt ta uy bé cưng để khảo thí [độ trung thành] của ta.” Sắc mặt Diệu Quang không tốt. “Thực xin lỗi.”

“Không phải lỗi của ngươi. Là ta! Là lỗi của ta, ngươi không cần chịu tội...”

Tuyền cúi đầu, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm thành nắm, móng tay bấm vào da thịt đến xuất huyết.

“Ngoạn ngoạn?” Bé cưng không hiểu xảy ra chuyện gì, nghiêng đầu đem ngón trỏ ngậm trong miệng. (aka bé bú tay đấy, kawaiiiiiiiii!!!!!!)

Phạm đến bên cạnh hắn, buông lỏng nắm tay kia ra, kéo một mảnh vải trên áo, thay hắn băng bó, “Cái đó không phải là ngươi, ngươi cũng không có làm, ngươi đối bé cưng rất tốt, ngươi cũng là một ba ba tốt... bé cưng đang gọi ngươi kìa.” Thanh âm an tường êm tai, làm cho Tuyền không khỏi xúc động rơi lệ.

Mọi người hắn yêu lại bị chính hắn thương tổn, cảm thụ bị thương loại này, tự trách, phần nộ tràn ngập một chỗ, không lời nào có thể biểu đạt.

“Ta nên làm gì bây giờ? Phạm, ta nên làm gì bây giờ? Bé cưng bị ta huỷ diệt rồi.” Hắn thất thần không ngừng hỏi.

“Bình tĩnh một chút, quân vương vô đạo, đế vương vô tình, thượng vị giả muốn học sẽ phải khống chế cảm xúc của chính mình (ý là điều trước tiên phải học là khống chế cảm xúc), ngươi cứ như vậy, là không có khả năng làm hoàng đế.” Phạm lấy phương thức an ủi của mình xoa dịu hắn.

“Hảo hoàng đế cái gì, đều là chó má, ngay cả vợ cũng phải giết, nhi tử cũng phải hại, như vậy còn làm hoàng đế cái gì, súc sinh cũng không bằng.” Từng câu từng câu chửi rửa trong miệng Tuyền trào ra, tựa như không phát tiết, chính mình sẽ phát điên mất, “Ta..”

“Kỳ thực, cũng có cách cứu.” Diệu Quang chiêm ngưỡng bộ dáng của Tuyền đủ mới bổ sung thêm. [anh này thiệt là lấu cá a~~]

“Ngươi, nói, cái, gì? Diệu, Quang?” Tuyền từ bi thương kéo trở về, biểu tình cực kì thú vị.

“...” Phạm ngây ngốc, cũng có cảm giác bị đùa giỡn.

“Ta chưa nói sao? Ta vì thái tử đến đây, tất nhiên là giúp hắn khôi phục bình thường a, không thể thì ta tới làm gì?” Diệu Quang cười đến sáng lạn.

“Biện pháp trị liệu là...” Tuyền nắm cổ áo Diệu Quang, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Phía trước trên núi Tây Lâm, trong động sơn tặc có một ôn tuyền, ngâm ôn tuyền rồi phối hợp với ăn mật rắn của [Doanh hoàng xà] cực độc là được.”

“Vậy không phải ngươi vừa nói không có biện pháp à?” Tuyền cố gắng hết sức giữ bình tĩnh.

“Không, ta chỉ nói không đủ giải được.” Nhẫn.

“Còn có vẻ mặt áy náy này hử thẹn vừa rồi...”

“Ta giả bộ a!” Nhịn nữa

“Vậy ngươi vì cái gì phải giả bộ?”

“Bởi vì nhìn bộ dạng thống khổ của ngươi ngoạn rất tốt a!” Tiếp tục nhẫn.

“Ngươi thực ra khi ta là hoàng đế đúng không?”

“Không phải người nói thích [ta chân thật] sao?”

“Phục” Dây thần kinh kiên nhẫn của Tuyền bị nghiền đứt.

Hắn hai tay bốc hỏa, gương nanh múa vuốt đánh tới, “Diệu Quang, ta muốn giết ngươi, đừng chạy...”

“Người muốn giết ta, không chạy mới có quỷ!” Diệu Quang làm một cái mặt quỷ, sau đó ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Bé cứng trong lòng ngực Phạm thấy Tuyền cùng Diệu Quang truy đuổi lẫn nhau khanh khách cười vang vui vẻ.

Phạm mắt thấy như thế, cũng lộ ra nụ cười yếu ớt, “Hoàng đế như vậy cùng thần tử như vậy... thật đúng là thích hợp.”

Trải qua một phen trắc trở, bọn họ rốt cuộc tới được chân núi Tây Lâm, Phạm đối Tuyền đủ loại dăn dò, muốn hắn gặp sơn tặc thì phải mang bé cứng tránh nguy hiểm. Tuyền từng học qua mấy năm Không thủ đại và Thái cực quyền tuy là rất không tình nguyện, chính là lâm trận thì không chỉ có võ công quyết định, để không mang lại phiền phức, hắn đành ngoan ngoãn thuận theo.

Lỡ tai Phạm cực kỳ nhạy cảm, đi đến giữa sườn núi, chợt nghe cách đó không xa truyền đến xôn xao, thấp giọng một câu, “Đến đây!”

Sau đó liền đem Tuyền và bé cứng đẩy ra phía sau thân cây, gương mặt tuần mỹ lộ ra một chút biểu tình lạnh khốc.

“Người tới từ phương nào, dám xông vào địa bàn của gia gia (ông nội)!” Một đám hung thần ác sát trắng hán cản trở đường đi.

“Các vị đứng là sơn tặc [Bích hình trại] núi Tây Lâm?” Diệu Quang mỉm cười hỏi.

“Hừ! Biết lão tử là ai còn không mau chạy trốn, chẳng lẽ muốn làm áp trại phu nhân?” Trắng hán vẻ mặt *** ý nhìn Phạm cùng Diệu Quang.

“Không, không, không! Tại hạ chỉ nghĩ muốn mượn [U huân tuyền] sơn trại các người dùng một chút, đến trị liệu vợ con chủ tử ta. Chẳng hay có thuận tiện không?” Cái này gọi là [Tiên lễ hậu binh] (trước tiên là dùng đạo lý thuyết phục sau đó ới dùng đến áp lực)

“Ha ha... Trong giang hồ ai không biết [U Huân tuyền] là trấn trại chi bảo của ta, sao có thể cho các người thuận tiện như vậy” Trắng hán dùng một chút, lại dùng ngữ khí trấn ngập nhục dục nói: “Như vậy đi, ta thấy các người hai người thật đúng là mỹ nhân, không bằng theo bản trại chủ, như vậy bản trại chủ được một cái thuận tiện, thế nào a? Aha ha”

Tặc nhân cười đến hung hãn, Tuyền ở một nơi gần đó chửi đến hăng say.

Dám ở trước mặt hắn trêu ghẹo Phạm? Thực mẹ nó chán sống, nếu không phải hiện tại [hoàng đế mất trí nhớ] này hạ đài, hắn sợ gì đám này.

Phạm không nói gì thêm, đi đến phía trước Diệu Quang nói: “Đàm phán thất bại...” Sau đó lòng bàn tay trở nên ửng đỏ, bắt đầu vận khí.

“Oa a a!” Cánh tay máu tươi đầm đìa, còn đau đớn kịch liệt, làm cho trắng hán kia sợ hãi không thôi.

“Đầu nhân!” Bọn sơn tặc thấy thế, rút vũ khí ra, hướng Phạm cùng Diệu Quang đánh tới.

Võ công Phạm không phải kỳ danh, nhưng cũng xuất thần nhập hoá. Nói là đánh nhau, không bằng nói múa đơn. Động tác linh động mờ ảo, nối liền tảo nhã, nhưng là nội lực thâm hậu khiến cho chiêu phong của Phạm mạnh mẽ hữu lực, hai tay áo trước mặt địch nhân tung hoành khắp nơi, thực là làm cho Tuyền mở rộng tầm mắt.

Mà Diệu Quang bên kia, trong tay không biết cầm vật gì múa may, nhưng đồ vật đó rất tinh tế, Tuyền ở quá xa nên không thấy rõ. Chỉ biết đồ vật nọ sắc bén vô cùng, tay sơn tặc đầu lĩnh cũng vì nó mà bị chặt đứt.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, bất quá trong chốc lát, cả sơn trại sơn tặc đều bị giải quyết.

Tuyền che hai mắt bé cứng lại, không cho hấn nhìn cảnh máu me đầm đìa. Mắt thấy bọn sơn tặc bị giải quyết, liền không hề phòng bị đi ra, ai ngờ...

“Tuyền, để ý phía sau!” Phạm kêu to.

Tuyền nghe tiếng biết đại sự không ổn, lập tức đem bé cứng đẩy tới ***g ngực Phạm, lúc sau một gã sơn tặc từ phía sau nhảy ra, đại đao đặt trên cổ hấn.

“Muốn hấn sống thì để ta ly khai!” Sơn tặc giống như tiểu nhân đắc thế mệnh lệnh.

“Thông minh thì thả hấn ra, nếu không ta cho người hối hận sinh ra trên đời này.” Diêu Quang cầm vũ khí trong tay đối sơn tặc nói, thứ kia dài mảnh như tơ, nhưng so với tơ sắc bén hơn nhiều, toàn thân trong suốt.

“Hừ, buông hấn thì chết, không buông cũng chết, ta chết thì hấn cũng phải bồi táng.” Sơn tặc hung tợn nói.

“Đại thúc, người biết thời điểm nam nhân đau nhất là gì không?” Tuyền ngẩng đầu hướng gã cười hỏi.

“Hả?” Sơn tặc bị hấn hỏi nhất thời ngớ ra.

“Là lúc này.” Tuyền vừa nói vừa dùng chân trái đá về phái sau một cước, chính giữa hồng tâm – ngoạ hình đáng vật giữa hai chân hấn.

“A ô...” Sơn tặc đau đớn ngồi chồm hồm xuống đất, hai tay che nơi riêng tư.

Tuyền cũng không dễ dàng buông tha cho gã như vậy, vươn tay trái giữ chặt tay phải gã, tay phải nắm lấy vạt áo, sau đó mượn lực phía trước hung hăng ném đi, thưởng gã một cái đánh ngã.

“Ha ha, đau đi!” Tuyền vỗ vỗ tay, trong lòng thống khoái.

Phạm không nói gì, nhưng có thể thấy y kinh ngạc, Diêu Quang bên cạnh cũng là vẻ mặt khó tin.

Tuyền lại âm thầm vui sướng, ai kêu bọn họ xem thường hấn.

Sau đó, giang hồ đồn đại, một năm, một tháng, một ngày kia, vì sử dụng [U Huân tuyền] cứu chữa cho tiểu chủ tử, ba vị nhân huynh [Hỗn Hư phái], trong vòng một canh giờ, quét sạch Tây Lâm sơn tặc [Bích hình trại]

Cũng bắt đầu từ hôm nay [Hỗn Hư phái] bắt đầu làm loạn giang hồ.

.....

“Tuyền, người vừa dùng võ công môn phái nào?” Phạm hỏi.

“A, cái kia không thể xem như là võ công đi, là thể giới kia của chúng ta một loại căn bản hộ thân.” Tuyền tiếp nhận bé cứng.

“Thể giới Tuyền thật đúng là kỳ diệu a!” Diêu Quang một bên cảm thán.

‘Chân chính kỳ diệu các người còn chưa gặp qua đâu! Cho nên...” Hấn hít sâu một hơi, “Hai người các người không nên xem thường ta a!” Nhân cơ hội vẫn hỏi chút tôn nghiêm.

“Ai...” Phạm thở dài, lắc đầu đi vào sơn trại, một chút mặt mũi cũng không lưu.

“Ta là tán dương thể giới của người chứ không phải người, người cao hứng cái gì?” Khẩu khí đó, cố tình chọc hấn mà.

Tuyền cũng không ngu ngốc chờ bị hấn đùa giỡn, cho nên quyết không để hấn nói, mở lời hỏi: “Đúng rồi, vũ khí của người đâu?”

“Tính một vấn đề nga!” Hấn ám chỉ (chương trước pé Quang còn thiếu anh Tuyền mấy vấn đề đó, mọi người có nhớ hum:X)

“... Gian thương... Tính thì tính a, mau nói cho ta biết!”

“Luôn luôn ở đây.” Hấn chỉ chỉ một đầu tóc đen.

“Đâu? Ta không thấy.” Tuyền nhìn theo tay hắn, lại tìm.

Chỉ thấy hắn vói vào bên trong sợi tóc, lấy ra một cây [Đầu phát ti] nói: “Là cái này.”

“Vũ khí của người là tóc?”

“Tóc của người có thể giết người sao?”

“Không thể”

“Vậy không phải nguy sao, thứ này gọi là [Nhược Vô Ảnh], từ một loại khoáng vật hiếm thấy luyện thành, có thể tùy điều kiện mà thay đổi màu sắc, bình thường nhu như tóc, ta liền kẹp nó vào bên trong tóc, che giấu tai mắt, lúc đấu chỉ cần truyền nội lực, có thể như kiếm, sức mạnh vô địch.”

“Thâm tàng bất lộ!” Vũ khí như vậy ai có thể phòng ngự?

“Ha ha ha... Thâm tàng bất lộ không phải ta, là hoàng hậu nương nương đi!” Hắn cười hì hì đáp.

“A? Cái gì...” Còn chưa nói hết, thanh âm Phạm đã cắt ngang.

“Tuyền, Diệu Quang, mau vào!”

“Làm sao vậy?” Nghe ngữ khí hắn cấp bách, Tuyền vội vàng ôm bé cứng kéo theo Diệu Quang cùng nhau đi vào, nhưng bởi vì gấp gáp, hắn không chú ý tới trong mắt Diệu Quang quét xuống nét khác thường.

5. Chương 5

Ở bên trong sơn trại, Phạm tìm được một khối ngọc thạch khắc hình rồng... Không, phải nói là một con dấu.

Tuyền trái lật phải chuyển nhìn, ngay cả hắn là người ngoài nghề cũng nhìn được đây là do danh thợ làm, biểu hiện tính chất đặc thù của nó, còn có văn tự điều khắc bên trên.

“Vãng mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương?” Tuyền mặc niệm nói, sau đó bất khả tư nghị hô to, “Ngọc tỷ”

“Ngọc tỷ như thế nào lại xuất hiện trong này?” Diệu Quang cũng cảm thấy nghi hoặc, “Chẳng lẽ trước kia người bị đám sơn tặc này đoạt mất?”

“Này ta cũng thấy kỳ quái”, Phạm nói xong chuyển ánh mắt hướng đến Tuyền, “Người rút cuộc trước kia gặp phải chuyện gì?”

Tuyền cầm ngọc tỷ thưởng thức, “Ta không biết, vậy hiện tại thứ này làm sao?”

“Đương nhiên là người cầm!” Diệu Quang trả lời, “Nguyên bản không phải của người sao?”

“Thứ này tượng trưng cho quyền lực chí tôn, trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người muốn có nó, người hãy bảo quản tốt.” Phạm dặn dò nói.

“Nga!” Tuyền thu hồi ngọc tỷ.

Bất quá nói thật, hắn đối với khối đá tượng trưng cho quyền lực này không quá hứng thú. Ở trong lòng hắn, từ xưa đến nay, đế vương đều là vật hy sinh của chính trị cùng quốc gia, thật là nhân vật đáng thương đến tận cùng.

“Còn có, bên cạnh ngọc tỷ ta phát hiện, vật này...” Nói xong, Phạm xuất ra phong thư màu đỏ.

“Này là cái gì?”

“Thiếp mời tham dự đại hội tuyển chọn võ lâm minh chủ.” Diệu Quang nhìn phong thư trả lời.

“Bọn sơn tặc này được mời tham dự đại hội chọn minh chủ? Không, không có khả năng, theo như vừa rồi, đầu lĩnh của bọn chúng cũng không có dã tâm cùng thực lực này, chẳng lẽ... Có người cùng bọn chúng hợp tác.” Tuyền cẩn thận cân nhắc.

Phạm gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Ta cũng cho rằng như vậy, bắt quá kẻ giấu mặt sau hậu đài che giấu rất khá, nơi này không tìm ra bất cứ manh mối gì.”

“Như vậy a, xem ra nhân vật này không đơn giản a!” Tuyền không chút nào keo kiệt tán thưởng.

“Nga? Vậy người thấy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Diệu Quang mỉm cười hỏi.

“Àn... giải độc của bé cưng, sau đó đi dự đại hội võ lâm!” Tuyền tự hỏi một chút nói.

Nhưng với tính toán của Phạm, từ nơi này đến nơi tổ chức đại hội võ lâm -Phục Hi sơn trang, ít nhất cũng cần 2 tháng, chỉ sợ không kịp.

Đang lúc khó xử, Diệu Quang nói chính mình cũng cùng đường, không ngại theo thái tử giải độc, sau đó đuổi theo đến sơn trang! Phạm cùng Tuyền cũng ngầm hiểu, đồng ý. Sau đó 3 người tự phân công, Phạm lấy mật rắn, Diệu Quang thu thập phòng ở, Tuyền chăm sóc bé cưng.

Tuyền thừa dịp này, mang bé cưng đi phao ôn tuyền nổi danh kia (đi nghịch nước), một lớn một nhỏ ngâm mình trong nước rất khoái hoạt! Bé cưng không biết bơi, nhưng lại dùng chân nhỏ đạp đạp nước, miệng cười rất khoái hoạt.

Tuyền che chở tiểu tử kia, nhìn bộ dáng hăng say, không khỏi bắt đầu suy nghĩ.

Nhi tử của mình tương lai sẽ trở thành một người ra sao? Cứ như vậy mà nhìn thất thần...

Đột nhiên Diệu Quang đi đến, “Tuyền, suy nghĩ cái gì?” thanh âm hần đem Tuyền kéo lại.

“Diệu Quang a, người nói Lãm nhi về sau, người hi vọng hần sẽ trở thành người thế nào?” Tuyền hiện tại rất có cảm giác làm ba ba.

“Đương nhiên hy vọng thái tử có thể trở nên giống hoàng hậu nương nương.”

Hoàn toàn coi như không có hoàng đế lão tử trước mặt!

“Người hy vọng hần có thể trở thành thái tử ưu tú thật sao?”

“Đây là đương nhiên, thái tử ưu tú đây là quốc gia chi phúc (phúc của quốc gia), Tuyền không mong muốn như vậy à?” Hần hỏi lại.

“Àn... không phải.” Tuyền cân nhắc đáp.

“Nga? Không hy vọng con mình trở thành thái tử ưu tú? Ta thật muốn thỉnh giáo bệ hạ nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ là bởi vì hoàng hậu nương nương...” Trong lời nói Diệu Quang có hàm ý, bắt quá Tuyền vẫn chưa phát hiện.

“Liên quan gì đến Phạm? Người không cần hiểu sai, chính là ta...” Nhìn về phía nhi tử, hần chính là bộ dáng vượt mặt nước rất khoái hoạt.

“Ta chỉ hi vọng Lãm nhi có thể khoái hoạt khỏe mạnh khôn lớn, hơn nữa có thể vĩnh viễn bảo trì tươi cười như vậy, nếu như mang trên lưng gông xiềng làm một [thái tử ưu tú] như vậy rất...”

Trong mắt Diệu Quang hào quang chợt loé, lập tức tươi cười nói: “mỗi người chúng ta vừa sinh ra, lưng đã đeo gông xiềng, không thể trốn tránh trách nhiệm và vận mệnh. Tuyền nghĩ nhiều quá, con cháu đều có con cháu phúc, không phải sao?”

“A, có lẽ!” Đúng vậy, ai biết về sau sẽ như thế nào đâu?

“Các người có thể lên rồi!” Thanh âm Phạm từ buồng trong truyền đến.

“Hảo, bé cưng, đừng chơi nữa, phụ thân gọi chúng ta!” Tuyền mặc xong quần áo, sau đó mang khăn lớn, ôm bé cưng trong nước ra, bé cưng trong ngực khoa tay múa chân vui sướng vô cùng, “Người cũng vào đi a!” Hần quay đầu đối Diệu Quang gọi.

“Đến đây!” Diệu Quang vẫy vẫy tay áo, theo tiến vào.

Vào tới buồng trong, Diệu Quang đi qua một bên xem mật rắn, để lại một nhà ba người.

“Các người vừa rồi nói cái gì?” Phạm tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ bởi bé cưng ngoạn thủy, đúng không, bé cưng?” Tuyền dùng một ngón tay đùa đùa cảm bé cưng hỏi.

Bé cưng bị khiến cho cười khanh khách không ngừng, “Ngoạn ngoạn..... Ngoạn thủy..... Hảo ngoạn!” đồng âm mềm mại nghe qua thật thoải mái.

“Không nói, quên đi!” hấn quay đầu sang một bên.

“Phạm, người... ghen a?” Tuyền đùa cợt hỏi.

“... Người lại lên cơn gì nữa đây?” Một cái khinh thường.

“Ha ha... vừa rồi chỉ suy đoán tương lai bé cưng mà thôi.” Tuyền hảo tâm giải thích, sau đó linh quang chợt loé, hấn mở miệng hướng Phạm xác nhận: “Phạm a, ở thế giới này có đặt nickname không a?”

” [nick name]? Đó là cái gì?” Phạm nghĩ nghĩ hỏi.

“Không có a? Vậy là tốt rồi, [nick name] chính là cách gọi đối với nhân vật đặc biệt a! Ha ha có thể lấy...” Tuyền cười như kẻ trộm.

“... Người muốn làm cái gì?” Phạm không có linh cảm tốt.

“Người...” Một từ vừa ra, phía sau đã bị Phạm trừng mắt trả về, “Vẫn là quên đi, Lẽn nhi ta nhất định phải đặt, người không được phản đối a!”

Vì nhi tử, hấn quyết không nhượng bộ.

“Đặt cái gì?” Phạm thực ra không có phản đối.

Lúc này Diệu Quang cũng vừa mới xong việc, chỉ thấy trong tay hấn cầm được tiến lại, nghe vậy cũng hỏi: “Tuyền định đặt cho thái tử nickname gì đây?”

“Tiểu, niên, cao!” Tuyền dương dương tự đắc tuyên bố.

“...”

“Diệu Quang, đưa được cho ta, ta đền uy.” Phạm sau khi dừng một chút, lấy được uy bé cưng.

“Một tên hảo [đặc biệt] a!” Diệu Quang suy tư một hồi nói.

“Bé cưng trắng trắng non mềm, vừa nhuyễn là có hương sữa, cùng bánh tổ Nhật Bản không có khác biệt, tên này chỗ nào bắt hảo?” Hai người kia thật không thành thật.

“Ham thích từ thế giới của người, không quy định chúng ta cũng phải thích đi!” Phạm một bên uy bé cưng, một bên nói.

“Nói rất đúng, muốn kêu tự người kêu đi!” Diệu Quang ngoáy ngoáy lỗ tai nói.

“Hừ, tự kêu thì tự kêu, tiểu niên cao của ba ba, đến, đến, đến chỗ ba ba ngồi ngồi.” Hấn vừa nói vừa đem bé cưng đặt trên đùi.

Bé cưng đang cùng bắt được kia đấu tranh, không quản bị bàn ra sao, cái miệng nhỏ nhắn liều mạng trồn vào tay Phạm, Tuyền cùng Phạm thấy bé cưng như vậy, liếc mắt một cái, ngầm hiểu phối hợp, Tuyền chặn đầu bé cưng lại không cho lộn xộn, Phạm nhanh tay tranh thủ đưa được vào miệng bé cưng.

Bé cưng đáng thương lúc bọn họ phối hợp phải đem được nuốt vào bụng, uống thuốc xong hai mắt hấn hồng hồng, bên trong đã hàm vài giọt nước mắt, rất đáng thương, qua một lát...

“Oa...” Quả nhiên khóc!

Tuyền nhận mệnh đi dỗ hấn, không có biện pháp a, vì muốn bé cưng khoẻ mạnh thôi.

Còn sáu ngày thôi.

Như vậy sau bảy ngày, tiếp tục uy xong một chén mật rắn, nhiệm vụ hoàn thành!

Tuyền đuổi thất lưng, hần mệt mỗi cực kỳ, so với ôn tập trước thi còn cố hết sức hơn, hài tử này thật bất hảo!

Theo lời Diệu Quang, bé cưng sau khi tỉnh lại sẽ khôi phục trí lực bình thường, chỉ cần giáo huấn hần thứ nên học, tự nhiên là không có vấn đề! Phạm quyết định chính mình lưu lại chiếu cố cực cưng, kêu Tuyền cùng Diệu Quang đi xuống nghỉ ngơi, nhưng Tuyền không chịu, mặt dày mày dạn ở lại cùng hần chiếu cố bé cưng, Phạm cương không lại hần, chỉ có thể thỏa hiệp.

Tuyền hô to vạn tuế, hần nhìn Phạm cũng mệt chết đi, vì thế bỏ chạy đến phòng bếp, tính làm chút gì đó cho hần ăn.

Tới phòng bếp, trên bàn có đặt một chén nhỏ màu tím khiến hần chú ý.

Đây là cái gì? Màu sắc rất được nha...

Tuyền bưng bát lên, tò mò lấy tay quẹt một chút, sau đó bỏ vào miệng, lướt qua một ngụm.

“Hảo đáng... Đây là cái gì a?”

“Tuyền, người đang làm gì đó?” Diệu Quang đi tới, thấy thế hét to.

“Àn?” Tuyền quay đầu lại, ngón tay còn đang trong miệng, “Ta...” Nói chưa xong, liền lập tức ngã xuống.

Mà cuối cùng Tuyền nghe được chính là thanh âm của Phạm: “Tuyền!”

Nóng quá..... Hảo khổ sở..... Không thở nổi... Đây là chết sao... Ta sắp chết...

“Tuyền!”

Ai? Thanh âm của ai?

Hô... Thật thoải mái... Đồ vật gì đó... tiến vào trong cơ thể... Thật mát... Thật lạnh... Là ai...

Trong lúc mê man, một nhiệt độ ấm áp ngả lên người Tuyền, bao bọc thân thể hần, cảm giác thật thoải mái.

Loại cảm giác này...

Tuyền nhớ lại trước đây, cảm giác mẫu thân đem hần ôm vào trong lòng ngực, hảo hoài niệm...

Ý thức được nhiệt độ cơ thể phủ trên người mình, chạm đến khối thân thể kia nháy mắt khiến hần phục hồi cảm giác, tỉnh táo lại.

Thân thể này mặc dù tinh tế, nhưng hiển nhiên là nam nhân, làn da trơn nhẵn ướt át nhưng lại bất đồng với thân thể nữ nhân mềm mại, đường cong rắn chắc tuyệt đẹp, không cần xem cũng biết chủ nhân thân thể ngày thường thích vận động.

Chạm rãi mở mắt, đập vào mắt chính là hình ảnh phóng đại tuyệt sắc dung nhan của Phạm, trong phút chốc, mơ mơ màng màng của Tuyền tiêu tan, lập tức đứng lên, bắt đầu nhìn tình huống xung quanh.

Trời... hần cùng Phạm cái gì cũng không mặc nằm trên giường, mà Phạm lại té xỉu nằm trên người hần!

Đây là làm sao a? Tuyền không biết, nhưng nếu cứ như vậy, hai người ngày mai nhất định cảm mạo.

Mà hiện tại có thể cử động chỉ có Tuyền, cho nên hần cẩn thận đứng dậy, để Phạm nằm trên giường, sau đó mặc quần áo.

Thời điểm đang định giúp Phạm mặc quần áo, lại phát giác không biết vì sao người Phạm đầy mồ hôi, vì thế hần lấy khăn trong chậu nước thay Phạm chà lau. Khăn vừa mới chạm vào cơ thể Phạm, y đột nhiên mở mắt, bên trong con ngươi tràn ngập phần hận, cùng không cam tâm, cảm hận cùng chán ghét, kích động cùng bất đắc dĩ, còn xen lẫn... Sợ hãi?

“Người...” Y còn định nói gì đó, chính là lòng muốn nói mà lực không còn, lại mơ màng nhắm hai mắt lại.

Tuyền không rõ ý tứ của y, chính là thay y chà lau thân thể, mặc quần áo, dịch chẩn, xác định Phạm đã ngủ say, sau đó mới ly khai khỏi phòng, tìm Diệu Quang hỏi chuyện.

Diệu Quang ở phòng bé cưng, bé cưng còn đang ngủ, Diệu Quang ngồi bên giường nhìn thấy hần.

“Tuyền, người không có việc gì?” Hần nhìn thấy Tuyền thực ngạc nhiên.

“Ta hẳn phải có việc gì sao? Rốt cuộc là có chuyện gì? Phạm tại sao cùng ta... té xỉu?” Tuyền có chút đỏ mặt.

“Người không nhớ rõ?” Diệu Quang không trực tiếp trả lời.

“Àn, ta nhớ rõ, ta giống như ở phòng bếp, ăn cái gì vậy..... Sau đó, sau đó.....”

“Sau đó người trúng độc té xỉu.” Diệu Quang tiếp lời. “Người thật gan, đồ vật không biết cũng dám ăn, chán sống mà, ta khuyên người, nếu không sửa được thói quen này, nên sớm lập thái tử một chút, tránh ngày [long ngự quy thiên]”(rồng bay về trời=> chết).

“Ta trúng độc?” Lỗ tai của Tuyền phát huy công năng nghe trọng điểm.

“Đúng vậy, chén đó là mật xà tinh khiết của Doanh Hoàng xà, chứa kịch độc. Lúc dùng còn dư, ta đang định xử lý, ai biết người sẽ đi nếm, nếu không có hoàng hậu nương nương, lần này chắc chắn tính mạng người khó giữ được.”

“Thứ này chứa kịch độc? Vậy tiểu niên cao...”

Hần là người lớn còn chịu không nổi, vậy bé cưng chẳng phải là chết chắc rồi?

“Trong cơ thể thái tử có độc tố của [Ẩn long quả] chế trụ, hơn nữa trước khi thái tử điện hạ ăn ta đều xem qua, chắc chắn không có việc gì!” Diệu Quang thần nhiên trả lời

“Nga, lấy độc trị độc a...” Tuyền suy nghĩ, “Vậy Phạm cứu ta... như thế nào lại tự hôn mê?”

“Lão bản thấy người trúng độc, liền đem người vào phòng, dùng nội lực giúp người trừ độc.”

Hảo ngắn gọn!

“Chúng ta như thế nào lại... lại...”

Hần nên hỏi như thế nào a? Như thế nào lại trần trụi?

Diệu Quang thấy hần lòi ra từ này, nhất thời hiểu được cái gì, “Thời điểm người tỉnh lại, cùng nương nương cái gì cũng không mặc phải không?”

“Người biết?”

“Không, ta có thể nghĩ được. Mật rắn Doang Hoàng xà thuần dương, sau khi cùng nội nhiệt trong cơ thể phát ra, nếu muốn dùng nội lực trừ độc, nhất định phải mang quần áo lột hết, nếu không cả hai song vong.”

“Nga, thì ra là thế.”

“Như vậy...” Ngữ khí Diệu Quang vừa chuyển, ngữ điệu trở nên đen tối cực điểm, “Tuyền đối nương nương làm?”

“A?” Hần không phản ứng kịp, “Làm cái gì?”

“...” Diệu Quang áp sát tai Tuyền nói từ kia.

“Có bệnh a! Ta cũng không phải là cầu động dục, như thế nào có thể làm cái đó?” Tuyền khó thở.

“Không có a? Người là không phải, không.....” Từ cuối còn chưa nói ra đã bị rống trở về.

“Không cái đầu người, chẳng lẽ phải làm chuyện đó mới bình thường sao?” Tuyền đau đầu hỏi.

“Theo lẽ thường mà nói, thì nên là như vậy.” Diệu Quang mặt không biến sắc trả lời.

Tuyền cười ngất, này xem là đáp án gì chứ!

Diệu Quang nhìn không giống như đang nói giỡn, “Tuyền, có chuyện ta phải nhắc nhở người. Nơi này không giống như thế giới của người, người là hoàng đế, là chủ nhân của phiên thổ này. Một câu nói đùa của người, câu đầu tiên là thánh chỉ, từ đủ loại quan lại cho đến dân chúng, đều có tính chất trói buộc. Tuyền thực

thích lão bản, nhưng lão bản thân phận đặc thù, là tiền phế hậu. Tuyền nếu như muốn mang lão bản trở lại hoàng cung, như vậy phải cho hắn một danh phận bình thường, rồi sau đó trong cung sẽ là danh phận sủng hạnh của hoàng đế! Cho nên Tuyền nhất định phải mau chóng sủng hạnh hắn, như vậy mới có thể quang minh chính đại mang hắn về hậu cung.”

“..... Nói như vậy, Phạm là có thể một lần nữa làm quay về hoàng hậu?” Tuyền truy vấn hỏi.

“Không, cao nhất là trở về hậu cung, làm nam sủng.....” Diệu quang khẳng định nói: “Tuyền còn có thể có hoàng hậu mới cùng tần phi.”

“Không cần!” Tuyền lớn tiếng nói: “Ta chỉ cần Phạm, ai khác cũng không cần.”

“Này căn bản không có khả năng, phi tử hậu cung của đế vương chẳng những là gia quyến của đế vương, lại càng đại biểu cho thể diện đế vương mong muốn.”

“Những thứ này ta đều biết, không cần khi ta là ngốc tử!” Tuyền bùm lỗ tai lại lắc đầu, “Thế giới ta từng sống cũng có hoàng đế, ta cũng có học qua, chính là...” Hắn cúi đầu, thấy không rõ về mặt của hắn.

“Ta hiểu được, loại sự tình này Tuyền phải một mình hảo hảo ngẫm lại, yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc thái tử” Lời này hàm ý đuổi hắn ra ngoài.

“Ân, ta đi ra ngoài đi một chút.”

Gió đêm thổi lên mặt, trong không khí mang theo hương cỏ xanh, ban đêm như vậy thực dễ khiến cho tinh thần người ta thả lỏng.

Tuyền một mình đi trên bờ sông nhỏ gần sơn trại, nghe được thanh âm nước sông lưu động, đá hòn đá nhỏ ven sông, miệng ngâm tiểu khúc, cũng không biết là suy nghĩ gì.

“Đau đầu a... Vì cái gì ta xuyên không lại trở thành hoàng đế?” Hắn bỗng nhiên làm bầm đầu bầm trán đứng lên.

“Không phải sẽ tốt biết bao, mang theo lão bà thất lạc, lưu lạc giang hồ, đi dạo trấn nhỏ, sinh hoạt như vậy mới thích hợp với ta a!”

“Cái gì hậu cung phi tần, ta lười biếng như vậy, một người đã chịu không nổi, nếu thực sự có nhiều lão bà như vậy, ta đây khẳng định tráng niên sớm tử.”

Tuyền bắt đầu dĩ thử dài, sau đó thoáng cái nằm trên bãi cỏ, “Lão thiên gia... ngươi theo ta đùa trò chơi quốc tế gì a?”

Tinh tú sáng chói mỹ lệ trên bầu trời, mình có lẽ từng có ước nguyện, mong có một ngày, có thể cùng người yêu nhất dưới bầu trời sao, hiện tại...

“Tuyền!” Thanh âm quen thuộc êm tai, “Ngươi một mình ở đây làm gì?”

Khẩu khí mặc dù không tốt lắm, nhưng thanh âm đó chính là lý do Tuyền ở lại thế giới này.

Hắn quay đầu lại, đối với Phạm ôn nhu cười, “Phạm, ngươi tới vừa lúc, ta có việc muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?” Phạm hướng tới hắn đi tới.

“Đến, đến, ở đây, ngồi đi, ngươi vừa tỉnh lại, đứng rất không thoải mái!” Tuyền vỗ vỗ mặt cỏ bên cạnh nói.

Phạm hiếm khi nghe lời, ở bên cạnh ngồi xuống, “Làm sao vậy?”

“Vừa rồi, Diệu Quang nói với ta, ta tương lai còn có thể thú thiếp nhiều thiếp nhiều nữ nhân làm phi tử, còn có thể có tân hoàng hậu, mà ngươi chỉ có thể làm...” Từ kia hắn nói không nên lời.

“Nam sủng, đúng không?” Phạm thực bình tĩnh nói ra từ này.

“Không hổ là Phạm, ngươi quả nhiên đã sớm biết.”

Tuyền nở nụ cười, lão bà quả nhiên lợi hại.

“Đây là đương nhiên, bổn hoàng triều chưa từng bao giờ có phế hậu tái lập, huống chi lại một lần nữa là một nam nhân, hừ!” Phạm cười tự giễu, “Đám cự thần kia cùng huynh đệ của người sẽ không đồng ý, ngay cả Diêu Quang cũng không thể.”

“Diệu quang? Người như thế nào biết hẳn cũng sẽ không? Ta cảm thấy được hẳn giống như rất thích người.”

“Tuyền, cuộc sống ở thế giới người nhất định rất mỹ lệ...” Phạm có điều chỉ nhìn hẳn một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng trời sao, “Không cần nguy trang, không cần tâm kế, chỉ cần sống chân thực khoái hoạt.”

“Đúng vậy, cuộc sống nơi đó đích thật rất thoải mái!” Tuyền cũng ngẩng đầu trông lên, “Chính là nơi đó không thuộc về ta, bởi vì không có Phạm, không có tiểu niên cao.”

“..... Tuyền.”

“Ân?”

“Ta vẫn muốn hỏi người, người vì cái gì đối ta tốt như vậy? Là [bù đắp] sao?”

“Ân, một nửa phải”

“Vậy nửa kia đâu?” Phạm lại nhìn về phía hẳn, hai mắt trong suốt mà sáng ngời.

“Ta thích người!” Hẳn không chút do dự hồi đáp.

“Vì cái gì? Người bắt quả chỉ đến nơi này vài tháng, vì cái gì khẳng định thích một nam nhân như ta? Nói không chừng, tương lai người sẽ bị một nữ tử xinh đẹp hấp dẫn...” Trong lời nói của Phạm mang theo một tia mê muội.

“Sẽ không, con người ta cố chấp lại lưỡi biếng, thay lòng đổi dạ rất phiền toái, tình cảm vẫn còn lưu luyến, rất lôi thôi! Đến nỗi vì sao thích người... Ta còn không biết tại sao.” Tuyền một bên trả lời, một bên khảy khảy cọng cỏ nhỏ.

Phạm vẻ mặt hắc tuyến, “người không biết? Người không biết lại còn khẳng định nói với ta [ta thích người], đầu óc của người làm sao vậy?”

“Tuỳ người muốn trách thế nào, ta thích người, thích đến nỗi hoàng đế cũng không muốn làm.” Tuyền cầm tay Phạm lên ngắm nghía

“Tuyền là hoàng đế, không được nói vậy.” Phạm giật tay lại.

“Ta nói chính là sự thật.” Tuyền rất không cam tâm, vì thế cả người bổ nhào lên người Phạm, áp y trên cổ.

“Sự thật cũng không được, thượng vị giả nhất hướng thân bất do kỷ (người địa vị cao luôn luôn thân bất do kỷ – đoán Ó.Ồ)” Y không chút nào phản kháng, giống như biết được đối phương sẽ không làm gì cả.

“Kia nếu sau này ta cưới nữ tử khác làm hoàng hậu, làm phi tử, đối các nàng tốt giống như đối với người, người sẽ không ăn dấm chua sao?” Tuyền còn thành thật hỏi.

Trong mắt Phạm hiện lên một tia dị quang, “Có lẽ, con người tổng sẽ có ham muốn chiếm hữu, tình cảm đã từng thuộc về mình thì càng là như vậy...”

“Nga? Vậy Phạm có điểm nào thích ta không?” Những lời từ trong miệng Phạm thốt ra, Tuyền không khỏi âm thầm vui sướng.

“Mấy tháng này, người đối với ta cùng bé cưng cẩn thận, nói không động tâm là gạt người, nhưng là...” Chuyện vừa chuyện, “Thừa dịp bây giờ hãm chưa sâu, thanh tỉnh còn kịp. Tuyền nếu đã biết vận mệnh về sau, liền cùng ta giữ khoảng cách đi, đến lúc đó hảo tự hảo tán.”

“Sau khi chúng ta tách ra, Tiểu niên cao làm sao bây giờ? Theo ta? Theo người? Hay mỗi người một nửa?” Phạm thực lí trí, lí trí đến mức tâm của Tuyền đều vì hẳn mà đau.

“Đương nhiên theo ta, tin tưởng Tuyền cũng không muốn một tương lai không xa nhìn thấy thi thể của bé cưng đi!” Phạm ngữ khí kiên định.

“Tại sao như thế?”

“Bé cũng là trưởng tử hoàng tộc, không phải là con trưởng của hoàng hậu tương lai. Tương lai Tuyền sẽ có rất nhiều hoàng tử, bé cũng tồn tại chính là một cản trở, cho nên... Bất quá, Tuyền không cần lo lắng, ta chắc chắn mang bé cưng ly khai hoàng cung, nuôi dưỡng thành người, hần dù sao cũng là con ta.” Phạm nói biểu thị quyết tâm của mình.

Tuyền hiểu, hiện tại nói đạo lý gì với hần, hần cũng không hiểu, cho nên thay đổi sách lược.

“Phạm, cùng người nói chuyện xưa đi! thật xưa trước kia, thế giới của ta có một hoàng đế gọi là Lưu Hân...” Tuyền đối Phạm kể sử sách nổi danh “Đoạn tụ”. “Thế nào, sau khi nghe xong cảm thấy sao? Nhận xét một chút đi!”

“Hôn quân!”

Chỉ biết hần sẽ nói như vậy.

“Vì một nam sủng, bách tính cùng quốc gia không quan tâm, hần không xứng làm hoàng đế.”

“Đúng vậy đúng vậy, rất nhiều học giả nơi ta ở cũng cho rằng như vậy.” Tuyền liều mạng gạt đầu, “Nhưng Phạm không biết hần là một [si tình lang] hiếm có sao? Ở thế giới chúng ta có rất nhiều nữ hài tử thích vị [hôn quân] này, hần sợ dĩ làm hết thấy cũng chỉ vì người tôi âu yếm của mình, tình cảm chân thành thành thiết như vậy, tình yêu thẳng thắn như vậy, bất chấp thân phận giới tính của vợ mình, chỉ là dùng hết thấy sinh mệnh của mình đi yêu người kia mà thôi. Phạm không biết đây là chuyện cực kỳ tài giỏi sao?”

“Người nghĩ muốn noi theo hần?” Phạm nhú nhú mày, hiển nhiên không muốn đồng ý ý nghĩ như vậy.

“Không, ta không muốn bị người đời thóa mạ.” Tuyền cười cười lắc đầu.

“Vậy người...” Phạm không rõ lắm dụng ý của hần.

“Phạm, người nói, nếu Đồng Hiền vì Lưu Hân sống chết, nếu Đồng Hiền giống như Phạm biết nhìn xa trông rộng... như thế Phạm cho rằng thiên hạ sẽ như thế nào a?” Tuyền nghiêm mặt hỏi.

Phạm không trả lời, Tuyền biết tâm của hần bắt đầu dao động.

“Như vậy, bọn họ sẽ là một đôi hạnh phúc nhất, Hần triều có lẽ sẽ là triều đại cường đại nhất trong lịch sử.” Tuyền tự hỏi tự trả lời.

“Ta sẽ không là Đồng Hiền.” Phạm cúi đầu nói thầm.

“Ta cũng không phải Lưu Hân, chúng ta so với họ hạnh phúc hơn, chúng ta so với họ có khả năng hơn,” Tuyền nâng khuôn mặt Phạm lên, khinh nhẹ một chút, “Phạm a! Không cần buông tha cho ta, không cần buông tha cho chính mình, hạnh phúc tương lai là do chính mình sáng tạo ra, ta hy vọng thời điểm ta thành công, có người cùng bé cưng ở bên cạnh ta, được không?”

Nhìn thấy ánh mắt Tuyền, ngữ khí Phạm có chút không xong, “Người,... Thật đúng là khắc tinh của ta.”

“Ha ha...” Tuyền nở nụ cười cợt mỉa, “Này thật sự là vinh hạnh của ta a!”

“Hảo, vào nhà đi! Ban đêm gió lớn, nếu không sẽ cảm lạnh.” Phạm đứng dậy nói.

“Hảo”. Tuyền vươn tay, “Phạm, nắm tay!”

Phạm nhận mệnh đắc lắc đầu, đặt tay vào lòng bàn tay hần, “Lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa.”

“Phạm hảo vô tình a.....” Tuyền được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Đi chết đi!” Phạm không thềm quay đầu mắng.

Gió vẫn còn thổi, nhưng tuyệt không chút nào lạnh, Tuyền nắm tay Phạm, bước chậm dưới bầu trời đầy sao. Tuyền đây ấp tình cảm vui sướng, chỉ vì Phạm đã phó thác bản thân mình cho hần. Tương lai thế nào, Tuyền không biết, nhưng hần biết rõ, hần sẽ vĩnh viễn nắm bàn tay này, mãi mãi... mãi mãi...

6. Chương 6

Độc của Tiểu niên cao đã giải, cảm tình của mình cùng Phạm có tiến triển, một nhóm bốn người lại bước tiếp hành trình lưu lạc giang hồ.

Tuyền có thể nói là tam hỉ lâm môn!

Hơn nữa sau khi bé cưng khôi phục trí lực, ba người cố gắng giúp bé bổ sung tri thức của một hài đồng bốn tuổi. Tuyền còn thuận tiện dạy hần một chút phép nhân tính toán, chữ cái gì gì đó... hy vọng hần có thể ở thời cổ càng hơn người.

Bé cưng cực kỳ thông minh, nhất giáo tựu hội (dạy 1 lần là biết), hiện tại đã cùng hài tử bốn tuổi không sai biệt lắm, bất quá tính cách [tiểu ác ma] của hần cũng lặng lẽ thức tỉnh.

Về phần xưng hô, Tuyền ngại bị gọi “Phụ hoàng”, rất nghiêm túc, còn có thể lộ ra thân phận, cho nên dứt khoát dạy hần gọi [ba ba], đơn giản dễ hiểu, nghe rất thuận tai.

Tiểu niên cao hoạt bát đáng yêu, những lời đồng ngôn vô kỵ lại càng làm ba đại nhân vui vẻ, dọc đường đi vô cùng thích thú, bất tri bất giác cũng tới Thanh Phong trấn.

Bốn người vào khách *** thuê ba gian phòng – bé cưng ngủ cùng Tuyền, Phạm cùng Diệu Quang mỗi người một gian.

Tiểu nhị nói, bọn họ vừa vặn đến vào lúc trấn nhỏ có [tích tà tế], rảnh rỗi có thể đi xem náo nhiệt. Lời này hấp dẫn Tuyền cùng bé cưng, cứng rắn lời Phạm đi xem hội làng, Phạm không sao tránh được cũng phải buộc đi theo.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng mời Diệu Quang, nhưng hần nói đêm nay là Quan Thiên tượng, tối hôm nay không thể ra ngoài, nếu không sẽ có đại nạn.

Không đi thì thôi, nhân gia một nhà ba người vừa lúc được dịp, thông suốt phóng khoáng đi dạo thị trấn.

Bé cưng tay cầm mút quả, ngồi trên vai Tuyền không ngừng nhìn hoa đăng bốn phía, Tuyền cũng đồng dạng cầm mút quả, hai người tựa như [lưu mỗ mỗ cuồng đại quan viên] (aka nhà quê mới lên tỉnh), hướng Phạm hỏi hết cái này tới cái kia.

Phạm cũng khó có được kiên nhẫn như vậy, cứ nhiên một tràng giúp bọn hần giải thích.

[Tích tà tế] xứng với tên thực chính là trừ tà, những hoa đăng này dùng để xua đuổi một loại sinh vật tên là [Lân huân], thường tại mùa này tàn phá bờ bãi. [Lân huân] là một loại sinh vật xác cứng, bộ dáng xấu vô cùng, nghe đâu có thể tiết ra nhựa độc, đã thương người, còn có người dùng nó để...

Nói đến đây, Phạm không tiếp tục, hình như nghĩ tới cái gì. Tuyền cũng không hỏi nữa, ba người tiếp tục đi dạo.

Bỗng nhiên Tiểu niên cao mở miệng nói: “Ba ba, phụ thân, ta hình như nhìn thấy người quen, ở bên kia kia.” Hần chỉ vào người đang xem hoa đăng ở bờ sông.

“Àn?” Bọn họ nhìn về phía bờ sông.

“Ta hình như còn rất nhỏ gặp qua hần, bất quá không biết hần là ai vậy. Ba ba, phụ thân, các người biết không?” Tiểu niên cao cúi đầu hỏi.

Hai người chưa kịp trả lời, đột nhiên người kia dường như chú ý tới bọn họ, đối bên này lớn tiếng kêu lên: “Nhị ca!”

Nhị ca? Người nào a?

Tuyền không hiểu ra sao, quay sang hỏi Phạm: “Đệ đệ của người?” Em vợ của hần?

“Là đệ đệ của người.” Phạm sửa lời, “Tề Lăng Húc, tam đệ Tề Lăng Kỳ.”

“A! Không phải chứ?” Ca ca mới vừa đuổi đi, một đệ đệ nữa lại tới, đùa giỡn cái gì, giá hời bất xuyên bang tài hữu quý! (==, thua)

Đang cùng Phạm nói, người kia đã hướng về bên này chạy tới. Hấn thở hồng hộc đi đến bên người Tuyền, lúc này mới nhìn rõ ràng, bé cứng trên vai cùng Phạm bên người Tuyền.

“Bàn Nguyên, Thương Vũ? Hai người các người như thế nào cùng Hoàng... Nhị ca cùng một chỗ?” Hấn như gặp quỷ kêu to.

“Chuyện này để cho nói sau, một lời khó nói hết, Húc như thế nào lại ở chỗ này?” Phạm bình tĩnh đối mặt hấn.

“Ta tới nơi này điều tra a, trong cung mọi người nói, người lợi dụng Lân huân ám sát, ta không tin, nên đến trấn nhỏ xuất hiện nhiều [Lân huân] điều tra. Còn có, chính là vì tìm..... Người kia.” Hấn càng nói càng nhỏ giọng.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta quay về khách *** rồi nói sau!” Phạm nhìn đám người ồn ào xung quanh đề nghị.

Trở lại khách ***, khách phòng đã hết, không có phòng dư cấp Tể Lãng Húc, cho nên bọn họ 3 gian phải nhường cho Tể Lãng Húc một gian.

Tuyền một nhà ba người buộc phải chung một phòng, Diệu Quang ở lý trong phòng cũng không có ai đi gọi hấn.

Hiện nay bọn họ bốn người ngồi ở một gian trong phòng, mở ra cái mà Tuyền gọi là [Hội nghị gia đình]

Tuyền mở bài một lần, nói chính mình mất trí nhớ trong lúc vô tình giải trừ hiểu lầm của mình với Phạm, sau đó là chuyện bé cứng vân vân, giờ thì tất cả hoà hảo.

Mà Phạm cũng giúp đỡ giấu diếm, hai người thông đồng, hy vọng có thể lừa dối trót lọt.

Húc tin đại bộ phận, nhưng cũng còn một số vẫn nửa tin nửa ngờ, “Nhị ca người...”

Đúng lúc này, thanh âm Diệu Quang bỗng nhiên vang lên, “Ta nói người người này có hay không để yên? Đã nói với người là mất trí nhớ, người cứ hỏi không ngừng, người là gốc tử sao?”

“Diệu quang?” Tuyền cảm thấy kỳ quái, vì cái gì hấn dám bắt kính đối với vương gia như vậy.

Ai ngờ Húc vậy mà xông đến, đem Diệu Quang gắt gao khoá trong ngực, “Tiểu Quang, sao người lại ở đây?”

“Húc, buông! Nhị ca người còn ở đây.” Khẩu khí Diệu Quang thật không tốt.

“Không cần, không cần, ta muốn kết hôn với người, cho dù nhị ca cũng không thể ngăn cản ta. Thật tốt quá..... Ta rốt cục tìm được người.” Húc vui mừng tựa hồ sắp khóc ra.

“Không cần hồ nháo, chúng ta không phải là hài tử, không cần đem lời nói đùa thành thật, còn không buông chớ có trách ta không khách khí.” Diệu Quang trong ngực hấn cố gắng giãy dụa, bất quá không có tác dụng.

“Ba ba, phụ thân, bọn họ đang làm cái gì nha?” Bé cứng tò mò hỏi.

“Tam thúc cùng tam thẩm của người đang liên lạc cảm tình.” Tuyền thành thật trả lời.

“Nói bậy bạ gì đó?” Phạm liếc trắng mắt.

Tuyền ôm bé cứng đi đến bên Phạm nhẹ giọng hỏi, “Trước kia người ở trong cung, biết bọn họ là loại quan hệ này?”

“Không, chỉ biết Húc thật thích một người, cũng không biết người đó là Diệu Quang.” Hấn buồn cười trả lời.

Ba người cứ như vậy nhìn sự tình không liên quan đến mình, ngồi xem trò hay nghiền ngẫm.

“A, thân thân lên miệng rồi, ba ba phụ thân mau nhìn, tam thúc thân miệng Diệu Quang thúc.” Bé cứng nhìn đến nhập thần.

“Khụ khu... hai vị, có thể ngừng một chút được không?” Một vừa hai phải thôi biết chưa?

“Nhị ca, người muốn tách ta cùng tiểu Quang sao?” Húc nói như thể hai người có thâm cừu đại hận.

“Ngu ngốc, câm miệng!” Diệu Quang bốc hỏa.

Tuyền rất bội phục đệ đệ này, hấn vậy mà có thể làm cho Diệu Quang sinh khí lớn như vậy, chắc chắc... không đơn giản!

“Tiểu đệ a... nghe nhị ca nói một câu, ta tuyệt đối sẽ không cường tách hai người các người, ta sau khi trở về có thể tứ hôn cho các người, hơn nữa...” Hấn chưa nói hết liền gây ra hai phản ứng bất đồng.

“Thật sự?” Húc có điểm mừng rỡ.

“Đây là chuyện của chúng ta, người ít quản!” Diệu Quang trừng thẳng Tuyền.

Tuyền đang muốn nói cái gì, thì khách *** lão bản bỗng nhiên xông vào.

Hấn vội vã nói: “Các vị khách quan, mau, mau..... Rời đi này..... Trấn nhỏ, có..... Có Lân..... Lân huân, từ trong hồ đi ra, đi mau!” Nói xong hấn lại tán loạn chạy đi thông tri những người khác.

“Không xong, chúng ta mau rời đi.” Diệu Quang nghiêm mặt nói.

Không nghĩ đến, bên ngoài truyền đến tiếng gào.

“A! vào rồi! Bò vào được!”

“Cứu mạng a! Ta còn chưa muốn chết a!”

“A..... Như thế nào nhiều như vậy?”

Phạm nghe thấy tiếng la lập tức quyết định, “Tuyền, mang bé cưng ngồi trên giường đi, chúng ta ba người đi ra ngoài xem.” Nói xong, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho, ba người nhanh chóng ly khai gian phòng.

“Hơi quá đáng, hoàn toàn xem nhẹ ý kiến của ta.” Tuyền ôm bé cưng ngồi ở một góc sáng sửa.

“Ba ba!” Tiểu niên cao kéo kéo góc tay áo hấn, “Lắm nhi muốn nhìn một chút [Lân huân] trông như thế nào.”

“ba ba cũng rất muốn nhìn, nhưng phụ thân người bảo chúng ta chờ ở đây.” Tuyền hoàn toàn rơi vào tình trạng oán phụ.

“Phụ thân chỉ bảo chúng ta lên giường ngồi, chứ không phải không cho phép chúng ta ra ngoài a!” Tiểu niên cao chớp chớp cặp mắt to.

“..... Có đạo lý, ta như thế nào không nghĩ tới? Ha ha, Tiểu niên cao, người quá thông minh. Đến, ba ba hôn một cái.” Nói xong, Tuyền hôn cái chụt trên gương mặt nộn nộn.

“Kia đi thôi, ba ba!” Tiểu tử kia chờ không kịp.

“Hảo hảo, bắt quá chúng ta chỉ có thể đứng ở trên lầu nhìn xem, tiểu niên cao không cần nghịch ngợm đi xuống dưới. Được không?”

Tiểu niên cao một đôi mắt to nhìn hấn, đầu nghiêng nghiêng trả lời: “Hảo, chỉ nhìn thôi!”

Đạt được hiệp nghị, Tuyền ôm bé cưng cẩn cẩn dục dục mở cửa phòng.

Phòng khách *** của bọn họ ở lầu hai, lầu một có rất nhiều người sử dụng đủ loại “vũ khí” đối phó Lân huân, may mắn cho họ, Lân huân chỉ ở lầu một, không bò lên lầu hai.

Tuyền đứng ngoài hiên, nhìn xuống lầu một, tìm kiếm thân ảnh ba người kia, rất nhanh liền tìm ra trong đám người.

Húc cầm trường kiếm đối Lân huân trên mặt đất đâm tới, bắt quá Lân huân số lượng rất nhiều, trên cơ bản không có tác dụng, vẫn là nội lực của Phạm lợi hại, đảo qua một mảng lớn, hiệu lực tối cao. Diệu Quang nha, sử dụng [nhược vô ảnh] so với Húc hiệu suất cao hơn được một chút.

“A! Nguyên lai Lân huân cái dạng này nha~ Hảo kỳ quái nga!” Bé cưng tò mò quan sát.

Nghe hấn nói như vậy, Tuyền cũng nhìn lại Lân Huân trên mặt đất.

“Ai nha?” Hấn nhìn kỹ động vật đó, có chút ngây ngẩn.

Cái kia, cái kia, cái kia phải..... Bất chấp ánh mắt khác thường của người khác, hấn liền ôm bé cứng vọt đến lầu một

“Các người hết thấy dừng lại cho ta!” Hét lớn một tiếng, tất cả mọi người đều im bật

Nguyên bản mọi người đang “chiến đấu” cũng dừng động tác, hoàn toàn khó hiểu nhìn Tuyền.

“Các người tới đây làm gì? Muốn chết sao?” Phạm là người thứ nhất phản ứng, mở miệng liền mắng.

“Người để sau hẵng nói, trước cho ta xem Lân huân!” Tuyền tay trái ôm bé cứng ngồi xổm xuống dùng tay phải nhặt lên một con Lân huân, lúc này miệng Lân huân hộc ra bọt khí trong suốt.

“Khách quan, nguy hiểm a!”

“A, không cần!”

“Mau buông, sẽ trúng độc!”

Bất quá chuyện bọn họ nói đều không phát sinh, Tuyền nhìn động vật trên tay phải cả buổi, cuối cùng khẳng định một câu: “Quả nhiên là con cua!”

“Con cua?” Tất cả mọi người đều cảm thấy từ này thật xa lạ

“Thứ này là đồ ăn, ăn ngon lắm, với lại không hề độc, các người vì sao lại sợ?” Hấn lắc lắc con cua trên tay hỏi.

“Làm sao có thể? Nhị ca, người..... Xác định?” Húc hiển nhiên không tin.

“Vô nghĩa!” Hấn đã ném qua nhiều lần.

“Oa...” Một lời nói ra, tất cả mọi người nhao nhao nổ oanh.

“Tuyền, người thật sự ném qua?” Phạm cũng hỏi.

“Đương nhiên, nếu không hiện tại ta ăn cho các người xem? Chuông quây, chuẩn bị ***g hấp, đổ chút dấm chua, bên trong thêm đường với gừng, hôm nay cơm chiều ta ăn cua hấp.” Tuyền phân phó chuông quây xong, quay lại nhìn ba người kia, “Các người muốn ăn không?”

“Ta..... Quên đi.” Tiểu đệ không nghĩa khí.

“Ta cũng không dùng.” Diệu quang sắc mặt không được tự nhiên.

“..... Ta phải thử một chút.” Vẫn là Phạm tốt nhất!

“Ba ba, ta cũng muốn ăn!” Bé cứng vội vàng nói.

“Hảo, ta tới chọn cua, mọi người, làm ơn tránh ra một chút.” Đem bé cứng giao cho Phạm, Tuyền ngồi xổm trên mặt đất, bắt đầu chọn cua...

30 phút sau, đại áp cua thơm ngào ngạt bày ra trước mặt một nhà ba người, hơn mười con cua đại phì, hiện tại đồ hồng.

Ba người ngồi vây quanh bàn, người còn lại vây quanh một vòng (nhìn miệng ==), khoa trương đến mức ngay cả cổng khách *** cũng chật ních người, xem diễn cũng không náo nhiệt như vậy. Mà chuông quây nói, người trong trấn đều chạy tới nơi này xem bọn hấn ăn cua.

Tuyền chọn một con, tách vỏ ra, chấm chút dấm, một nửa cho Phạm, một nửa khác cũng tách ra, lấy thịt cua cùng gạch chấm dấm chua ụy vào miệng bé cứng.

“Hương vị thế nào” Tuyền liếm liếm tay hỏi.

Bé cứng nhắm nháp, nuốt vào bụng, trên mặt lộ ra biểu tình sung sướng, “Ăn ngon, ba ba, ta thích hương vị này.”

Tuyền lại nhìn hướng Phạm, hấn cũng vừa gật đầu vừa khen: “Hương vị không tồi”

“Ha ha..... Ta nói đi!” Tuyền cười đến kêu ngạo.

Những người khác nhìn bọn họ, lại liếc nhau một cái, không hện mà cùng hướng nhà mình chạy về – về nhà ăn đại áp cua

Diệu Quang cùng Húc cũng đi đến bên người họ, mỗi người cầm lấy một con cua ăn thử. Quả nhiên, cũng bị mỹ vị bắt làm tù binh, cuối cùng, vài người thiếu chút nữa đánh nhau – vì giành cua. (lúc trước thì giết bỏ, h thì giết ăn... quá đỉnh)

“Oa, nhị ca, ta từ lúc sinh ra tới giờ, lần đầu được ăn cái này nha, không nghĩ tới người vậy mà ‘thâm tàng bất lộ’ a?” Ăn uống no đủ, mọi người chuyển sang tán gẫu việc nhà.

“Ha ha, tiểu đệ, hướng ca người học một chút đi.” Mũi Tuyền đều hướng hết lên trên.

“Ngốc nhân có ngốc phúc.” Diệu quang như trước tạt nước lạnh nói.

Tuyền nghe đã quen, “Ừ, chờ chút mặt mũi đi. Bất quá, lại nói, tại sao mọi người lại nói cua có độc?”

“Năm đó nghe nói ấu tử 5 tuổi của võ lâm minh chủ chính là chết vì loại độc này. Nam hài kia sau khi chết, đại phu phát hiện cạnh thi thể hấn động vật kỳ quái này, cũng trong bọt khí chúng tiết ra phát hiện độc tố.” Phạm giải thích, “Cho nên sau đó, chỉ cần động vật này xuất hiện, mọi người tránh còn không kịp.”

“Vớ vẩn! Cua không tiết ra độc tố, chỉ là bọt khí thôi, đó là hô hấp.” Tuyền cảm thấy kỳ lạ.

“Đây là sự thật, nhị ca!” Húc đột nhiên minh bạch cái gì đó, “A! Ta hiểu rồi, nhị ca nhất định biết động vật này không hại người, cho nên cũng biết Bàn Nguyên không muốn ám sát người, phải không?”

“A? A... đúng, chính là như vậy.” Tuyền nhìn về phía Phạm, Phạm cũng khẽ gật đầu đáp lại, Tuyền lúc này mới minh bạch – Năm đó vu hãm Phạm ám sát hoàng đế, chính là lợi dụng Lân huân.

“Vậy là tốt rồi, trước ta nghe được lời đồn, quả nhiên là giả.”

“Lời đồn gì?”

“Giang hồ đồn đãi, có người vì con gái võ lâm minh chủ đoán mệnh qua, nói nàng 15 tuổi sẽ làm mẫu nghi thiên hạ... Làm sao có thể, hiện tại Bàn Nguyên là hoàng hậu chân chính a!” Húc vui vẻ trả lời.

Oa? Tuyền bỗng nhiên cảm thấy kỳ lạ, tựa hồ có chỗ không thích hợp, giống như có chỗ không đúng... Là cái gì a?

“Mười lăm tuổi, hoàng hậu..... Thiên mệnh?” Phảng phất suy tư về mấy từ này, Tuyền muốn từ đó tìm kiếm chút gì.

“Nhị ca, Nhị ca, người làm sao vậy?” Húc khó hiểu.

Tuyền lúc này mới bừng tỉnh, “A! Không có việc gì, phần sau còn có gì không?”

“Phần sau không có a, tóm lại lời đồn đã rải khắp trên giang hồ cùng hoàng thành, ta thiếu chút nữa tin là thật, bất quá nhìn các người bây giờ, ta an tâm.” Húc nhìn bọn họ nói.

“Nữ hài Húc nói là tiểu thư [Phục hi sơn trang] – Tử Tích Vân?” Phạm nghe xong hỏi.

“Đúng, đại võ lâm đại hội năm nay tổ chức, vị tiểu thư kia tròn 15 tuổi, nghe nói nhà bọn họ chờ nhị ca thú cô ta, ha ha... Buồn cười, nhị ca, người không có khả năng đi?” Húc vừa nói vừa cười.

“Chúng ta hình như là đi tham dự đại hội võ lâm...” Tuyền một đầu mồ hôi.

“Đúng, chúng ta ngày mai đại khái xuất phát.” Diệu Quang nói tiếp.

Phạm không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ là gật đầu.

“Không phải chứ?” Tươi cười trên mặt Húc cứng lại.

“Ai... Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, muốn đến cứ để nó đến đi! Tóm lại, trừ bỏ Phạm ra, ta sẽ không thú bất cứ kẻ nào làm hậu. Hảo, hôm nay tất cả mọi người giải tán, trở về phòng nghỉ ngơi, ngày mai lên đường! Húc, người muốn cùng bọn ta đi không?” Tuyền đứng lên tổng kết.

“Đương nhiên, ta tìm tiểu Quang đã một năm, ta từng phát thệ, sau khi tìm được hẳn quyết không buông hẳn ra. Ta dĩ nhiên là đi.” Hắc hai tay vỗ bàn nói rất khí thế.

“Chắc, nhầm chán, ta về phòng trước, người không được phép lại gần!” Diêu Quang không một tia kiêng nể, cũng đối với Húc đang muốn đi cùng hẳn cảnh báo.

“Chúng ta cũng trở về đi!” Phạm ôm bé cưng hướng Tuyền nói.

“Người trước mang Tiểu niên cao về tắm rửa, ta muốn cùng tiểu đệ nói chuyện, được không, Phạm?” Tuyền về mặt vô tội nhờ vả.

Liếc hẳn một cái Phạm dường như hiểu được mục đích của hẳn, “Tuỳ người, không cần quá muộn a!” Nói xong ly khai.

Cứ như vậy, trong phòng chỉ còn lại hai huynh đệ.

“Nhị ca..... Người.....” Húc muốn nói lại thôi.

“Ngưng, người trước hết nghe ta nói đi!” Tuyền ra đón phủ đầu.

“Àn, hảo!”

“Ta hiện tại đối với chuyện trước kia cái gì cũng không nhớ rõ, trí nhớ bây giờ bắt đầu từ lúc gặp được Phạm. Diêu Quang cùng Phạm cũng đề cập qua chuyện trước kia ta cũng biết chính mình trước kia là người thật thối nát, bất quá hy vọng người đừng để ý trước kia ta ra sao, cùng ta hiện tại một lần nữa chung sống có được hay không?” Tuyền thành khẩn hướng hẳn giải thích.

“Nhị ca, người cảm thấy trước kia người cực kỳ thối nát sao?”

“Đúng vậy!” Hắc đương nhiên trả lời, “Đối đãi với lão bà cùng con mình như vậy, còn có không phải người nói ta ngăn cản người và Diêu Quang... Người như vậy còn chưa đủ thối nát sao?”

“Người sai lầm rồi, Nhị ca.” Hắc nhìn Tuyền nói: “Người trước kia, mặc dù có điểm không nói đạo lý, có chút tùy hứng, bất quá quyết không phải là một người thối nát. Từ nhỏ đến lớn, người đối đãi đại ca cùng ta đều là cẩn thận, cho nên đại ca mới thích người như vậy. Về phần Diêu Quang cùng ta, người cho rằng Diêu Quang là người bình thường, thân phận cùng ta không thích hợp. Ta tin tưởng người lúc đó là muốn tốt cho ta, điều Diêu Quang rời cung! Còn Bàn Nguyên, ta cũng không rõ người vì sao lại đối với hẳn kém như vậy, có lẽ người không chịu bị hôn nhân chính trị này ràng buộc, mới làm ra những sự tính đó.”

“Àn? Người từ từ, người nói Diêu Quang là ta điều hẳn rời đi?” Tuyền bắt câu mấu chốt.

“Đương nhiên a, chỉ có hoàng đế mới có thể mệnh lệnh y thân là Tế thiên sư kiêm Vu sư.” Hắc khẳng định trả lời.

“Kỳ lạ... Trước kia ta thật sự giống như người nói tốt như vậy?” Tiểu đệ sẽ không gạt người đi?

“Ta lừa người không có lợi a! Người như thế nào không tin chính mình như vậy?” Hắc về mặt bắt đắc dĩ cười cười.

“Ta hiểu được, bất quá tiểu đệ a, ta dù sao cũng đã không còn là ta trước kia, chúng ta bây giờ bắt đầu lại. Ta hiện tại, gọi là Kỳ Oát Tuyền, xin người chỉ giáo.” Tuyền cùng với hẳn bắt tay.

“Nhị ca, người muốn làm gì?” Hắc có điểm xấu hổ nhìn tay Tuyền hỏi.

“A, đây là phương thức chào hỏi mới, đến, tiểu đệ, vươn tay cùng ca ca nắm nắm.” Tuyền cứng rắn kéo hẳn, hai người thân thủ nắm chặt.

Húc biểu tình cứng ngắt, hiển nhiên không quen cái gọi là phương thức chào hỏi mới.

“Hảo, ta đi trước, Phạm còn đang chờ ta, hảo hảo nghỉ ngơi a!” Tuyền hướng hẳn phát tay ly khai gian phòng.

Trên đường trở về phòng, hẳn suy nghĩ những lời Húc nói, nhớ lại tình cảnh mấy tháng qua cùng Phạm và Diêu Quang ở chung, đột nhiên trong lòng xuất hiện một cỗ bất an. Là cái gì thì không thể nói rõ, bất quá phòng ngừa vạn nhất, trong lòng hẳn vẫn âm thầm quyết định.

Về đến phòng, bé cưng tắm rửa xong, đã muốn ngủ rồi, Phạm ngồi trên ghế đọc sách, dường như là cố tình chờ hắn.

“Phạm chưa ngủ sao?” Tuyền cười cười ngồi bên giường, ngắm bé cưng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Đang đợi người, người hỏi Húc được cái gì?” Phạm buông sách, đi đến bên người hắn.

“Hỏi đến chút chuyện bất khả tư nghị.” Hắn ngẩng đầu nhìn Phạm. “Tiểu đệ thế nhưng lại nói trước kia ta không phải là kẻ thối nát.”

“Vậy thì vì sao... Người dường như không vui?” Tay Phạm xoa xoa hai má hắn.

“Phạm.” Tuyền hai tay ôm thắt lưng y, cả đầu vùi vào trong lòng ngực, buồn bã nói: “Chuyện trước kia, ta không muốn quản, ta không nghĩ muốn làm hoàng đế, cũng không cần giang sơn này, ta chỉ cần người và bé cưng...”

“Đây là chuyện không có khả năng. Trên vai người có trách nhiệm phải gánh vác, cho dù bản thân người không muốn cũng...” Phạm không cự tuyệt, ngược lại ôm lấy Tuyền, mềm nhẹ vừa vuốt ve hắn vừa nói.

“Biết chắc là người sẽ nói như vậy.” Đầu rời khỏi lòng ngực y, ánh mắt Tuyền nhìn thẳng, nhưng tay đang ôm thắt lưng không hề buông lỏng.

“Phạm, ta thực sự yêu người và bé cưng, ngàn dặm giang sơn cũng không bằng một phần của các người, cho nên...”

Nghe xong kế hoạch của hắn, Phạm có chút ngây ngẩn cả người, “Người thật sự phải làm như vậy?” Ánh mắt thâm thúy như bầu trời đêm.

“Ân, cho dù tương lai..... Cũng quyết không hối hận!” Tuyền không nhịn được nắm chặt tay Phạm.

“Người.....” Phạm còn muốn nói cái gì, nhưng Tuyền nhanh chóng tước đoạt cơ hội của hắn.

Hai tay dịch chuyển từ thắt lưng đến gáy, giữ chặt thân người Phạm, lấp đầy đôi môi ngọt ngào. (=”= cảm giác, vì nếu chính xác QT thì câu chữ nghe quá quá ==)

Trong phòng, hai người yêu nhau hôn say đắm, ánh sáng làm nổi bật hai bóng người chặt chẽ không rời.

Một trận gió từ ngoài thổi vào, quang động... ảnh động... tình động... tâm cũng đã động...

Ngày hôm sau, tất cả đều an bài ổn thỏa, đoàn người đang định lên đường ai ngờ lại có chuyện cản trở.

Ngoài cửa chặt ních dân chúng đến tặng lễ vật, mỗi người đều la hét muốn cảm tạ ân cứu mạng của Kỳ công tử Hồn Hư phái, thậm chí có người dâng lên khuê nữ của mình.

Tuyền tự cho là không tiêu nổi cái phúc này, vội vả lấy cớ lập thế “gia hữu thê thất, quyết bất tái thú” (nhà đã có vợ, quyết không tái giá) từ chối nhiệt thành, bắt quả lại càng làm cho các cô nương hoan nghênh.

Ngay sau đó liền lâm vào đường cùng, đoàn người chỉ có thể chặt vật hốt hoảng bỏ chạy, đi chung một đường.

Trên đường, Diệu Quang đem chuyện tình đại khái nói cho Húc biết, Húc lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, cũng thuận tiện hướng bọn họ nói sự tình nổi lên trong cung

“Đại ca mấy ngày hôm trước hồi cung, trong cung hắn phụ trách, ta cũng được hắn cho phép mới rời cung. Bất quá, đại ca luôn luôn nghiêm chỉnh lần này còn mang về một nam sủng!” Húc dùng giọng điệu khó tin nói.

“..... Nam sủng?” Mọi người dừng ngựa, ngơ ngác nhìn nhau.

“Ân, đại ca không cho phép hắn rời tầm cung, ta chỉ gặp qua một lần, hình như gọi là... cái gì Ảnh... đúng rồi, Si Ảnh.” Rốt cuộc Húc cũng nhớ được.

“MY GOD!”

“Si ảnh cùng nhạc Vương gia hồi cung.....” Diệu Quang thấp giọng lầm bầm.

“Tiểu Quang, người nhận thức hần?” Húc nghe được sau đó hỏi.

“Không cho phép gọi tên ta, ta nhận thức hần, nhưng không liên quan đến người.” Diêu Quang tức giận nói.

“Húc, đại ca người vì sao muốn Si Ảnh?” Phạm suy nghĩ hỏi.

Húc suy đoán nói: “Đại khái là Si Ảnh nào đó có chút giống với nhị ca trước đây, có lẽ là vì vậy, đại ca mới...”

Tuyền về mặt hắc tuyến, cái ‘luyện đệ tình kết’ này quá nghiêm trọng đi?

“Chuyện Si Ảnh chờ chúng ta hồi cung rồi nói sau! Hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta đêm nay nghỉ tạm ở đây, thế nào?” Diêu quang trưng cầu ý kiến mọi người.

Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên mặt trời cũng sắp lặn, vì vậy đêm nay quyết định ngay tại nơi này lộ túc (ngủ ngoài đường), Diêu Quang cùng Húc phụ trách lấy củi nhóm lửa, Tuyền và Phạm mang bé cưng đến bờ sông câu cá. Tuy là Diêu Quang hết sức phản đối, nhưng hoàng đế một câu ‘phản đối không có hiệu lực’ đe dọa hần, nên không thể không vâng theo.

Tuyền thấy bộ dáng của hần, đáy lòng cười nghiêng ngả, nhưng che giấu rất khá, ai cũng không phát hiện ra.

Hiện tại hần tay cầm cần câu tự chế, cùng Phạm sánh đôi ngồi ở bờ sông, bé cưng ngồi ở giữa, ba người hết sức chăm chú nhìn mặt nước chờ cá cắn câu.

“Người vừa nãy nhìn thấy Diêu Quang như vậy... rất vui về sao?” Phạm nhìn mặt nước, đối Tuyền nói.

Mặt Tuyền có chút run rẩy... Khi nãy hần cái gì cũng chưa nghĩ tới a!

“Quả nhiên cái gì cũng không giấu được người.” Lão bà thật lợi hại, cái gì cũng nhìn ra được.

“Tâm tư của người đơn thuần, muốn đoán liền đoán được.” Phạm thở dài.

Lúc này, cần câu của Tuyền một trận lắc lư, tiểu niên cao hứng phấn kêu to: “A! Ba ba, cá mắc câu rồi, mau kéo mau kéo.”

“A, hình như cá lớn, hảo nặng a!” Tuyền liều mạng giữ chặt cần câu, thề phải đem con cá này câu được.

“Muốn chạy trốn, muốn chạy trốn. Ba ba, kiên trì giữ.” Tiểu tử kia ở một bên phát sóng trực tiếp.

“Vận khí, lí tức, nâng cánh tay, dân cổ tay.” Phạm bỗng nhiên lên tiếng chỉ điểm.

Ban đầu Tuyền không hiểu lắm lời này có ý nghĩa gì, nhưng sau đó, cảm giác trong cơ thể tràn đầy một cỗ khí lưu, vì thế theo lời y nói, không cần tốn sức đem cá lớn câu lên. Cá này so với bình thường lớn hơn nhiều, khó trách lại nặng như vậy.

Bé cưng thấy ba ba đem cá câu lên, lớn tiếng kêu: “oa..... Ba ba thật là lợi hại! Ta chưa từng thấy qua cá lớn như vậy.”

“Hô..... Vừa rồi.....” Tuyền về mặt nghi hoặc nhìn về phía phạm, “Sao lại thế này?”

“Lần trước người trúng độc, ta truyền chút nội lực cho người, người câu lên được cũng không ngạc nhiên.” Phạm nói một cách thoải mái.

“Nội lực của người... Chẳng phải giờ võ công của ta rất lợi hại sao?” Ha hả, hần cũng có thể làm võ lâm cao thủ.

“Đó là không có khả năng!” Phạm một ngụm phủ quyết.

“A? Không phải người nói người truyền nội lực cho ta sao? Người lợi hại như vậy.....” Thất vọng.

Phạm nhìn hần một cái giải thích: “Võ công ta luyện – [Hỗn độn vô nguyên] rất đặc thù. Nội lực phải kết hợp với chiêu thức mới phát huy hiệu quả lớn nhất, chỉ nội lực không thể trở thành người có năng lực, chỉ chút trợ giúp cho sinh hoạt hằng ngày.

“Thì ra là thế. Vậy chiêu thức như thế nào mới cùng nội lực này tương hợp a?” Tuyền làm đệ tử tốt.

“Nội lực này thiên về tu tâm dưỡng tính, bình khí tĩnh thân, cho đến nay chỉ có sư phụ nghĩ ra chiêu thức mới có thể tương hợp, phát huy cường hiệu.”

“Như vậy a...”

“Người muốn học?”

“Không, quá phiền phức, ta không cần!”

“...”

“Hảo, ta trước đem cá này cho bọn Diệu Quang làm, cá lớn nấu rất mất thời gian, các người ở đây chờ ta a!” Tuyền hai tay ôm cá, hướng chỗ lộ túc đi đến.

“...Tuyền” Phạm đột nhiên lên tiếng gọi hấn lại

“Ân? Chuyện gì?” Tuyền quay đầu đáp.

“Không có gì, trên đường cẩn thận!” (a nói câu này thật nghi ngờ nha...)

“A, đã biết, đã biết!”

Hắn một mình trở lại chỗ lộ túc, Diệu Quang và Húc tựa hồ chưa trở về, nồi và giá đỡ đã đặt tốt, củi lửa lại không thấy bóng dáng.

“Thật là, như thế nào còn chưa có trở về?” Tuyền một bên thả cá một bên oán giận.

Lúc này, một đạo bóng đen từ bụi cây thoát ra, khi đến gần phía sau, Tuyền căn bản phản ứng không kịp, thanh đao hướng gáy Tuyền bổ tới.

Nguy rồi! Suy nghĩ trong khoảnh khắc, trước mắt hắn đã một mảnh tối đen.....

“..... Tuyền, tỉnh tỉnh..... Tuyền!” Mở to hai mắt, thấy rõ khuôn mặt Phạm

“Phạm? Đau quá.....” Tuyền đứng dậy đáp lại hấn, lại cảm thấy một trận đau nhức.

“Ba ba, người không sao chứ?” Bé cứng lo lắng nhìn hấn, bộ dáng sắp khóc ra đến nơi.

“Không có việc gì, tiểu niên cao không khóc, ba ba không có việc gì.” Tuyền vỗ đầu bé cứng an ủi, sau đó chuyển hướng phạm, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bị người đánh lén.” Diệu Quang vừa nói vừa chỉ vào đồng hành lý hỗn loạn không chịu nổi, “Mục đích hình như là hành lý.”

Phạm cảm thấy sự tình không đơn giản, phân phó mọi người chỉnh lý tư trang, xem mất đi cái gì, kết quả lại là...

“Ta mất cái hộp gấm.” Tuyền cẩn thận tìm kiếm.

“Hộp gấm nào?”

“Là hộp gấm đựng ngọc tỷ.” Tuyền khua tay múa chân trả lời.

“Cái gì!”

Sâu trong cánh rừng, hắc y nhân quỳ gối trước mặt nam nhân đeo mặt nạ quỷ, một hồi âm mưu không ai biết đang bí mật trù họa.

“Thuộc hạ tham kiến chủ công!”

“Đứng lên đi! Thứ ta muốn người lấy, đã lấy được chưa?” Thanh âm trầm thấp khiến người ta sợ hãi.

“Có! Ở trong này, thỉnh chủ công xem qua.” Nói xong, xuất ra hộp chứa ngọc tỷ.

“Tốt, tốt lắm, ha ha.....” Nam nhân mặt nạ quỷ cầm lấy hộp gấm, nhìn chằm chằm hòm cười to, “Ta rốt cuộc chiếm được..... Rốt cuộc chiếm được.”

“Thuộc hạ chúc mừng chủ công, xưng bá giang hồ, nhất thống thiên hạ!” Hắc y nam nhân phụ họa nói.

“Việc này người làm được tốt lắm, ta thực vừa lòng, hiện tại người trở về chuẩn bị tham gia võ lâm đại hội! Bọn họ cũng nhất định sẽ đi tham gia, chờ đến thời cơ thích hợp, ta sẽ hiện thân cùng người liên lạc, đến lúc đó.....” Nam nhân mặt nạ quý phân phó nói.

“Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ cáo lui.” Nói xong thân ảnh chợt lóe liền không thấy bóng dáng.

“Tái kiên nhẫn, rất nhanh sẽ thành công..... Tể Lăng Kỳ a Tể Lăng Kỳ, giang sơn của người ta đã định, các người đoạt của ta..... Ta phải để các người hoàn lại gấp bội!”

7. Chương 7

Hộp gấm chứa ngọc tỷ bị trộm, Diệu Quang cùng Húc so với Tuyền là hoàng đế còn khấn trương hơn, cả ngày đều thối mặt ra, nếu không phải Tuyền lừa bọn họ nói có diệu kế, phỏng chừng hai người này sẽ chết vì chứng u buồn, [hoàng đế bất cấp, cấp tử thái giám] (hoàng đế không gấp, thái giám gấp sắp chết)

Phạm đối với việc này không nhiều lời, chỉ là hỏi một câu: “Có người muốn giang sơn của người, người định làm sao bây giờ?”

Tuyền cũng cười đáp lại một câu: “Rau trộn!”

“...”

Từ đó cũng không ai bàn luận lại vấn đề này.

Đi đường hơn nửa tháng, đoàn người rốt cuộc đến [Phục Hi sơn trang]

“Phục Hi sơn trang” quả là danh bất hư truyền, xứng với thiên hạ đệ nhất trang. Vị thế tiếp giáp suốt kì hoàng thành, cảnh sắc tuyệt đẹp, khí hậu dễ chịu, có thể nói là nhân gian tiên cảnh. Chủ nhân tiền nhiệm sơn trang là võ lâm minh chủ – Tử Mộ Nhiên, nghe nói vị tiền nhiệm võ lâm minh chủ này mười lăm năm trước do con trai độc nhất chết thảm mà cực kỳ bi thương, mang theo vợ cùng nữ nhi ẩn cư. Mà hắn tuy võ công cao cường, đức cao vọng trọng nhưng tính tình có chút ngoan cố bảo thủ, rất không được tiểu bối giang hồ hoan nghênh.

Sau khi tới, bọn họ giao ra thiệp mời, năm người tới đại sảnh sơn trang, trùng hợp hôm nay sơn trang trang chủ triệu tập các vị anh hùng thương lượng về việc võ lâm đại hội, trong đại sảnh tụ họp không ít võ lâm nhân sĩ.

Đương nhiên, trong đó không có người nào Tuyền nhận thức, trái lại có quá nhiều người nhận thức Phạm, bọn họ nhao nhao chào hỏi tự giới thiệu, trong miệng không ngừng kêu cái gì [Vô Cầu công tử].

Phạm cũng tươi cười đáp lại, nhưng là Tuyền cực kỳ khó chịu những người đó dựa vào cái gì đối Phạm của hắn đồng chạm tây sờ, Phạm là của hắn!

Vì vậy hắn lặng lẽ đi đến bên người Diệu Quang khẽ hỏi: “Những người đó làm sao vậy? Phạm rất nổi tiếng sao? Còn có ai là Vô Cầu công tử?”

Diệu Quang bí hiểm cười: “Lão bản từng là Vô Cầu công tử tám năm trước danh chấn giang hồ, nghe nói võ công đệ nhất!”

Nguyên lai Phạm lợi hại như thế a!

Tuyền chợt giật mình, đột nhiên có một nam nhân tướng mạo tuấn dật đi đến trước mặt Phạm, hắn thể nhưng đem Phạm, ở trước mặt mọi người ôm vào lòng!?

Tuyền không thể nhìn được nữa hét lớn: “Người muốn làm gì? Ôm nữa ta tẩn người!”

Đang muốn tiến lên, Húc ngăn trở hắn, “Nhị ca, người kia là Đằng Hình, từng là thiên hạ đệ nhất, nhưng bị Bàn Nguyên đánh bại, người đánh không lại hắn.”

“Thúi lắm, hắn đang làm cái gì vậy, dám..... Dám.....” Dám động vào lão bà của hoàng đế? “Ta phải làm thịt hắn!”

Người nọ nghe được liền chú ý đến hắn, y khinh miệt cười, buông Phạm ra đi đến bên này, “Người là gì của Vô Cầu công tử?” (người ta là chồng, người biến giùm dê =”) (mặt mỏng quá dê)

“Phu quân!” Tuyền hét lớn cho toàn sảnh nghe.

Hắn vừa nói ra, xung quanh lặng ngắt như tờ.

“A..... Như thế nào có thể? Vô Cầu công tử như thế nào coi trọng một nam tử như người? Huống chi.....” Hắn khinh miệt nhìn Tuyền liếc mắt một cái, “Vẫn là một phạm phu tục tử một chút võ công cũng không có.”

“Này không tới phiên người quản, người lại là gì của hắn?”

“Bằng hữu, cũng là địch nhân... Ta tám năm trước bại dưới tay hắn, khi đó ta liền...” Ánh mắt hắn nhẹ nhàng hướng về phía Phạm, quang mang trong mắt kia Tuyền rất quen thuộc, đó là tưởng nhớ với người yêu!

“Liền thế nào?”

Dám đối với Phạm có chủ ý! Gan lắm!

Tuyền lập tức quyết định —— đùa chết hắn!

“Liền đợi đến thời khắc đánh bại hắn!” Tựa hồ cảm giác được tình cảm chính mình quá mức lộ liễu, nam nhân lập tức thu liễm.

“Nga, như vậy a? Kia thật đúng là tiếc nuối a, Vô Cầu công tử chính là ái nhân của ta, không tin người hỏi hắn.” Phương pháp tốt nhất đối phó với tình địch, chính là làm cho hắn nhận thức rõ ràng thất bại của mình.

“Chẳng lẽ.....” Hắn khó có thể tin nóng lòng hướng Phạm chứng thực, “Đây là thật sự?”

Sau khi đi đến thế giới này, Phạm là người hiểu Tuyền nhất, đồng dạng, Tuyền cho rằng chính mình cũng hiểu Phạm nhất, Phạm thích trốn tránh không muốn đáp ứng tình cảm của hắn, nhưng đối với tình cảm của chính mình luôn luôn thẳng thắn vô tư, quyết không phủ nhận!

Đáng tiếc vận mệnh Đằng Hình chỉ có thể bị vứt bỏ – bởi vì hắn cùng Si Ảnh sai lầm một dạng như nhau.

“Như lời hắn nói.” Phạm thu hồi khuôn mặt tươi cười dối trá, còn thật sự trả lời Đằng Hình.

“Người.....” Thương thức biểu tình chịu đả kích của hắn, Tuyền gơ lên nụ cười thắng lợi.

Các vị nhân sĩ ở đây cũng bị trận này làm cho xấu hổ vô cùng, không biết làm thế nào cho xong chuyện.

Lúc này, gã sai vặt ở ngoại thính hô lên: “Lão gia đến!”

Tiền nhiệm võ lâm minh chủ Tử Mộ Nhiên đến!

Hắn mặc dù đã không làm minh chủ nhiều năm, đã ở tuổi trung niên, nhưng trên người vẫn còn lưu lại một cổ khí phách cùng ngạo khí.

Khi hắn từ cửa đi vào, các vị võ lâm nhân sĩ đều kính sợ khí thế của hắn mà nhao nhao nhường đường, một mạch đi tới, mãi cho đến khi hắn ngồi xuống ghế thượng trên sảnh.

Hắn quay đầu nhìn các vị võ lâm nhân sĩ ở đây, nhất nhất đánh giá bọn họ, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Phạm, đột nhiên nhân tính sáng lên.

“Vị công tử này là?”

“Vị này là Vô Cầu công tử tám năm trước danh chấn giang hồ.” Người đang nói này Tuyền biết, nghe nói cũng là bại tướng dưới tay Phạm —— bại bởi tử lượng, tên gọi cái gì.....[Tử cuồng] bất tuý (không say).(sao anh đa tài thế, mọi lĩnh vực..)

“Người chính là Vô Cầu công tử? Quả nhiên tuần tú bất phạm!” Tử Mộ Nhiên tinh tế đánh giá Phạm, “Chúng ta có phải hay không ở nơi nào gặp qua? Dung mạo của công tử ta dường như rất quen thuộc...”

“Đa tạ minh chủ khích lệ, hắn là minh chủ nhớ lắm đi! Chúng ta chưa từng gặp qua.” Phạm đáp lại nói.

“Phải không, có lẽ là lão phu cả nghĩ..... Còn các vị này là?” Ánh mắt hần hướng về phía bọn người Tuyền.

Phạm đơn giản giới thiệu, môn phái cùng mục đích đến, nhưng Tử Mộ Nhiên khi đang nghe đến “Kì Oát Tuyền” cùng “Hỗn Hư phái”, mặt lộ vẻ dị sắc, vội vàng kêu hạ nhân chuẩn bị phòng đãi khách.

Hắn an bài hạ nhân tiếp đón các vị võ lâm nhân sĩ, chính mình mang theo Phạm và bọn họ đi vào nội đường, tình tế nói chuyện.

Dọc theo đường đi, Phạm nhắc lại chuyện, Tuyền mới hiểu được, nhi tử của mình chủ là chết dưới tay Lâm Huân, mà hắn lại nói Lâm Huân là thức ăn, khó trách y muốn tìm hắn nói chuyện.

Mà Húc ôm tiểu niên cao đang ngủ, cùng Diệu Quang đi theo phía sau, hai người dường như đang quan sát cảnh vật chung quanh, phòng bị tùy thời có thể xuất hiện nguy hiểm, này có lẽ là “ham mê” của người thân ở thâm cung đi!

“Các vị, bên này thỉnh.” Tử Mộ Nhiên cước bộ dừng ở trước cửa một tiểu lâu, trên tấm biển viết —— Khánh Vũ hiên.

Gian phòng bố trí không tầm thường, cao nhã mỹ lệ mà lại không mất đi thoải mái ấm áp, trong không khí còn phiêu dật mùi thơm ngát, trên lại phối xứng một ít sa liêm, làm cho người ta có cảm giác như đang ở tiên cảnh. Lúc này, từ gian phòng xa nhất chỗ truyền ra hai nữ thanh.

“Nương, người xem, này đẹp không?”

“Đẹp đẹp, Vân nhi của ta mang cái gì cũng đẹp.”

“Phu nhân, người xem ta dẫn ai đến!” Tử Mộ Nhiên vừa đi vừa nói.

Vừa vào gian trong liền thấy, một phụ nhân đang nằm trên giường, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, khí hư vô lực, nhưng vẫn đang là phong hoa tuyệt đại. Bên mép giường một thiếu nữ ngồi cạnh nàng, ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, thanh thuần đáng yêu, hoạt bát tinh lệ. Các nàng chính là phụ nhân cùng nhi nữ của Tử Mộ Nhiên.

“Mộ Nhiên, hôm nay không phải khai mạc võ lâm đại hội sao? Như thế nào lại đến nơi này của ta?” Phụ nhân cảm thấy khó hiểu hỏi.

Mà nữ nhi nhìn thấy cha nàng đến, chẳng những không có tỏ vẻ vô cùng thân thiết, ngược lại chỉ đứng ở bên cạnh, nhẹ gọi một tiếng: “Phụ thân.”

“Ấn.” Tử Mộ Nhiên nghe thấy thanh âm nữ nhi, cũng chỉ gật gật đầu, sau đó liền đối phụ nhân nói: “Hôm nay võ lâm đại hội ta gặp được vài vị thiếu hiệp, nàng đoán xem bọn họ là ai?”

“Các vị thiếu hiệp này là?” Phụ nhân nhìn về phía bọn họ ôn nhu hỏi.

“Bọn họ là người từng dùng qua [Lâm Huân].” Tử Mộ Nhiên giải thích.

“Cái gì?” Phụ nhân giống như tinh thần lập tức phấn chấn, giữ chặt cánh tay phụ quân nàng, “Thật sự? Vậy chuyện Vân nhi người có hỏi qua chưa?”

“Vẫn chưa, ta chính là tính toán cùng nàng hỏi các vị thiếu hiệp về chuyện Vân nhi.” An ủi phụ nhân, ánh mắt hần lại nhìn về phía Tuyền.

Vân nhi? Nữ hài này làm sao? Trong lòng Tuyền cảm thấy kỳ quái, xem ra Phạm tựa hồ cũng không lý giải được, chỉ ở một bên phỏng đoán sự việc.

“Kì thiếu hiệp.” Minh chủ mở miệng nói: “Tin tưởng người cũng có nghe qua, nhi tử độc nhất của lão phu mười lăm năm trước chết thảm dưới chất độc của [Lâm Huân], nhưng người lại nói [Lâm Huân] không có độc, đây chính là sự thật?”

“Đương nhiên là thật,..... Không đúng, [Lâm Huân] đó là thức ăn, không phải là độc vật, ta chính mình đã nếm qua, tuyệt đối sẽ không sai.”

“Vậy nhi tử của lão phu Tử Tước Vân, xác thực là chết bởi chất độc của chúng, như thế làm sao giải thích?” Tử Mộ Nhiên cảm xúc thập phần kích động, có thể thấy được mất đi nhi tử đối với hắn đã kích rất lớn.

“Này.....” Tuyền tự hỏi, cuối cùng cho ra một kết luận kinh người, “Nếu lệnh công tử chết bởi [Lân Huân], vậy nhất định có người hạ độc.”

“Cái gì!” Phu nhân kêu to lên, “Là kẻ nào muốn hại Vân nhi của ta! Nhi tử đáng thương của ta, lúc ấy chỉ có năm tuổi a! A a.....” Nói đến đó nàng lại thương tâm khóc lớn

Nhìn thấy bộ dáng khổ sở của nàng, mọi người ở đây đều không khỏi động dung (= cảm động), Tử Mộ Nhiên ở một bên vuốt khê lưng nàng trấn an.

Lúc này, bỗng nhiên Tuyền cảm thấy được phía sau có người kéo, nhìn lại, nguyên lai là đứa con đã tỉnh ngủ.....

“Bảo bối, tỉnh? Không ngủ thêm một lát?” Hắc ôn nhu hỏi.

“Ân.” Tiểu niên cao dụi dụi đôi mắt mới vừa tỉnh, “Không ngủ, đã đói bụng, ba ba ôm một cái!”

“Hảo, đến ôm một cái.” Sủng ái ôm lấy Tiểu niên cao, Tuyền đi đến bên người mình chủ, đang định hướng hắc hắc có thứ gì có thể cho tiểu niên cao ăn, ai ngờ.....

“Vân nhi?” Phu nhân nhìn thấy Tiểu niên cao, ngừng khóc, gắt gao nhìn thẳng mặt bé, đột nhiên vươn tay muốn cướp hài tử, “Vân nhi, nương chỉ biết ngươi không chết, ngươi chỉ là cùng nương ngoạn chơi trốn tìm. Hài tử đến, mau cho nương nhìn xem, thật xinh đẹp, Vân nhi vẫn không thay đổi, Vân nhi của ta, không bao giờrời khỏi nương, tiểu Vân nhi.....”

“Đau quá, ba ba.....” Tiểu niên cao bị nàng nắm đau.

“Phu nhân, từ từ, hắc không phải hài tử của ngươi.” Phu nhân không biết khí lực từ đâu mà có, ngay cả Tuyền kéo cũng không nhúc nhích.

Phạm cùng những người khác thấy thế, cũng đi lên hỗ trợ, nhưng phu nhân là nữ nhân, mọi người căn bản không có khả năng ra tay với nàng, vài người giằng co không lại.

“Kỷ Oanh, ngươi bình tĩnh chút!” Sau một phen tranh chấp, Tử Mộ Nhiên đành phải điểm thủy huyết (huyết ngủ), làm nàng thiếp đi.

Phạm thấy Tuyền cùng tiểu niên cao không việc gì liền hỏi: “Phu nhân không có việc gì đi?”

“Không có việc gì, các vị thiếu hiệp thật sự là thực xin lỗi a, Kỷ Oanh lại phát bệnh.....” Minh chủ đầu tiên là vẻ mặt thật có lỗi hướng về bọn họ, sau đó đối nữ nhi nói: “Vân nhi, chiếu cố nương ngươi.”

“Vâng” nghe khẩu khí của nàng, cảm giác như không phải là phụ thân đang nói chuyện với nhi nữ.

“Chúng ta trước rời khỏi cho Kỷ Oanh nghỉ ngơi đi, các vị bên này thỉnh.” Minh chủ mang theo bọn họ ly khai tiểu lâu.

Trên đường đi, Tuyền nhịn không được hỏi bệnh tình của mình chủ phu nhân.

Minh chủ giải thích nói, mười lăm năm trước, sau khi nhi tử qua đời, nàng liền mắc phải tâm bệnh. Nàng luôn cho rằng con mình không chết, vừa thấy nam hài năm tuổi xinh đẹp sẽ gọi là “Vân nhi”, bất quá trước giờ không kích động như vậy, chỉ là nhìn đứa nhỏ ngẩn người, lần này tựa hồ thực đặc biệt.

Nghe giải thích của hắc, Tuyền tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, nhưng hắc không nói ra, mà Phạm nhìn thấy bộ dáng của hắc, cũng nhận ra có vấn đề.

Sau khi trở lại phòng, mọi người liền trầm tĩnh lại, Húc cùng Diệu quang trở về phòng nghỉ ngơi, để lại Tuyền, Phạm còn có bé cưng.

“Lẩm nhĩ, vừa rồi có bị thương không?” Phạm kéo tay tiểu tử kia xem.

“Hoàn hảo, phụ thân, bất quá vừa rồi nãi nãi thực đáng sợ.” Tiểu niên cao trả lời Phạm, lập tức lại hỏi Tuyền “Ba ba, nàng là ai?”

Tuyền nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, không lên tiếng.

“Ba ba?” Tiểu niên cao thấy hắc không có phản ứng liền gọi lần nữa.

“Giống như a.....” Tuyền lại mặc danh kỳ diệu nói.

“A?” Phạm không rõ chân tướng hỏi, “Giống như cái gì?”

“Người cùng Tiểu cao rất giống.” Tuyền nhìn hai người bọn họ, “Phạm, ta cảm thấy người thất thường có nỗi đau mất đi ái tử, so với người bình thường càng nhớ rõ diện mạo của con mình hơn.”

“Ý của người là gì?” Phạm nhíu nhíu mày.

“Vừa rồi mình chủ nói lần này phu nhân đặc biệt kích động, ngày xưa nàng chẳng qua là nhìn hài tử ngăn người mà thôi.” Tuyền không trực tiếp trả lời.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Phạm chân mày nhăn càng sâu, tựa hồ cũng đoán được một, hai.

“Ta cảm thấy phu nhân căn bản là không có điên. Nàng đã sớm hiểu rõ con trai của nàng đã chết, nhưng lại nhịn không được tưởng niệm, cho nên xem những đứa trẻ năm tuổi như thế thân, nhìn thấy bọn chúng tựa như thấy được con trai của nàng còn sống. Về phần nguyên nhân hôm nay thất thường, có lẽ bởi vì duyên cớ tiểu niên cao bộ dạng nguyên bản cùng con trai của nàng quá giống nhau.” Tuyền đem kết luận của mình nói ra.

“Ý của người là Lãm nhi cùng nhi tử của nàng bộ dạng tương tự?” Phạm vuốt cằm nói.

“Ta thật..... Phạm có đôi khi người thật đúng là trì độn có nghề.” Tuyền bất đắc dĩ lắc đầu, “Là người, tiểu niên cao lớn lên giống người, cho nên người cùng con trai của nàng giống nhau.”

“Không có khả năng, nhi tử độc nhất của mình chủ mười lăm năm trước đã qua đời, sẽ không là ta. Huống chi, ta đối với này không hề ấn tượng, cùng phu thê mình chủ lần đầu gặp mặt, như thế nào là con của bọn họ?” Phạm một mặt ‘không có khả năng’ nói.

“Người không cần kích động như vậy..... Phỏng đoán, chỉ là phỏng đoán mà thôi.” Tuyền trấn an nói.

Phạm không đồng ý liếc xéo hần, “Người rảnh rồi kiếm cớ gây sự, sau khi hồi cung còn một đồng việc chờ người.”

“Ngô.” Để sau đi, “Ta đi tìm thức ăn cho bé cưng.....” Tuyền đánh trống lảng, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Nguyên bản chính là hảo tâm tìm thức ăn cho bé cưng, ai biết sơn trang này cư nhiên giống như cái mê cung, Tuyền đi tới đi lui liền bị lạc đường.

“Nơi này là chỗ nào a?” Hần nhìn chung quanh, “Trù phòng không ở đây sao?”

“Đáng hận, đáng ghét, ta tính là cái gì.....” Đột nhiên một câu mắng lọt vào lỗ tai của hần.

Thanh âm rất quen thuộc, là ai? Kiều ngạo như vậy..... Tuyền đi phía trước nhìn thấy, một nữ hài đang đứng ở tiểu đình tử, đối với thạch bàn không ngừng mắng, vừa mắng vừa đá, thật đúng là chua ngoa!

Di..... Kia không phải là tiểu nữ của mình chủ sao?

Có lẽ là tiếng bước chân của Tuyền quá mức rõ ràng, nàng rất nhanh liền phát hiện.

“Là ai ở đó?” Ngữ khí hảo hung ác.

“Từ từ, là ta, tiểu thư chớ hoảng sợ.” Tuyền lập tức đứng ra cho nàng thấy rõ thân phận.

“Là người? Kì Oát Tuyền!” Nữ hài lúc này mới thả lỏng cảnh giác.

Tuyền vò vò đầu, ngưng ngưng nói chính mình lạc đường.”Đúng, là ta, ta đang tìm trù phòng, không biết như thế nào đi đến nơi này.....”

“A..... Lạc đường thì lạc đường, người giấu giếm cái gì a?” Nàng nín khóc mỉm cười, “Trù phòng ở bên kia.”

“Nga, đa tạ tiểu thư, tại hạ trước cáo từ.” Tuyền nguyên bản vô tình cùng tiểu thư này gặp mặt, sau khi biết đường lập tức rời đi.

Mà tiểu cô nương kia lại lên tiếng gọi hân: “Từ từ, người không hỏi ta xem vừa rồi vì cái gì.....” Nàng hơi ngượng ngùng hỏi.

Tuyền là người theo chủ nghĩa lady first (chỗ này nguyên văn là nữ tính chủ nghĩa giả, nhưng ta thấy thể này thuận tai, ai đọc QT rồi ta xin tạ lỗi), xuất phát từ tôn trọng liền trả lời: “Tiểu thư làm việc đều có suy nghĩ của chính mình, tại hạ không nên hỏi nhiều.”

“Người người này thú vị, nhìn không ra người thật ôn nhu.” Tử Tích Vân che miệng mà cười, “Ta lại muốn nói cho người nghe, người ngồi a.” Nói xong chính nàng cũng ngồi xuống.

“Này.....” Tuyền đang muốn cự tuyệt.

Không nghĩ tới, tiểu cô nương này thực bá đạo, còn chưa nói xong, nàng trái lại còn tranh nói trước.

Tuyền thành ra không thể không nghe nàng nói, mà nghe được từ miệng nàng, hân mới biết được sự thật làm người ta khiếp sợ. Nguyên lai nàng vốn không phải tiểu nữ của phu thê mình chủ, mà là người mười lăm năm trước được một đạo sĩ ôm tới, phu phụ mình chủ đối với nàng không hề giấu giếm, từ lúc nàng còn nhỏ đã nói cho nàng biết sự thật.

“Đạo sĩ kia nói nương mệnh tang tử, bởi vậy mang ta đến, đền bồi cho họ. Còn nói với cha mẹ, nhất định ta mười lăm tuổi sẽ mẫu nghi thiên hạ, có thể làm hoàng hậu của đương kim thánh thượng.” Tiểu cô nương nói.

“Người không muốn gả, cho nên sinh khí?” Tuyền hy vọng là như thế.

“Không, ta không sao cả. Chính là, phụ thân cùng nương..... Bọn họ chính là cố kỵ ta là hoàng hậu tương lai, nếu dưỡng dục không tốt sẽ mang lại tai họa cho giang sơn, mà trong lòng họ chỉ có nhi tử của bọn họ.” Tử Tích Vân càng nói càng nhỏ.

“Đây không phải là chuyện cực kỳ bình thường sao? Phụ mẫu nào cũng yêu thương thân sinh nhi tử của mình hơn.” Tuyền nghĩ nghĩ trả lời.

“Người.....” Nàng có điểm tức giận.

Nhưng Tuyền lại giải thích: “Người không cần sinh khí, từ từ nghe ta nói hết. Đây là nhân chi thường tình, không thể phủ nhận, ràng buộc huyết thống so với tình cảm gì đều khắc sâu hơn, này cũng không thể trách phụ mẫu người.”

“Ta đây xứng đáng xui xẻo, không ai yêu thương, bộ dạng này cả đời sao? Ta không cam lòng a!” Cảm xúc của nàng rất không ổn định.

“Ai nói người sẽ như vậy cả đời? Người đã nghe ta nói cái gì không tốt chưa?” Tiểu cô nương thực không đáng yêu, vẫn là Phạm hảo, Tuyền âm thầm đánh giá, “Nữ hài tử nha, tối trọng yếu là phải yêu quý bản thân mình. Người đã nói phụ mẫu người không thương người, vậy người càng phải quý trọng chính mình. Tự ái, tự trọng, tự tôn, tự tin, đây mới là thái độ cuộc sống một nữ hài nên có. Như vậy, vị hôn phu tương lai của người nhất định thích người!” Tuyền giống một học giả đang trình bày học thuyết phụ nữ thế kỷ 21.

“Ta có thể như vậy sao?” Ánh mắt Tử Tích Vân nhìn hướng xa xa.

“Đương nhiên có thể, người là một nữ hài thực đáng yêu, không cần lo lắng.” Tuyền lộ ra một cái tươi cười sáng lạn.

Nhìn thấy nụ cười của Tuyền, mặt Tử Tích Vân đỏ bừng, nàng e thẹn ngại ngùng lui về phía sau, “Đêm nay..... Cái kia..... Cảm ơn người.” Nói xong xoay người bỏ chạy.

Tuyền còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy nàng bỗng nhiên xoay người hỏi: “Công tử, võ lâm đại hội ngày mai người có tham gia sao?”

“A? Ân..... Có!”

“Ta đây đi trước, công tử trên đường cẩn thận.” Nói xong nàng liền vội vàng vàng ly khai. (đỏ rồi ư...x_x)

Nàng làm sao vậy? Tuyền không hiểu. Khó trách người khác nói “nữ nhân tâm, hải để thâm” (lòng dạ nữ nhân, sau tựa đáy biển) thực đoán không ra các nàng suy nghĩ cái gì!

Ai..... Quên đi, chắc bé cưng đã đói bụng lắm rồi, hấn vẫn là trở về trước!

Thật vất vả trở lại phòng, Phạm, bé cưng, Diệu Quang cùng Húc lại ngồi đánh chén hăng say, trên bàn tràn đầy mỹ thực.

“Oa! Các người rất không có lương tâm, thế nhưng mặc kệ ta, ăn trước?” Tuyền kháng nghị ngồi vào bàn.

“Người cũng không kém nha, thế nào? Tiểu cô nương kia không tồi đi?” Diệu Quang vừa ăn vừa nói.

“Nhị ca, người mau khai?” Húc cũng cho hấn một đòn cảnh cáo.

“Cái gì? Ba ba, tiểu cô nương có thể ăn sao?” Bé cưng cũng không cam chịu thua hỏi.

“Uy uy uy, các người a..... Chờ một chút, các người như thế nào biết ta cùng tiểu cô nương kia cùng một chỗ?” Không đúng, phi thường không đúng!

“Trên người người có vị đạo của nàng.” Phạm hảo tâm giải thích.

Tuyền ngửi ngửi quần áo, “Thì ra là thế! Phạm, người nghe ta giải thích, ta.....” Hấn lập tức nóng vội muốn giải thích sự thật.

Phạm uống ngụm trà, hấn chưa kịp mở miệng đã nói trước: “Kỳ thật các người trong lúc đó cái gì cũng không có phát sinh, người chính là ngẫu nhiên gặp được Tử Tích Vân kia, hai người nói chuyện trong chỗ lát, đúng không?” Y miêu tả giống như chính mình tận mắt trông thấy.

“Àn, chính là như vậy.” Tuyền liêu mạng gật đầu.

Diệu Quang buồn cười hỏi Húc: “Húc, người tin không?”

“Không tin!” Húc trả lời.

“Ta tin tưởng ba ba.” Lời nói của bé cưng làm cho Tuyền cảm thấy vui mừng, không hổ là con thân sinh a.

“Lão bản thì sao?” Diệu Quang trưng ra khuôn mặt tươi cười muốn ăn đập.

Bất quá, lời này vừa nói ra lại làm cho lực chú ý của mọi người tập trung trên người Phạm.

Phạm nhắm mắt lại, buông chén trà trong tay, “Ta tin!”

Hô..... Tuyền nhất thời nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần lão bà không hiểu lầm là tốt rồi.

Mà Diệu Quang và Húc đều là vẻ mặt biểu tình ‘không thể tin được’, thật sự là làm cho Tuyền hả dạ muốn chết.

“Chúng ta ăn no, đi trước.” Diệu Quang cười đứng lên, thông minh kéo Húc ly khai.

Tính bọn họ thức thối. Tuyền cười tủm tỉm ngồi xuống bên người Phạm, nhưng lúc này, một tiểu tư đi đến, cầm trong tay một mâm điểm tâm tinh xảo.

“Kì công tử, đây là chủ nhân nhà ta cố ý phân phó trừ phòng tặng ngài, thỉnh một mình dùng, chớ cho người khác dùng.” Dứt lời, tiểu tư buông điểm tâm liền ly khai.

“Làm cái quỷ gì, điểm tâm này chỉ đủ một người dùng.” Tuyền nhìn thấy thực hạp liền dâng lên bực tức, điểm tâm bên trong tinh xảo, nhưng cũng chỉ có một khối, ‘phần ăn một người’ chính cống.

“Người ta cho người ăn, người cứ ăn đi, hiện tại ai cũng không biết thân phận của người, hấn là không có độc.” Phạm cẩn thận phân tích nói.

Mục tiêu của Tuyền lập tức chia hướng tiểu niên cao, tiểu bảo bối vội vàng lắc đầu, “Người ta cho ba ba, không phải cho Lãm nhi.” Tiểu quỷ hiểu lắm sự.

“Phạm thật sự không cần?” Hấn vẫn còn do dự.

Phạm cũng tỏ vẻ cự tuyệt, “Ta không thích đồ ngọt, người biết mà.”

“Ta đây không khách khí!” Nói xong, Tuyền cầm lấy khối điểm tâm nhỏ kia cho vào miệng.

Một cổ hương khí tan ra trong miệng, thật ngọt ngào, thật ngon. Chính là sau khi ăn, cảm thấy được có điểm kỳ quái.

Phạm không nghi ngờ gì, ở bên cạnh thu thập quần áo, tính toán cùng tiểu niên cao tắm rửa, nhưng mà.....

Không lâu sau, Tuyền liền cảm thấy thân thể không khỏe, trước mắt có chút mơ hồ, tim đập mãnh liệt làm hắn không khỏi hô một câu: “Phạm.....” Thanh âm thoáng khàn khàn, mang theo từ tính bất đồng ngày xưa.

“Ân?”

Tới khi Phạm quay đầu lại chú ý tới hắn, chỉ thấy Tuyền một tay bấu lấy cạnh bàn, một tay lôi kéo cổ áo, mặt hiện ra biểu tính đỏ ửng mắt tự nhiên, hạt lớn hạt nhỏ mồ hôi từ trên mặt chảy xuống, ánh mắt toát ra một loại dục vọng không tên.

Thấy bộ dáng của hắn, Phạm tựa hồ hiểu được gì đó, y thực bình tĩnh đối Tiểu niên cao nói: “Lắm nhi, đêm nay ngủ ở chỗ Diệu Quang thúc thúc, ba ba cùng phụ thân có việc muốn nói, được không?”

Bé cứng ngắc ngắc đầu, lại nhìn nhìn ba ba, lập tức nói: “Hảo, đã biết, ta đây đi trước.” Nói xong tiểu tử kia liền hướng phòng Diệu Quang chạy tới.

Phạm nhìn thấy bóng dáng bé cứng rời đi, cho đến khi tiêu thất trên hành lang, sau đó mới xoay người nhìn Tuyền: “Điểm tâm bị kê đơn.” Y nhú nhú mày, một tay xoa trán Tuyền.

“Đừng chạm vào ta!” Dục tính khiến Tuyền có phần nóng nảy, nhưng hắn lập tức ý thức được, thở gấp nói: “Thực xin lỗi..... Phạm, người cũng đi trước đi.”

Bản tính nam nhân dần dần thức tỉnh, không cần phải nói, Tuyền cũng biết mình ăn nhầm cái gì.

Trong cơ thể không ngừng toát ra nhiệt cảm trải rộng toàn thân, nếu không phải còn chút lý trí sót lại, chỉ sợ hắn đã lập tức bị đánh gục bởi Phạm trước mắt.

Không được, không được, Phạm là không thể đụng vào, y là đặc biệt.....

“Đi a, còn ở nơi này làm cái gì!” Nhiệt lưu trong cơ thể không được phóng thích, Tuyền hỗn hển muốn đuổi người.

“Không cần ta hỗ trợ sao?”

“Không cần..... Ta chính mình có thể!”

Sắp không được!

“Việc này..... Lương tình tương duyệt..... Mới được!”

“Người thật đúng là nghiện làm người tốt.....” Phạm tựa hồ đang cười, nhưng Tuyền đã muốn thấy không rõ lắm.

Nhấn nại của Tuyền đã tới cực hạn, “Cút, mau cút a!” Không tiếc phun ra ác ngôn xua đuổi y.

Phạm không để ý tới ác ngôn ác ngữ của hắn, ngược lại lấy miệng che đi đôi môi đang mấp máy kia, nụ hôn này vừa hôn xuống, lấp đi lý trí còn lại của Tuyền, đưa bọn họ hai người hướng về vực sâu dục vọng.....

8. Chương 8

Tuyền chế trụ đầu Phạm, theo bản năng ôm hôn, nhất thời cảm thấy được một cổ nhiệt khí tràn ngập toàn thân, ôm Phạm đến bên giường.

Dưới tác dụng thúc giục *** của dược vật, cộng thêm bản năng nam nhân, Tuyền ôm Phạm, cuồng dã hôn lên đôi môi.

Hai tay không ngừng khiêu khích người mẫn cảm dưới thân, mà thân thể Phạm đã lâu chưa nhiễm qua nhục dục cũng theo âu yếm cẩn thận mà thả lỏng, “Ân.....”

Thật kỳ quái, hai thân thể này không phải là lần đầu tiên kết hợp, nhưng Phạm lại cảm thấy lần này bất đồng với trước kia, cảm giác Tế Lăng Kỳ cho hắn chính là vũ nhục, là thống khổ, mà hiện người này.....

Tuyền hôn dọc từ gáy Phạm đi xuống, cắn nhẹ hai xương quai xanh, một tay không ngừng vỗ về lưng Phạm, tay kia thì tham nhập vào hạ thể Phạm chơi đùa.

“A.....” Phân thân yếu ớt của Phạm bị nắm giữ, không khỏi ngậy người.

Tuyền ra sức lấy lòng y, đầu lưỡi, ngón tay, môi, hoặc là liếm lộng, hoặc là xoa nắn, hoặc là hôn môi, hết thấy đều làm cho Phạm càng thêm xâm nhập trận địa hoan ái.

Dục vọng nam tính bị trêu đùa như thế, Phạm nhin không được ôm lấy Tuyền, hai chân quẩn lấy thắt lưng hắn, “Đủ..... Đủ rồi, không cần tái..... A.....”

Nhìn thấy người dưới thân hai gò má ửng đỏ, mị thái hiển lộ, hạ phúc Tuyền một trận căng thẳng, nhẹ nhàng thổi vào tai Phạm âm thanh trầm thấp: “Phạm, ta yêu ngươi!” Nói xong liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của ái nhân.

“Ngô.....” Phạm nghe vậy cũng theo bản năng đáp lại cái hôn sâu của Tuyền.

Kì Oát Tuyền cùng Tế Lăng Kỳ là bất đồng! Phạm sâu sắc cảm thụ được.....

Đau đớn nửa người dưới bị xô xuyên cùng tình yêu nồng đậm của đối phương, luật động mang lại khoái cảm tốt cùng, làm cho cả hai đều cảm nhận được sự tồn tại của người kia, cứ thế kịch liệt va chạm giống như tuyên cáo chiếm hữu đối với ái nhân.

Trong lúc tình cảm mãnh liệt, Phạm bỗng nhiên cong người, “Ân..... A a.....” Cùng với tiếng rên rỉ vút cao, một đạo bạch trọc trong cơ thể trào ra.

Cùng lúc đó, Tuyền cũng gắt gao ôm Phạm như trân bảo, “Phạm..... Là của ta!” Sau đó một tiếng gầm nhẹ đem ái dịch bắn vào trong cơ thể y.

Trường dạ mạn mạn, vô tâm thụ miên, đêm, còn rất dài a..... (Đêm dài đằng dặc, vô pháp đi vào giấc ngủ)

Sáng sớm hôm sau, phương đông vừa lộ ra những tia sáng, tiếng gà gáy đánh thức Tuyền đang ngủ say.

Hắn đầu óc mê man mở mắt ra, nhìn gian phòng im lặng, mơ hồ xoay người một cái, lại phát giác cả người mình đau nhức.

“Sao lại thế này? Toàn thân hảo toan.....” Vì vậy, hắn thuận thế hướng chung quanh nhìn.

“!”

Không nhìn thì thôi, này vừa thấy thiếu chút dọa hắn muốn rớt tròng mắt xuống!

Phạm bên người dường như rất mệt, ngủ thật sự trầm.

Hai người đều trần như nhộng, trên người Phạm đầy kín hôn ngân, giữa hai chân còn lưu lại dấu vết hoan ái, tối khoa trương chính là cái kia của Tuyền còn ở trong người Phạm.

Ngày hôm qua rốt cuộc là làm sao?

Tuyền nhắm mắt nhớ lại, trong đầu thế nhưng lại xuất hiện một vài hình ảnh khiến người mặt đỏ tim đập —— hắn ở phía trên tiến vào Phạm, Phạm lại ở dưới thân hắn rên rỉ, hai người hôn nhau kịch liệt, sau đó cùng nhau đạt tới cao trào.....

Không xong!

“Làm..... Phạm!” Hắn còn chưa có chuẩn bị tâm lý a!

“Ân.” Động tĩnh của Tuyền ảnh hưởng đến Phạm, y cũng chậm chậm mở mắt, “Tuyền?”

“Cái kia, Phạm..... Ta.....” Này nên nói như thế nào?

Phạm cố ý nhìn hắn một cái, “Ngươi đi ra trước rồi nói sau.”

“Nga.”

Tuyền đỏ mặt, cắn cắn dực dực rút ra, không nghĩ tới cử động này lại tràn ra rất nhiều ái dịch, Tuyền thật sự là xấu hổ muốn tìm cái động mà chui vào.

“Hảo, lúc này ngươi tự do, ta còn muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, tối hôm qua..... Tiêu hao nhiều lắm.” Phạm vẻ mặt mệt mỏi, nói xong lại muốn nhắm mắt lại.

“Chờ..... Chờ một chút! Cái kia, Phạm, phía dưới.....” Tuyền chi chi ngô ngô nói.

“Chờ ta thức dậy..... Sẽ thu thập, ngươi đi trước bồi Lãm nhi đi.” Hắc thật sự muốn ngủ.

“Không được, sẽ đau bụng, ngươi nằm không nên cử động, ta đi thu thập.” Tuyền nói xong lập tức mặc quần áo vào, xuống giường đi lấy nước.

“Ân.....” Phạm dường như không nghe thấy lời nói của Tuyền, nặng nề tiến nhập mộng đẹp.

Tuyền lấy khăn thấm nước, chà lau thân thể Phạm.

Hắn rất cẩn thận, thực ôn nhu chạm vào da thịt Phạm, ngẫu nhiên Phạm sẽ ngâm lên vài tiếng, giống như con mèo nhỏ ngủ gật, bộ dáng thật thoải mái hưởng thụ.

Chà lau xong, Tuyền nhẹ nhàng đắp chăn cho hắn, sau đó rón ra rón rén rời đi tìm tiểu niên cao, để Phạm có thể hảo hảo nghỉ ngơi, một đêm không tiết chế làm làm, y chắc chắn mệt muốn chết rồi.

Trực tiếp đi đến phòng Diệu Quang, chỉ thấy ba người đang vây quanh bàn ăn điểm tâm.

Tiểu tử kia vừa thấy Tuyền đến, lập tức trên bàn cơm nhảy xuống, giơ lên cánh tay béo múp hướng hắc chạy tới, “Ba ba! Ôm ôm!”

“Hảo, đến ôm ôm..... Ôi, tiểu tử kia, một ngày không ôm liền nặng lên, hôn nhẹ ba ba.” Tuyền ôm tiểu niên cao vào lòng, tay xoa xoa cái mũi nhỏ của nó.

“Ân!” Bảo bối hôn một cái rõ to trên mặt hắc, sau đó xoay trái nhìn phải: “Ba ba, phụ thân đâu?”

“Phụ thân mệt, hôm nay phải hảo hảo nghỉ ngơi, tiểu niên cao ngoan, không được đi quấy rầy phụ thân nga!” Tuyền đối bé cưng giải thích.

“Nga?” Tiểu bảo bối có điểm thất vọng, “Vậy cả ngày hôm nay ba ba phải bồi Lãm nhi ngoan”

“Không thành vấn đề.” Tuyền sờ sờ đầu bé cưng.

Hai người Diệu Quang ngồi trong phòng ăn nhìn thấy Tuyền ôm bé cưng đi vào, lại không thấy thân ảnh của Phạm, nhất thời cảm thấy kỳ quái.

Húc thực khờ dại hỏi: “Nhị ca, Bàn Nguyên đâu?”

Tuyền cũng giả bộ ngờ ngẩn lừa hắc, chỉ là đơn giản có lẽ nói Phạm tối hôm qua ngủ trễ, cần nghỉ ngơi.

Lời như vậy lừa được Húc, lại không lừa được Diệu Quang, chỉ thấy hắc cực kỳ ái muội “Hừ” một tiếng, có lẽ đã đoán được đại khái.

Nhìn hắc như vậy, Tuyền tự biết giấu diếm không được, nên gọi Diệu Quang ra ngoài, đem chuyện tình tối qua nói ra.....

“Ân, viên phòng là chuyện tốt, bệ hạ không cần hướng ta báo cáo.”

Người này như thế nào đáng đánh như vậy!?

“Không phải ý này! Ta muốn nói chính là được, ta bị người kẻ đơn.” Tuyền lườm hắc một cái.

“Kẻ đơn?” Đây khiến cho thái độ của y thoáng cái nghiêm túc hắc, “Có người biết thân phận của người? Hay là.....”

“Không biết, bắt quá vì cái gì phải hạ xuân được?” Hắc cũng thực nghi hoặc.

“Nói không chừng, người hạ xuân được hoàng đế, chỉ hy vọng người sẽ sung hạnh hần.” Diệu Quang phỏng đoán.

“Còn có cái gì..... A!” Tuyền như ở trong mộng bừng tỉnh, cùng Diệu Quang liếc mắt một cái, trề miệng một lời nói: “Tử Tích Vân!”

“Kia.....”

Bỗng nhiên phát hiện phía sau có động tĩnh, Diệu Quang tức khắc xoay người hướng phía bụi cây quát: “Ai? Đi ra!”

Lúc này, một thân ảnh quen thuộc giữa rừng cây xuất hiện.....

“Là người? Tử Mộ Nhiên!” Tuyền kinh ngạc nói.

Vị tiền nhiệm võ lâm minh chủ này không chút hoang mang bước ra, cẩn thận đánh giá bọn họ một phen, sau đó cung kính quỳ hành lễ.

“Thảo dân Tử Mộ Nhiên, khấu kiến bệ hạ!”

Xem ra vị này cái gì cũng nghe được. Vì thế Tuyền cũng không giấu diếm nữa, gật gật đầu nói: “Minh chủ không cần đa lễ! Trẫm..... Lần này cải trang đi tuần, không nên lộ thân phận, mong minh chủ giữ bí mật.”

“Thảo dân tuân chỉ! Bất quá thảo dân cả gan, xin hỏi bệ hạ, lần trước hài tử bên cạnh ngài.....” Tử Mộ Nhiên dò hỏi.

“Đó là con trẫm.” Nói về nhi tử, Tuyền dâng lên cảm xúc kiêu ngạo của thân phụ.

Tử Mộ Nhiên vừa nghe, đột nhiên lại quỳ xuống nói: “Ngày hôm qua phu nhân đối thái tử bất kính, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

“Minh chủ xin đứng lên, trẫm không có trách tội nàng, chính là..... Minh chủ có hay không cảm thấy thái tử nhìn thực quen mắt?” Tuyền thăm dò hỏi.

Một khắc kia, trong mắt Tử Mộ Nhiên ánh lên một tia do dự, sau đó trả lời: “Con ta như thế nào có thể cùng thái tử điện hạ đánh đồng.....”

“Trẫm muốn nghe lời nói thật!”

“..... Đúng vậy, thảo dân cũng là hôm qua mới chú ý, thái tử cùng hài tử đã mất của ta thập phần giống nhau, quả thực..... Quả thực.....” Hắn dường như có chút nổi lòng khó nói.

“Quả thực cái gì?”

“Quả thực như một cái khuôn mẫu khắc ra.” Tử Mộ Nhiên thốt ra.

“Quả nhiên.....” Tuyền vuốt cằm suy xét.

Mà Diệu Quang bên cạnh lại phản ứng mãnh liệt nói: “Hỗn trưởng, thái tử giống nhi tử của người, người là ám chỉ cái gì?”

“Thảo dân biết tội, bất quá thảo dân nói là sự thật.” Tử Mộ Nhiên không e dè nhìn thẳng Tuyền.

“Tốt lắm, không cần cãi, trẫm đều có định đoạt.” Tuyền đã có chủ ý.

Nhìn thấy hoàng đế bệ hạ suy nghĩ sâu xa, Tử Mộ Nhiên suy xét phút chốc, cuối cùng mở lời: “Bệ hạ..... Về chuyện Vân nhi, có lẽ bệ hạ đã nghe qua!”

“Có nghe nói, nhưng lập hậu.....” Căn bản là không có khả năng.

Tuyền nguyên bản tính toán lập tức cự tuyệt, nhưng lại nghĩ đến việc đả thương tiểu cô nương hồn nhiên kia, liền do dự.

“Minh chủ, cảm tình là việc không thể cưỡng cầu, hôn sự này vẫn chờ hoàng thượng và tiểu thư tâm đầu ý hợp hãy bàn sau!” Diệu Quang khéo léo giải vây.

“Thảo dân hiểu được.” Tử Mộ Nhiên cũng mơ hồ cảm thấy ý cự tuyệt, liền không tiếp tục.

Tuyền dưới sự áp bách, vốn định lấy lý do rời đi, nhưng lại nghĩ tới lời tiên đoán của đạo sĩ, vì thế liền hướng hẳn dò hỏi.

“Minh chủ đã từng nghiệm qua lời tiên đoán của đạo sĩ? Tại sao lại tin tưởng hẳn?”

“Chưa từng, nhưng hẳn tự nhận mình là tế ti của tiên hoàng, còn có ngọc bội của tiên hoàng làm chứng, nên ta không nghi ngờ hẳn..... Làm sao vậy? Chẳng lẽ hẳn có vấn đề?” Tử Mộ Nhiên khó hiểu.

“A, không, chỉ là hỏi một chút mà thôi.” Tế ti của tiên hoàng sao?

Nhìn thấy bộ hạ lâm vào trầm tư, Tử Mộ Nhiên thức thời lui xuống, vội đi chuẩn bị cho võ lâm đại hội buổi chiều, hẳn vừa đi, Tuyền cùng Diệu Quang lập tức thảo luận.....

“Diệu Quang, người thấy đạo sĩ kia thế nào?”

Diệu Quang cũng thực hoài nghi, “Tế ti hoàng thất đều do ta quản, còn có tế ti bên cạnh tiên hoàng..... Hẳn là không tồn tại, về phần ngọc bội của tiên hoàng, ta cũng không rõ! Hay là sau khi hồi cung tái điều tra.”

“Phải về cung a?” Tuyền thật có chút không muốn.

Hắn dang hai tay, duỗi thẳng lưng một cái, còn trái lắc lắc, phải lắc lắc, thuần thực tư thế vận động trên ti vi.

Diệu Quang nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã của hẳn, nhẹ giọng kêu: “Tuyền.”

“Ân?”

“Người thực thích lão bản sao?”

“Đương nhiên!”

“Ta khuyên người, vẫn là đừng nên yêu quá sâu đậm.”

“Vì cái gì?”

“Nhân sinh trên đời, không có khả năng muôn sự thận tâm (mọi chuyện đều được như ý), hoàng đế cũng vậy.”

“Ý của người là gì?” Thu liễm nụ cười tiêu sái, Tuyền nghiêm túc nhìn hẳn.

Diệu Quang cười bí hiểm, “Thời cơ chưa tới..... Tuyền cứ nghe theo là được rồi, nhớ kỹ một câu, bất cứ lúc nào, nơi đâu, Diệu Quang luôn vì Ngô hoàng cúc cung tận tụy, cho đến lúc chết !” Nói xong bước đi.

Nhìn thấy hẳn rời đi, Tuyền muốn ngăn lại hỏi cho rõ, chính là hiểu được Diệu Quang cái gì cũng sẽ không nói, cuối cùng vẫn phải buông tha.

Tuyền một mình chết trân ở đó, nhìn về hướng Diệu Quang ly khai thì thào: “Diệu Quang a Diệu Quang, yêu không thể nói ngừng là ngừng được a!”

Đền giữa trưa, Tuyền bưng thức ăn trở lại phòng, Phạm cư nhiên vẫn còn ngủ say!

Tuyền xấu hổ tự trách mình tối hôm qua không biết tiết chế, nhưng vì sức khỏe của Phạm, vẫn là đánh thức hẳn, uy một ít chúc (cháo), lại mặc hẳn nặng nề thiếp đi.....

Nhìn hẳn tinh thần không tốt như vậy, Tuyền mắng chính mình n lần cảm thú, sau đó nhẹ nhàng ly khai.

Ngoài cửa phòng, hẳn lại gặp Tử Tích Vân, là cảm giác sao? Nàng dường như cố ý đợi.....

“Kì công tử, sư huynh của người không có việc gì?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Nữ nhân này chẳng lẽ coi trọng Phạm? Trong nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Tuyền vẫn là cười đáp: “Đa tạ tiểu thư quan tâm, sư huynh tối hôm qua thân thể có chút không khỏe.”

“Không có việc gì là tốt rồi..... Không có việc gì là tốt rồi.....” Tiểu cô nương sắc mặt đỏ lên, “A, đúng rồi, các vị võ lâm nhân sĩ đã tập hợp ở đại thính, ta đến là để thông tri Kì công tử.”

“Đã hiểu, vậy ta cũng đi thôi.” Tuyền nói xong hướng đại sảnh đi.

Nhưng Tử Tích Vân đột nhiên gọi hắn lại, “Còn có cái này.....” Nói xong liền nhét vào tay Tuyền thứ gì đó, rồi nhanh chóng chạy đi.

Nữ nhân này rốt cuộc là làm sao? Tuyền một đầu mờ mịt.

Nhìn lại trong tay, hình như là một cái túi hương, trên mặt còn thêu một chữ [Tích]. Đây là ý gì? Tuyền không rõ, quyết định vẫn là trả lại cho nàng, hắn đem túi hương cho vào túi tiền, hướng đại sảnh đi đến.

Hôm nay người trong đại sảnh so với hôm qua còn nhiều hơn, tâm tình lại còn sục sôi. Minh chủ đã ngồi trên ghế thượng, Tử Tích Vân đứng bên cạnh, Diệu Quang và Húc cũng đã tới, đứng ở một góc, Tuyền cũng lặng lẽ đi đến bên cạnh họ.

“Uy, sao lại thế này? Như thế nào mỗi người đều giống ăn phải thuốc nổ vậy?” Tuyền hạ giọng hỏi.

“Đang tranh luận ai làm võ lâm minh chủ a! Mấy môn phái giành qua giật lại liền gây thành một đoàn.” Diệu Quang trả lời.

“Các vị không cần tranh cãi nữa!” Thanh âm minh chủ xen vào, “Không bằng các vị tự đề cử, sau đó luận võ quyết định đi!”

Minh chủ vừa ra mặt, tất nhiên là không người dám phản đối, các đại môn phái cùng kêu lên đồng ý, sau đó lập tức mà bắt đầu đề cử chọn người, có người đề cử chương môn Nam Kiếm môn Vệ Linh Phong, có người đề cử Đằng Hình, còn đề cử ai là ai là ai nữa, thật sự là náo nhiệt.

Mà Tuyền thì đứng ngáp một cái vừa cảm khái, làm cả buổi như vậy, cứ nhiên vẫn phải dùng lại phương pháp cổ lỗ sĩ, ai.... Hắn vì con dân của mình bị ai, một chút sáng ý cũng không có.

Thanh âm đề cử không ngừng vang lên, đột nhiên không biết là thốt lên một câu: “Ta chọn Vô Cầu công tử làm tân nhiệm võ lâm minh chủ!”

Không biết vì sao, lời vừa nói ra, tràng diện nhất thời lặng ngắt như tờ, võ lâm nhân sĩ đều bắt đầu khe khẽ bàn luận. Tử Mộ Nhiên mặt nhăn nhăn nhăn, hiển nhiên là làm cho không khí kỳ quái này càng thêm khó hiểu.

Liên quan đến Phạm, Tuyền lại lần nữa vểnh tai, phát sinh chuyện gì sao?

“Ta phản đối!” Nam thanh đánh võ không khí im lặng xấu hổ, hắn chính là Vệ Linh Phong.

Tử Mộ Nhiên hỏi: “Vệ chương môn vì sao phản đối?”

“Vô Cầu công tử võ công tuy là thượng thừa, nhưng lại chìm đắm trong truy lạc, trầm luân làm nam sủng của người, người như thế làm sao đảm nhiệm chức võ lâm minh chủ?” Vệ Linh Phong nổi giận bác bỏ.

“Ta kháo, nói vậy bạ gì đó? Tin hay không ta một cước đạp chết người, lão đầu!”

Tuyền mặc kệ hắn là ai, dám ở trước mặt hắn mắng Phạm? Không tự lượng sức mình!

Lão nhân họ Vệ kia trừng mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: “Các vị anh hùng có thể làm chứng, ngày hôm qua chính nam nhân này.....” Hắn chỉ vào Tuyền, “Chính miệng nói ra, Vô Cầu công tử cũng chính miệng thừa nhận, bọn họ hai người là..... Cái loại quan hệ đó. Võ lâm minh chủ quyết không thể để hắn đảm nhiệm.”

“Này.....” Minh chủ hiển nhiên có điểm không tin lời hắn nói, ánh mắt hướng tới Tuyền bên này.

Diệu Quang kéo tay áo Tuyền, ý bảo không cần nói tiếp, nhưng sự tình liên quan đến thanh danh của Phạm, Tuyền có thể nào dễ dàng tha thứ bọn họ bịa chuyện, hắn không chút khách khí phản kích nói: “Ta nói lão đầu, ngày hôm qua ta nói ta là ái nhân của Vô Cầu công tử, cái lỗ tai nào của người nghe được hai chữ [nam sủng]?”

“Hừ, cường từ đoạt lý, nam nhân trong lúc quan hệ bất chính, quả thực..... Quả thực..... Dơ bẩn!” Vệ lão đầu thần tình chán ghét.

Bởi vì ngôn từ sắc nhọn của hắn hòa vào thành kiến thế tục, bộ phận lớn người ở đây đều đứng về phía hắn, thấp giọng rì rầm nam sủng gì gì đó.

Tuyền nghe hắn đánh giá Phạm như vậy, trong đầu chỉ có hai chữ [Phẫn nộ]! Đang muốn mở miệng, Diệu Quang cùng Húc hợp lực kéo hắn ra ngoài. Minh chủ cũng lấy một lý do khác biện giải, chỉ còn Tử Tích Vân về mặt giặt mình.

“Tại sao kéo ta ra? Ta phải hảo hảo giáo huấn hắn, các người tránh ra!” Nói xong Tuyền lại hướng vào bên trong.

“Nhị ca, người bình tĩnh một chút, còn tiếp tục như vậy sẽ bại lộ thân phận.” Húc khuyên can.

“Mặc kệ nó, tóm lại hắn vũ nhục Phạm chính là không được!” Hắn rất muốn đem lão đầu kia chém thành tám khối.

Diệu Quang nhìn hai người giằng co không ngớt, vì thế mở miệng nói: “Nếu bại lộ thân phận, Vô Cầu công tử là hoàng hậu, còn công bố với thiên hạ từng sinh qua hài tử, chắc chắn sẽ bị nói càng khó nghe.”

Một lời hắn nói làm Tuyền bừng tỉnh, nhất thời im lặng.

“Hô.....” Hú thở dài nhẹ nhõm một hơi, hướng Diệu Quang một ánh mắt cảm kích, nhưng Diệu Quang lại cúi đầu né tránh.

“Bệ hạ.” Là Tử Mộ Nhiên.

“Minh chủ.” Tuyền thu liễm cảm xúc, gật đầu trả lời.

Hắn thấy Tuyền bình tĩnh như vậy, liền nhất tâm kiến huyết (lời nói sắc bén) hỏi: “Bệ hạ, vừa rồi lời nói của Vệ chương môn là sự thật?”

“Đúng vậy!” Tuyền thẳng thắn, “Nhưng Vô Cầu công tử là [Vợ] của trẫm, không phải [nam sủng]!”

“Chẳng lẽ..... Vô cầu công tử chính là tiền hoàng hậu?” Minh chủ là người thông minh, rất nhanh liền hiểu được.

Vấn đề của hắn đổi lấy sự trầm mặc của ba người.

“Thảo dân hiểu được, kia xin hỏi bệ hạ, chuyện của tiểu nữ phải làm sao?” Hắn thức thời nói sang chuyện khác, “Bệ hạ có từng tính toán thú nàng?”

“Cuộc đời này của Trẫm chỉ yêu một người!” Tuyền đối với chuyện này chỉ có thể nói thật có lỗi.

Tử Mộ Nhiên nghe hắn trả lời như vậy, chau mày nói: “Bệ hạ, thứ thảo dân ăn ngay nói thẳng, bệ hạ làm như vậy là sai lầm, từ xưa nam nữ se duyên vợ chồng sinh con cái là lẽ thường! Nay nam tử cùng nam tử.....”

Nghe nói vị minh chủ này là lão Bát cổ, người bảo thủ, xem ra là thật, “Đây là việc nhà của trẫm, cùng người có quan hệ gì?”

“Lời của bệ hạ rất đúng, thảo dân chính là hy vọng bệ hạ có thể tự mình cùng tiểu nữ nói rõ ràng.” Tử Mộ Nhiên mặc dù cúi đầu tạ tội, nhưng Tuyền nhìn ra được hắn đã có điểm phi thường bất mãn. (cha con nhà này tưởng bỏ xong kiu ng' ta đi thu dọn tàn cuộc là xao!!! =”=)

“Chuyện này ta sẽ tự mình đi nói, chính là minh chủ.....” Tuyền dừng một chút, hỏi vấn đề luôn ngẹn trong lòng: “Nếu con minh chủ còn sống, hơn nữa thích một người nam tử, minh chủ sẽ giải quyết ra sao?”

Tử Mộ Nhiên mặt mày ngăn cản lợi hại, “Ta đây tình nguyện người này từ sớm đã chết.”

Không nghĩ tới lão nhân này vậy mà ngoan cố không sửa đổi.

Tuyền một mình đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lại không chú ý tới Diệu Quang sau khi nghe được những lời này, tươi cười vừa hiện lại vụt tắt....

Hôm nay đối với Tuyền mà nói thật sự nan kham, vừa rồi là chuyện Phạm bị vũ nhục hiện tại là chuyện của nha đầu Tử Tích Vân, người nói hoàng đế này như thế nào chịu nổi a!?

Tiểu nha đầu vừa đến liền làm rõ thân phận hoàng đế của hần, xem ra là tin tức từ Tử Mộ Nhiên.

Tuyền cũng không phủ nhận, trực tiếp đem sự tình cùng nàng nói một cách minh bạch, chính mình sẽ không thú nàng làm hậu, vị trí đó chỉ thuộc về duy nhất mình Phạm.

Tử Tích Vân sau khi nghe vậy cúi đầu không nói, cả người run rẩy không ngừng, nhưng do vấn đề chiều cao, Tuyền không thấy được biểu tình của nàng.

Đột nhiên nàng bạo phát lớn tiếng nói: “Vì cái gì là cái nam nhân, người người thích phải là ta! Vì cái gì là nam nhân kia, hần rốt cuộc có gì tốt?”

Tuyền kinh ngạc nhìn nàng, nha đầu này sẽ không thật sự thích hần đi? Chính là lời nói lúc sau của nàng hoàn toàn ứng với suy đoán của hần.

“Những lời tối hôm đó người nói với ta..... Trời biết khi ta nghe cha nói người là hoàng đế khi đó bao nhiêu vui vẻ, chính là, chính là người hôm nay, một tay đẩy mạnh ta xuống địa ngục. Ta thể nhưng so không lại một người nam tử, người..... Đáng giận!” Nói xong, nàng vừa khóc vừa kéo áo Tuyền, bộ dáng thoát nhìn rất đáng thương.

“Đừng khóc.” Tuyền đi tới lau lệ cho nàng, chọc nữ hài tử khóc cũng không phải là hành vi thân sĩ nên có.

“Đừng chạm vào ta!” Nàng lập tức né tránh tay hần, “Người là hôn quân trăm mê nam sắc, ta hận người!”

“Ai.....” Thở dài, Tuyền trực tiếp hỏi: “Vậy người hiện tại muốn thế nào đây?”

“Ta phải làm hoàng hậu! Người nếu không thú ta..... Ta đây sẽ chết cho người xem!” Nói xong nàng từ trong tay áo xuất ra một cây đao đặt ngang yết hầu của mình, uy hiếp.

Tuyền bắt đầu dĩ lắc đầu, “Đừng lấy cái chết uy hiếp ta!” Hần ghét nhất loại nữ nhân này, “Tử Tích Vân, biết người tại sao thua kém Phạm không? Ta hiện tại liền nói cho người.....”

Nghe câu đó, Tử Tích Vân dừng động tác, ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn chằm chằm Tuyền.

“Thứ nhất, Phạm là mỹ nhân, người so ra kém hần, ta thích mỹ nhân; thứ hai, Phạm bất cứ lúc nào, chỗ nào, cũng không xem thường sinh mạng của mình, ta chán ghét người xem thường mạng sống; thứ ba.....” Tuyền nhìn nàng, sắc mặt nàng hiển nhiên không tốt, “Nha đầu người tuy nói mình không được song thân yêu thương, nhưng người sáng suốt vừa thấy liền biết, người là một nha đầu tùy hứng bị làm hư, nếu người làm mẫu nghi thiên hạ, người nghĩ có thể được sao?”

Nàng dường như cho rằng lời nói vừa rồi có ý tứ khinh thị mình, cho nên lập tức phản bác nói: “Ai nói ta không thể đảm nhiệm, người chưa cho ta cơ hội.”

“Lời sai rồi.” Tuyền lắc lắc ngón trỏ, “Nếu người đảm đương hoàng hậu, người có thể thống lĩnh hậu cung, đem hậu cung để ý địa gọn gàng ngăn nắp? Người có thể chịu được tương lai ta muốn kết hôn với một nữ nhân khác hoặc dưỡng nam sủng? Người có thể hảo hảo giáo dục hoàng tử? Người có thể đối đãi tất cả hoàng tử công bằng?”

“Ta.....” Nàng bị hỏi không trả lời được, nhưng vẫn không muốn từ bỏ, hỏi ngược lại Tuyền: “Ta không được, nam nhân kia hần có thể sao?”

“Hần đương nhiên không thể, Phạm thoát nhìn bình thần đứng vững, thực tế so với bất luận kẻ nào đều cao ngạo hơn. Tuy rằng ngoài miệng nói đồng ý ta nạp phi, kỳ thật trong lòng vạn phần không muốn..... Ha ha.” Nói tới đây, Tuyền không khỏi cười ra tiếng.

“Hần không thể, vậy dựa vào cái gì yêu cầu ta phải làm được?” Tiểu cô nương nổi giận, tựa hồ cảm giác bị đùa giỡn.

“Đúng rồi, người đã hỏi tới vấn đề máu chót.” Tuyền một bộ ngữ khí dạy bảo, “Phạm có bản lĩnh khiến ta từ bỏ cả hậu cung, cả đời chỉ thú mỗi hần, nhưng người thì không có!”

“Nói đi nói lại, người còn không phải bị nam sủng kia làm điên đảo sao, ngay cả hậu cung cũng không cần.” Tử Tích Vân vẫn là không cam lòng, “Hừ, công phu trên giường của nam nhân kia nhất định rất được đi!”

Bằng không như thế nào lại mê hoặc bệ hạ thành như vậy, Vệ chương môn nói quả nhiên không sai, thực sự —— hèn hạ!”

Tuyền nghe vậy, lập tức thay đổi sắc mặt, từng bước một đến gần Tử Tích Vân, mang theo vẻ mặt ác quỷ tươi cười, dùng ngữ khí bình thản hỏi: “Người vừa rồi nói cái gì? Thỉnh lập lại lần nữa!”

“Ta..... Ta nói.....” Nàng thực sự bị dọa, liên tục lui về phía sau, cho đến khi dựa vào thân cây phía sau, không đường thối lui.

“Tiểu thư.” Tuyền hai tay chống thân cây, đem Tử Tích Vân vây ở giữa, sau đó lớn tiếng cảnh cáo, “Người mang ta hôn quân không sao, nói ta vô năng cũng không sao cả. Chính là, ta không cho phép người vũ nhục phạm! Hân hoàng hậu đương triều, người không có tư cách bình phẩm hân! Hôm nay ta xem như người [người không biết không có tội], nếu để lần sau ta nghe được..... Sẽ không dễ dãi như thế đâu! Nhớ kỹ!” Lời nói vừa rồi của Tử Tích Vân khiến phần nộ kìm nén của Tuyền hoàn toàn bạo phát.

“Người, người...” Nàng đã sợ tới mức nói không ra lời, trong ánh mắt cũng đóng đầy nước mắt.

Bộ dáng đáng thương kia Tuyền nhìn không quen, hân buông lỏng trối buộc đối với nàng, phát tay nói: “Tốt lắm tốt lắm, người đi đi, đứng rồi, túi hương này trả lại cho người.....”

Vừa muốn lấy túi hương kia trả lại cho nàng, ai ngờ Tử Tích Vân thấy hân hai tay buông lỏng, liền chạy nhanh lẹ khai.

“Này này!” gọi gọi cũng không quay lại, Tuyền nghi ngờ khẩu khí vừa rồi có phải hay không có điểm quá nặng.

Đang nghĩ nghĩ, bỗng nhiên một vật thể tròn tròn trắng trắng, từ xa hướng hân chạy tới.

“Ba ba! Ba ba!” Nguyên lai là Tiểu niên cao.

Tiểu gia hỏa này thay đổi một thân trang phục, thay thế cho tiểu tổ y bình dân là nhất kiện nguyệt sắc (xanh lơ), áo bông do thợ khéo tinh tế may ra, tóc búi thành búi nhỏ, thoát nhìn phi thường khả ái, không biết vì cái gì mà khóe mắt tiểu bảo bối hồng hồng, còn vương vài giọt nước mắt nhỏ.....

“Ba ba, phụ thân hân.....” Tiểu tử kia vừa nhìn thấy Tuyền nước mắt liền tràn ra.

“Ngoan ngoan... Đừng khóc, nói cho ba ba, phụ thân làm sao vậy?” Tuyền trấn an nhi tử hỏi.

“Lầm nhi vừa rồi tìm phụ thân, chính là kêu như thế nào phụ thân cũng không tỉnh! Lầm nhi tìm Diệu Quang thúc thúc, kết quả thúc thúc nói..... Phụ thân trúng độc.” Nói xong lại rút vào ***g ngực Tuyền khóc thành tiếng.

“Cái gì? Tại sao lại như vậy? Lầm nhi ngoan, phụ thân không có việc gì. Đi, chúng ta cùng đi nhìn phụ thân.” Dứt lời Tuyền ôm lấy Tiểu niên cao hướng phòng Phạm mà đi.

Đi vào phòng Phạm, Húc ở một bên bắt mạch cho Phạm, Diệu Quang đứng ở một bên, tựa như đang hỏi gì đó.....

“Phạm làm sao vậy? Trúng độc gì?” Tuyền lập tức hướng Diệu Quang cùng Húc hỏi.

“Suyt.....” Diệu Quang ý bảo Tuyền im lặng, tránh gây trở ngại Húc chẩn bệnh.”Hú thông hiểu chút y thuật, hân đang vì nương nương bắt mạch.”

“Hạo nham? Doanh thảo!” Húc đột nhiên mở miệng nói, “Như thế nào có thể?”

“Cái gì nham cái gì thảo? Có việc gì không?” Tuyền theo phản xạ hỏi.

“Hạo nham là loại khoáng chất, chỉ ăn một lần sẽ không chết người, nhưng dùng thời gian dài sẽ gây tổn thương cho thân thể, nhẹ thì tứ chi trì trệ, nặng thì tứ chi tê liệt! Doanh thảo cũng sẽ không độc chết người, chính là sẽ ngăn chặn nội lực người dùng. Đối với giống nương nương là một người luyện võ, đây mới là đáng sợ nhất!” Diệu Quang giải thích.

“Hô.....” Nghe được Phạm không có việc gì, Tuyền cũng nhẹ nhàng thở ra, “Ăn hạo nham một lần, nội lực chỉ là bị che lại, sẽ tốt, không có việc gì.”

Bé cũng nghe được Phạm không có việc gì cũng vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, sau đó từ người Tuyền trèo xuống, chạy chậm đến bên giường Phạm, kéo tay phạm vuốt a vuốt, cái miệng nhỏ nhắn còn không ngừng nói: “Phụ thân không có việc gì, phụ thân không có việc gì.”

Thấy động tác ngây thơ của bé cũng, Tuyền cũng cười cười, cầm chén trà nhấp một ngụm rồi chuyển hướng Diệu Quang cùng Húc, nhưng hia người bọn họ sắc mặt không chút nào tốt đẹp.

“Hai người các người làm sao vậy? Phạm không có việc gì, các người không vui sao?”

Húc dừng một chút, nói ra chuyện thật tàn khốc: “Hạo nham cùng doanh thảo không làm người tử vong, nhưng hai thứ phối cùng một chỗ sẽ khiến nạn nhân ngã như bất tỉnh..... Cho đến tự nhiên tử vong!”

“Phanh!” Tay Tuyền buông lỏng, cái chén rơi trên mặt đất, hấn cả người đều ngây dại.

Tiểu niên cao vừa nghe, bàn tay nắm tay Phạm càng không ngừng kéo, cái miệng nhỏ nhắn méu máo: “Phụ thân đứng lên, phụ thân bồi Lãm nhi ngoạn..... Phụ thân không thể không cần Lãm nhi.....” Chính là Phạm vẫn như trước ngủ say, không có phản ứng.

Tuyền không ngăn cản nữa, một bước lớn đi tới trước mặt Húc, giữ chặt cổ áo hấn hỏi: “Sẽ có biện pháp phải không? Nói! Húc, người mau trả lời ta a!”

“Này.....Vẫn chưa có người tìm ra..... Giải được.” Lời Húc nói khiến hấn rơi vào địa ngục

“Sao lại như vậy.....” Tuyền hai mắt thất thần tự hỏi.”Người nói vậy! Phạm như thế nào có thể ngủ đến bất tỉnh, hấn còn phải làm hoàng hậu của ta!” Nói xong hấn dường như nổi điên đem Húc đẩy ngã trên mặt đất.

“Húc!” Diệu Quang tiến tới nâng hấn dậy, “Tuyền, người bình tĩnh một chút. Nhớ lại đi, hôm nay nương nương đã ăn cái gì? Ăn khi nào? Có lẽ còn phương pháp cứu chữa.”

Diệu Quang quát lên nhắc nhở hấn, “Đúng rồi, thức ăn! Giữa trưa hôm nay Phạm chỉ ăn một ít chúc, chỉ có một chút..... Diệu quang có biện pháp nào, nói a! Nói a!”

“Theo lời người nói tính toán, thời gian không dài.Có thể dùng nội lực bữa độc tố ra không?” Diệu quang đối Húc hỏi.

Húc suy nghĩ trong chốc lát, “Phương pháp này có lẽ được..... Chính là.....”

“Chính là cái gì?”

“Muốn bức độc tố ra, phải có võ công cùng nội lực vô cùng thâm hậu, hiện tại người được chọn chỉ có.....” Húc nhíu nhíu mày.

“Tử Mộ Nhiên!” Tuyền lập tức nghĩ đến, “Ta đi tìm hấn! Các người ở chỗ này chờ ta!” Dứt lời liền hướng phòng mình chỗ chạy đi.

9. Chương 9

Lúc tìm được Tử Mộ Nhiên, hấn đang xem xét lại danh sách, thấy Tuyền đến rõ ràng cũng cả kinh.

“Bệ hạ có việc gì sao?” Hấn hỏi sau khi bảo hạ nhân lui xuống, ngữ ý đủ lãnh đạm.

“Phạm trúng độc!” Tuyền đi thẳng vào vấn đề, hấn không chờ được nữa, “Cần người thay hấn vận công bức độc!”

Hấn cân nhắc trong chốc lát, vừa muốn mở lời, không nghĩ tới Tuyền nhanh chóng cướp lời: “Không thể nói không, đây là mệnh lệnh! Độc bức không được, trăm muốn cả nhà người chôn cùng!”

Tuyền biết hấn thực chán ghét quan hệ của mình cùng Phạm, chỉ có lấy thân phận hoàng đế áp chế hấn, hấn mới có thể dốc hết sức cứu Phạm!

Tử Mộ Nhiên nghe được ngữ khí cường ngạnh của Tuyền không khỏi cả kinh, liếc mắt nhìn hẩn một cái đầy thâm sâu: “Thảo dân lĩnh mệnh! Xin hỏi bệ hạ, vì một nam nhân, không tiếc hủy hoại hình tượng của mình..... Đáng giá sao?”

Tuyền tỉnh tường đáp lại: “Chỉ cần Phạm còn, trẫm mới có thể là minh quân, hẩn không còn..... Trên đời hết thấy đều không có gì ý nghĩa!”

Sau khi hẩn theo Tuyền vào phòng, nghe Húc giải thích một chút, liền bảo tất cả mọi người ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người hẩn cùng Phạm.

Hoàng mệnh không thể cãi, hẩn kéo tay áo Phạm xuống, đang định vì y bức độc, đột nhiên chú ý dấu vết trên người Phạm, đây là.....

Ở ngoài phòng, Tuyền ôm Tiểu niên cao ngồi trên bậc thềm, bé cứng khóc một hồi, ngủ trong ***g ngực hẩn, khóe mắt còn lưu vài giọt lệ, Diệu Quang và Húc vẫn còn đang thảo luận gì đó.

“Các người đang bàn cái gì? Không thể nói ta biết sao?” Tuyền khôi phục bình tĩnh, ngữ khí trở lại như trước.

“Yêu, nổi điên nữa rồi!” Diệu Quang lại bắt đầu trêu chọc.

“Sách, bỏ đi!” Ai hiếm lạ!

“Tiểu Quang, người đừng nháo Nhị ca!” Húc hảo tâm khuyên bảo đổi lấy một cái xem thường, “Nhị ca, kỳ thật có chuyện! Về Hạo nham cùng Doanh thảo, Hạo nham mặc dù phổ biến, nhưng Doanh thảo lại cực kỳ quý hiếm, chỉ có hoàng cung mới có được vài cây, người trong giang hồ không có khả năng có được.” Húc hướng hẩn nói rõ chuyện họ bàn luận.

Tuyền lại không cho là đúng trả lời: “Rất hiếm không có nghĩa là không có, ai quy định thứ này chỉ có hoàng cung mới có? Biết đâu chừng kẻ nào đó trong giang hồ phát hiện một rừng doanh thảo thì sao!” Rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp tiểu thuyết đều viết như vậy cả mà!

“Tuyền, Doanh thảo quả thật chỉ trong hoàng cung mới có, nó sinh trưởng trong Thủy Tinh Dục Lâm.” Diệu Quang hàm ý sâu xa nói.

“Này..... Chẳng lẽ là người trong cung làm?” Tuyền tập trung suy nghĩ, “Không có khả năng a, Phạm hiện tại đã bị phế đi, chẳng lẽ hẩn ở trong cung có ân oán gì gì đó?”

“Sẽ không a, Bàn Nguyên ở trong cung chưa từng đắc tội ai a! Chỉ có.....” Húc nói đến trọng điểm rồi ngừng lại.

“Nói a, tiểu đệ, là ai vậy? Khẳng định là người nọ làm, nói mau nha!” Tuyền thúc giục nói.

“Nhị ca, chính là người!” Húc chỉ vào hẩn, “Trước kia người xem Bàn Nguyên không vừa mắt nhất chính là người, còn có đại ca cũng thực chán ghét Bàn Nguyên! Bất quá đại ca chỉ là không nhìn hẩn, chỉ có người hơi một tý là đi tìm hẩn gây phiền toái.....”

Tuyền vẻ mặt hắc tuyến, “Tiểu đệ, người muốn chết!”

Mà Diệu Quang ở một bên nghe bọn họ đối thoại lại dị thường trầm mặc.

“Người đang suy nghĩ cái gì a? Tiểu Quang Quang?” Tuyền che lỗ tai Tiểu niên cao đang ngủ lại, bên tai Diệu Quang hét lớn.

“Thần kinh, người không biết thanh âm của mình to thế nào sao?” Hẩn che lỗ tai nói.

“Ta chỉ lo người không nghe được thôi! Hảo tâm không hảo báo!” Tuyền vẻ mặt vô tội, “Người có chuyện gì muốn nói ta biết sao?”

“Không có, mà là người, có gì muốn hỏi ta sao?” Hẩn vẻ mặt tươi cười phản vấn (hỏi lại)

“Đúng nha!” Tuyền trái lại rất thành thật, “Hỏi người a, ta biết ta trước kia đối Phạm rất kém cỏi..... Chính là cụ thể kém tới trình độ nào? Người có thể hay không nói cho ta biết?”

“Hỏi Húc không phải giống nhau sao?” Hẩn có điểm lảng tránh vấn đề này.

“Chuyện các người biết nhất định rất khác nhau!”

Diệu Quang trầm mặc một lát, sau đó lại mở miệng nói: “Tuyền, hiện tại biết những chuyện đó có ý nghĩa sao? Chẳng phải bây giờ là nên lo lắng cho an nguy của nương nương sao?”

“Không cần lo lắng, độc của Phạm nhất định có thể bức ra! Ta nói, Tử Mộ Nhiên nếu làm không được, ta sẽ đem cả nhà hắc chôn cùng!” Hắc nói như đang vui đùa.

Trong nháy mắt, Diệu Quang tựa hồ âm thầm lấp bắp kinh hãi, “Ai..... Được rồi, bất quá là vậy, Tuyền chỉ còn lại một vấn đề!”

A! Nhắc mới nhớ thiếu chút nữa quên mất ước định với hắc!

“Hảo, một thì một!”

“Ta đây có thể nói, nhưng người nghe xong cũng không nên hối hận.” Diệu Quang cười như kẻ trộm.

Bất tri bất giác, thái dương từ phương đông lại lộ dạng, Tử Mộ Nhiên cùng Phạm đã ở trong phòng cả một buổi tối, mà Tuyền cũng đã ở cửa nghe xong một buổi tối chuyện cũ của “Ta” cùng Phạm.

Không biết từ lúc nào, Tiểu niên cao đã ngủ say trong ***g ngực Húc, về phần Tuyền.....

“A a..... Không muốn nghe nữa!” Hắc bịt kín tai ngồi xổm ở một góc sáng —— cự tuyệt nghe.

“Chưa hết nha, mới có một phần thôi, còn có a.....” Diệu quang vẽ mặt mỉm cười ngồi xổm bên người hắc tiếp tục giáo huấn.

“Hai người các người...” Húc nhìn bọn họ một buổi tối, hoàn toàn không biết nên nói gì!

Sự thật chính là, Tuyền sau khi nghe Diệu Quang tự thuật “Một sự tình” trước kia, liền hối hận..... Trừ tính mê gian, tùy ý khi dễ, chà đạp tôn nghiêm... vân vân, nghe xong hắc chỉ muốn đi tự sát. Đáng giận là tiểu tử Diệu Quang kia càng nói càng hăng, càng không thể vãn hồi.

Vì thế, liền biến thành tình thế như hiện tại.

“Tiểu Quang, người tha nhị ca đi, hắc giống như..... chịu không nổi.” Húc vẽ mặt run rẩy khuyên.

“Ai nha, đây chính là chính hắc muốn nghe mà, ta chỉ là nhắc nhở hắc thôi.” Hắc cười đến hảo gian trá.

“Không nghe không nghe không nghe!” Tuyền còn ở góc sáng sửa lăm lăm, hoàn toàn không chú ý Diệu Quang đã ngưng nói.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Tử Mộ Nhiên kéo thân thể mỗi một đi ra, sắc mặt hắc vô cùng nhợt nhạt, hô hấp cũng không vững vàng.

Tuyền theo bản năng đứng lên muốn dìu hắc, nhưng nào biết hắc vậy mà tránh đi, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Không có việc gì.” Sau đó một tay chống tường hướng phòng mình mà đi.

Tuyền vẽ mặt khó hiểu nhìn về phía Diệu Quang và Húc, Húc lắc đầu không biết, chỉ có Diệu Quang có chút đăm chiêu.....

Bọn họ vào phòng, Phạm vẫn đang ngủ, bắt mạch cho hắc, Húc kinh ngạc phát hiện độc tố gần như hoàn toàn tiêu trừ, đại khái khoảng một tháng có thể tỉnh lại, so với cả đời bất tỉnh vẫn còn tốt hơn nhiều.

Tuyền vui sướng ngồi bên người Phạm, Diệu Quang và Húc cũng thức thời, buông bé cương xuống rồi ly khai.

Sau khi bọn họ ly khai, Tuyền thở sâu một hơi, giả vờ bình tĩnh thật không dễ dàng! Để bé cương ngồi trên đệm nhuyển ở ghế thái sư, tự mình đến bên giường nhìn Phạm

Trên người Phạm còn một tầng mồ hôi mỏng, có lẽ là vừa rồi vận công, tóc cũng có chút hỗn độn. Vì thế Tuyền cởi ngoại sam của hắc, định thay hắc lau thân thể, chính là.....

“Oa nga, thật nhiều.....” Hôn ngân!?

Những cái này chẳng phải đều bị mình chủ kia nhìn thấy? Khó trách vừa rồi vẽ mặt hắc...

“A? Đây là cái gì? Bớt?”

Ở phía sau thắt lưng Phạm, lại có một một cái bớt phong diệp bàn, lần trước hấn thể nào lại không phát hiện? Chẳng lẽ.....

Một tháng không dài cũng không ngắn, Tuyền mấy ngày này chiều cố Phạm ngủ say cùng bé cứng bướng bỉnh, Tử Tích Vân cũng không có tìm đến hấn. Diêu Quang và Húc thì đại biểu Hồn Hư phái đi tham dự võ lâm đại hội.

Theo lời bọn họ, mấy ngày nay tuyền cử mình chủ võ lâm có tiến triển trọng đại, những người được đề cử dùng võ nghệ phân chia cao thấp, Vệ lão nhân từng vũ nhục Phạm bại trên tay Bất Túy, Đằng Hình cũng liên tục chiến thắng, hiện giờ chỉ còn lại hai người bọn họ, xem ra tuyền cử võ lâm mình chủ cũng sắp chấm dứt.

Hôm nay, tiền nhiệm võ lâm mình chủ —— Tử Mộ Nhiên, đi tới sương phòng của bọn họ.

“Bệ hạ, thảo dân có việc thương lượng, mời ngài theo thảo dân.” Tuyền tựa hồ đoán được ý đồ của hấn, sau khi thu xếp ổn thỏa liền cùng hấn ly khai.

Hấn đưa Tuyền đến một gian phòng khác, nơi này bố trí xa hoa rất khác biệt, nhìn cách bài trí đây chính là phòng của một tiểu nam hài.

“Bệ hạ.” Hấn mở lời, “Nơi này là phòng của con thảo dân —— phòng của Tử Tước Vân.”

“Tử Tước Vân? Chính là đứa con 15 năm trước đã chết của ngươi a.” Quả nhiên là chuyện này.

“Đúng vậy, từ lúc Vân nhi mười lăm năm trước qua đời, ta vẫn giữ lại phòng này, tựa như Vân nhi chết không bình thường.” Hấn trầm thấp nói, “Vân nhi thực nhu thuận, từ lúc còn nhỏ, hiếu thuận thông minh.....”

Tử Mộ Nhiên hướng Tuyền kể về chuyện cũ của “Vân nhi”, Tuyền cũng chỉ cẩn thận lắng nghe.

“Ta cùng thê tử, bởi vì có hài tử này, cuộc sống hạnh phúc viên mãn, cho đến.....” Nói đến đây, hấn dừng lại.

“Cho đến ngày Vân nhi qua đời!” Tuyền thay hấn nói.

“Đúng vậy!” Hấn hít vào một hơi thật sâu, “Cho tới bây giờ, chúng ta vẫn chưa chấp nhận được chuyện Vân nhi đã chết.”

“Trẫm hiểu được..... Phụ mẫu ân tình thâm tự hải, nhân sinh mạc vong báo thân ân!” (Ân tình cha mẹ sâu như biển, nhân sinh đừng quên báo thân ân!) Tình thương của cha mẹ vĩnh viễn là vĩ đại nhất.

“Ta thường mơ thấy Vân nhi, ở trong mộng, hấn vẫn ngọt ngào gọi ta [phụ thân].....” Trong mắt hấn lóe lên ôn nhu Tuyền chưa từng gặp, “Vẫn là vôi vĩnh ta tắm cho nó, vẫn nghịch ngợm muốn ta cho nó xem cái bớt sau lưng mình.”

“Phong diệp bớt.....” Quả nhiên là Phạm sao!?

Hấn thẳng thừng nhìn chăm chăm Tuyền nói: “Đúng vậy, chính là khối phong diệp bớt kia!”

“Vậy...Hiện tại ngươi muốn thế nào?” Tuyền cười hỏi: “Cùng nhận thức? Phủ nhận? Vẫn là...”

“Không được.” Hấn lắc đầu, “Bệ hạ từng hỏi qua, nếu con ta còn sống..... Đáp án của ta vẫn như cũ không thay đổi.”

“Ngươi.....” Kể bảo thủ này, Tuyền thật muốn mắng hấn hai câu.

“Chính là, không có cha mẹ nào không hy vọng con mình hạnh phúc, cho nên.....” Ngữ khí hấn nháy mắt có chuyển biến, hai nắm tay nắm chặt, “Thỉnh bệ hạ nhận lời, ngài sẽ làm Vân..... Sẽ cho nương nương hạnh phúc.”

“Ai..... Rõ ràng rất muốn nhận thức, vì cái gì sĩ diện như vậy?” Tuyền bất đắc dĩ lắc đầu.

Hấn nghe xong, thân thể rõ ràng ngẩn ra, “Không phải mọi người đều..... Đều có thể giống bệ hạ tiêu sái như vậy a!”

“Quên đi, nếu không tiếp nhận cũng đừng nói cho Phạm biết, trước kia hấn đã chịu đủ khuất nhục [nam hậu] gây cho, người nếu lại tung một cước, hấn sẽ chịu không nổi.” Tuyền thản nhiên nói.

“Ta hiểu được, thảo dân một nhà về sau chắc chắn sẽ sống chết nguyện trung thành bệ hạ.” Hấn quỳ xuống nói.

“Đứng lên đi, đại lễ của người như vậy ta chịu không nổi, về sau nếu trẫm đối Phạm không tốt, người chẳng phải là uống công?” Tuyền tiến đến dìu hấn đứng lên.

“Không, lời nói cùng hành động của bệ hạ có thể thấy được..... Bệ hạ nhất định thực yêu nường nường.” Hấn vui mừng nói.

“Ha ha, đó là sự thật.” Tuyền thực vừa lòng đáp án này, “Tốt lắm, trẫm muốn đi chiếu cố Phạm.”

“Thảo dân cũng phải đến đại sảnh, cung tiễn bệ hạ!” Tử Mộ Nhiên hướng hấn hành lễ.

Hai người cứ như vậy ly khai, đợi bọn hấn đi xa, một thân ảnh từ trên cây nhảy xuống, dĩ nhiên là Diệu Quang, hấn nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại về hướng Tuyền rồi đi.

“Bệ hạ a bệ hạ, người lưu lại kết cục này, có lẽ.....”

Nếu Phạm là con của Tử Mộ Nhiên, kia như thế nào sự phụ hấn ở Ly Diễm nhất được? Tại sao có người lợi dụng Lân Huân ngụy tạo cái chết của Tử Tước Vân một hài tử mới 5 tuổi? Chẳng lẽ trên người Phạm cất giấu bí mật gì?

Nghi vấn liên tiếp mạnh mẽ xuất hiện trong đầu Tuyền, vạch trần một chân tướng, lại xuất hiện càng nhiều vấn đề, may mắn hay bất hạnh a? Hấn vừa nghĩ vừa hướng phòng đi đến.

Ai ngờ vừa đến sương phòng, hấn thế nhưng thấy được một thân ảnh quen thuộc —— Đằng Hình? Hấn tới nơi này làm cái gì? Tuyền tò mò đi về phía trước, vỗ lưng hấn: “Này!”

“A!” Vô lâm cao thủ như hấn cũng hoảng sợ, có thể thấy được vừa rồi nhất định không yên lòng.

“Người lén lút ở trong này làm gì a?” Tuyền hỏi.

“Ai..... Ai lén lút! Ta chỉ là..... Chính là.....” Hắc, hấn nói một nửa thì mặt đỏ!

“Chính là đến xem [Vô Cầu công tử], đúng không?” Không nói Tuyền cũng biết.

“.....” Hấn cam chịu.

“Vậy người còn ngốc ở chỗ này làm cái gì? Tiến vào a!” Nói xong Tuyền liền đẩy cửa phòng cho hấn đi vào.

Hấn sững sờ một chút, bất quá vẫn là đi theo vào phòng.

Trong phòng, Phạm như trước làm thụy mỹ nhân của hấn, Húc cùng bé cưng ngồi ở bàn cơm, vừa thấy Tuyền đã trở lại, tiểu tử kia liền nhảy xuống ghế, hướng Tuyền chạy tới.”Ba ba!”

“Bảo bối, đến, kêu thúc thúc!” Tuyền bế hấn lên ôm vào lòng, cũng chỉ chỉ Đằng Hình nói.

“Thúc thúc!” Bé cưng thực ngoan kêu một tiếng.

“Đây là?” Đằng Hình không nhận thức bé cưng.

Tuyền tự hào trả lời: “Con ta.”

Hấn nghe vậy vẻ mặt nghi hoặc: “Chính là, hấn lớn lên giống.....” Vừa nói ánh mắt vừa hướng Phạm nhìn tới.

“Ba ba, thúc thúc vì cái gì luôn nhìn phụ thân?” Tiểu niên cao thấy hành động này của hấn thập phần khó hiểu.

“Cha!?” Hấn càng thêm không hiểu. (này là câu hỏi nhé vì hùi xưa ko có ai kiu = ba ba cả nhé!)

“Không cần suy nghĩ loạn, quan hệ của chúng ta thật sự phức tạp.” Tuyền không muốn lại làm lộ thân phận, qua loa đáp lại.

Hắn cũng thực thông minh không có hỏi tiếp qua, Tuyền thấy hắn thức thời, liền nhiệt tình hô: “Ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn a!”

“Nhị ca, ta ăn no. Người đã trở lại, ta đây phải đi tìm tiểu Quang, các người từ từ ăn.” Húc không muốn tranh luận, phần nộ rồi đi.

Thế nên, trên bàn cơm hôm nay, có thêm một thực khách.

“Tiểu niên cao, phụ thân hôm nay đã ăn qua chưa?” Tuyền vừa ăn vừa hỏi.

“Ăn, tiểu thúc vừa rồi ư qua.”

“Sách, Húc tại sao lại cướp đoạt [lạc thú] của ta a!” Tuyền thực thích cảm giác uy Phạm uống bổ thang!

Bé cưng học khẩu khí của Húc nói: “Tiểu thúc nói, ba ba người mỗi lần không có hảo hảo uy, lúc nào cũng dùng miệng, lãng phí thời gian!”

“Ha ha.” Tuyền bị nhi tử chọc cười, “Vậy người về nói với hắn, đó gọi là lãng mạn, nếu hắn có thể học được, theo đuổi Diệu Quang sẽ không thành vấn đề.”

“Nga? Như vậy a? Đã biết, ta sẽ nói cho tiểu thúc.” Bé cưng thận trọng ghi nhớ nói.

“Ha ha!” Thấy bé cưng vẻ mặt nghiêm túc, Tuyền cười càng sáng lạng.

Lúc này, Đằng Hình vẫn luôn bảo trì trầm mặt mở miệng, “Ta nghĩ ta biết vì sao [Vô Cầu công tử] thích người.”

“A?” Tuyền nhất thời nghe không hiểu được.

“Tính cách dám yêu dám hận, tác phong không kiêng nể, cuộc sống vô câu vô thúc (đại loại là cuộc sống vô tư lự ta đoán vậy ==), cùng một chỗ với người, cuộc sống chắc chắn thực vui vẻ! Nếu lúc ấy ta cũng.....” Hắn cười cười, nụ cười kia bao hàm một chút bất kham, tiếu nuối, hối hận.

“Bối cảnh cuộc sống cùng lý tưởng của chúng ta không giống nhau, cho dù một lần nữa, người cũng sẽ không lựa chọn cùng [Vô Cầu công tử] một chỗ!” Tuyền nhìn hắn nói.

“A..... Có lẽ, người thật là một người kỳ quái, hai chúng ta hẳn thuộc loại [địch nhân] đi?” Hắn cười hỏi.

Tuyền cũng cười hỏi lại: “Cũng không ai quy định, [địch nhân] không thể biến thành [bằng hữu]?”

“Ha ha, thú vị, thú vị! Hảo, ta cùng người là bằng hữu, đã giao định rồi!” Nói xong giờ chén, uống một hơi cạn sạch.

“Đúng vậy.” Tuyền cũng đồng dạng nâng chén, bất quá đây là trà thay rượu.

“Nói ra, quả nhiên thoải mái không ít. Ta hiểu lựa chọn của [Vô Cầu công tử], người là người đáng để dựa vào.”

“Người cũng cảm thấy như vậy a? Vậy chờ hắn tỉnh lại, người cần phải lấy thân phận bằng hữu hỗ trợ thuyết phục hắn gả cho ta a!”

“.....” Hắn ngẩn người vài giây, bất chợt cười ra tiếng, “Ha ha, hảo ngoạn! Rất thú vị! Yên tâm đi, ta nhất định giúp người.”

Tuyền cười hì hì vì hắn rót đầy ly: “Một lời đã định, sau khi thành sự, ta nhất định mời người uống chén rượu mừng!”

“Ta đây sẽ chờ.” Hắn nói xong lại cạn một ly.

Một bên Tiểu niên cao nghe lời nói của hai đại nhân, trong lòng thầm nghĩ: phụ thân lần này nhất định phải gả cho ba ba làm hoàng hậu! Bất quá, ba ba đối phụ thân thật sự tốt lắm a, đại hôn xong nhất định rất hạnh phúc. Ăn, nhất định rồi! Cho nên, phụ thân a, lần này Lâm nhi phải đứng về phía ba ba rồi, các người sau khi thành thân cần phải cố gắng sinh một đệ đệ cho Lâm nhi a! Lâm nhi nhất định sẽ làm một hảo ca ca!

Cùng Đăng Hình nói chuyện, Tuyền mới biết rằng, nguyên lai ngày mai chính là hồi luận vô cuối cùng. Nói cách khác, hết ngày mai mỗi người mỗi ngã, hôm nay hẳn là đến gặp Phạm lần cuối, ai ngờ Phạm vẫn chưa tỉnh lại.

Hai người ước chừng lại hàn huyên nửa canh giờ, Đăng Hình đứng dậy rời đi, chuẩn bị cho trận quyết chiến ngày mai, Tuyền tự mình tiễn hấn, trở lại phòng, ngạc nhiên phát hiện bé cứng thể nhưng ngồi trên giường Phạm.

“Tiểu niên cao? Người đang làm.....” Nói được một nửa, Tuyền quả thực không thể tin được cảnh trước mắt, lời muốn nói cũng nghẹn ở yết hầu.

“Ba ba, phụ thân tỉnh nga!” Tiểu niên cao ngồi trong ***g ngực Phạm làm nũng.

“Như thế nào? Không biết ta?” Phạm nhìn về mặt sưng sốt của hấn, không khỏi cười nói.

“A, a, a, Phạm!” Tuyền vất vả hét lên những chữ này, sau đó lập tức bổ nhào lên trên người Phạm, đem y áp đảo trên giường.

Bé cứng ở trong ***g ngực Phạm cũng bị ôm lấy, vì thế tình cảnh hiện tại, Tuyền ở mặt trên, bé cứng ở giữa, Phạm ở phía dưới, ba người chồng lên nhau thành bánh mì kẹp thịt!

“Phạm!” Tuyền kéo dài thanh âm, “Từ nay về sau ta không bao giờ ... ụy người uống chúc nữa! Cho dù ụy, cũng phải dùng miệng thử trước, rồi lại đến dùng miệng ụy!” Vừa nói vừa dùng mặt mình cọ cọ mặt Phạm.

“Khanh khách.....” Không cần hoài nghi, đây là tiếng cười của Tiểu niên cao.

“Lại nói lời ngu xuẩn gì nữa, người mau đứng lên a! Người lớn xác không biết mình nặng bao nhiêu sao?” Phạm cố gắng phản kháng, bất quá hiệu quả không lớn.

“Hảo hảo hảo, đứng lên đứng lên.” Tuyền hai tay vẫn ôm lấy Phạm, ôm ba người kéo lên, ba người từ ôm ngang biến thành ngồi thẳng.

Phạm thấy thế hỏi: “Người còn muốn ôm tới khi nào?”

“Cả đời!” Một giây trước Tuyền còn cợt nhả trả lời, một giây sau lại.....”A! Đau quá đau quá!” Tay bị Phạm phản đòn, dán ở sau lưng.

“Người lại phát điên cái gì?” Phạm nói, buông hấn ra, hai tay ôm bé cứng, vỗ về chơi đùa tóc bé cứng.

“Thật lâu không ôm người như vậy, hưng phấn thôi!” Tuyền kháng nghị vầy vầy tay.

“Người lần trước còn ôm chưa đủ sao?” Phạm ý chỉ là lần “Xuân được” trước đó.

Nói tới đây, mặt Tuyền lập tức đỏ lên, bất quá vẫn kiên trì nhỏ giọng nói: “Không đủ.....”

Phạm nhìn hấn, vậy mà còn nói: “Không nghĩ tới người còn rất ngây thơ a, Tuyền.” (aka còn gin, gà giò =))

“Bành!” mặt Tuyền càng đỏ hơn, thấp giọng nói thâm, “Ta cái đó cũng coi như lần đầu tiên...”

“Không nói nữa.” Phạm ‘hảo tâm’ buông tha hấn, “Đúng rồi, Đăng Hình muốn thành hôn?”

“Không có a? Ai nói vậy?” Tuyền nghi hoặc, vừa rồi không có nghe Đăng Hình nhắc tới a.

“Các người vừa rồi không phải đang nói việc tham gia hôn lễ?” Phạm nhú hạ mi hỏi: “Chẳng lẽ người muốn thành thân?”

“Nga, cái kia a!” Tuyền bừng tỉnh đại ngộ, “Không phải vậy, ta nói với hấn là mời hấn đến tham gia hôn lễ của chúng ta!”

“..... Người nói cái gì?”

“Ta mời Đăng Hình tới tham gia hôn lễ của chúng ta a!”

“Chúng ta? Ai là chúng ta?”

“Đúng vậy, chính là người cùng ta.” Vì giải thích, Tuyền còn cố ý lấy tay chỉ ra dấu hấn cùng chính mình.

“Chúng ta khi nào thì muốn thành thân?”

“Tương lai a!” Tuyền trả lời một cách đương nhiên.

“Tuyền..... Ta phải bóp chết người!”

“A! Mưu sát chồng a!” Phạm buông bé cứng ra, cùng Tuyền hai người ở trên giường dính thành một đoàn.

Bé cứng thông minh, đôi mắt đen bóng như hạt châu đảo qua một vòng, đương nhiên cho rằng: phụ thân cùng ba ba muốn làm ‘công trình sinh bảo bảo vĩ đại’, tự chạy đi tìm thức thục chơi. (trời ơi, còn đâu thằng bé ngây thơ trong sáng...==)

Ước chừng một khắc sau, hai đại nhân ‘ngoạn’ đến bất diệc nhạc hồ rớt cục dừng trò chơi ngây thơ lại, kết cục hoàng hậu nương nương toàn thắng mà chấm dứt.

“Phạm, ta sai rồi, người tha thứ ta đi!” Hình phạt ‘một tháng không được chạm dù chỉ một chút’ của Phạm là điểm mấu chốt.

“Biết sai rồi?” Phạm nhấp ngụm trà, nhướn mày hỏi.

“Àn!” Tuyền ngồi chồm hổm trên mặt đất, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

“Không cần dùng ánh mắt ủy khuất như vậy nhìn ta, ta chịu không nổi!”

“Không phải, Phạm tốt nhất trên đời, người ôn nhu nhất, nhận được mà nhận được mà!” Tuyền lấy lòng nói.

“Miệng lưỡi trơn tru. Nói cho ta biết, ta là mê man như thế nào? Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?” Y vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo hẩn ngồi xuống.

Tuyền được đặc xá, lập tức đi lên ngồi bên người Phạm, đem chuyện tình phát sinh mấy ngày nay bẩm báo chi tiết, đương nhiên che giấu việc y chính là nhi tử thân sinh của Tử Mộ Nhiên.

“Chính là như vậy, tính ra chúng ta cũng sắp hồi cung..... Phạm? Người có nghe không?”

“Ta đang nghe!”

“Người sẽ cùng ta trở về?” Tuyền hỏi có chút bất an.

Phạm làm cho hẩn an tâm, sờ sờ đầu của hẩn trả lời: “Ừ, người cần ta hỗ trợ không phải sao?”

“Vậy là tốt rồi!” Tuyền nhẹ nhàng thở ra, “Vậy người vừa rồi lại suy nghĩ cái gì?”

“Chính là suy nghĩ, về người kê đơn hạ độc, có lẽ.....”

“Có lẽ cái gì?” Tuyền truy vấn.

“Có lẽ sẽ không dễ dàng cho chúng ta hồi cung.” Phạm phỏng đoán.

“Vậy ý người là, ngày mai.....”

“Quyển thổ trọng lai (= quay lại hành động). Đó là cơ hội cuối cùng của hẩn!” Trong ánh mắt Phạm lộ ra khôn khéo cùng cơ trí.

“Hắc hắc..... Vậy ngày mai ta nhất định phải cho tên kia ném thử, chút tư vị sống không bằng chết!” Tuyền cười đến âm hiểm.

“Hẩn không hại đến người, người tức giận như vậy để làm gì?” Phạm thấy biểu tình của hẩn, rất khó hiểu.

“Ta khát, hẩn cho ta ăn xuân dược, kết quả ủy khuất người! Cho người ăn độc dược, làm hại ta thiếu chút nữa mất đi người!” Điều này sao chỉ dùng để ‘sinh khí’ cùng ‘phần nộ’ có thể diễn tả!? “Hẩn đáng chết!”

“A..... Lạ người tốt!” Phạm cười khẽ.

“Ta không có.....” Tuyền đang muốn phản bác, lại bị Phạm đánh gãy.

“Tuyền, ta với người hồi cung, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Ta muốn Lãm nhi phải ở bên cạnh ta, từng bước không rời.”

“Đây là đương nhiên.” Tuyền kỳ quái, Phạm như thế nào lại đưa ra điều kiện này.

“Một lời đã định, tốt lắm, hiện tại chúng ta nên vì ngày mai chuẩn bị một chút.” Phạm lộ ra tươi cười quỷ dị.

Tuyền lại bị tươi cười của hắn hấp dẫn, dựa sát vào, hai người lại một phen thảo luận kịch liệt..

Hôm sau, mọi người dậy rất sớm. Nguyên nhân là người hiện đại như Tuyền, nóng lòng muốn xem đại hội luận võ! Khi tới sân đấu, người vẫn chưa nhiều lắm, bọn họ tìm vị trí có thể quan sát rõ ràng ngồi xuống, chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Qua chừng nửa khắc, người dần dần đông lên, ngay cả Tử Tích Vân cũng đến giúp vui, mọi người đều lựa chọn vị trí có lợi cho mình. Nhưng chỗ bọn họ đang ngồi lúc này, lại có rất ít người lại gần. Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, chính là đám “Chính nghĩa chi sĩ” kia, bất mãn quan hệ của Tuyền cùng Phạm, muốn cùng bọn họ ‘phân rõ chiến tuyến’.

Đi đầu chính là Vệ chương môn gì gì đó, hiện tại hắn đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn về bên này, giống như muốn đem bọn họ trưng ra hai lỗ thủng lớn! Tuyền thực lấy làm không hiểu, đàm luận ái liên quan gì đến hắn, thật là.....

“Như thế nào? Không quen?” Phạm bình tĩnh hỏi.

Tuyền nhăn nheo, tức giận trả lời: “Ta khó chịu!”

Phạm liếc hắn một cái, sau đó vỗ vỗ tay áo, đứng dậy hướng bên cạnh đi đến.

“Người muốn đi đâu?” Tuyền đối với động tác của y cảm thấy khó hiểu.

“Bọn họ phần lớn đều là hướng về ta, người tránh ta xa một chút, như vậy không phải khó chịu!” Dứt lời, Phạm vừa muốn xoay người rời đi, lại bị Tuyền một tay kéo vào lòng.

“Phạm, đừng vứt bỏ vi phu a!” Tuyền rất không e ngại la lớn: “Ta là khó chịu bọn họ vì cái gì nhìn người như vậy! Không cần lắm a!”

Phạm vừa mới khôi phục không lâu, thể lực còn chưa tốt lắm, võ công cũng bởi vì được vật mà tạm thời không thể sử dụng, cho nên y hiện tại có thể nói là tay trời gà không chặt, đương nhiên cần nhờ Tuyền bảo hộ! Nay vừa lúc đủ thỏa mãn “Ý muốn bảo hộ” không chỗ phát tiết của Tuyền!

Hai người kia cứ như vậy mà liếc mắt đưa tình. Diệu Quang và Húc cũng làm bộ không thấy, bé cưng vẫn là bọn họ trông. Về phần đám võ lâm nhân sĩ bàng quan kia cũng chia thành hai phe, một bên thì đen mặt, chỉ thiếu chưa có huy đao về bên này, đương nhiên cũng có một bộ phận khác, bởi vì không liên quan đến mình, cho nên xem như không có gì.

Lúc này, tiền nhiệm minh chủ —— Tử Mộ Nhiên, Đằng Hình cùng Bất Túy ba người, từ từ đi tới. Bầu không khí cũng bởi vì như thế mà thay đổi, Tử Mộ Nhiên lên đài tuyên bố quy tắc luận võ, hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Nhưng Tuyền chú ý tới, Tử Minh chủ luôn thường hướng nhìn phía Phạm, ánh mắt ôn nhu lại hòa ái, cứ như vậy, chắc chắn Phạm sẽ nhìn ra điểm khả nghi. Vì thế hắn ôm Phạm khuất trong ***g ngực, khiến y không chú ý tới ánh mắt của mình chủ.

“..... Quy tắc chính là như vậy! Đằng thiếu hiệp cùng Tử Cuồng Bất Túy, thỉnh lên đài tỷ thí.” Hắn dường như cũng chú ý tới, lập tức thu liễm cảm xúc khôi phục như bình thường.

Đằng Hình cùng Bất Túy lên đài, đồng thời mở miệng nói: “Thỉnh!”

Sau đó cả hai lập tức xuất chiêu, Đằng Hình dùng kiếm, Bất Túy dụng quyền, hai người ngay từ đầu đã dùng toàn lực liều mạng.

Trường kiếm của Đằng Hình đảo qua tóc mai Bất Túy, tước hạ vài sợi, Bất Túy xoay người tránh né, hai chân thuận đường đá phía dưới Đằng Hình, thế công bắt ổn.....

Tuyền ở phía dưới xem, cảm thấy Đằng Hình chiếm thượng phong, nhưng Phạm chỉ điểm, phát hiện thất lưng Bất Túy có vết một hồ lô, nguyên lai người này tinh thông quyền đạo, cũng biết sử dụng tuyệt kỹ —— Túy Quyền.

“Keng keng!” Đột nhiên, kiếm Đằng Hình rơi trên mặt đất, hấn thân bán ngồi

xuống, vẻ mặt biểu tình kinh ngạc, Bất Túy cũng đồng dạng xảy ra vấn đề, toàn thân hư nhược trên mặt đất.

“Bất hảo, có người hạ độc!” Lúc này dưới đài cũng truyền đến từng trận tiếng người.

Mọi người tay chân đều tê liệt, toàn thân vô lực, ngay cả đứng lên cũng khó khăn, có người thậm chí muốn vận công bức độc, nhưng bức độc thể nào, ngược lại còn thổ huyết.

“Tuất đàn!?” Húc hiểu rõ được lý rất nhanh phát giác, “Các vị không cần vận công, loại này thảo dược này chỉ làm người thần kinh tê liệt, nhưng nếu vận công sẽ suy tim mà chết.”

“Các người.....” Vệ chương môn chỉ vào bọn họ, “Như thế nào không có việc gì?”

Những người ở đây, Tử Mộ Nhiên, Đằng Hình, cao thủ đều trúng độc, nhưng năm người bọn họ dường như hoàn toàn không có chuyện gì.

Tuyền cùng Phạm nhìn nhau liếc mắt một cái, rất nhanh hiểu được —— có người giả họa. Vì thế Phạm lập tức ở bên tai Húc nói thầm, Húc nghe xong lập tức ly khai, Diệu Quang đứng ở một bên, bộ dáng xem kịch vui!

“Các người, khinh người quá đáng!” Vệ chương môn giận đỏ mắt, chửi ầm lên: “Tiểu nhân dê tiện, muốn dùng cách này cướp ngôi vị minh chủ.”

“Lão bá, độc kia không phải chúng ta hạ.” Tuyền thử biện giải.

“Hừ, ai tin tưởng, chỉ có các người không có trúng độc, hơn nữa trong các người còn có người có thể dễ dàng nói ra tên độc, không phải các người còn ai vào đây?” Lời này hấn vừa nói ra, quả nhiên đưa tới không ít đáp lại.

“Đúng vậy, chính là các người, giả nhân giả nghĩa!”

“Uổng ta khâm phục ‘Vô Cầu công tử’ như thế, coi như ta có mắt như mù.”

“Súc sinh, heo chó không bằng!”

“Cái gì ‘Vô Cầu công tử’, một tên dê tiện, ta phi!” Vệ chương môn hướng Phạm phun.

“Ba!” Lời hấn nói đối lấy chính là một bạt tai không chút lưu tình của Tuyền, khiến mọi người đình chỉ nhục mạ, “Đừng tưởng rằng ta không dám giết người, vô luận là ai vũ nhục Phạm đều là tội không thể thứ. Các người nghe rõ cho ta, hiện tại muốn giết các người dễ như trở bàn tay, cho nên ngậm miệng các người lại, bằng không chó có trách ta xuống tay vô tình.”

“Người.....” Hấn tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, Bất Túy trên đài lên tiếng: ” [Vô Cầu công tử] uổng cho thái độ làm người, chỉ cần ta sống một ngày, liền cùng hấn thề bất lưỡng lập.” (=không đội trời chung)

“Sát sát sát!” Lời hấn nói khiến cho dưới đài sát khí dâng lên ngàn ngạt, đương nhiên là ngoại trừ ba người —— Tử Mộ Nhiên, Đằng Hình, Tử Tích Vân.

Diệu Quang sau khi nghe được, hai mắt nhú lại, đi lên đài, đến bên cạnh Bất Túy dừng lại, Tuyền ôm bé cùng Phạm đến một bên, lặng lẽ chờ đợi Húc.

Ước chừng qua một khắc, Húc trở lại, trên mặt mang theo tươi cười sáng lạn, đối Phạm nói: “Như người sở liệu, độc hạ trong nước giếng.”

“Hừ! Quả thế.....” Phạm tự tin nở nụ cười, “Quả nhiên là người!”

10. Chương 10

Tuyền có chút không cam lòng, như thế nào lại đoán sai? “Cái gì? Sao lại là hắn? Ta vẫn tưởng là lão nhân họ Vệ!” Tiểu thuyết trinh thám trước kia đều viết như vậy mà.

Phạm trắng mắt liếc hắn, “Người bốt ngắt lời, không nói cũng không ai bảo người câm.”

“Sách, người vô hình.” Tuyền lầm bầm, lại ngênh đón vài ánh mắt xem thường.

Phạm đơn giản không để ý tới hắn, tiếp tục chỉ vào người kia nói: “Nói thật, người diễn thập phần hoàn mỹ hơn nữa âm điệu lại thấp (ý bảo là không lên tiếng ấy, chỉ âm trầm lặng lẽ đứng xem), nếu không phải người hạ Tuất đàn lộ ra sơ hở, ta cũng không nghĩ đến là người —— Bất Túy!”

Bất Túy ngã trên lôi đài, “Người, người nói bậy. Lão phu như thế nào lại làm việc hạ lưu đó? Rõ ràng là người có ý đồ hãm hại!” Ánh mắt lộ ra một tia chột dạ.

“Không cần ngại biện, lão đầu.” Diệu Quang chuẩn bị vũ khí sẵn sàng, đứng bên cạnh hắn cười nói “Tửu Cuồng Bất Túy, coi rượu như mạng, lại không uống trà, thử hỏi người như thế nào lại trúng độc?”

“Lão phu..... Lão phu, sáng sớm hôm nay có uống chúc.” Hắn còn cãi chày cãi cối.

“Sơn trang của ta không dùng nước giếng làm thiện (đồ ăn).” Tử Mộ Nhiên mở miệng nói.

“Hừ!” Phạm cười lạnh nói: “Vệ chương môn cực độ chán ghét quan hệ giữa hai nam nhân, hắn trở thành lá chắn tốt nhất cho người, người lợi dụng hắn khơi mào cảm phẫn. Ý đồ cô lập chúng ta..... Nói tới đây, lúc trước đề nghị ta làm vô lâm minh chủ, cũng là người đi?”

Lần này Bất Túy không đáp lời, nhưng hắn nắm chặt hai tay đã tiết lộ tâm tư của hắn.

“Sau đó, người dựa theo kế hoạch kẻ đơn, bất quá đáng tiếc, hai lần đều không có đạt được mục đích người mong muốn. Vì vậy, người phải nhân ngày cuối cùng, cho chúng ta một kích trí mạng, cho nên kẻ chân chính giả họa cho người khác chính là người. Nếu ta đoán không sai, người ở trong thức ăn của chúng ta bỏ giải được, để chúng ta có cơ hội đứng ở chỗ này.” Phạm cẩn thận phân tích.

“Người nói ta hạ độc? Vậy thử hỏi mục đích của lão phu mục là vì cái gì?”

“Hắn, mục đích của người chính là hắn!” Phạm chỉ vào Tuyền nói.

“Ta? Là hắn muốn làm hoàng đế? Trộm ngọc tỷ cũng là hắn?” Tuyền cảm thấy không đúng lắm.

Người ở đây nghe được sơ bộ, hắn là đều biết được thân phận của bọn họ, nhưng toàn bộ lại không dám mở miệng xác nhận.

Bất Túy lúc này nở nụ cười: “Thật sự là buồn cười, mọi người đều biết [Vô cầu công tử] nguyên lai chẳng những là cái nam sủng, lại còn là nam nhân từng sinh hài tử, thật sự là không có liêm sỉ tới cực điểm!”

Tuyền vừa muốn phát hỏa, lại bị Phạm một tay ngăn trở. “Bất Túy, người không cần kích ta, ta xác thực đã làm hoàng hậu, từng sinh hài tử, thì sao? Ta chưa bao giờ hại bất luận kẻ nào, cũng chưa bao giờ hờ thẹn với bất luận kẻ nào! Người dựa vào cái gì đến chỉ trích ta?” Phạm khí thế cường ngạnh, nói đến dưới đài lặng ngắt như tờ.

“Không hờ thẹn với bất luận kẻ nào? Nói nhảm, buồn cười! Người người hờ thẹn không phải ở đây sao?” Đột nhiên Bất Túy đứng dậy, lấy hồ lô chắn rút vũ khí của Diệu Quang, nhảy xuống dưới đài, bắt lấy Tử Tích Vân đang trúng độc.

Phản ứng đầu tiên của Tuyền là che chở Phạm cùng bé cưng, hoàn toàn không dự đoán được hắn sẽ đi traو Tử Tích Vân.

Bất Túy một tay lạp trụ cổ Tử Tích Vân, vừa nói: “[Vô cầu công tử] —— Diệp Bàn Nguyên, người thân là nam tử còn chiếm ngai vàng của hoàng hậu, làm cho vị hoàng hậu chân chính này không thể trở về, người còn dám nói không hờ thẹn với bất luận kẻ nào sao?”

Phạm nhìn hần, không giải thích gì.

“Uy, lão đầu, hình như hiểu lầm rồi.” Tuyền nguy hiểm mị mắt, dám trước mặt hần giáo huấn lão bà hần? Gan lắm! “Ai làm hoàng hậu là trẫm quyết định, quan hệ cái rắm gì người?”

“Ha ha, bộ hạ thật sự là si tình lang quân khó gặp, theo tình báo ta hiểu xác thực có điều lệch lạc.” Bất Túy đối hần nói: “Nhưng người trẫm mê nam sắc, không vụ chính vụ, thật sự là ngu ngốc! Long ý này đã đến lúc đổi người ngồi!”

“Nga? Đổi người? Ai? Người sao?” Tuyền giống như đang nghe chê cười bình thường.

“Như thế nào có thể? đương nhiên chủ.....” Hần thốt ra, được phân nửa thì dừng lại, “Người lừa ta nói!”

“Không phải nga, là người chính mình nói ra.” Tuyền vô tội a, “Chủ nhân nhà người là người ở đâu? Nhân sĩ phương nào? Là nam hay nữ? Trẫm nhận thức sao?”

“Người cho rằng ta sẽ nói cho người?” Hần coi khinh hoàng đế.

“Không trông chờ, chính là nếu người có thể sống trở về, giúp trẫm mang cái này nói với hần.” Tuyền chính chu thân sắc, “Trẫm thích Phạm, không hy vọng Phạm có thương tổn gì! Mà điều khiến trẫm cam đoan, chính là ngôi vị hoàng đế của trẫm, vì vậy, long ý của trẫm quyết không tặng cho hần!”

“Người.....” Hần không nói gì mà chống đỡ, chỉ càng thêm nhanh bắt lấy cổ mảnh gầy của Tử Tích Vân, “Còn mạnh miệng, ta hôm nay khiến cho các người hết thấy chết không có chỗ chôn, ra đây!”

Hần ra lệnh một tiếng, bỗng nhiên dưới đài mười mấy võ lâm nhân sĩ đột nhiên đứng lên, kéo rút nhân bì diện cụ, lộ ra chân diện mục, hướng bọn họ vây tới, “Mười ba tử sĩ nghe lệnh! Ai giết được cầu hoàng đế này, chủ công có trọng thưởng!”

“Nga yêu!” Nhìn thấy mười ba người khí thế hùng hực, Tuyền kéo Phạm, ôm bé cứng, trốn a trốn.

Diệu Quang cùng Húc một bên cùng địch nhân đánh túi bụi. Vài võ lâm nhân sĩ cũng cầm vũ khí phản kháng, chính là không mấy hiệu quả.

Lúc này, Tử Tích Vân thừa dịp hần lơ đãng, ở trên tay Bất Túy hung hăng cắn một ngụm, “A!” Bất Túy đau đến kêu to, “Người xú nha đầu này!” Nói xong liền đem Tử Tích Vân đẩy xuống đất.

“Cẩn thận!” Đằng Hình thấy thế, xuất khí lực cả người, dùng thân thể tiếp được Tử Tích Vân, “Tiểu thư không có việc gì đi?”

“Không, không có việc gì.” Tử Tích Vân đối Đằng Hình đang nằm trên mặt đất nói.

Trời ạ..... Đây là lúc nào, vậy mà hai kẻ kia lại chơi trò “Người xem ta, ta xem người”!?

Tuyền bên này lại vội hơn, những tử sĩ này giống như cương thi, khó lấy mạng.

“Như vậy không phải biện pháp! Tuyền, phòng thân thuật lần trước của người, có thể dùng để đối phó tử sĩ không?” Phạm thấy tình huống không ổn.

“Hiện đại phòng thân thuật là không thể dùng đối phó cao thủ.” Tuyền cũng chạy hết nổi..... Bỗng nhiên một ý tưởng độc đáo xuất hiện trong đầu hần, “Phạm, lần trước đích người nói, nội lực người cho ta trọng điểm chỉ để tu thân dưỡng tính, bình khí tĩnh thần phải không?”

“Ừ!”

“Phải chăng chỉ cần chiêu thức thích hợp có thể làm chơi ăn thật a?”

“Đích xác.”

“Hảo, ta đây thử một chút!” Tuyền dùng cước bộ, đem Phạm cùng bé cứng che ở phía sau...

Phạm tựa hồ biết hần mạo hiểm, liền túm trụ hần hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Hu!” So với im lặng thủ thế, Tuyền bắt đầu bày khai tư thế, nhớ lại Thái Cực quyền trước kia từng học qua, hần là như thế này.... đúng vậy.

Thái Cực quyền cũng giúp người bình tâm tĩnh khí, tu dưỡng thể xác và tinh thần, hẳn là có thể cùng nội lực của Phạm tương xứng đi! Tuyền ngựa chết đương ngựa sống, vận dụng nội lực phối trên chiêu thức, kết quả —— xuất hồ ý liệu lại thành công, như hổ thêm cánh!

Động tác Thái Cực quyền thông thả mềm mại, chân chính lấy nhu thắng cương, lúc ra chiêu, nội lực vừa lúc đem nhóm tử sĩ đẩy ra, bọn họ bị đùa giỡn đến quay vòng, còn thủy chung không rõ, thể công sắc bén của chính mình như thế nào sẽ bị chiêu thức “nhu nhược” như vậy hóa giải.

“Nga da! Thành công!” Đánh ngã một cái lại một cái tử sĩ, Tuyền thực hưng phấn a.

“Rất lợi hại, Tuyền.” Diêu Quang nhìn thấy tình hình chiến đấu của bọn họ, “Bất quá, người còn phải tái tiếp tục kiên trì một lát, cho đến viện quân đến.”

“Viện quân?” Tuyền không rõ địa nhìn về phía Phạm, hẳn cũng vẻ mặt mờ mịt.

“A!” Húc nhìn phía trước bỗng nhiên kêu lên tiếng.

Hướng tầm mắt hẳn nhìn lại —— đó là một mặt cờ xí, phía sau còn đi theo rất nhiều người, đi đầu chính là.....

“Kẻ đối bệ hạ bất kính, sát!” Đó là đại ca của Tể Lăng Kỳ —— Tể Lăng Nhạc.

Tất cả sự tình phát sinh hôm nay, chỉ có thể dùng một câu khái quát —— phong thủy luân lưu chuyển! (= sự tình thay nhau luân chuyển)

Tể Lăng Nhạc trong thời khắc nguy cơ mang theo rất nhiều cao thủ đại nội, như thần binh mà hàng, xoay chuyển cả cục diện, Bất Túy cùng tử sĩ yếu không địch lại đông, cuối cùng bại trận, Tể Lăng Nhạc đem Bất Túy bắt sống, mà nhóm tử sĩ thật sự biến thành “tử thi”.

Tể Lăng Nhạc thực chán ghét Phạm, cho nên lúc này, Phạm liền mang theo bé cưng đến phía sau nghỉ ngơi, ‘gánh nặng’ đều rơi xuống trên người Tuyền.

Húc là người không may mắn nhất, Tể Lăng Nhạc đem hẳn mạng cho chết khiếp, nói hẳn không đủ cảnh giác, cho địch nhân thừa cơ hội!

Tuyền còn chưa có cơ hội cùng đại ca nói chuyện, hiện tại hẳn mang theo Húc cùng Bất Túy bị trói gô đến trước mặt Tuyền.....

“Kì, lão nhân này cái gì cũng không chịu nói, người xem nên làm cái gì bây giờ?” Hắc thực ôn nhu hỏi.

“A?” Tuyền đối xứng hô này có điểm.....”Nga, đại ca, người trước đem mảnh vải trong miệng lão nhân này ra đi.”

“Không được, một khi lấy ra hẳn sẽ cắn lưỡi tự sát.” Tể Lăng Nhạc cự tuyệt nói.

“Này.....” Này không phải khó xử người sao? Tuyền thử cùng Bất Túy làm cái thương lượng, “Được rồi, Bất Túy nghe, hiện tại trầm hỏi người nói, người chỉ cần gật đầu biểu thừa nhận, lắc đầu biểu phủ định, hiểu?”

“Hừ!” Lão nhân này thực không biết phân biệt, thế nhưng trừng mắt nhìn Tuyền liếc mắt một cái, sau đó quay đầu đi tỏ vẻ cự tuyệt.

“Lão đầu này, dám cả gan đối bệ hạ bất kính?” Tể Lăng Nhạc so với Tuyền còn phần nộ hơn, rút ra bảo kiếm hướng trên đầu Bất Túy khảm lên.

“Oa! Đại ca, bình tĩnh bình tĩnh, giết hẳn manh mối sẽ không có.” Tuyền từ phía sau giữ chặt hẳn.

“Kì?” Nhưng lại đối với động tác này của Tuyền cảm thấy kinh ngạc.

“Chuyện này trước cho trầm xử lý.” Tuyền đối hẳn nói, rồi sau đó chuyển hướng Bất Túy, “Bất Túy, người không nói, trầm cũng không ép buộc! Người nghe, trầm hiện tại giúp người mở trói, người chỉ cần không tìm tử lộ, trầm sẽ tha cho người người xem thể nào?”

“Cái gì?” Lời này xuất từ miệng ba người Diêu Quang, đại ca, Húc.

“Hừ!” Tuyền làm cho bọn họ an tĩnh lại, sau đó tiếp tục hỏi: “Người xem được không?”

Bất Túy quay đầu chuyển hướng về phía hần, dùng hai mắt cẩn thận đánh giá Tuyền.....

Tuyền từ trong mắt hần nhìn ra nghi hoặc, hần biết bước đầu tiên thành công. Vì thế bước thứ hai, Tuyền tự mình lấy mảnh vải trong miệng Bất Túy, hần không phản kháng, cũng không cự tuyệt.

“Tốt lắm, trầm nói được thì làm được, hiện tại ngươi có thể đi rồi.” Tuyền đứng dậy nói.

Bất Túy nhu nhu trên cổ tay bị buộc hần vết, khôn khéo hỏi: “Ngươi có mục đích gì? Cảm hóa ta? Vẫn là tính toán thu ta?”

“Tạm thời không có quyết định này, nhưng ngươi thật ra có đi hay không?” Tuyền nghĩ muốn nghỉ ngơi.

Bất Túy kinh ngạc lại đánh giá hần, muốn tìm ra chút manh mối, đáng tiếc..... Hần gặp gỡ chính là Kì Oát Tuyền.

“Tề Lăng Kì, nếu không có nam hậu kia, ngươi chính là hoàng đế tốt.”

Tuyền lắc đầu, lắc lư ngón trở nói: “Lời ấy sai rồi, không có Phạm, làm hoàng đế làm gì?”

“Ngươi!?” Lão nhân lại một lần tỏ vẻ khiếp sợ.

Tuyền không chút để ý nói xong: “Tốt lắm, ngươi rốt cuộc có đi hay không? Không đi thì nói, trầm có thể đem ngươi áp tải về hoàng cung trầm thủ thị chúng!”

Nghe cũng hiểu được, đối phương bắt đầu đuổi người, Bất Túy thâm sâu liếc hần một cái, cuối cùng không chịu thua nói: “Lão phu nợ ngươi một mạng, ngày sau chắc chắn trả lại cho ngươi.” Dứt lời liền không thấy bóng dáng.

Sau khi Bất Túy rời đi, Tề Lăng Nhạc là người thứ nhất hỏi: “Kì, ngươi vì cái gì thả hổ về rừng?”

“Ta cảm thấy lão nhân này là bị người lợi dụng, có lẽ hần hạ độc, bị nắm, thậm chí bị giết, đều trong kế hoạch của kẻ đó! Ta chán ghét nhất bị người nắm trong tay, cho nên.....” Tuyền nở nụ cười, “Hần muốn ta giết, ta không giết!”

Một lời hần nói làm cho Tề Lăng Nhạc bắt đầu tự hỏi, “Ngươi như thế nào phát giác?”

“Là do chính lão nói nha! Tuy Phạm nói mục đích của hần là ta, nhưng nếu muốn ta giao ra long ý, nơi nơi tạo lời đồn bắt lợi cho ta, nhiều loạn dân tâm, lý do đoạt quyền soán vị chẳng phải nhanh hơn? Trên thực tế, ngôn ngữ của hần lúc nào cũng nhằm vào Phạm. Có thể thấy được hần đối Phạm bất mãn còn sâu hơn kẻ làm hoàng đế như ta.” Tuyền hướng đại ca thuyết minh, “Hơn nữa từ lúc đến đây tiếp xúc với hần, ta cảm thấy hần không giống kẻ tiểu nhân giả dối gian xảo, chỉ là thái độ làm người có điểm cổ hủ..... Cho nên ta suy đoán chủ nhân của Bất Túy chính là nhìn ra điểm này của hần, dễ dàng lợi dụng mà thôi.”

“Có đạo lý, ta đồng ý lời của nhị ca.” Húc là người thứ nhất đáp lại.

“Bệ hạ không hổ là bệ hạ.” Diệu Quang cũng đồng ý.

Tuyền đang chờ ý kiến của Tề Lăng Nhạc, nào ngờ hần đột nhiên bật ra một câu, “Kì, ngươi thay đổi!”

Hần thực dọa Tuyền nhảy dựng. “A? Đây..... Cái kia.....”

“Tuy rằng nghe Diệu Quang nói ngươi mất trí nhớ, nhưng không nghĩ tới, từ đầu đến chân ngươi đều thay đổi.” Hần cảm thán.

Cái gì a, nguyên lai Diệu Quang vì hần che dấu? Nhưng tên kia vì cái gì không nói cho hần, tiểu nhân! Tuyền trong lòng thâm mắng, còn tặng không cho Diệu Quang một cái liếc mắt, mà Diệu Quang cũng đáp lại bằng ánh mắt “Đâu có đâu có”, thật sự là hỗn trướng!

“Kì, hiện tại ngươi tính toán thế nào?” Tề Lăng Nhạc hỏi.

“Hồi cung! Ta cùng bọn họ cũng không biết đi đâu.” Bọn họ tự nhiên là chỉ bọn Diệu Quang.

Lúc này, chân mày Tề Lăng Nhạc cau lại, “Bọn họ cũng theo về?”

Tuyền biết “Bọn họ” chỉ ai, theo lẽ thường trả lời: “Đúng a, một là hoàng hậu của ta, một là thái tử của ta, đương nhiên cùng ta trở về.”

“Không được, bọn họ phải....” Hấn phản ứng kịch liệt trả lời, nhưng bị Diệu Quang kéo lại, Diệu Quang lắc đầu ra hiệu, Tề Lăng Nhạc mới tỉnh táo lại.

“Bọn họ là cái gì?” Tuyền kỳ quái hỏi.

“Bọn họ đã bị phế, lấy thân phận gì trở về? Hoàng hậu, thái tử không có, thì sau này tái lập, hoặc nếu người thích nam nhân, đại ca giúp người tìm vài nam đồng xinh đẹp đến hầu hạ người, người đừng dẫn bọn hấn hồi cung, được không?” Tề Lăng Nhạc tựa như hồng (= dụ dỗ) tiểu hài tử hồng Tuyền.

Chính là tính tình của Tuyền so với tiểu hài tử cứng rắn hơn nhiều, hấn cường ngạnh trả lời: “Trừ Phạm ra, ai ta cũng không cần.”

Tề Lăng Nhạc cùng Diệu Quang nghe vậy liếc nhau, giống như đang âm thầm quyết định cái gì.....

Chỉ chốc lát sau Tề Lăng Nhạc thỏa hiệp, “Được rồi, ta đây cũng không nói là không được, cùng nhau trở về đi, Kì.”

Hấn dường như muốn trấn an, nhẹ nhàng ôm Tuyền, ôm một hồi lâu mới mang người cùng Húc rời đi, hấn vừa đi, Tuyền lập tức hướng Diệu Quang hỏi: “Các người vừa rồi quyết định cái gì?”

Đối với sự miễn cưỡng của Tuyền, Diệu Quang thăm cả kinh, “Không có gì, bệ hạ yên tâm.”

Tuyền đối với câu trả lời của hấn tỏ thái độ hoài nghi, vì vậy lợi dụng cơ hội này biểu lộ lập trường.”Các người làm gì đều không sao, nhưng nếu uy hiếp đến sự an toàn của Phạm, cho dù là người, ta cũng quyết không buông tha.”

“Vi thần hiểu được, trước xin cáo lui.” Diệu Quang không đáp ứng, trực tiếp ly khai.

Trong phòng chỉ còn lại mình Tuyền, hấn bước chậm chậm đến cửa sổ, nhìn phong cảnh nắng ấm ngoài kia, tâm tình lại trầm tới đáy cốc, nếu đoán không sai, sau khi hồi cung, có lẽ ngọn sóng lớn nhất kia lại theo đó đánh úp lại.

Trước khi xuất phát, Tuyền đi tìm Tử Tích Vân, hy vọng nàng có thể thu hồi hương túi, ai ngờ tiểu cô nương kia liều chết không theo, còn thề quyết không buông tha cho Tuyền.

Ai..... Hảo một nữ tử si tình cương liệt, Tuyền đối nàng cũng không có cách nào, không thể không trước nhận lấy hương túi, về sau lại tính tiếp.

Mà hiện tại, Tuyền cùng Phạm còn có Tiểu niên cao ngồi trong xe ngựa, bọn Diệu Quang ở bên ngoài hộ vệ, bọn họ đã đi được mấy ngày, nghe nói buổi chiều hôm nay có thể tới hoàng thành, Phạm lợi dụng cơ hội cuối cùng dặn dò.

“Tuyền, ta và người đã nói, nhớ kỹ không? Ngàn vạn lần không được trước mặt các đại thần lộ ra dấu vết.....”

“Hiểu rồi hiểu rồi! Đều nhớ kỹ! Phạm không cần lo lắng, hướng chi nếu có gì không rõ, ta còn có thể tới hỏi người a!” Tuyền cười hì hì trả lời.

“.....” Phạm trầm mặc, ôm sát bé cưng đang ngủ ở trên đùi.

“Làm sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?” Nhìn hấn đậm mặt như vậy, Tuyền có chút bất an.

Phạm nhìn bé cưng, bình thường có lệ trả lời: “Không, chính là sau khi người hồi cung nếu không có việc gì không cần tìm ta..... Ta có việc sẽ đến tìm người.”

“Vì cái gì?” Tuyền khó hiểu, hoàng đế không phải mỗi ngày đều lật thẻ bài truyền phi tử sao? Hấn chỉ có mình Phạm, không tìm hấn? Còn tìm ai?

“Sau khi hồi cung, ta vẫn còn bị xem là tội nhân. Thân là hoàng đế, như thế nào có thể không để ý vương pháp? Cho nên vẫn không tìm là tốt nhất.” Hấn đối Tuyền nói đại ý.

“Phạm, ta sớm phát giác, người vì sao mọi chuyện đều lấy quốc gia làm đầu? Như vậy không phiền lụy sao?” Tuyền cảm thấy suy nghĩ của Phạm thật khó lý giải.

Phạm ngẩng đầu ngược lại hỏi: “Sư phụ nói ta sẽ trở thành hoàng hậu, hắn từ nhỏ chính là giáo dục ta như vậy, không phải vốn nên như vậy sao?”

Tuyền có chút kinh ngạc, đối với đường tử thương yêu nhất, cách giáo dục của nhạc phụ đại nhân tựa hồ có chút không ổn.....

“Hoàng hậu cũng là người, người cũng sẽ có lúc ích kỷ vì mình! Người không cảm thấy như vậy sao?”

“Không biết.” Hắn lắc đầu, “Ta vẫn nghe theo lý tưởng của sư phụ mà lớn..... Vẫn như thế.” Trong lời nói của hắn hiện lên chút “tịch mịch”.

“Phạm!” Đây khiến Tuyền không kìm lòng được mà ôm chặt lấy hắn.

Hắn vì động tác này của Tuyền mà ngây ngẩn cả người, nhưng lại theo bản năng ôm lại đối phương, “Làm sao vậy? Đột nhiên.....”

Tuyền vì hắn đau lòng, ôm hắn lắc đầu, “Không có gì..... Phạm, hy vọng người nhớ rõ, tương lai vô luận phát sinh chuyện gì, ta luôn đứng ở cạnh người.” Hắn hơi nghẹn ngào nói.

Phạm không trả lời, nhưng Tuyền cảm thấy tay hắn nắm chặt chính mình, lúc này lại là vô thanh thắng hữu thanh. (đại ý là không lên tiếng nhưng lại có ý nghĩa ==, ta cũng không biết giải thích làm sao)

Tuyền nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu, “Phạm, thân thể của người còn chưa tốt lắm, võ công cũng chưa khôi phục..... Đáp ứng ta, hảo hảo bảo hộ chính mình, nếu có người dám khi dễ người, người nhất định phải nói cho ta biết.”

“Hảo, nhất định!”

Phạm nhìn hắn nở nụ cười, như vậy thoát phạm xuất trần, làm tim Tuyền đập thành thịch, nhưng lại không chú ý tới khuôn mặt tươi cười kia mặt sau còn che dấu bao nhiêu chua xót.

Buổi chiều đoàn người tới hoàng cung. Tiến vào nơi này, Tuyền còn có một loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời, giống như chính mình nguyên bản thuộc về nơi này, hiện tại rốt cục đã trở lại.....

“Nô tài (nô tỳ) tham kiến Ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả cung nhân hậu cung đều ra tiếp giá, trùng trùng điệp điệp quỳ một mảng lớn, trường hợp như vậy, Tuyền dĩ vãng chỉ thấy trên TV, hiện tại lại chân chân thật thật xảy ra trước mắt, loại tâm tình này, thật sự là thống khoái nói không nên lời!

Thấy hắn thất thần như thế, Phạm ở phía sau vỗ nhẹ hắn một chút nhắc nhở, Tuyền lúc này mới phản ứng lại, “Bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Mọi người đều đứng lên, mà khi bọn họ thấy rõ ràng bên người Tuyền ôm bé cưng của Phạm, đều lộ ra một loại biểu tình khó diễn tả bằng lời.

Điều này làm Tuyền rất không thoải mái, chính là hắn cũng không quá để ý, dù sao Phạm đã đáp ứng.....

Mới vừa hồi cung, việc lớn việc nhỏ liền nối gót tới, rất nhiều tấu chương đợi hoàng đế phê duyệt cùng thẩm tra, còn có một đồng yển tẩy trần cần hoàng đế đích thân tới.

Tuyền tại hoàng cung xa hoa chân chính cảm nhận được cuộc sống sướng khoái cùng khắc nghiệt gian nan của hoàng đế, đầu tiên Phạm cùng bé cưng phải ở tại biệt cung, mặc dù Tuyền yêu cầu bọn họ trụ tại [Dục cung] của hoàng hậu, nhưng lại có cái bất tiện là họ khó gặp nhau —— tẩm cung hoàng hậu cùng hoàng đế cách nhau khá xa.

Ba người Diệu Quang đều trở về phủ đệ của mình, bọn họ thay Tuyền che dấu thật sự hoàn mỹ, bất quá bởi vì bọn họ là thần, Tuyền là quân, tiếp xúc tự nhiên với nhau cũng không còn nữa.

Tuyền tuân thủ hứa hẹn với Phạm, không chủ động đi tìm hắn, cho dù cực muốn gặp hai người bọn họ, cũng liều mạng nhịn xuống, bất tri bất giác cứ như vậy qua hơn một tháng. Tuyền không để lộ dấu vết nào, các đại thần cũng hoàn toàn không phát giác được, hoàng đế này đã không còn là người cũ.

Hôm nay thanh nhàn khó có được, Tuyền ở ngự hoa viên nhàn nhã bước chậm, cho lui tất cả cung nữ cùng thái giám, tự mình một người theo tiếng chim hương hoa mà đi, bỗng nhiên hai thanh âm truyền vào tai hắn.....

“Ai? Tiểu thuận tử? Người không phải là người hầu ở [Dục cung] sao? Như thế nào lại ở chỗ này?” Một cung nữ hỏi.

Tiểu thái giám thấy rõ người tới mới dường như lấy lòng mà trả lời: “Nguyên lai là Vi tỷ tỷ nha! Người không biết sao? Thị nữ bên người bệ hạ, Thúy Ngâm tỷ tỷ —— chương quản nô tài cung bên kia, nàng nói ai cũng không phải hầu hạ tiền Hoàng hậu nương nương, ta đây không phải buồn đến hoảng, mới đến nơi này đi dạo thôi!”

Chính là lời hắn nói như một viên pháo, ở trong đầu Tuyền lập tức nổ tung! Tuyền trộm trốn một bên, tiếp tục nghe lén bọn họ đối thoại.....

“A? Thúy Ngâm to gan vậy sao? Sao dám đối đãi tiền hoàng hậu cùng tiền thái tử như vậy?” Tiểu cung nữ cũng kinh ngạc nói.

Tiểu Thuận Tử giải thích nói: “Vi tỷ tỷ tiến cung không lâu, có điều không biết. Thúy Ngâm tỷ tỷ là chuyên sủng của bệ hạ, bệ hạ đối nàng có thể nói cực kỳ sủng ái, đãi ngộ của Hoàng hậu nương nương cùng thái tử so ra đều kém nàng. Tuy rằng lần này bệ hạ trở về, còn chưa chiêu nàng thị tẩm, bất quá địa vị của nàng chính là rất cao.”

“Chính là, ta nghe nói bệ hạ giống như lại lần nữa sủng hạnh hoàng hậu.....”

“Không có khả năng, bệ hạ một tháng này chưa bao giờ bước vào [Dục cung] nữa bước. Nương nương cùng thái tử bị Thúy Ngâm khi dễ thành như vậy, bệ hạ cũng không thêm khuyên can, theo như ta thấy, bệ hạ đại khái là nhàm chán, định tìm nương nương trở về ngoạn lần nữa thôi!” Tiểu Thuận Tử tự cho là thông minh đoán.

“Ngoạn? Có ý gì?”

“Nga, đúng rồi, này người cũng không biết. Đây chính là chuyện trong cung ai cũng biết nha, nghe Tiểu Hỉ tử nói, bệ hạ từng đối nương nương.....”

“A!” Tiểu cung nữ nghe được mặt đỏ, “Thật sự a?”

“Thật sự, thế nhưng bị trói lại thân mật chỗ đó..... Ngẫm lại thật khó chịu!”

“Ai..... Nương nương thật sự là đáng thương!” Tiểu cung nữ ngẩng đầu nhìn canh giờ, “A nha, đã đến giờ thay ca! Tiểu Thuận tử, ta đi trước, người cũng trở về đi!” Nói xong ly khai nơi này.

Tiểu Thuận tử phát tay hướng nàng từ biệt, sau đó lẩm bẩm: “Nên đi đâu mới tốt đây?” Một chút cũng không phát giác Tuyền đã đứng sau lưng hắn.

Tuyền cười giống như Tu La vương đến từ địa ngục, dùng thanh âm lạnh băng nói: “Tiểu Thuận tử, mang trẫm đi [Dục cung] được không?”

Tiểu Thuận tử đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó là hai chân bắt đầu không ngừng run rẩy: “Bệ..... Bệ hạ! Nô tài..... Tham, tham kiến..... Bệ hạ!”

“Không cần tham! Đứng lên!” Tuyền lớn tiếng quát: “Mang trẫm đi [Dục cung] mau!”

“Tuân..... Tuân chỉ!”

11. Chương 11

Hậu cung hoàng đế là đại biểu xa hoa, nơi chốn nguy nga lộng lẫy, mỹ lệ vô song. Vẫn có một địa phương, mọi người xưng là lãnh cung, chỉ dùng để giam cầm thất sủng, phi tử nổi điên hoặc phạm tội, hậu cung Kỳ Nghệ vốn không có lãnh cung, chính là Dục cung hiện tại nếu gọi là lãnh cung, cũng sẽ không có người cảm thấy kỳ quái!

Gió tây hiu quạnh, thổi bay lá rụng không người dọn dẹp, tro bụi cũng nương theo mà bay lên. Nguyên bản là tấm cung hoàng hậu tràn đầy sức sống, hiện giờ lại tiêu điều như thế, trong hoàn cảnh như vậy, trong tiền viện Dục cung lại truyền ra thanh âm hài đồng ồn ào.

“Hải công công, người để ta đi ra ngoài tìm ba..... Phụ hoàng đi!” Tiểu oa nhi mặc bố y, cầu xin trước mặt lão thái giám.

Hải công công cũng thực khó xử, “Điện hạ, này không phải lão nô được làm chủ nha! Theo ý của Thúc Ngâm, người cùng nương nường cũng không được tùy ý ra khỏi Dục cung này!”

“Cái gì tùy ý? Nữ tử kia là cái gì? Một cung nữ mà thôi, vì cái gì các người đều phải nghe nàng? Nơi này là tấm cung của phụ thân!” Tiểu oa nhi lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, có thể thấy được lúc này hẳn có bao nhiêu sao sốt ruột.

Hải công công vừa nghe lời ấy, vội vàng che miệng tiểu oa nhi, “Điện hạ a, lời này không thể nói tiếp. Thúc Ngâm cô nương kia chính là tâm phúc trước mặt bệ hạ, người trăm triệu lần không thể đắc tội nàng nha!”

Tiểu oa nhi không chút nào sợ hãi, hất tay công công ra tiếp tục lớn tiếng nói: “Người nói vậy, tâm phúc trước mặt ba ba hẳn là là phụ thân mới đúng.”

Hải công công còn chưa kịp ngăn cản, bỗng nhiên một thanh âm nữ nhân xen vào.”Ai yêu! Nhìn thoáng, ta còn tưởng ai ở đây ồn ào, nguyên lai là tiểu quỷ nhà người.”

Nữ nhân này rõ ràng thân mặc phục trang cung nữ, nhưng đầu lại đội kim bộ diêu, kiêu ngạo đến cực điểm dẫn theo một đám cung nhân, nàng chính là Thúc Ngâm.

“Thúc Ngâm, tiểu hoàng tử chưa hiểu chuyện, đừng cùng với hắn chấp nhặt.” Hải công công cố gắng che chở Tiểu niên cao.

“Ba!” Thúc Ngâm lại không nói hai lời, thưởng cho Hải công công một cái tát tay, “Người là cái thá gì? Dám che chở cho tiểu quỷ này, cốn!”

Hải công công thấy thế, lập tức bụm mặt hoảng sợ mà chạy, để lại một mình Tiểu niên cao.

“Người mau để ta đi gặp phụ hoàng, phụ thân bị bệnh. Tấm cung chỉ có một cái chăn bông đơn bạc, ngay cả chậu than cũng không có! Nếu tiếp tục như vậy, phụ thân cần ngự y và được..... Phụ hoàng nếu biết, sẽ không mặc kệ!” Tiểu niên cao có trật tự hướng nàng giải thích, chỉ hy vọng có thể gặp mặt ba ba.

Chính là nữ nhân trước mặt bất vì sở động, một bộ tư thái cao quý hừ lạnh: “Tiểu tử ngốc, phụ thân người chết liên quan gì đến bệ hạ? Bệ hạ đã sớm không cần người cùng phụ thân người, một kẻ phụ thân người không mặt mũi mà còn quay trở lại.”

Tiểu niên cao bị lời của nàng chọc giận, lớn tiếng phản bác nữ nhân này, “Người này phôi nữ nhân (= đại phôi đản, câu chữ thg‘ thấy đó mọi ng‘ ==), ba ba mới sẽ không không cần chúng ta! Nhưng thật ra người, làm sao so được với phụ thân ta?”

“Thối tiểu quỷ! Đừng tưởng rằng ta không dám động người. Bệ hạ hồi cung một tháng, chưa từng đến xem các người? Hẳn quan tâm các người sao? Hẳn cần bản là không cần các người. Nếu không phải ta không thể sinh dục, tính toán tương lai nhận người làm con thừa tự hảo có cái dựa vào, ta hiện tại liền.....” Nói xong một bộ muốn bóp cổ Tiểu niên cao.

Tiểu niên cao theo bản năng giữ chặt tay nàng, ở trên mặt hung hăng cắn một ngụm.

“A! Đau quá! Người tiện loại này!” Thúc Ngâm tức giận, tay kia giơ lên, ba một tiếng, trên má phải của Tiểu niên cao in lên năm dấu tay

Tiểu niên cao thuận thế té lăn trên đất, tro bụi không thể nào phủi sạch dính trên áo, mặt và tay đều bị trầy xước, bộ dáng chật vật không chịu nổi. Nhưng mục đích cuối cùng còn chưa đạt được, vì thế nó lập tức đứng dậy, bất chấp bị thương, cứ liều mạng hướng của cung phóng đi.

Thúc Ngâm vỗ tay một cái, “Người tới! Giúp ta ngăn tiểu quỷ này lại, hôm nay cho hắn nếm chút lợi hại!” Thái giám cùng thị vệ phía sau nàng tức khắc vây quanh Tiểu niên cao, sau đó ra tay đè nó lại.

Oa nhi bốn, năm tuổi sao có thể là đối thủ của đại nhân, rất nhanh Tiểu niên cao đã bị vây khốn.”Các người buông! Buông!”

“Hừ! Tiểu quỷ người cũng có dũng khí, chính là thiếu giáo dưỡng, hiện tại liền từ bốn cô nương thay thế phụ thân tiện nhân của người đến hảo hảo giáo dục người.” Nói xong trước mắt thấy một bạt tai sẽ giáng xuống.

Tiểu niên cao không cam lòng, gắt gao nhắm hai mắt lại.....

“Các người đang làm cái gì!?”

Tuyền được Tiểu thuận tử dẫn tới Dục cung, nhưng nào ngờ, vào cửa nghênh đón hẳn lại là cảnh tiểu bảo bối chính mình phụng trong lòng bàn tay bị người ta vây đánh! Lửa giận nhất thời lại dâng một bậc, Tuyền tức giận vọt lên.

“Tham kiến bệ hạ!” Mọi người quỳ xuống hành lễ, ngay cả Tiểu niên cao cũng không ngoại lệ.

“Hết thủy đứng lên cho trẫm!” Tuyền cau mày, thấy bộ dáng thâm hiểm của bảo bối, nghĩ thôi cũng biết vài phần sự thật, hẳn lập tức hạ lệnh, “Tất cả nô tài của Dục cung đều đến cửa cung Vĩnh Lân quỳ cho ta, Thúy Ngâm dám phạm thượng, đánh ba mươi đại bản, không được sai sót!”

“Bệ hạ, ta.....” Nàng còn muốn nói ngụy biện.

Tuyền tức đến điên rồi, còn có thể nghe được cái gì, “Nhiều lời thêm một câu lại thêm hai mươi đại bản, người tới, tha xuống!”

“Bệ hạ, oan uổng a!” Nàng khóc hô, đáng tiếc bọn thị vệ ngoảnh mặt làm ngơ. Nghe theo ý chỉ bệ hạ đem nàng kéo đi xuống.

Tuyền không hề để ý tới nàng, vội vàng đi xem tình trạng của bé cưng, nhìn thấy hai má sưng đỏ của hài tử, hẳn đau lòng muốn ôm nó lên, chính là Tiểu niên cao cư nhiên tránh đi tay hẳn, như trước quỳ trên mặt đất, mắt to thẳng tắp trừng Tuyền.

“Bệ hạ!” Nó đối Tuyền khấu đầu thật mạnh, “Van cầu bệ hạ, cứu cứu phụ thân ta!”

“Tiểu niên cao, người gọi ta cái gì? Bệ hạ?” Tuyền bị chấn động, trước kia hài tử ở trong ngực hẳn làm nũng, hiện tại thế nhưng lại như thế? “Còn có phụ thân người, phụ thân làm sao?”

“Phụ thân sinh bệnh, vẫn hôn mê bất tỉnh. Hẳn cần trị liệu, bệ hạ cứu cứu hẳn a!” Tiểu niên cao nói một câu lại khấu đầu một cái, nói được mấy câu cái trán đều bị khấu hư.

“Tiểu niên cao!” Tuyền vội vàng ôm lấy hẳn, “Đây rốt cuộc làm sao vậy? Chúng ta hiện tại đi cứu phụ thân, người không cần gấp!”

Tuyền ngoài miệng như thế, trong lòng lại bất đắc dĩ mà nhủ thầm: vì cái gì lại đến nông nổi này.

Phạm quả nhiên như lời Tiểu niên cao, sắc mặt tái nhợt nằm ở Dục cung lạnh như băng, Tuyền đem hẳn mang về tẩm cung của mình, cũng tuyên ngự y đến chẩn bệnh.

Tiểu niên cao đứng ở ngoài cửa quần áo không chỉnh, còn mang theo chút thương ngoài da, nhưng nó cũng không kêu không gọi, cùng với trước khi tiến cung cứ như hai người khác nhau, Tuyền đau lòng tự mình tắm rửa cho nó, thượng dược, mà Tiểu niên cao chỉ bình tĩnh nhìn hẳn.

Tiểu tử kia rõ ràng gầy một vòng, ánh mắt lại vẫn như cũ hữu thần, nó còn thật sự hỏi Tuyền: “Bệ hạ, người đã sớm không cần ta cùng phụ thân, dọc đường đi đều là đùa giỡn chúng ta sao?”

“Cái gì bệ hạ? Ta là ba ba của Tiểu niên cao!” Tuyền sửa lời nó, “Người như thế nào lại nghĩ như vậy?” Chuyện phát sinh hơn một tháng nay, tựa hồ đã muốn vượt quá tưởng tượng của Tuyền.

“Tất cả mọi người đều nói như vậy. Người một tháng này chưa từng quan tâm tới chúng ta. Người cho chúng ta trụ tại cung điện tiêu điều kia, để phơi nữ nhân tới khi dễ chúng ta, để chúng ta ăn mặc rách rưới, phụ thân thân thể không tốt, chính là này những cung nhân này ngay cả chậu than cũng cất xén không chịu cho, người..... Ô oa.....” Tiểu niên cao càng nói càng tức giận, cuối cùng rốt cục nhịn không được khóc lên tiếng.

“Bé cứng ngoan ngoan, đừng khóc! Là ba ba không tốt, nhưng là ba ba chưa từng không cần người cùng phụ thân a!” Tuyền giúp hấn xử lý vết thương, nhẹ nhàng hong hấn.

Nhưng Tiểu niên cao càng khóc càng hăng, như là muốn đem ủy khuất phải chịu mấy ngày nay toàn bộ phát tiết ra ngoài, Tuyền ôm hấn không ngừng trấn an, cuối cùng có lẽ là mệt mỏi, Tiểu niên cao mới dần dần an tĩnh lại, ở trong lòng ngực Tuyền an tâm ngủ.

Bảo bối khóc lóc kể lể khiến cho lửa giận Tuyền càng bốc, mà chẩn đoán của Diêu ngự y không thể nghi ngờ lại lửa cháy đổ thêm dầu.

Phạm bị phong hàn, nguyên nhân là tẩm cung hoàng hậu tẩm cung không có phương tiện sưởi ấm hoàn hảo, điều này làm cho Tuyền lại có thêm một cái lý do giết người, hấn phân phó tiểu thái giám đi theo ngự y bốc thuốc, đem bé cứng cũng an trí trong tẩm cung của mình, sau đó ra ngoài cửa cung, bắt một cái ghế, thường trà, đối mặt với một đám cung nhân quỳ gối ngoài điện, lộ ra tươi cười tràn ngập sát ý.

Hấn ngồi ở ghế trên, cười meo meo nhấp ngụm trà. Chỉ chốc lát sau, hai thị vệ đem Thúc Ngâm bị đánh năm mươi đại bản tha lại, nữ nhân này bị đánh đã muốn đi nửa cái mạng, tốt lắm, mọi người đều đến đông đủ!

“Các người..... Tiến cung để làm gì?” Tuyền vào đề.

“.....” Nhưng không người nào dám lên tiếng.

“Trẫm hỏi các người, trả lời! Các người tiến cung để làm gì?” Hấn lại quát lớn, uy nghiêm hoàng đế toát ra không sót chút nào.

Bọn họ thực sự bị dọa, theo một công công cầm đầu, mở miệng đáp.

“Nô tài tới để thị hầu chủ tử!”

“Đúng, là tới làm nô tài!”

“Đúng, đúng!”

“Nga? Thị hầu chủ tử?” Tuyền đem mũi nhọn chỉ hướng về phía Thúc Ngâm, “Thúc Ngâm, vậy người tiến cung để làm gì?”

“Ta..... Là tới..... Thị hầu chủ tử!” Nàng dứt quãng trả lời.

Tuyền vỗ án giận dữ, “Cái gì ta? Người là nô tỳ!”

Phần nô của hấn làm Thúc Ngâm lại cả kinh.”Là, là nô..... Nô tỳ!”

Tuyền theo lời của nàng tiếp tục ép hỏi: “Nô tài lớn mật, ngược đãi hoàng hậu, ấu dâm thái tử, ngay cả loại chuyện đại nghịch bất đạo này người đều có thể làm thuận buồm xuôi gió! Trong cung còn có quy củ hay không?”

“Bệ hạ bớt giận, bệ hạ thứ tội, bệ hạ thứ tội!” Gặp bệ hạ tức giận như thế, nhóm nô tài tựa hồ hiểu được sự tình nghiêm, đều dập đầu tạ tội.

“Các người là gan thật lớn! Trẫm mới vừa hỏi cung đã nói qua, đối hoàng hậu cùng thái tử các người phải tận tâm hầu hạ! Các người đâu? Các người ta đã làm gì, a?” Phần nô của Tuyền bạo phát, “Dục cung âm lãnh vô cùng, các người cắt xén chậu than cùng chắn bông không cấp, làm cho hoàng hậu cùng thái tử mặc y phục hồng, không ai quét tước sân, không ai thu thập tẩm cung, các người tới để làm gì vậy? Rốt cuộc ai là chủ tử của các người?”

Thân thể quỳ ở trong gió run rẩy, cho đến khi một cái tiểu thái giám run rẩy lên tiếng: “Kia, đó là..... Thúc Ngâm cô nương phân, phân phó!”

Hấn nguyên ý là muốn bình ổn tức giận của Tuyền, nhưng hấn nhắc tới việc này, lửa giận của Tuyền càng cháy mạnh!

“Nàng tính cái gì? Các người nghe lời nàng, không nghe lời hoàng hậu!?”

“Nô tài biết sai, nô tài biết sai!” Hết đợt này đến đợt khác lại vang lên.

“Các người..... Các người quả thực đáng chết!” Tuyên chỉ vào bọn họ khiển trách.

“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng!” Vừa nghe đến chữ “chết”, bọn họ lập tức dập đầu, thanh âm cầu xin tha thứ nổi liên không dứt.

Lúc này Thúy Ngâm mở miệng: “Nô tỳ không phục!”

“Người có gì không phục?” Nữ nhân này thật sự là không học khôn được.

“Nô tỳ không phục! Lúc trước bệ hạ từng nói sẽ cho nô tỳ một cái quy túc (ở đây hiểu là danh phận, quy túc nghĩa là kết quả), chính là lần này sau khi hồi cung lại không hề nhắc tới.”

Có lẽ là Tể Lãng Kỳ cùng nàng từng có ước định gì đi!

“Bệ hạ lần này mang về tiền hoàng hậu cùng tiền thái tử! Nô tỳ là bởi vì yêu bệ hạ mới làm như vậy!” Nàng dám hiên ngang lẫm liệt nói như vậy.

“A..... Yêu trẫm? Trẫm nhìn người là yêu vinh hoa phú quý!” Tuyên khinh bỉ nữ nhân này, “Trẫm nói cho người, trẫm yêu chính là hoàng hậu! Trừ bỏ hoàng hậu ai cũng không có tư cách cho trẫm!”

“Điều đó không có khả năng! Người không phải bệ hạ! Người là ai? Người là ai?” Nàng sau khi nghe vậy liền như nổi điên phản phúc hỏi.

“Hừ! Trẫm chính là trẫm, chưa bao giờ thay đổi. Bất quá quân vô hí ngôn, trẫm liền theo lời cho người một cái quy túc!” Tuyên đột nhiên nghĩ đến một “Ý kiến hay”.

“.....” Nàng đình chỉ chất vấn, trong mắt lại phát ra hy vọng quang mang.

“Trẫm liền đem người ban cho người bên cạnh trẫm Tiểu Toàn Tử, lập tức thành hôn!” chết rất tiện nghi cho nữ nhân này, sống không bằng chết mới thích hợp với nàng nhất!

Thúy Ngâm vừa nghe, sợ tới mức liều mạng cầu xin tha thứ.”Bệ hạ không cần! Bệ hạ thứ tội! Nô tỳ biết sai! Nô tỳ biết sai rồi! Không cần đem nô tỳ gả cho thái giám a! Bệ hạ khai ân!” Thân là cung nữ tự nhiên biết thái giám sẽ đối đãi như thế nào với “Thê tử” của mình, đáng tiếc nàng hiểu được đã quá muộn.

Tuyên lạnh băng hỏi lại: “quân vô hí ngôn, người nghe không hiểu sao?”

“Ô ô.....” Thúy Ngâm tự biết vô vọng đào thoát khỏi vận mệnh ngã xuống tại chỗ khóc lên.

Thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng Tuyên có một nỗi thống khoái nói không nên lời, ai kêu này nữ nhân chọc vào người tối không nên dây vào.

“Còn các người.” Tuyên nhìn đám cung nhân đang quỳ kia, “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Hết thấy bị đầy làm người mới, sinh thời không được phục chức.”

“Bệ hạ khai ân, bệ hạ khai ân a!”

“Câm miệng, trẫm đã nương tay nhân nhượng, các người muốn chết sao? Hết thấy lui ra cho ta!”

Nghe được phải “chết”, cung nhân đang quỳ vội vàng ngậm miệng rời khỏi tấm cung, Thúy Ngâm khóc sấp ngất cũng bị thị vệ lôi ra ngoài, nơi này lại khôi phục im lặng.

Thị vệ phụ trách trông coi nơi này, cung nữ cùng thái giám đều thấy hết thấy, tuy rằng không lên tiếng, chính là từ trong mắt bọn họ có thể nhìn thấy sợ hãi cùng khẩn trương.

Tuyên thực vừa lòng phản ứng của bọn họ, lần “giết gà dọa khỉ” này xem ra cũng có hiệu quả, hẳn muốn cho Phạm tại hoàng cung từng tràn ngập oán hận này, khoái hoạt không lo cuộc sống.

Đại môn tấm cung lại mở, Phạm cùng Tiểu niên cao còn ngủ rất say, Tuyên cười lắc đầu, ngồi một bên phê duyệt tấu sớ. Chim chóc bên ngoài ca xướng hân hoan, bên trong nhân nhi lại đang ngủ say.

Tuyên phê duyệt tấu sớ, thường ngẩng đầu nhìn bé cưng cùng Phạm, khóe miệng không khỏi toát ra nụ cười ôn nhu yếu ớt, hạnh phúc không gì hơn thế này, không phải sao?

Ước chừng qua ba ngày, được vật có tác dụng, Phạm rốt cục mở mắt, nhưng thấy hoàn cảnh lạ lẫm cùng cung nhân trước mắt, hẳn đình trệ một lát, rồi sau đó liền bắt đầu tìm thân ảnh nhi tử.....

Thấy Phạm tỉnh, cao hứng nhất là đám cung nhân hầu hạ hắn, mấy ngày nay bọn họ đều sinh hoạt dưới sự uy hiếp của bệ hạ, một câu “Nương nương nếu có chút sai sót, trăm muốn đầu các người!” Làm cho mọi người không thể không ngày đêm chờ đợi, bái Bỏ Tắt cầu thần tiên, chỉ hy vọng nương nương thật sớm ngày tỉnh lại.

Hiện tại thấy nương nương trợn mắt, bọn họ lập tức từng người một mà lên, vây quanh hắn hỏi han.

“Nương nương thân thể cảm thấy như thế nào?”

“Nương nương chớ đứng dậy, phong hàn mới khỏi, hiện tại nghỉ ngơi quan trọng nhất!”

“Nương nương, đến dùng điểm thiện đi!”

“Nương nương.....”

Phạm bị bọn họ làm cho một cái đầu có hai cái đại, cuối cùng rốt cục không kiên nhẫn địa quát: “Không cần ầm ĩ! Nơi này là chỗ nào? Lầm nhĩ đâu?”

Một tiếng quát như vậy, nhóm cung nhân nhất thời lại dọa không có thanh âm, chỉ sợ hắn ở trước mặt bệ hạ tham thượng một chút, cuối cùng không hay ho vẫn là chính mình.

Trầm mặc một lát, vẫn là một lão Công Công khúm núm hồi đáp: “Nương nương, nơi này là tẩm cung của bệ hạ. Nương nương ngủ ba ngày, hiện giờ tiểu thái tử đang cùng bệ hạ ở ngự thư phòng.....”

“Nơi này là tẩm cung hoàng đế!?” Phạm nghe câu đó, suy yếu vừa rồi dường như không thấy.

Hắn lập tức từ trên giường đứng lên, bất chấp thân thể suy yếu, mặc áo đơn xích cước, kéo bệnh thể trực tiếp xông ra ngoài, giữa gió lạnh một đường chạy hướng ngự thư phòng.

“A a a! Nương nương chạy!” nhóm cung nhân đuổi theo hắn hô to, “Người tới a, nương nương chạy!”

Tiếng gào không dứt bên tai, càng ngày càng nhiều cung nhân gia nhập hàng ngũ truy đuổi, không vì cái gì, chỉ vì bảo trụ một cái mạng nhỏ của chính mình.

“Nương nương đừng chạy, chậm một chút, để ý thân mình..... Nương nương!”

“Nương nương, ngài mau dừng lại a, tốt xấu mặc kiện áo khoác, bằng không bệ hạ phải chém nô tài a!”

“Nương nương tha mạng a!”

Đáng tiếc Phạm mặc dù suy yếu, nhưng võ công đã khôi phục một hai thành, người thường không dễ dàng đuổi theo hắn, đối mặt tình hình như thế, bọn họ cũng chỉ có thể ở phía sau muốn rách yết hầu lớn tiếng quát to: “Nương nương!”

“Phanh!” Tới ngự thư phòng, Phạm trực tiếp vọt vào, Tuyên đang dạy bé cưng hạ cờ năm quân, nghe tiếng giật nảy mình!

Nhưng sau khi nhìn người tới, hai người bọn họ đều hưng phấn mà kêu to.

“Phạm!”

“Phụ thân!”

Mà Phạm lại không vui sướng như vậy, thấy bọn họ, câu đầu tiên liền hỏi: “Rốt cuộc là sao?” Hắn chỉ vào chuổi tùy tùng phía sau đông nghìn nghịt, nghĩ đến cũng là bị buộc cho nóng nảy.

Đám nô tài kia đuổi theo phía sau hắn, lại phát hiện đang đứng trước mặt bệ hạ, sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

“Bệ hạ thứ tội, bệ hạ tha mạng a!”

Xem bộ dáng của bọn họ, Tuyên tựa hồ cũng có thể hiểu được chuyện gì, kéo Phạm vào phòng đối nhóm nô tài nói: “Còn quý làm gì? Còn không mau đi lấy ấm lò, xiêm y, khăn ẩm lau mặt cấp nương nương.”

“Vâng vâng, nô tài tuân mệnh!”

Tức khắc liền có người mang đến xiêm y, ẩm lộ, Tuyền kéo Phạm đến gần chậu than cùng nhau sưởi ẩm, đem ẩm lộ nhét vào trong lòng ngực hắn, phủ thêm áo bông cho hắn, sau đó dùng khăn ẩm thay hắn lau lau hai chân lạnh như băng, rồi thỏa mãn ôm ấp giai nhân cùng hài tử, lui hết tất cả cung nhân, một nhà ba người bắt đầu bàn “việc nhà”.

Phạm đi thẳng vào vấn đề hỏi Tuyền trong lúc hắn mê man đã làm gì, Tuyền cũng không chút nào hàm hồ, đem chuyện ba ngày nay, hắn như thế nào trừng phạt nô tài; như thế nào chộc giận lễ bộ thị lang, một lần nữa lập thái tử; như thế nào cùng đám cựu thần kia biện luận, trọng lập hoàng hậu; chơi xấu như thế nào buộc Diêu Quang cùng đại ca từ từ thỏa hiệp, hết thảy nói một lần.

“..... Sự tình chính là như vậy, xong rồi.” Tuyền đối với chiến tích vĩ đại của mình rất là kiêu ngạo.

Nhưng Phạm nghe xong lại á khẩu không trả lời được, hắn đứng lên, sắc mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng dừng lại ở tức giận, “Kì, Oát, Tuyền!”

“Có!” Tuyền đùa giỡn giọng tay đáp lại.

Phạm thấy hắn còn hưng trí như vậy, nghiêm mặt nói: “Lập hậu lập thái tử là việc quan hệ quốc gia đại sự, sao ngươi có thể hồ nháo như vậy!? Hiện tại lập tức hủy bỏ mệnh lệnh cho ta, nhanh đi!”

Tuyền sớm biết y sẽ như thế, đã có tuyệt chiêu đối phó y, chỉ thấy hắn vênh mặt, khoe miệng khê nhếch, vẻ mặt lưu manh xấu xa.”Không cần, ngươi nói đã quá muộn.”

“Cái gì?” Phạm ngây người một chút.

Tiểu niên cao nhân cơ hội chen, “Ba ba sửa lại gia phả hoàng tộc, đem phụ thân cùng tên của ta viết lên!” Trong lúc Phạm còn chưa tiêu hóa được những lời này, bé cứng lại lên tiếng.”Không những thế, ba ba đã bắt đầu chuẩn bị đại điển lập hậu, hai tháng sau cử hành.”

Hắc hắc, một trong tuyệt chiêu xấu nhất ——”Tiền trăm hậu tấu”!

“.....” Phạm hoàn toàn không nói gì, bỗng nhiên đứng không vững loạng choạng bước đi.

“Oa, Phạm!” Tuyền cũng không muốn chộc giận y, lập tức tiến lên đỡ y, cho y dựa vào vai ôm chặt, còn thực săn sóc vỗ về lưng y an ủi nói: “Phạm không cần sinh khí, vui vẻ làm hoàng hậu là tốt rồi.”

Đối mặt với tình nhân ôn nhu như thế, ai còn còn tâm trạng quở trách? Phạm cũng không ngoại lệ, nhìn hắn thở dài: “Tuyền, ngươi bội ước!”

“Bội ước cái gì?” Tuyền bị y nói đến không hiểu ra làm sao.

“Ngươi đáp ứng không chủ động tới tìm ta cùng bé cưng.”

“Nga, ngươi là người bội ước trước. Ngươi cũng đáp ứng ta sẽ hảo hảo bảo hộ chính mình cùng bé cưng.” Tuyền cũng tự nhận có lý.

Đối với việc này, Phạm cũng tự có kiến giải.”Ta đã hết sức bảo hộ, nhưng tội nhân chúng ta ở hậu cung, chỉ có thể thấp giọng cùng nhần nại mới có thể không làm người khó xử a!”

Tuyền nghe xong, nhất thời thấy có chỗ không đúng, tự hỏi trong chốc lát, hắn rốt cục cũng hiểu được, khó tin nhìn Phạm hỏi: “Đi? Chẳng lẽ, hết thảy Phạm đều là vì... ..Ta?”

Phạm đón lấy ánh mắt nồng cháy của hắn, nhất thời đỏ mặt, nhưng không có phản bác!

“A..... Ha ha!” Tuyền hiểu được cất tiếng cười to.

Hắn cười khoa trương như vậy càng làm Phạm thấy xấu hổ vô cùng, “Ta đúng là thật sự thích xen vào việc của người khác.”

“Ha ha, Phạm, thật có lỗi!” Tuyền nhin không được mặt đầy ý cười, tình yêu đối với Phạm càng sâu vào phần, “Thực xin lỗi, ta thật sự..... Nhịn không được, vì cái gì ngươi lại khả ái như vậy?”

“Khả ái?” Phạm nhú nhú mày, cảm thấy từ này như thế nào cũng không hợp với mình.

“Ân, thật sự là khả ái, ta yêu người chết mất.” Nói xong còn hôn một cái trên mặt Phạm, “Người nhất định phải gả cho ta!”

“Uy, người có nghe ta nói không?” Phạm cảm thấy đau đầu, bọn họ hiện tại đến tột cùng là đang nói chuyện gì!?

“Có a!” Ngữ khí của Tuyền trở nên nhu hòa đứng đắn, “Phạm, thế gian có rất nhiều người hữu tình vì những thứ không hiểu ra sao lại tách ra, ta không muốn giống bọn họ, ta hy vọng có thể cùng người sống hạnh phúc, người không nghĩ vậy sao?”

“Ta.....” Phạm chần chờ.

“Phạm cũng hy vọng như vậy.” Tuyền thay y trả lời, sau đó nắm hai tay y, “Cho nên, Phạm gả cho ta làm hoàng hậu đi?” Ngữ khí của hắn thoáng hừng khởi, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Phụ thân, gả đi, gả đi!” Tiểu niên cao ở một bên cổ vũ.

Nhìn hai phụ tử dở hơi này, Phạm bất đắc dĩ lắc đầu: “Các người a..... Muốn ta đáp ứng cũng được, bắt quá ta có vài yêu cầu.”

“Có thể.” Chỉ cần là Phạm muốn, Tuyền sẽ đáp ứng tất cả.

“Thứ nhất, ta muốn gặp Si Ảnh; thứ hai, ta muốn một mình cùng Diệu Quang hảo hảo nói chuyện; thứ ba, ta muốn gặp sư phụ!” Phạm chậm rãi nói.

Tuyền nghe xong sáng khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề!”

“Người không sợ ta có dự mưu gì sao?” Phạm rốt cục yên tâm trút đi gánh nặng, thoải mái mà cười hỏi.

Tuyền cũng cười trả lời: “Không sợ, ta ngay cả ngọc ấn còn dám cho người! Còn sợ người dự mưu?”

Chính là, ai cũng thật không ngờ, ba sự kiện này, lại kéo Phạm xuống vực sâu.....

Tuyền nói liền làm, cách ngày liền cùng Phạm đi đến phủ đệ của đại ca, Nhạc vương phủ cách hoàng cung không xa, đi bộ chỉ mất khoảng một khắc. Nhưng nơi này không tráng lệ như hoàng cung, hạ nhân cũng không nhiều, ngược lại cho người ta một loại cảm giác mộc mạc tươi mát.

Tể Lãng Nhạc năm nay hai mươi sáu, nhưng chưa thành thân, cũng không dưỡng thị thiếp cùng thị đồng, tính ra như vậy, khách trụ nơi này cũng chỉ có một mình Si Ảnh.

Lão quản gia thấy xe ngựa của bọn họ, lập tức đi ra nghênh đón, đưa bọn họ vào đại sảnh, chính mình đi thông cáo Tể Lãng Nhạc!

Tuyền cùng Phạm ở đại sảnh nghỉ tạm, gã sai vặt bưng trà lên, hai người vừa tán gẫu vừa chờ.

Tuyền không kiên nhẫn hỏi: “Phạm, người lần này cần gặp Si Ảnh, muốn làm gì nha?”

“Hai mục đích, một là giải thích.” Phạm sáng khoái trả lời.

“Cáp a? Giải thích? Vì cái gì?”

Phạm thở dài, “Ta trước kia luôn trốn tránh cảm tình của hắn, lần này nên hảo hảo nói rõ ràng!”

“Nga, còn thứ hai?”

“Đến giúp hắn rời khỏi nơi này.” Phạm cảm chén trà nói.

“Người sợ đại ca đối hắn bất lợi?”

Uống ngụm trà, Phạm tiếp tục trả lời: “Không, chính là ta cảm thấy Si Ảnh tuy rằng xuất thân Cầm Uyên lâu, nhưng hắn cũng có quyền lợi tìm kiếm hạnh phúc cho chính mình, nhạc Vương gia không nên khóa trụ hắn.....”

“Đó là chuyện của hắn, không cần người tới quản!” Bỗng nhiên, thanh âm Tể Lãng Nhạc vang lên, ngữ khí rất không tốt, hiển nhiên là vì lời nói vừa rồi của Phạm mà sinh khí.

“Ta nói chính là sự thật, Vương gia không thích thì đừng nghe.”

Tuyền thực hoài nghi, hai người kia có phải hay không trời sinh bất tự bất hòa?

“Người.....” Tề Lăng Nhạc vừa muốn phản bác, lại bị Tuyền đánh gãy.

“Hảo hảo, các ngươi không cần cãi, đại ca chúng ta lần này là tới tìm Si Ảnh, lập tức đi! Ngươi cho chúng ta gặp mặt hắn, được không?”

Tuyền mấy ngày nay thăm dò được đặc điểm tính cách của vị đại ca này—— ăn mềm không ăn cứng.

Không nghĩ đến, lần này hắn vậy mà cự tuyệt, “Hừ! Tới khuyên hắn rời Vương phủ? Mơ tưởng!”

Phạm cũng thấy được có chút dị thường, tự hỏi một lúc, bật ra một câu kinh thiên động địa nói: “Nhạc Vương gia yêu Si Ảnh?”

“Nói bậy bạ gì đó? Ta như thế nào có thể yêu một nam kĩ đệ tiện? Hắn ngay cả nam sùng cũng trèo không tới!” phản ứng của Tề Lăng Nhạc thật lớn.

Phạm lại tiếp tục chọc thủng lời nói dối của hắn, “Vậy xem như đuổi một kẻ chướng mắt ra khỏi vương phủ, vậy không phải tốt lắm sao? Vương gia vì cái gì phải cực lực ngăn cản?”

“Đây là.....” Tề Lăng Nhạc không nói gì mà chống đỡ.

Tuyền gặp trường hợp xấu hổ của hai người, rất có tình nghĩa huynh đệ giúp đại ca một phen, “Đại ca, Phạm chỉ là muốn gặp gặp Si Ảnh, sẽ không liên như vậy khuyên hắn rời đi!”

“Kì, ngươi giúp hắn!” Tề Lăng Nhạc càng thêm không cam lòng.

“Ta giúp chân lý, ta cảm thấy lời nói của Phạm tương đối đúng!” Tuyền quyết không thừa nhận chính mình bị “Thê quân nghiêm”.

Tề Lăng Nhạc trầm mặc trong chốc lát, vẫn là tâm không cam lòng không nguyện trả lời: “Sương phòng phía nam hậu viện.”

Có được đáp án, hai người ăn ý liếc nhau, chia binh hai đường, Phạm hướng sương phòng đi, mà Tuyền ở lại đại sảnh.

Tề Lăng Nhạc cái gì cũng không nói, ngồi ghế trên, ngã chén trà, một bộ dáng rầu rĩ không vui. Tuyền đi lên, quàng tay lên bờ vai của hắn, miễn cưỡng hỏi: “Đại ca, ngươi giận ta?”

“Không dám.” Rõ ràng một bộ dạng sinh khí, còn gạt người.

“Gạt người cái mũi sẽ phồng lên.” Tuyền thuận miệng nói bậy.

Nhưng ai biết, Tề Lăng Nhạc đơn thuần này thế nhưng thật sự đi sờ sờ cái mũi của mình, hành động của hắn khiến Tuyền vỗ đùi, cười to không ngừng: “Ha ha..... Đại ca, ngươi rất thú vị! Ha ha.....”

“Kì!” Hắn cư nhiên còn đỏ mặt.

Tuyền thấy thế, bụng đều cười phát đau, nhưng hắn vẫn cố đè xuống ý cười, “Hảo hảo hảo, ta không cười, không cười! Nói đúng đắn, đại ca ngươi thật sự chán ghét Phạm như vậy sao?”

“Ta chán ghét hắn! Bởi vì hắn là.....” Tề Lăng Nhạc muốn nói lại thôi.

“Là cái gì?” Tuyền truy vấn.

“Không có gì!”

Tuyền cảm thấy có cổ quái, nhưng không có ý định bức hắn nói ra, vì thế hỏi tiếp: “Vậy ngươi thật sự yêu Si Ảnh?”

“Không thể nào!” Hắn một ngụm phủ quyết.

“Vậy ngươi vì cái gì không để hắn đi?”

Sau đó, gương mặt lạnh như băng của Tề Lăng Nhạc lộ ra ý cười khó có được.”Chỉ cần hắn còn ở trong phủ, ta sẽ không cảm thấy trống trải, tịch mịch. Mỗi ngày cùng hắn đấu đá, thật sự thực vui vẻ.”

“Đấu đá?” Kia không phải yêu hấn, còn là gì a?

Lúc này, Phạm cùng Si Ảnh đi ra, nhìn thấy hai huynh đệ dựa chung một cái lót lưng, Phạm không có phản ứng, chính là Si Ảnh kia lại phản ứng lớn, hấn đối Tề Lăng Nhạc châm chọc khiêu khích một phen, ý định khơi mào chiến hỏa.

Tề Lăng Nhạc cũng thái độ khác thường, không sinh khí như bọn Tuyền sở liệu, ngược lại lại cùng hấn “Đùa giỡn”!?

Si Ảnh mắng Tề Lăng Nhạc: “Lão bất tử đích xử nam!” (cái này ko biết dịch làm sao, để nguyên QT ==) (là anh Nhạc vẫn còn là xử nam, lão bất tử cũng là có ý trêu chọc)

Tề Lăng Nhạc cũng rất nghiêm túc phản bác lại: “Lời ấy sai rồi, ta không phải xử nam, ngày hôm qua hai chúng ta vẫn hoan ái đến hừng đông a!” Mặt không đỏ tâm không suyễn, vẻ mặt lãnh khốc ứng đối tự nhiên.

“Đinh linh leng keng.....” Vật dụng bay đầy trời, hai nhân vật chính ngoạn đến vui vẻ.

Tuyền cùng Phạm thật sự giống như đang xem diễn, chỉ thấy bình hoa, chén trà, đệm ngồi ở trước mặt mình ngang trời xuyên qua.....

“Phạm, hai người kia, chúng ta không cần lo cho họ được không? Bọn họ nơi này.....” Tuyền chỉ chỉ đầu, “Khác hẳn với người bình thường!”

Phạm cũng đồng ý gật đầu.”Đúng vậy, ta lần này hơi đa sự!”

“Đại ca, chúng ta đi trước.....” Nguyên bản còn muốn nhận cái chào đáp lại, chính là.....

“Ha ha, bị ta chọi trúng đi? Lão nam nhân còn không thừa nhận mình già, một đồng xương cốt già cỗi còn không lên giường nằm nghỉ ngơi. Ha ha!” Si Ảnh hai tay chống nạnh, cười đến khoa trương.

“Người tiểu tử này! Xem chiêu!” Tề Lăng Nhạc bước một bước dài, hôn cái miệng của hấn.

“Người buông..... Ân.....” Si Ảnh bị hôn bất ngờ.

“Quên đi!” Tuyền xoay người hạ kết luận, “Nói cũng nói vô ích.”

Vì thế, hai người tiếp tục mục tiêu thứ hai —— Diệu Quang phủ đệ xuất phát.

Phủ đệ tể sư hoàng tộc Diệu gia đặc biệt có linh tính, Diệu Quang làm đương gia, đang ở phòng trong nhìn nữ tử đang đùa nghịch trận thức kỳ quái trước bàn.

“Thế nào? Kết quả bói?” Diệu Quang hỏi.

Nhưng nữ tử không trả lời.

Diệu Quang thở dài, “Người vẫn không thay đổi, Ngân tỷ tỷ.”

“Bọn họ đến đây!” Nữ tử thành linh nói một câu không chút nào liên quan.

Lúc này tiểu thị nữ cuồng quát báo lại: “Thiếu gia, tiểu thư, bệ hạ cùng nương nương đến đây! Hiện tại đang ở đại sảnh!”

“Đã biết, người đi xuống đi!” Diệu Quang phát tay hướng tiểu thị nữ bảo, sau đó lại chuyển hướng nữ tử hỏi: “Tốt lắm, kế tiếp nên làm gì?”

“..... Tùy người.” Nữ tử lãnh đạm trả lời, dẫn đầu cước bộ hướng đại sảnh đi đến.

Diệu Quang cười lắc lắc đầu, đi theo nữ tử.

Tuyền ngồi ở đại sảnh, đối với chứng kiến vừa rồi không khỏi rung mình, lo lắng Diệu Quang kia sẽ không chuẩn mực như vậy đi!

Lúc này, thanh âm tức chết người không đèn mạng kia vang lên.”Ai nha! Bệ hạ cùng nương nương quang lâm tề xá, thật sự là vinh hạnh cho vi thần a!”

“Diệu Quang, người đến kia.....” Tuyền theo thói quen định cùng hấn đấu võ mồm, quay người lại, chú ý tới nữ tử kia.

Diện mạo nữ tử không tình là kinh diễm, chính là quanh thân nàng có một loại cảm giác thần bí cùng linh khí hấp dẫn Tuyền. Còn có ánh mắt của nàng, lại là một đen một tím.

Trên mặt nàng không có biểu tình gì, tựa như một búp bê trang trí im lặng, sau khi tiến vào đại sảnh, một ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chăm vào bọn họ, tựa như có thể nhìn ra cái gì đó. Tuyền bị nàng trừng sợ đến nổi da gà, ngay cả đầu vô mồm cùng Diệu Quang cũng quên mất!

“Bệ hạ! Bệ hạ! Bệ hạ!” Diệu Quang ở bên tai Tuyền kêu ba tiếng.

Tuyền bị gọi hoàn hồn, vội vàng đào đào cái lỗ tai, “Người gọi bậy cái gì nha?”

“Ta nghĩ đến người sắc tâm lại nổi, muốn đặt chú ý trên người tỷ tỷ ta.” Diệu Quang tự cho mình giống như chính nghĩa chi sư bình thường.

“Tỷ tỷ người? Người có tỷ tỷ?” Tuyền kinh hãi.

Diệu Quang vinh dự giới thiệu, “Đúng rồi, tỷ tỷ của ta Diệu Ngân, đệ nhất Bói toán sư Kỳ Nghệ.” (ta mún để từ hán việt, cơ mà ko lẽ để đệ nhất Chiêm Bặc sư T___T, nghe thật quái ==)

“Bói toán sư? Vậy không phải giống người sao?”

Diệu Quang nghĩ nghĩ trả lời: “Ta biết trước chỉ là đại khái hướng đi của vận mệnh, lấy ví dụ là người, ta chỉ biết người xuyên qua thời không tới, chứ không biết chi tiết cụ thể, nhưng tỷ tỷ lại có thể bói ra được chuyện muốn biết.”

“Thì ra là thế!” Tuyền thụ giáo.

Đợi Tuyền nói xong, Phạm mới hướng bọn họ nói ý đồ đến đây, “Diệu Quang, ta có việc, muốn cùng người một mình nói chuyện.”

Diệu Quang cực có thâm ý nhìn Phạm liếc mắt một cái, “Ta đã biết, nương nương thỉnh bên này. Bệ hạ để tỷ tỷ tiếp đón.” Nói xong liền cùng Phạm vào nội ốc.

“A, chờ.....” Tuyền còn không kịp phản đối, bọn họ liền ly khai khỏi tầm mắt.

Trong đại sảnh chỉ còn hần cùng Diệu Ngân, Tuyền cùng nàng lần đầu tiên gặp mặt, hoàn toàn toàn là người xa lạ. Hần không nói lời nào, nàng cũng bảo trì trầm mặc, không khí đại sảnh đóng băng đến cực điểm.

“Này..... Ngân cô nương?” Tuyền thử mở đề tài, “Người..... Thích bói toán sao?”

“.....”

“Có thích tiểu động vật không?” Tuyền chưa từ bỏ ý định.

“.....”

“Vậy có ái nhân chưa?” Nàng nếu không trả lời, Tuyền sẽ buông tha.

Ngay tại thời điểm hần muốn bỏ cuộc, nàng rốt cục mở miệng: “Có, một thường dân!”

“Nga, vậy tính toán khi nào thành thân? Diệu Quang biết không?” Rốt cục tìm được đề tài, Tuyền âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Không có khả năng, thường dân không thể cùng quý tộc thông hôn, Quang nhi không biết.” Biểu tình của nàng bình thản như đang nói chuyện xưa của người khác.

Nguy rồi, Tuyền tự biết nói lỡ lời vì thế cuống quýt che dấu nói: “Ta đây có thể hỗ trợ a, muốn hay không.....”

“Bệ hạ, không cần làm bậy.” Biểu tình của nàng hơi có biến, “Ta đã sớm cùng hần nói rõ, ta thích hần, hần cũng thích ta, chúng ta quyết không cùng một chỗ.” Lời của nàng làm Tuyền nhớ tới Phạm.

“Như vậy rất thống khổ đi!” Trong lời nói Tuyền lộ ra tiếc hận, “Yêu nhau không thể thân cận nhau! Không phải rất đau xót sao?”

“Bệ hạ cảm thấy bị ai?” Diệu Ngân lần đầu tiên nhìn Tuyền.

“Đúng a, tình yêu a, nghĩ đến càng nhiều liền mất đi càng nhiều.” Tuyền nhún nhún vai, “Phương pháp tốt nhất, chính là cái gì cũng không nghĩ, oanh oanh liệt liệt yêu một hồi.”

“Kia không phải rất không trách nhiệm?” Nàng lại dùng nhãn thần lần thứ hai nhìn Tuyền

Tuyền lắc lắc ngón tay, “Để ý nhiều quá, vậy chẳng phải đối tình yêu cũng rất không trách nhiệm?”

Diệu Ngân nghe xong trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên, môi hé mở, cuối cùng cái gì cũng chưa nói ra.

Tuyền cảm thấy mình tựa như đang nói một mình, nhưng không thể không tiếp tục, “Tựa như ta cùng Phạm, tuy rằng không biết sau này sẽ phát sinh cái gì, bất quá cả đời này ta chọn hắn.”

“Bệ hạ.” Nàng rốt cục lại lên tiếng, “Ngài bất chấp tất cả?”

“Đương nhiên.”

“Phải không?” Tuyền thực hoài nghi chính mình có phải hay không nhìn lầm rồi, bằng sơn cô nương cư nhiên đối hắn nở nụ cười.”Tương lai nếu bệ hạ có việc, mời đến tìm ta, Diệu Ngân nhất định có thể bang trợ bệ hạ.”

“A? Nga, hảo!” Tuyền khi đó không rõ dụng ý của nàng, lại không thể tưởng được tương lai thật sự sẽ có ngày đó.

Qua được một hồi, Diệu Quang cùng Phạm rốt cục đi ra, Tuyền bước nhanh về phía trước giữ chặt tay Phạm, “Các người đã ra a!”

Nhưng sắc mặt Phạm rất không tốt, còn tránh đi tay hắn, “Ta mệt mỏi, trở về đi!”

“Hảo, chúng ta đi trước.” Tuyền cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cùng Diệu gia tỷ đệ cáo biệt.

“Cung tiễn bệ hạ!”

Hai người cung tiễn bọn họ tới ngoài cửa, cho đến khi xe ngựa biến mất ở xa xa, Diệu gia tỷ đệ vẫn nhìn con đường phía trước.....

“Quang nhi, nói?”

“A, nói toàn bộ!” Diệu Quang vẫn cười, nụ cười buồn mang theo chua xót.

“Kết quả?”

“Tỷ tỷ không phải đã sớm biết?”

“.....”

“Ta không hối hận làm như vậy, vì hoàng triều ta phải làm như vậy.” Diệu Quang hình như là đang nói cho Diệu Ngân nghe, lại giống như đang nói cho chính mình nghe.”Ta muốn vào phòng! Tỷ tỷ?”

“.....”

“Vậy người tiếp tục đứng đi, ta không quấy rầy người!” Dứt lời, Diệu Quang trước hết vào phòng.

Còn lại Diệu Ngân một mình một người, ánh mắt tựa hồ đang nhìn đến một nơi xa xôi, nàng như trước đăm đăm thở dài: “Nước đổ khó hút.”

12. Chương 12

Đại hôn hoàng đế, là một trong những đại sự đáng chú ý nhất của hoàng triều, thời gian hai tháng quả thật quá gấp gáp! Nhưng Tuyền vẫn cứ mãi kiên trì, nhóm triều thần vẫn phải thỏa hiệp.

Dựa theo chế độ của Kỳ Nghệ hoàng triều, đại hôn hoàng đế là hạng mục ‘công trình’ hao phí nhân lực, vật lực lớn nhất, tất cả người hậu cung đều được điều động, bố trí hoàng cung, chuẩn bị lễ vật, phục sức, tiệc rượu..... Phân bố quan viên lớn nhỏ ở mỗi nơi, các tướng lĩnh cũng nhân ngày hoàng đế đại hôn mà tạm gác, tới hoàng thành dâng hạ lễ, còn có sứ giả của nước láng giềng đưa lên lễ vật chúc phúc từ cố hương.

Mà Tuyền cũng lần nữa xác nhận, làm hoàng đế không dễ.

Chỉ là lễ tiết đại hôn có hơn một trăm tám mươi! Chỉ là đi đường, phải như thế nào cất bước, ngay cả chân bước qua cửa cũng phải có quy củ, hẳn thật sự thực hoài nghi, ngày đại hôn của chính mình, có thể hay không bị tươi sống chính tử.....

Phạm cũng bởi vì quy củ tạm thời dời về Dục Oanh cung, đương nhiên, Tuyền có phái người một lần nữa sửa sang lại. Tiểu niên cao là thái tử cũng mỗi ngày bị buộc học tập lễ nghi, gần nhất nó liên tục hướng Tuyền cảm xúc dâng trào, thậm chí còn nói không muốn làm thái tử. Thật sự là hài tử đáng thương.

Trừ bỏ quy củ phiền toái, chuyện khiến Tuyền để ý, chính là Phạm! Từ lúc từ phủ đệ Diệu Quang hồi cung, hẳn có chút khác thường, tựa hồ có tâm sự gì đó, nhưng Tuyền cũng không để dàng hỏi, chỉ có thể tận lực làm hắn vui vẻ, nhưng hiệu quả không được tốt lắm.

Tính ra thì đã có một khoảng thời gian họ chưa từng gặp mặt, Tuyền dự định thu xếp thời gian rảnh tới đó xem! Nhưng hiện tại hắn cùng Húc đang ở ngự thư phòng vội vàng xem xét danh sách khách dự hôn lễ, sau đó còn phải tự mình kiểm tra hỉ phục đại hôn, chén ngọc lễ hợp cẩn, ngọc bội như ý, xem ra hôm nay cũng không thể thăm Phạm.

Ngay tại lúc bận rộn hết sức, một tiểu thái giám bỗng nhiên báo lại: “Bệ hạ, Lê tướng quân đả hồi triều!”

“Đã biết, người đi xuống đi!” Tiểu thái giám vừa đi, Tuyền lập tức hỏi Húc: “Lê tướng quân là ai?”

Hai ngày nay thật nhiều gương mặt lạ lẫm từ bốn phương tám hướng tới tham gia hôn lễ, Tuyền bị làm cho đầu óc choáng váng!

“Trần quan Đại tướng quân Lê Tĩnh Hi, quan nhất phẩm. Từng đóng giữ hoàng thành, vài năm trước lại bởi vì..... khuyết điểm, mà bị hoàng huynh đuổi đi đến biên cảnh.” Húc giải thích có điểm mơ hồ.

“Nga?” Tuyền cân nhắc, “Hắn rất lợi hại?”

“Đương nhiên!” Nói đến đây, Húc hưng phấn giống tiểu hài tử.”Mười hai tuổi tự tiến cử vào cung, năng lực được phụ hoàng thừa nhận, mười sáu tuổi mang binh xuất chinh, mười tám tuổi trở thành Đại tướng quân! Ta từ nhỏ đã lập chí muốn trở thành một nam tử hán giống như hắn!”

“Ân, đủ mạnh!” Tuyền không chút nào keo kiệt khích lệ.”Kia hắn phạm vào đại tội gì, lại bị đuổi đi?”

“Này.....” Hắn bắt đầu lấp bắp, “Nghe đồn hắn khi Bàn Nguyên cùng Lãm nhi bị lưu đầy, tự ý thả bọn họ, kết quả liền.....”

“Nghe đồn?” Tuyền khó hiểu, “Ta vì sao lại tin tưởng?”

“.....”

“Húc, nói chuyện nha!”

“Trước kia ở trong cung, tất cả mọi người nói..... Lê tướng quân cùng Bàn Nguyên..... Có, có quan hệ..... quan hệ mờ ám!” Húc khẩn trương trả lời.

“Quan hệ mờ ám? Nằm tay, ôm, hôn môi? Hay là trên giường?” Tuyền thật không chút nào để ý, nói trắng ra.

Húc nghiêm mặt, “Hoàng huynh, người thật đúng là rộng rãi!”

Tuyền cười đáp: “Bởi vì đó là không có khả năng, Phạm không phải người tùy tiện như vậy!”

“Đúng vậy!” Húc tự hỏi một chút, cũng đồng ý cái nhìn của hắn.

“Lê tướng quân yết kiến!”

“Trần quan Đại tướng quân Lê Tĩnh Hi, tham kiến bệ hạ!” Một nam tử bước chân kiên định bước vào ngự thư phòng, quỳ gối phía dưới, ngẩng đầu cùng Tuyền đối diện.

Hảo ánh mắt! Dũng cảm, kiên định, quyết đoán, ngang ngạnh, trong ánh mắt hắc ẩn chứa gì đó khiến cho người khác hiểu được, kẻ này không phải dễ chọc! Tuyền phi thường tán thưởng, hắc có được hết thấy cái mà một tướng quân nên có, chính là cái Tuyền không thích, ánh mắt hắc thật ngông cuồng!

“Bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ!”

“Tháng sau trăm đại hôn, tướng quân phong trần mệt mỏi tới đây, nói vậy mệt chết đi, nếu như không có chuyện quan trọng, lui xuống nghỉ ngơi đi!” Tuyền tổng hắc đi, tựa như đẩy ‘người xa lạ’ đi chỗ khác.

“Đa tạ bệ hạ, nhưng vi thần có một chuyện bẩm báo!”

“Chuyện gì?” Còn có việc? Muốn đánh trượng? Tuyền không biết.

Hắc không trả lời, lấy ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Húc.

Hiểu được ý tứ của hắc, Tuyền nhân tiện nói: “Húc, người ra ngoài trước đi!”

Vì vậy, Húc theo hoàng mệnh rời khỏi thư phòng.

“Tốt lắm, người có thể nói!”

“Bệ hạ, người Ly Diễm đã không thể khống chế, Diệp Tuấn Dĩ đã thống lĩnh tộc nhân ly khai biên cảnh, hướng hoàng thành xuất phát!”

“Đa?” Tuyền chấn động, hắc không có hướng sư phụ Phạm phát thiệp mời, nhưng hắc lại đến hoàng thành, vì cái gì? “Người có ý gì?”

Lê Tĩnh Hi ngạc nhiên nhìn Tuyền, “Hay là bệ hạ không nhớ rõ? Là ngài nói hoài nghi mục đích thực sự của Hoàng hậu nương nương, cho nên ở mặt ngoài đuổi vi thần đi, thực tế là mệnh vi thần âm thầm giám thị hướng đi của người Ly Diễm a!”

Tuyền nghe vậy hô hấp bị kiềm hãm, “Như thế nào..... Có thể?”

Này rốt cuộc sao lại như thế!?

“Sự tình làm ra sao?” Nam nhân mang mặt nạ quỷ ngồi trên ghế thượng hỏi.

Hắc y nam tử cung kính quỳ trả lời: “Khởi bẩm chủ công, hết thấy đều như chủ công sở liệu! Hoàng đế đại hôn sắp tới..... Thuộc hạ chắc chắn kiệt lực ngăn cản!”

“Chậm!” Nam nhân mang mặt nạ quỷ vung tay lên, “Không cần..., thuận theo tự nhiên là tốt rồi!”

“Chính là chủ công, lúc này cho bọn họ thành thân, không phải hoàng đế là hổ thêm cánh sao?” Hắc y nam tử khó hiểu.

Nam tử mặt quỷ phát ra tiếng cười quỷ dị: “Ha hã..... Chuyện này, chúng ta cho dù không nhúng tay, hai người bọn chúng cũng chuyện tốt không thành!”

“Thuộc hạ ngu muội, không biết ý của chủ công ra sao?”

“Bọn họ thành hôn, có hai chương ngại lớn nhất. Thứ nhất, là thiên sư bên cạnh hoàng đế; thứ hai, chính là hoàng hậu tái lập Diệp Bàn Nguyên!”

Hắc y nam tử vẫn nghe chưa hiểu.

“Tốt lắm, không cần phải hiểu! Nhớ kỹ, sau khi trở về cái gì đều thuận theo tự nhiên, bọn họ muốn người thế nào, người làm thế đó, ngàn vạn lần không được lộ ra dấu vết, như vậy là đủ rồi!” Nam tử mặt quỷ dặn dò.

“Thuộc hạ hiểu được! Thuộc hạ cáo lui, chủ công bảo trọng!” Hắc y nam nhân thế nhưng như vậy liền tiêu thất.

Đợi hắc vừa đi, nam nhân mặt quỷ bước đi thông thả đến một bên, nhìn sắc trời bên ngoài, hắc bỗng nhiên phân phó nói: “Bất Túy, đem hộp gấm của ta lấy đến!”

Bất Túy thân ở trong tối, ôm hộp gấm đựng ngọc tỷ đến trước mặt hân: “Chủ công thỉnh xem qua!”

Nam tử mặt quỷ vươn tay nhẹ nhàng mà vuốt ve hộp, miệng hỏi: “Bất Túy, người nói là hân thích hộp làm hoàng đế, hay là ta thích hộp?”

“..... Đương nhiên là chủ công!” Bất Túy do dự một chút trả lời.

Nam tử mặt quỷ tay đặt trước hộp, “Người nói dối! Hân buông tha người, người rất là cảm kích đi!”

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ từ ngày đó, liền phát thệ, đối chủ công trung tâm như một! Như thế nào lại đối địch nhân của chủ công sinh ra loại tình cảm cảm kích! Thỉnh chủ công minh xét!” Bất Túy cuống quýt giải thích.

Nam nhân mặt quỷ vỗ vỗ bả vai bất Túy, “Thôi, hiện tại nói gì đều vô ích, chờ ta đi lên hoàng tọa Kỳ Nghê, người lại cần nhắc một chút, rốt cuộc là ai thích hộp.....” Hân tiếp tục vuốt ve hộp gấm, “Biết ta đoạt được hộp gấm này rồi, vì sao lại chưa mở ra không?”

“.....” Bất Túy không lên tiếng.

Nam nhân tự hỏi tự đáp: “Ta đang đợi, chờ ngày bằng thực lực của chính mình đánh vào hoàng thành, đem hoàng tộc hoàn toàn diệt trừ! Đến lúc đó ta tái mở hộp ra, cầm ngọc tỷ, thuận lý thành chương ngồi vào chỗ, ha ha.....”

“Chủ công định có thể mã đáo thành công!” Bất Túy đáp lại.

“Ha ha.....” Tiếng cười kiêu ngạo của nam nhân mặt quỷ không dứt bên tai.

Trong hoàng cung vẫn là một cảnh tượng náo nhiệt, mỗi người đều vui đầu vào việc chuẩn bị đại hôn, Tiểu niên cao học phép tắc, nhưng người dạy cũng có việc phải làm, nên nó chạy đến giúp vui! Nó đông đi một chút tây lắc lắc, nghĩ tìm người bồi nó, nhưng mọi người lại không nhàn hạ thoải mái như vậy.

“Nén đỏ này chiều dài không đồng đều, đổi!”

“Ngọc như ý này sao chỉ có một? Hân là là một đôi a! Mau tìm!”

“Mũ phượng hà phi của nương nương, trang sức..... Di? Kim khóa đâu?”

“Một, hai, ba, bốn..... Ân, trà cụ bằng vàng bạc một bộ cũng không thiếu!”

“Uy, tiểu Lý tử, thùng này phải mang đến Dục Oanh cung, mau tới hỗ trợ!” Lúc này, một tiểu thái giám hét to.

Tiểu niên cao vừa vặn nghe được, hưng phấn mà vọt đến, “Không cần tiểu Lý tử, ta hỗ trợ được không!” Nói xong liền động thủ nhắc thùng.

Tiểu thái giám thấy rõ người tới là thái tử bảo bối của hoàng đế bệ hạ, vội vàng quỳ xuống ngăn cản nói: “Ôi, tiểu tổ tông của ta, trăm triệu không được, việc nặng nhọc này không phải là thứ thái tử điện hạ có thể làm!”

“Không quan hệ, ba..... Phụ hoàng sẽ không phạt người! Đến đến, mau giúp ta nâng a!”

Từ lần Tuyên tức giận trừng phạt một đám hạ nhân, mọi người trong cung nhìn thấy Tiểu niên cao cùng Phạm, đều giống thấy quỷ thần, động chưa động đã quỳ xuống xin khoan dung.

“Này.....” tại lúc hân còn do dự, Tiểu niên cao đã tiến lên nâng mộc rương lớn không thua mình lắm.

“Hảo nặng nga, trong này đựng là cái gì nha?” Cái rương vẫn không nhúc nhích.

“Nô tài không biết, đây là từ tẩm cung bệ hạ mang ra, là của tiên hoàng lưu lại, chúng nô tài cũng không biết là gì!” Tiểu thái giám lập tức giúp tiểu chủ tử một phen.

Tiểu niên cao vẫn là tò mò bộc phát, “Ta đây có thể xem hay không?” Một đôi mắt to chớp a chớp.

“Này..... Thái tử điện hạ, thỉnh đi hỏi bệ hạ, nô tài không thể làm chủ!”

“Kia..... A, phụ hoàng!” Tiểu niên cao đang lo lắng có nên hay không đi tìm ba ba, liền thấy ba ba hướng hân đi tới.

Tiểu niên cao lúc có người khác thì gọi Tuyền là “Phụ hoàng”, Phạm là “Mẫu hậu”. Bất quá, thời điểm chỉ có người quen, vẫn là dùng xưng hô “Ba ba” cùng “Phụ thân”!

Tuyền bởi vì lời Lê tướng quân lúc trước mà phiền não, đi dạo là muốn giải sầu, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp Tiểu niên cao, không khỏi có chút vui sướng, “Tiểu niên cao? Người ở đây làm gì?”

“Ha hã, ta học quy củ một mẻ, đi ra tìm chút việc làm!” Tiểu niên cao vọt vào lòng Tuyền ôm ấp cọ xát.

Thấy bé cưng, tâm tình Tuyền tốt hơn phân nửa, vươn ngón trỏ, điểm cái mũi nhỏ của bé cưng, “Người a, tìm được chuyện gì a?”

“A!” Cục cưng nhớ lại cái rương kia, “Phụ hoàng, ta muốn xem cái rương kia.”

“Cái rương nào? Của ai?” Tuyền không hiểu.

“Hồi bộ hạ, tiểu chủ tử muốn xem chính là cái rương tiên hoàng lưu lại, chính là kia.” Tiểu thái giám ở bên nhắc nhở.

Tuyền gật gật đầu, “Có thể a, người tới, đem rương này lập tức mang đến Dục Oanh cung.” Sau đó đối Tiểu niên cao nói: “Đi, cùng nhau đến chỗ phụ thân xem.”

“Hảo!” Bé cưng được Tuyền ôm, cùng đi Dục Oanh cung.

Vào Dục Oanh cung, Tiểu niên cao liền nhào tới Phạm, “Phụ thân, ôm một cái!”

Phạm rất nhanh ôm lấy Tiểu niên cao, đối Tuyền đã có chút lãnh đạm, “Người như thế nào cũng đến đây?”

“Bồi bé cưng tới, nghĩ đến thăm người.” Tuyền che giấu chuyện của Lê tướng quân.

“Ta rất tốt, hiện tại người tới không việc gì, nhưng trước đại hôn mười ngày người quyết không thể bước vào nơi này nữa bước.” Phạm khẩu khí mang theo cảnh cáo nói.

Tuyền không đồng ý, “Không được, vì cái gì không thể tới?”

“Quy củ!” Hai chữ đem lý do Tuyền nghĩ tốt hết thủy phủ quyết.

Nếu là quy củ thì không thể trái, bằng không dám cự thần kia khẳng định dùng nước miếng dìm chết hân.

Tuyền bất đắc dĩ đáp ứng: “Đã biết..... Thiết, ai định ra quy củ chó má này!”

Lúc trước, Phạm nghe thấy những lời này, không phải cười yếu ớt thì là giáo huấn, nhưng lần này hân cái gì cũng không nói, chỉ thực bình tĩnh nhìn Tuyền, rất kỳ quái.

“Mở rương, mở rương.” Tiểu niên cao vui vẻ kêu.

“Đúng rồi, mở rương đi!” Tuyền kéo suy nghĩ, giúp bé cưng mở rương ra.

Phạm có chút tò mò hỏi: “Đây là rương gì?”

“Không biết, ta chỉ biết là của tiên hoàng lưu lại.” Tuyền vừa mở vừa đáp.

Mở rương ra, bé cưng là người thứ nhất đưa đầu vào xem bảo vật bên trong.

“Là tranh?”

“Tranh? Tranh gì?” Tuyền cũng đến xem, “Người? Nhưng người này như thế nào.....”

Không phải Tuyền kiến thức hạn hẹp, mà là tranh này thực kỳ quái! Số lượng rất nhiều, nhưng mỗi một bức xét theo hình thể đều là cùng một người, chính là người này mặt đều bị lấy đi, chỉ lưu lại một hốc trống rỗng.....

Tranh này sản trong rương tiên hoàng, thì phải là tranh của tiên hoàng? Vậy lỗ trống này cũng là tiên hoàng làm?

Tuyền mở tranh ra cẩn thận quan sát, đột nhiên bị chi tiết hấp dẫn lực chú ý của hân —— một khối ngọc bội, một khối ngọc bội có khắc ấn ký hoàng tộc.

“Phạm, người xem!” Tuyền theo phản xạ muốn hướng Phạm chia sẻ phát hiện.

Chính là Phạm lại cự tuyệt, “Đây là di vật của tiên hoàng, chỉ có các người có tư cách xem, ta không xem!”

“Phạm..... Người làm sao vậy?” Tuyền cảm thấy sự tình không đúng, “Từ lúc ở chỗ Diệu Quang trở về, người thật quái lạ, là hân cùng người nói cái gì?”

“Người đã đáp ứng không hỏi.”

“Chính là hiện tại, phản ứng của người làm cho ta chịu không nổi.” Thanh âm Tuyền tăng mạnh.

Không nghĩ tới, Phạm lại sinh khí phản bác, “Chịu không nổi thì đừng tới phiền ta!”

“Phạm?” Tuyền không dự đoán được hân sẽ sinh khí, nhất thời tâm rối loạn, “Người.....” Tay dự định kéo hân.

“Đừng chạm vào ta!” Ngực hân vẫn thực bén nhọn, một chút cũng không để ý bé cưng còn ở đây. “Ta chịu đủ rồi, người không cần luôn đối ta bảo hộ quá mức như vậy được không? Ta cũng là nam nhân, không cần đối đãi ta như nữ nhân! Người hờ cái liềm lo lắng, người không phiền, ta cũng ngại phiền.”

“Phụ thân.....”

“Hai người các người hiện tại đi đi, rời khỏi đây, nhanh lên!” Phạm không để ý bé cưng gọi, không kiên nhẫn thúc giục.

“..... Hiểu được!” Tuyền thấy bộ dáng Tiểu niên cao sắp khóc, lập tức ôm lấy hân, “Chúng ta đi, Phạm không cần sinh khí!” Nói xong hân nhìn Phạm liếc mắt một cái, lo lắng dần bé cưng lộ khai.

Mà Phạm nhìn bóng dáng họ rời đi, cho đến khi bọn họ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, sau đó khí tức như bình thường, lập tức ngồi xuống giường, nghĩ đến ánh mắt thất vọng của hai người, tội ác trong lòng dâng lên, hân nâng tay che mắt, cắn chặt môi dưới tựa hồ đang ẩn nhẫn gì đó.....

“Ba ba, phụ thân có phải hay không... sinh khí với Lãm nhi?” Bé cưng đôi mắt hồng hồng hỏi.

“Tiểu niên cao ngoan, phụ thân thích nhất người, sẽ không sinh khí với người, là ba ba không tốt!” Tuyền an ủi nói.

“Chính là.....”

Tuyền sờ sờ đầu nó. “Hảo hảo, bảo bối! Phụ thân tâm tình không tốt, mấy ngày tới đừng phiền hân, được không?”

“Ân!”

“Lúc này mới ngoan, đi, cùng ba ba đi ăn cơm.....”

Tuyền trên mặt cười, chính là trong lòng như thế nào cũng cười không được, Phạm, chẳng lẽ thật sự.....

Cách đại hôn hai mươi ngày, từ lần cùng Phạm gây một trận không rõ nguyên nhân, Tuyền cũng không bước vào Dục Oanh cung một bước. Hân thật sự không biết nên dùng thái độ gì đối mặt Phạm, Phạm luôn đem chuyện để trong lòng, cũng không hướng hân kể ra, tựa như lần mới vừa hồi cung, làm cho Tuyền ngay cả muốn giúp cũng không biết nên giúp từ đâu.

Để biết rõ sự thật, Tuyền bớt thời gian đến phủ đệ Diệu Quang một lần, lại được Diệu Ngân cho biết, Diệu Quang phải đi cầu phúc cho đại hôn của hoàng đế, phải đợi hôn lễ qua đi mới có thể trở về!

Tuyền đang định đi tể đàn tìm hân, nhưng Diệu Ngân đã có chuẩn bị ngăn trở hân. “Bệ hạ đừng bước! Quang nhi trong khoảng thời gian này sẽ không gặp bất kỳ ai, bệ hạ không cần uống phí tâm tư.” Ngực hân bình tĩnh nhu hòa, cũng rất có sức thuyết phục.

Tuyền hơi tức giận không cam lòng muốn tiếp tục truy vấn, lúc này, tiểu thái giám trong cung bỗng nhiên báo lại, là tiểu Phúc tử luôn bên người Tiểu niên cao.

“Bệ hạ, bệ hạ, không tốt! Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ hần.....”

“Lầm nhi làm sao?” Tuyền bị ngắt lời, khẩu khí không phải tốt lắm.

Tiểu Phúc tử hoang mang rối loạn khẩn trương nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thái tử điện hạ sốt cao không lùi, thỉnh bệ hạ trở về!”

“Cái gì? Đang êm đẹp tại sao phát sốt? Mau theo trẫm hồi cung!” Tuyền nghe xong, cũng bất chấp Diêu Ngân, lập tức lên xe ngựa hồi cung.

Mà Diêu Ngân cũng không chút hờn giận, chỉ là ý vị thâm trường nhìn Tuyền rời đi.

Ở trên xe, Tuyền tâm tình cực kém, đem tức giận toàn bộ trút trên người tiểu thái giám. “Lầm nhi tại sao phát sốt?”

“Này.....” Hần che che dấu dấu.

“Nói mau!”

“Phải..... Là nương nương..... Thái tử điện hạ cảm thấy nương nương đã nhiều ngày tâm tình không tốt, thái độ thấp phần lãnh đạm. Cho nên tối hôm qua, thái tử điện hạ chưa thông báo, chạy đến Dục Oanh cung, muốn cùng nương nương dùng bữa tối, ai ngờ..... Ai ngờ.....” Tiểu Phúc tử sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Nói, làm sao?” Chân mày Tuyền đã nhăn thành hình chữ “Xuyên”.()

“Ai ngờ nương nương không ở trong cung! Theo các cung nữ nói, nương nương đi đến phủ Lê tướng quân. Thái tử điện hạ không cam lòng, muốn ở cửa Dục Oanh chờ nương nương trở về, vì thế nô tài đi đến phủ Lê tướng quân thông báo nương nương..... Chính là, nương nương tới sáng sớm cũng không quay về Dục Oanh cung..... Thái tử điện hạ cũng liền..... Cũng ngay tại cửa đợi một buổi tối. Cho nên liền.....” Chú ý tới bệ hạ sắc mặt không tốt, hần càng nói càng nhẹ.

Tuyền đã cho Phạm đặc quyền tùy thời xuất nhập hoàng cung, nhưng hần chưa từng nghĩ đến, Phạm nửa đêm rời cung không trở về, thậm chí ngay cả người có thông báo bé cũng đang đợi hần cũng không để ý tới, hơi quá đáng!

“Lầm nhi thế nào?” Tuyền hồi cung, chỉ thấy ngự y từ tẩm cung thái tử đi ra.

Ngự y thấy là bệ hạ, lập tức bẩm báo: “Tham kiến bệ hạ, bệnh của thái tử không việc gì, sau khi uống thuốc, sốt cao đã hơi lui, hảo nghỉ ngơi sẽ không vấn đề!”

“Hò.....” Nghe nói bé cũng không có việc gì, Tuyền tâm tình treo cao cũng buông xuống, sau đó nghĩ tới.....”Nương nương đâu? Đã trở lại chưa?” Tuyền hỏi cung nữ.

“Hồi bẩm bệ hạ, nương nương còn ở phủ Lê tướng quân!”

Tuyền nghe vậy ngẩn ra, đưa lưng về phía bọn họ mệnh lệnh nói: “Lập tức đi nói cho nương nương, thái tử bị bệnh, gọi hần trở về!”

“Tuân mệnh!” Bọn họ đều lui ra.

Tuyền mở ra cửa phòng, đến gần giường Tiểu niên cao, vì nó dịch dịch chần, sờ sờ trán nó, quả thật bệnh không nặng. Đang lúc muốn thu tay, đột nhiên một cánh tay nhỏ bé của Tiểu niên cao bắt được hần, “Phụ thân.....” Tiểu niên cao mơ hồ nói.

“Ân.” Tuyền nhẹ nhàng đáp lại, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hôn một cái, “Hảo hảo ngủ đi! Bảo bối!”

“Phụ thân, không cần sinh khí..... Lầm nhi sẽ thực ngoan..... Thực ngoan mà.....” Thanh âm suy yếu, mặc cho ai nghe xong cũng sẽ mềm lòng.

“Sẽ không, phụ thân sẽ không sinh khí với Lầm nhi, vĩnh viễn sẽ không.....” Tuyền không ngừng trấn an Tiểu niên cao.

Lúc này cửa mở, Phạm đầu đầy đổ mồ hôi chạy vào, Lê tướng quân đi theo phía sau hần, “Lầm nhi..... Thế nào?”

Tuyền lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, “Không có việc gì, để Lãm nhi nghỉ ngơi, chúng ta đi ra ngoài nói!”

Ba người đi vào thư phòng, Tuyền cho lui tất cả cung nhân đi thẳng vào vấn đề hỏi phạm: “Vì cái gì không trở lại?”

“Ta..... Không biết..... Lãm nhi đang đợi.” Phạm thấp giọng trả lời.

Lê Tĩnh Hi thấy hần khó xử, lập tức biện hộ, “Bệ hạ, nương nương phải.....”

“Câm miệng!” Tuyền trừng mắt nhìn Lê Tĩnh Hi, “Đây là gia sự của trẫm, ngươi là ngoại nhân dám xen vào?”

“Không cần tìm người khác loạn nổi giận!” Phạm bắt mẫn thái độ của hần.

“Nổi giận thì sao!” Tuyền kích động không để ý người khác ở đây, “Ngươi mỗi lần có tâm sự, người thứ nhất tìm vĩnh viễn không phải ta. Lần này Diệu Quang lại cùng ngươi nói cái gì? Ngươi nói!”

“.....” Phạm xoay đầu một bên không trả lời.

Mà Lê Tĩnh Hi lại lấy ánh mắt rất kỳ quái nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, chỉ là ai cũng không phát hiện.....

“Cáp..... Ha ha!” Tuyền không biết nên khóc hay nên cười, “Hảo! Tốt lắm! Ngươi luôn như vậy, tất cả sự tình đều là một mình gánh vác! Ngươi nói ta bảo hộ quá ..., ta xem ngươi mới như vậy! Lần này ngươi tìm chính là hần sao?” Tuyền vẻ mặt tức giận nhìn về phía Lê Tĩnh Hi.

Lê Tĩnh Hi lập tức cúi đầu, Phạm vẫn không giải thích gì.

Tuyền thấy phản ứng của bọn họ lại tức giận, “Ta chịu đủ rồi! Ngươi muốn gánh vác, muốn tự ngược, muốn thế nào tùy ngươi! Không cần đem Lãm nhi kéo vào! Nó chỉ là hài tử năm tuổi! Ngươi muốn làm gì ta không bao giờ quản nữa, như vậy được rồi đi!” Nói xong liền hùng hăng hướng đại môn rời đi.

Trong thư phòng yên tĩnh, ai cũng không mở miệng, Phạm nhìn bên ngoài cửa sổ, thoát nhìn thực thương cảm, cuối cùng vẫn là Lê Tĩnh Hi đánh vỡ trầm mặc, “Nương nương..... Làm như vậy thật sự được không?”

Phạm thở dài, nhắm mắt lại, “Không có việc gì, ngươi đi trước đi, sự kiện kia..... Kính nhờ!”

“Chính là.....”

“Ta sẽ không thay đổi quyết định!”

“..... Ta hiểu được!” Dứt lời, Lê Tĩnh Hi cũng ly khai.

Phạm một mình đứng trước thư trác, cầm lên bút lông Tuyền vẫn thường sử dụng lầm bầm: “Tuyền, ngươi xem đến cùng..... Sẽ như thế nào? Giết ta? Vẫn là.....”

13. Chương 13

Đại hôn sắp đến, Tuyền cùng Húc tiếp tục xác nhận danh sách tham dự đại hôn, nhưng Tuyền lại luôn mất hồn mất vía, này khiến cho Húc chú ý.

“Hoàng huynh, hoàng huynh!” Húc lay tỉnh tâm tư Tuyền, “Ngươi làm sao vậy? Gần đây luôn như vậy.....”

Tuyền hồi thần liền cả kinh, ngay cả đệ đệ trì độ này cũng phát giác, xem ra tâm sự của hần rất rõ ràng.

“Kỳ thật, ta cùng Phạm..... có chút mâu thuẫn!”

“Mâu thuẫn? Cãi nhau?” Húc không sắc sảo hỏi thẳng.

“Ân.” Tuyền cười khổ nói.

“Kia tính cái gì!” Húc không chút nào để ý, “Đại ca cùng vị kia của hần mỗi ngày cãi, ta cùng tiểu Quang cũng thường cãi, hần còn thường xuyên đánh ta! Các ngươi chỉ là thỉnh thoảng nhao nhao, liền không có việc gì!”

Tuyền nên nói đệ đệ này thế nào mới tốt a, “Húc, này không có cách nào so sánh.....”

“Nói tiếp, các người rút cuộc vì cái gì cãi nhau a?” Tiểu tử này thật hoàn toàn không nghe hắn nói.

Tuyền thở dài một tiếng, đem toàn bộ chuyện nói cho Húc, muốn hắn nhận xét một chút xem là ai không phải.

Húc nghe xong, lo lắng trong chốc lát nói: “Ta cảm thấy hai người các người đều không sai, nhưng cũng sai rồi!”

“Có ý tứ gì?” Ngoài cuộc tĩnh táo trong cuộc u mê, có lẽ Húc có thể phân tích so với hắn thấu triệt hơn.

Húc thu hồi danh sách nghiêm mặt nói: “Hai người các người đều bởi vì sợ đối phương bị thương tổn, mà chọn dùng phương thức của chính mình giải quyết vấn đề. Chính là, các người chưa từng nghĩ tới, phương thức này có thể hay không được đối phương đồng tiếp nhận...”

Tuyền nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý. “Ân, tiếp tục nói!”

“Hai người các người lớn trong hoàn cảnh bất đồng, phương thức giáo dục cũng không giống. Bàn Nguyên từ nhỏ lớn lên bên cạnh dưỡng phụ, dưỡng phụ dù sao cũng là dưỡng phụ, Bàn Nguyên tôn kính hắn cũng không thể thân thiết như thân phụ, cho nên đàm luận mọi chuyện, không phiền toái người khác đã trở thành thói quen của hắn! Về phần nhị hoàng huynh người thì không cần nói, từ nhỏ cuộc sống áo cơm không lo, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, cho nên a, ý tưởng của các người có thể nói là hoàn toàn bất đồng!”

Đích xác có đạo lý! Tuyền suy xét thấu đáo. Hắn cho dù sinh ra làm thời không, chính là cha mẹ từ nhỏ đối hắn chiếu cố tỉ mỉ, chính là Phạm..... Thói quen a.....

Tuyền biểu tình trái ngược hắn vừa rồi, khoe miệng hơi hơi giơ lên thành vòng cung.

“Nhị hoàng huynh?” Húc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, một thân mồ hôi lạnh. “Người suy nghĩ cái gì? Cười đến như vậy..... Như vậy.....” Khủng bố —— từ này hắn không dám nói ra.

“Ha ha, không có gì, thói quen thôi..... Húc, đêm nay theo ta đi Dục Oanh cung!”

Mồ hôi lạnh của Húc càng nhiều, “Người định làm gì? Nhị hoàng huynh?”

Tuyền đột nhiên đứng lên, tự tin kiên định địa trả lời: “Nếu là thói quen xấu, vậy giúp Phạm bỏ nó!”

Đề tài tương đồng, hai huynh đệ liền ở thư phòng nhiệt liệt thảo luận, lại hoàn toàn không chú ý tới một bóng đen ngoài cửa sổ.

Tối buổi tối, hai người đúng hẹn tới, nhưng Tuyền cố ý chuẩn bị vài thứ khiến Húc có chút xấu hổ.

Hắn xấu hổ nhìn bình ngọc lưu ly kia hỏi: “Nhị hoàng huynh, xuân dược có thể hỗ trợ?”

“Có thể, chỉ cần người biết điều một chút!” Lời như vậy đừng bảo là không hiểu nữa đi!?

“..... Ta sẽ!” Hắn không muốn trở thành vương gia thứ nhất rình coi mà chết.

Vì thế, hoàng đế lôi kéo Vương gia, mang theo xuân dược, đột nhập tẩm cung hoàng hậu. Khi tới nơi Húc cảm thấy được có gì đó kỳ quái nói không nên lời, hắn cẩn thận quan sát một phen, bỗng nhiên.....

“Ân? Im lặng như vậy..... Như thế nào ngay cả một nô tài cũng không có?”

Lời nói của Húc khiến Tuyền chú ý. Đích xác, Dục Oanh cung đêm nay tựa hồ im lặng quá ...!

“Ân.....” Bỗng nhiên trong phòng truyền đến tiếng thở dốc, hoàn toàn hấp dẫn bọn họ.

Tuyền trên cửa sổ dùng phương thức “cổ xưa” chọc cái lỗ hướng bên trong xem, ai ngờ lại thấy hình ảnh khiến kẻ khác lú lút.

Hỏa hồng được bố trí trên hi giường lắc lư, hai người thân mồ hôi đầm đìa, phóng đăng giao triền cùng một chỗ, kịch liệt vận động khiến giường gỗ lay động.

“A..... Mau..... Mau nữa..... Ân..... Nơi đó..... Ngô.....”

Nam tử phía trên không chút thương tiếc xỏ xuyên trườu cắu mỷ nhâu dướu thâu, mà mỷ nhâu lại hai mắt thấu thầu cùu hắu lượu đợu, hạ thâu nghêu đợu nam tử đợu lắu, hai chầu mớu ra trự lắu thấu lượu hắu, thớ lợ *** ngồu lắu ngử Tuyền chầu tồu nghe qua.....

Tuyền hoầu toầu choắu vắu, ngớu ngắu không biếu đắu ở nớu nầu, nhấu thờu không thể phắu ứu, đớu là Lê Tĩu Hi cùu..... Phậu?

Lê Tĩu Hi miếu hướu cầu sớu, tặu hồ cắu giắu đợu có ngườu xem, nhấu thờu lợu ra một tia cườu lắu, hắu dừu sứu tiếu nhậu cầu sắu, sau đớu lượu đợu nhắu hớu.

Thườu xuyên xuấu nhậu khiến Phậu không chặu nớu, hắu thoắu cáu cườu lắu, “Cắu a.....” Một tiếu thầu nhẹu, sớu tợu phiếu dắu về phầu sau, một đặu bắu trợu phầu trầu.

Mà Lê Tĩu Hi sau đớu, chồu sắu vào cơ thể hắu cầu đắu tợu cao trầu. (ta đầu coi qua nhiều H nặu đớu, nhữu vắu cắu thấu này thắu buồn nồu, thắu sắu ta mún giếu thắu khốu kĩa a a a aa) (ta mún nó bị rape tặu thể, thắu chắu cồu gĩu để nớu...)

Ngườu kĩa là ấu? Phậu sắu? Không có khả năng, nhấu đĩu là nhĩu lắu! Phậu không phắu nhựu vắu.....

Tuyền hoầu toầu bị chắu đợu, hắu hiệu tặu cắu bắu không cáu nầu suy xếu.

Nhữu Húc rắu nhắu lắu lắu thầu ấu củu mĩu. Hắu kẻo Tuyền, một cướu đá vắu rắu củu phồu, lớu tiếu hô to: “Cắu ngườu đắu làm gĩu?” (== gĩu này mà ấu cồu hỏu là xáo T_T)

“!” Lê Tĩu Hi nghe tiếu ngắu rắu, kẻo chắu phắu lắu hai ngườu.

Nhữu Phậu có chắu khác thườu, thớ đợu nằu trầu giườu, hai mắt mê mắu nhĩu thắu trầu nhầu, thầu trĩu tặu hồ không thầu tĩu.

Húc thắu phầu tứu giắu, mớu miệu liều mắu: “Hai ngườu cắu ngườu! Cựu nhiều quầu hệ bắu chĩu!”

Một tiếu hếu củu hắu hoầu toầu lắu tĩu Phậu đắu suy nghĩ mê mắu, y trầu giườu thồu thắu đợu thầu, dừu ấu mắu khó tĩu nhĩu quầu bốn phầu, giốu nhựu đợu chuyệu xắu rắu rắu hoầu toầu không biếu!

Ấu mắu y củu cầu vắu dừu ở trầu ngườu Tuyền lứu này đắu á kắu, “Tuyền?” (ấu chếu lắu rắu, ngu ngườu rắu T_T)

Một tiếu gợu phắu phắu, giốu nhựu cáu một thể hệ, giốu nhựu nhữu hĩu ấu rắu chỉu là hoầu lượu nhắu mợu, Tuyền thớu làm cho chĩu mĩu tĩu tượu, nhữu mà.....

“Cầu miệu!” Thầu ấu Húc nhựu trướu phầu nộ, chuyệu tĩu rắu rắu có thể hiếu nhựu thể nầu đắu? “Nhĩu ca, ngườu nớu làm sắu bắu gĩu!”

Nều làm cáu gĩu bắu gĩu? Tuyền không biếu!

Hắu bắu lựu nhĩu về phầu Phậu, theo bắu nắu xĩu gĩu đợu, chĩu là lầu này Phậu khiến hắu thắu vớu rắu!

“Ta?” Phậu cầu kĩu ngắu nhĩu hắu, thầu thể đầu nhứu sẽ không gặu ngườu, chĩu mĩu rắu rắu thắu là.....

“Bệ hạ!” Lứu này, Lê Tĩu Hi quỳ xuốu đắu mớu miệu nớu: “Thĩu bệ hạ thớu tợu, hếu thắu, hếu thắu đầu là nườu nườu hắu.....”

Tuyền không nghe hắu biệu giắu, chĩu là một mắu nhĩu Phậu, mà Phậu chỉ ngắu lắu ngồu trầu giườu, đợu mắu lắu ấu củu Lê Tĩu Hi không hề phắu bắu.

Nghe xồu Lê Tĩu Hi lắu ấu, Tuyền mắu không chắu thắu đợu, đĩu trặu một lắu sau hỏu: “Phậu..... Không cầu ta nớu gĩu sắu?” Thầu ấu kĩa nghe nhựu đắu cầu xĩu.

“Ta.....” Hắu thầu sắu nhĩu Tuyền, vắu muốu nớu, kĩa nhĩu đếu Lê Tĩu Hi thì dừu lắu!

Hồ hũu củu đầu, Phậu nắu chắu chắu mớu trầu ngườu, đứu khoắu trắu lờu: “Không có chuyệu gĩu để nớu!”

Tuyền nghe xồu hai tay nắu chắu, trườu mắu nhĩu thắu hai ngườu bợu họ, máu mớu mớu miệu: “Húc, đẽu Lê Tĩu Hi ếu vào thầu lầu. Đĩu Bầu Ngườu, ở lắu Dực Oầu cầu, không đợu rắu cầu nắu bứu!” (ấu thườu vợ quắu, kĩa đắu nhắu vào tồu chặu khốu T^T)

Trời bắt đầu hừng sáng, Tuyền ngồi trên ghế ở ngự thư phòng, cả đêm không có chớp mắt. Húc trước thư trác đi qua đi lại, bồi hấn cả đêm.

Tuyền suy nghĩ rất nhiều, từ lúc hấn cùng Phạm mới quen đến giờ, hấn có cô phụ y sao? Hay là hấn bây giờ sai biệt quá lớn? Vì sao hấn cùng Phạm lại đi đến bước đường này? Tuyền thật sự không rõ!

“Nhị hoàng huynh, người nói chuyện a! Hiện tại làm sao bây giờ?” Húc rốt cục nhìn không được hỏi.

Tuyền trầm mặc nhắm mắt lại, đứng vậy..... Hấn nên làm gì Phạm bây giờ đây?

Húc thấy hấn không nói, lại phần hận bất bình, một chưởng đánh trên thư trác, “Nhị hoàng huynh! Không cần trốn tránh! Việc này nếu cho đại ca cùng triều thần biết, hậu quả thật không tưởng nổi!”

Những lời này đánh trúng trọng tâm, làm Tuyền nhất thời thanh tỉnh!

Đúng vậy, này chẳng những là chuyện của hai người bọn hấn, mà là liên quan đến thể diện quốc thể đại sự! Nếu bị phát hiện, như vậy Phạm sẽ như thế nào —— sẽ chết!

Nghĩ đến đây, Tuyền đột nhiên mở to mắt, từ trên ghế đứng lên, “Húc, ta muốn đi thiên lao! Dẫn đường!”

Húc tưởng hấn đã nghĩ thông suốt, lập tức làm theo, hai người sau đó đi đến thiên lao, Tuyền phân phó Húc ở ngoài trông coi, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào, tự mình bước vào nhà giam Lê Tĩnh Hi.

Trong phòng giam âm lãnh ẩm ướt, với trên TV Tuyền thấy không khác mấy. Lê Tĩnh Hi một mình trong phòng giam, quần áo không chỉnh nhưng sắc mặt cũng trấn định tự nhiên, ánh mắt vẫn như xưa điên cuồng, âm lãnh!

Thấy Tuyền đến, Lê Tĩnh Hi quỳ xuống hành lễ, Tuyền không nhìn đến tư thế của hấn, không cho hấn đứng dậy.

Chỉ là không mang theo bất luận cảm tình nào hỏi: “Lê Tĩnh Hi, người cũng biết tội?” Thanh âm lại băng lãnh.

Hấn cũng không chút nào hàm súc trả lời: “Vi thần phạm sai lầm, cam nguyện bị phạt! Nhưng việc này tội ở nường nường, nếu không phải hấn đối vi thần kẻ đơn, vi thần cũng sẽ không...”

“Người nói vậy!” Tuyền vừa nghe đến câu này, tức khắc thẹn quá thành giận.

Lê Tĩnh Hi ngẩng đầu cùng Tuyền đối diện, lớn mật mà cuồng vọng trả lời: “Vi thần không có, là nường nường nói thích vi thần, muốn cùng vi thần quay về Ly Diên, vi thần không muốn, hấn liền đối vi thần kẻ đơn, hấp dẫn vi thần..... Vi thần là nam nhân bình thường, như thế nào không có cảm giác!”

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng cho trầm! Phạm như thế nào có thể thích người? Người nhất định nói vậy, trầm muốn giết người!” Ánh mắt Tuyền tràn ngập tơ máu, cực độ phẫn nộ.

Chính là hấn không có đình chỉ ngược lại làm trầm trọng thêm, dùng khẩu khí chính nghĩa tiếp tục nói: “Vi thần không lừa gạt bệ hạ, là bệ hạ bị nường nường lừa! Kỳ thật, trước đây vi thần đối nường nường đích xác có động chút tư tâm, nên để nường nường khi bị lưu đầy chạy thoát. Chính là, vi thần chưa từng đối nường nường có ý nghĩ không an phận! Lần này là bị nường nường hãm hại, vi thần tuyệt không nói thêm, bệ hạ anh minh, nhất định làm rõ sai trái!”

“Anh minh”? Hảo một cái “Bệ hạ anh minh”!

Câu nói đơn giản đem ý tưởng muốn giết hấn của Tuyền bị gạt bỏ không còn một mảnh!

Đúng, Lê Tĩnh Hi là nhân tài hiếm có, vì quốc gia, vì dân chúng, không thể tùy tiện giết hấn!

Lý trí của Tuyền trước một bước ngăn trở hành động của hấn.

Nam nhân trước mắt này... Là lựa chọn của Phạm sao? Tuyền không xác định, chính là nếu...

Trải qua một phen tư tưởng đấu tranh kịch liệt, Tuyền đột nhiên hỏi: “Nói cho trầm, người yêu Phạm sao?”

Sau đó, trong mắt hấn có một tia do dự, “Này..... Vi thần không dám!” Hấn cúi thấp đầu.

“Không được trốn tránh! Nói cho trầm!” Đáp án này rất trọng yếu.

“Có lẽ..... Yêu đi!” Hấn dùng thanh âm trầm thấp trả lời.

“Phải không!?” Tuyền tựa tiểu phi tiểu, ly khai thiên lao!

Sau đó, bọn họ lại tới Dục Oanh cung, Húc theo lệnh thủ ngoài cửa.

Trong phòng không bật đèn, nhưng dưới sự trợ giúp của ánh trăng, Tuyền rất nhanh tìm được Phạm.

Phạm đã chỉnh trang lại, trên người chỉ mặc một kiện áo đơn, cuộn mình một góc trên hỉ giường, hai tay vòng qua chân, đầu chôn sâu trong đó.

Nghe thấy tiếng mở cửa, hấn vẫn như cũ không ngẩng đầu, duy trì tư thế này, cũng thấy không rõ vẻ mặt của hấn.

Tuyền ở bên giường ngồi xuống, nhìn Phạm, lại nhin không được thay hấn lo lắng, giải khai áo choàng của mình, đến gần Phạm nghĩ muốn giúp hấn phủ thêm, chính là.....

“Đừng chạm vào ta!” Hấn ngạc nhiên ngẩng đầu, lập tức tránh đi tay của Tuyền.

Tuyền cũng phản ứng không kịp sững sờ tại chỗ, nguyên lai Phạm chán ghét hấn chạm vào như vậy sao? Vậy lần ở vô lâm đại hội lại là.....

Không khí nhất thời cứng ngắc, vẫn là Tuyền lên tiếng trước đánh vỡ cục diện bế tắc, “Phạm, ta chỉ muốn khoác áo cho ngươi mà thôi.” Hấn cười khổ mang áo choàng phủ thêm cho Phạm, tận lực không đụng tới thân thể y.

Phạm yên lặng tiếp nhận áo choàng, đầu lại cúi xuống.

“Phạm.” Tuyền tiếp tục một mình độc thoại, “Không sao cả, ta sẽ không để ý việc này! Thật sự, ta biết đây là hiểu lầm, hoặc là hấn bắt buộc ngươi? Đừng lo, ta sẽ giúp ngươi!” Tuyền tận lực lấy khẩu khí thoải mái cười nói —— đương nhiên, nếu lời kia cũng được xem là đang cười.

“.....” Phạm vẫn không có thanh âm.

Tuyền áp xuống thống khổ của chính mình, cười ra tiếng, “A..... Phạm, ngươi nói, chúng ta nên như thế nào đối phó Lê Tĩnh Hi đây? Lăng trì? Ngũ mã phanh thây? Hay là trực tiếp thiến hấn? Hấn khi dễ ngươi, tất nhiên là ngươi quyết định kiểu chết cho hấn!”

“Tuyền.” Phạm rốt cục mở miệng, “Không phải hấn bắt buộc, là ta.....”

Tuyền nghe vậy đình chỉ tiếng cười, nụ cười cứng lại trên mặt, “Phạm, không nên đùa giỡn!”

“Không phải giỡn!” Phạm ngẩng đầu, một đôi thanh mâu (con ngươi trong suốt) như Tuyền lần đầu thấy, “Là ta sai!”

“..... Hấn nói ngươi dùng được câu dẫn hấn!”

“..... Đúng!”

“Hấn nói ngươi là tự nguyện?”

“..... Đúng!”

“Phạm.” Hai đầu gối Tuyền thoáng cái quỵ xuống đất, mang theo một tia hy vọng nhìn y, “Không cần như vậy..... Ngươi nói đi, ‘không phải như thế’ hoặc là ‘hấn đang nói dối’, cũng được!”

Cho dù là gạt người cũng được! Tuyền chỉ hy vọng y chính miệng nói với mình —— sự tình không phải như vậy!

Chỉ cần y nói, Tuyền nhất định sẽ đứng về phía y, cho dù là nói dối cũng tốt, hấn chỉ là không muốn cùng y tách ra!

“Van cầu ngươi, nói a!” Tuyền giống một hài tử bất lực giữ chặt y phục y đau khổ cầu xin.

Mà Phạm khế liếc hấn, nói ra đáp án tàn khốc, đánh vỡ mộng đẹp của hấn.”Hấn nói..... Đều là sự thật!”

Nghe được đáp án, Tuyền cắn môi, lập tức ngã ngồi xuống đất, thất hồn lạc phách hỏi: “Phạm, vì cái gì?”

“Bởi vì.....” Phạm hít sâu một hơi, “Ta hận ngươi a! Từ lúc gặp lại ngươi, vẫn hận ngươi!”

Ngôn ngữ lạnh nhạt như băng đâm thật sâu vào tâm can của Tuyền, nhưng hắn vẫn nén giận, “Ngươi hận ta? Vì cái gì?”

“Đối mặt với một nam nhân từng vũ nhục mình, thì sẽ thế nào nữa?” Hắn châm chọc nhìn thấy Tuyền.

Tuyền lập tức đứng lên giải thích: “Ta nói rồi, kia không phải ta!”

“Hừ!” Phạm hừ lạnh một tiếng, “Ngươi thương ta như thế, cảm thấy ta sẽ còn ngu ngốc như vậy sao!?”

“Vậy dọc đường đi, những thứ ngươi làm...” Tuyền đã phân không rõ, rốt cuộc cái nào là thật.

Phạm khinh miệt nở nụ cười, “Ngươi nói ngươi thích ta! Ta liền bằng phương thức tàn khốc phản bội lại tình yêu của ngươi! Đây là trả thù của ta!”

Tuyền không tin.”Vậy bé cưng?”

“Ta chán ghét nó, nó là vết nhơ của ta và ngươi, nếu có thể nói, ta thật sự không muốn sinh ra nó! Chỉ là vì dẫn ngươi mắc câu, ta mới đối tốt với nó! Sự thật chứng minh, quả nhiên hữu hiệu!”

Biểu tình khinh thường của y hoàn toàn ánh vào mắt Tuyền, hắn tê liệt ngã trên mặt đất, lời nói của Phạm vẫn xoay quanh trong đầu, khiến hắn đình trệ không thể suy xét —— Phạm hận hắn, vẫn hận hắn thật sâu!?

Nhìn thấy Tuyền gần như thất thần, Phạm dùng sức bấm mình một cái, không thể mềm lòng, hiện tại mềm lòng, những thứ làm trước kia đều vô nghĩa!

Vì thế, ngữ khí y thêm phần cười nhạo nói: “Vốn định lúc đại hôn cho ngươi một đả kích lớn hơn, khiến ngươi không còn mặt mũi sống trên đời! Không nghĩ tới ngươi hôm nay vừa vặn bắt được! Hiện giờ muốn chém muốn giết tùy ngươi!”

Sau đó hai người không ai nói gì nữa, mặc cho thời gian trôi qua, như thời gian trong quá khứ, qua đi không thể quay lại.

Cái gì là “Yêu”? Tuyền trước khi gặp Phạm chưa từng hiểu được, nhưng sau khi gặp y, thì đã hiểu!

“Yêu” là cái gì đó ngọt ngào, chỉ cần mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Phạm, loại cảm giác này sẽ vô cùng rõ ràng. Vì yêu, vì người yêu, Tuyền có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng mà hiện giờ..... Hết thấy đều đã tan thành mây khói, kia bất quá chỉ vì báo thù mà Tuyền mới có một giấc mộng, “Yêu” chân chính, hắn căn bản chưa từng có được!

“Phạm, một vấn đề cuối cùng!” Tuyền dù chết cũng phải hỏi: “Ngươi yêu Lê Tĩnh Hi sao?”

“Còn hơn ngươi, hắn đích thật là một nam nhân không tồi!” Lời nói của Phạm vẫn bén nhọn, “Yêu? Có lẽ đi..... Nói không chừng về sau có thể rất tốt.”

“... Phải không?” Hay lắm, chính tai nghe được những lời này, Tuyền còn có thể nói gì đây?

Hắn đứng lên, mỉm cười chậm rãi bước đến gần Phạm, đối y vươn hai tay.....

“Ngươi muốn làm gì?” Phạm nhíu mày.

Tuyền ngồi cạnh y, tay chạm lên khuôn mặt tinh xảo kia, nhẹ nhàng vuốt ve trán, lông mi, ánh mắt, mũi, môi..... Nhất nhất sờ qua.

“Phạm, cùng Lê Tĩnh Hi đi đi! Quay về Ly Diễm trải qua những ngày khoái hoạt..... Ta cùng bé cưng không bao giờ ... không bao giờ cần ngươi nữa!” Tay Tuyền dừng lại trên sợi tóc của Phạm, vì hắn sửa sang mái tóc rối nói.

“Vì cái gì?” Kết cục ngoài dự đoán khiến Phạm ngẩn ra, “Không cần ta, vì sao không giết ta?”

Tay Tuyền dừng lại, tươi cười bình tĩnh ôn hòa trên mặt thật khiến người ta đau lòng, “Ngươi hận ta, đó là chuyện của ngươi! Chính là ta lại yêu ngươi sâu đậm như thế!”

“Ngươi đến giờ..... Còn yêu ta?” thanh âm Phạm có chút run rẩy.

“Đúng vậy, toàn bộ thế giới này ta yêu nhất là người! Thử chí bất du (= tâm không đổi)! Cuộc đời này không thay đổi! Phạm của ta.....” Cuối cùng nhìn Phạm một cái, Tuyền ở trên trán y lưu lại một hôn, sau đó liền rời đi.

Hắn vừa đi, Phạm liền lộ ra biểu tình kinh ngạc, thân thủ vuốt ve trán của mình, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Chuyện tới hiện giờ, vì sao còn lo lắng cho ta? Người là kẻ ngốc sao..... Ta sao lại gặp được kẻ ngốc như vậy!”

Phạm hẳn là phải thỏa mãn, hắn đã làm được hết thảy, tuy rằng kế hoạch có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn thuận lợi ly khai Tuyền, rõ ràng hết thảy đều là tự nguyện, nhưng vì cái gì hắn lại cảm thấy mình thật như bản, thậm chí đã bắt đầu hối hận. Nếu không có gì phát sinh thì tốt rồi!

Tuyền đối Húc ra thánh chỉ, phân phó hắn chuẩn bị xe ngựa, thả bọn họ về Ly Diễn, Húc tất nhiên thập phần bất mãn, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Sau khi an bài ổn thỏa mọi việc, Tuyền trầm tư suy nghĩ, sau đó hướng Diệu phủ.....

“Được rồi, những gì nhị ca phân phó ta đã làm tốt, hiện tại hai người các người mau cút đi!” Húc đem tay nải hung hăng ném về phía Lê Tĩnh Hi, không kiềm được tức giận nói.

Lê Tĩnh Hi đón lấy tay nải, nhìn Phạm liếc mắt một cái, lên phía trước xe ngựa. Chính là Phạm lại không có động tĩnh gì, hắn ngơ ngác nhìn tường thành hoàng thành, giống như đang chờ cái gì.....

Húc liếc mắt nhìn hắn, dường như biết được suy nghĩ của hắn mở miệng nói: “Không cần nhìn! Nhị ca sẽ không tới, hắn hiện tại vội lo chuyện đại hôn còn không kịp!”

Đúng vậy, Tuyền còn phải nghĩ biện pháp hủy bỏ đại hôn mười ngày sau mà! Ánh mắt Phạm âm thầm dần, sau đó cũng chuẩn bị lên xe ngựa, nhưng trước lúc lên xe, hắn đưa lưng về phía Húc hỏi: “Húc, ta là kẻ thực đáng ghét, đúng không?”

“Đúng vậy! Người là kẻ vô sỉ nhất trên đời này! Ta trước kia thật sự là nhìn lầm người!” Phạm một kích khiến toàn bộ tức giận của Húc hoàn toàn bộc phát.

“Nhị ca người..... Cũng nghĩ ta như vậy đi?” Những lời này hắn hỏi rất nhẹ.

“Tất nhiên!” Húc trả lời theo cảm tính, “Uổng phí hắn đối với người tốt như vậy, vì người, ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không cần, nhưng người lại đối hắn như vậy, không giết người thực tiện nghi người!”

“A..... Phải không?” Phạm bắt đầu dĩ cười.

Húc nghĩ hắn đang cười nhạo Tuyền, lập tức mở miệng phản bác, “Đúng vậy, nhưng người không cần cao hứng quá sớm! Mọi việc đều có báo ứng, nói không chừng ngày nào đó sẽ đến phiên người..... Khi đó, ta xem người còn cười được không!”

Thân thể Phạm cứng ngắt một chút, “Nếu thật sự như vậy, ta thực hy vọng ngày đó đến nhanh lên.” Nói xong hắn không quay đầu cứ thế đi vào xe, phủ màn xe xuống, ý muốn xuất phát.

Lê Tĩnh Hi ngồi ở vị trí xa phu, vung dây cương, khống chế hai con ngựa, bọn họ cứ như vậy ly khai hoàng thành.

Bọn họ đi, Húc hung tợn trừng mắt hướng xe ngựa rời đi, sau đó cũng ly khai.

Ba người ai cũng không chú ý, cửa thành cách bọn họ không xa, là hai thân ảnh quen thuộc đang đứng.....

“Bệ hạ, cứ như vậy để nương nương đi, thật sự được không?” Người hỏi chính là Diệu Ngân.

Tuyền vẫn nhìn theo con đường Phạm rời đi, “Ân, như vậy là tốt rồi! Ít nhất, Phạm hạnh phúc!”

“Vậy hạnh phúc của bệ hạ thì sao?” Diệu Ngân là cô nương ngoài lạnh trong nóng.

“Đúng vậy, Phạm được hạnh phúc, chính là hạnh phúc lớn nhất của đời ta.” Tuyền cười đuổi thắt lưng lưng biếng, “Trò khôi hài hoang đường này cũng đã xong..... Thế nào? Việc ta cùng người nói, cần nhắc ra sao?”

Biểu tình Diệu Ngân khê biến cúi đầu, “Chính là, ta đã.....”

“Không có việc gì!” Tuyền vỗ vỗ vai nàng, “Hoàng đế này sẽ giúp người!”

Diệu Ngân nở nụ cười, tựa như dương quang mùa xuân ấm áp nhu hòa, hai tay nàng xoa má Tuyền, nhẹ nhàng hôn hân. “Ta thỏa hiệp! Bệ hạ là hoàng đế, nhưng hoàng đế cũng sẽ thương tâm, lúc muốn khóc hãy khóc đi sẽ dễ chịu hơn!”

Nữ nhân thật đáng sợ, các nàng mãi cảm cơ trí, liếc mắt một cái có thể nhìn sâu trong nội tâm người khác!

Tuyền âm thầm thở dài, nước mắt lúc này đã tràn ra, “Nữ nhân, thực đáng trách.....” Hân ôm lấy Diệu Ngân, đầu dựa lên bả vai đơn bạc kia.

Thống khổ mất đi Phạm, bắt đầu dĩ dĩ Phạm rời đi, đều trong nháy mắt không thể kiềm nén trào ra!

Diệu ngân ôm Tuyền, cái gì cũng không có nói, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng hân, tựa như mẫu thân hồng hải tử đi vào giấc ngủ, tư thế bọn họ cứ như vậy duy trì thật lâu... thật lâu.....

Phạm một mình trên xe ngựa nhắm mắt tĩnh tọa, xe ngựa một đường đi không ngừng nghỉ, hiện giờ bọn họ cũng đã rời xa hoàng thành.

Hân cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn làm, giống như mất đi hết thủy động lực! Người muốn bảo hộ không còn, nhân sinh sau này của hân có ý nghĩa gì đây?

Đột nhiên, thanh âm Lê Tĩnh Hi truyền đến.”Nương nương, chúng ta đi đâu?”

Phạm lúc này mới chậm rãi mở mắt, đúng vậy! Kế tiếp đi đâu?

“Ly Diễm..... mang ta trở về đi!” Đúng rồi, hân còn sư phụ!

Trong mắt Lê Tĩnh Hi tức thì hiện lên một tia dị quang, “Ly Diễm, một địa phương tốt a!”

Phạm ở trong xe mỉm cười, cổ hương xa cách đã lâu, hân hiện tại rốt cục có thể trở về.

“Không cần gọi ta là nương nương, kêu Bàn Nguyên đi!” Xuất phát từ tư tâm, hân không đem tên Mị Phạm” nói với Lê Tĩnh Hi, nói xong hân bỗng nhiên nhớ tới sự kiện kia! “Lần này đa tạ người, chính là vì cái gì.....”

“Cái gì?” Lê Tĩnh Hi cười gian hỏi lại.

Phạm nghe khẩu khí hân chần chờ, “Không, không có việc gì!” Hân hân là cũng không biết, vì cái gì hai người bọn họ lại thật sự làm việc đó.

“Bàn Nguyên nghỉ ngơi trước đi, tới ta sẽ gọi người!” Lê Tĩnh Hi lườm phía sau một chút, lộ ra tươi cười quỷ dị.

“Ân, ta thật sự mệt mỏi quá.....” Phạm vẫn còn suy yếu, thân thể chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, công lực cũng chỉ khôi phục sáu thành.

Lê Tĩnh Hi ngồi ở phía trước nhẹ giọng nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi đi, bằng không người không thể đối mặt với chuyện sắp phát sinh đâu!”

Mùa đông năm nay, đại hôn hoàng đế Kỳ Nghệ. Trưởng nữ Diệu gia ôn nhu hiền thực, tài hoa hơn người, sắc phong vi hậu. Sau đó chừng một tháng, truyền ra tin tức hoàng hậu có thai, vì thể đề tài của mọi người cũng tùy theo biến đổi mà thay mới, từ “Quyền không chế hậu cung cao nhất” chuyển tới “Thái tử vị cuối cùng thuộc về ai”.....

Tấn Nghi nguyên là tiểu quan Cánh Uyên lâu, đến hoàng thành tìm người thất bại, khi đang muốn rời đi, lại bị quan binh thỉnh lĩnh gặng hỏi xuất thân không rõ ràng, cuối cùng hân tìm gian khách *** trụ lại, dự định ngày mai rời đi. Hân ở trong phòng, trong lúc vô tình nhìn một ngõ nhỏ qua cửa sổ, bỗng nhiên phát hiện một đạo thân ảnh quen thuộc.

Người nọ mang theo một tay nải, trên người có chút vết bẩn cùng vết máu, cuối cùng tựa vào một góc tường ngã xuống, đó là.....

“Lão bản!”

“Phạm!” Tuyền thét lên tỉnh lại.

“Nơi này là.....” Sau khi tỉnh lại hắn nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện ra thân ảnh người nọ.

Tầm cung yên tĩnh, chỉ có bé cưng đang ngủ say trên giường, bé cưng nắm chặt tay Tuyền, hô hấp vững vàng, ngủ thật trầm. Tuyền lúc này mới ý thức được đó chỉ là hoàng lương nhất mộng.

Vẫn như mỗi ngày, Tuyền trông chừng giấc ngủ trưa cho Tiểu niên cao, nhưng hôm nay hắn lại ngủ quên, hắn mộng thấy Phạm, mộng thấy y đã trở lại.

“Thật sự là khó làm a.....” Tuyền cười khổ nhìn nhi tử đang ngủ say.

Hắn đến giờ vẫn không nhẫn tâm nói sự thật cho nhi tử, nó nên lớn lên trong một hoàn cảnh khoái hoạt, cho nên hắn lựa chọn nói dối.

Trong lúc duy trì lời nói dối vớ vẩn này, hắn tái hôn, thú Diệu Ngân. Diệu Ngân là một cô nương tốt, cũng là một hiền thê, Tuyền đã nhiều lần cho rằng, nàng gả cho chính mình thật sự là đáng tiếc.

Buổi sáng hôm nay, nàng tới yết kiến, nói là cần lệnh bài ra cung gặp người, Tuyền khi đó mặc dù không yên lòng, nhưng cũng ưng chuẩn, tính canh giờ hiện tại chắc cũng dễ trở về.

“Bệ hạ.” Đúng lúc này, cửa điện nhẹ nhàng mở ra, bên ngoài truyền đến thanh âm của Diệu Ngân. “Ngài còn thức?”

“Tiểu ngân a, người chờ một chút.” Nói xong, Tuyền đem tay nhi tử để vào, sau đó mới đi ra ngoài.

“Chuyện gì tìm ta?” Thấy nàng vừa cùng bằng hữu gặp mặt lại lập tức yết kiến, Tuyền có loại dự cảm kỳ quái.

Diệu Ngân gật gật đầu, xuất ra một cái túi nhỏ. “Bệ hạ, ta chịu bằng hữu nhờ vả phải giao vật này cho người, dường như rất trọng yếu!”

“Đây là?” Tuyền vừa thấy gói này, cả người sững sờ! Đây là hắn giao cho Phạm bảo quản.” Bằng hữu của người là ai? Hắn ở nơi nào?” Tình tự hắn nhất thời trở nên kích động, không thể không bắt lấy hai vai Diệu Ngân truy vấn.

“Trả lời a! Cái này sao có thể lọt vào tay người khác? Hắn rõ ràng đáp ứng sẽ tự mình bảo quản, cho dù là hoàn lại, cũng nên là chính tay hắn trả lại cho ta!” Tuyền nói năng trở nên lộn xộn.

“Bệ hạ?” Diệu Ngân rất nhanh liền đoán được.

Tuyền trở nên khẩn trương đều có quan hệ tới y.

Nàng bình tĩnh trả lời: “Bệ hạ, đây là bằng hữu cho ta, hắn là.....”

“Tần Nghi? Dĩ nhiên là hắn?” Tuyền nghe vậy có chút bất ngờ, “Kia hắn hiện tại ở nơi nào?”

“Di Duyệt khách ***.”

“Khách ***? Vậy hắn nhất định biết Phạm ở nơi nào, ta đi!” Tuyền nói xong cũng không quản người khác ngăn cản, thay đổi quần áo, chuẩn bị ngựa nghênh ngang rời đi.

Diệu Ngân nhìn bóng dáng hắn, than khẽ, “Cứ tưởng rằng đã quên, nhưng ký ức lại càng rõ rệt..... Thiên ý trêu người a!” Nàng ngẩng đầu nhìn phía khoảng không, trong con ngươi thanh lệ chính là một mảnh trời mênh mông.

“Tìm ta có chuyện gì?” Diệu Ngân hướng Tần Nghi chờ đã lâu hỏi.

Tần Nghi thấy nàng, từ đáy lòng phiếm ra ý cười, “Có việc phải nhờ người, này.” Hắn xuất ra cái gói to.

“Đây là?” Diệu Ngân tiếp nhận, nhìn chằm chằm.

Tần Nghi bất đắc dĩ cười cười, “Có người nhờ ta giao cho Hoàng Thượng, cho nên ta tìm người! Hy vọng người có thể đem vật này chính tay giao cho Hoàng Thượng!”

“..... Người dùng phát tín hiệu cuối cùng ta đưa cho người, chỉ để làm việc này?” Nàng có điểm bất mãn.

“Còn có chính là.....” Tấn Nghi đỏ mặt, có điểm ngưng ngừng xoa xoa tay, “Chuyện tối hôm đó..... Thực xin lỗi. Ta không phải cố ý!”

“Hiện tại mới đến giải thích, người cảm thấy hữu dụng sao?”

Tấn Nghi thu hồi tác phong cột nhả, im lặng đứng. “Ngân nhi, hoàng đế hấn..... Đã biết? Hấn đối với người tốt không? Còn có hài tử.... của các người”

“Bệ hạ tất nhiên là biết, đối ta tốt lắm, đứa nhỏ cũng thực khỏe mạnh.” Diệu Ngân không chút tình cảm trả lời.

“Thật sao? Vậy là tốt rồi..... Vậy là tốt rồi.” Hấn cúi đầu, không biết là biểu tình gì, “..... Ngân nhi, về sau chúng ta sẽ không gặp lại sao?”

Tấn Nghi ngẩng đầu, ánh mắt thực ôn nhu rồi lại mang theo tiếc nuối, “Chúc người cùng hài tử có cuộc sống hạnh phúc.....”

Hạnh phúc? Cái gì gọi là “Hạnh phúc”? Cuộc sống an nhàn, không lo ăn mặc, mỗi ngày đều giống nhau, như vậy là hạnh phúc sao?

14. Chương 14

Tuyền giục ngựa chạy đến khách ***, trùng hợp gặp được Tấn Nghi vừa sắc được từ phòng bếp đi ra. Tấn Nghi thấy hấn thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, bộ dạng chật vật cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Kì Oát Tuyền? Người tại sao ở trong này?” Mới vừa hỏi ra, hấn đột nhiên lại một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, tự mình trả lời: “A! Người nhất định cũng chịu ủy thác của lão bản cái gì sao, làm việc xong xuôi lại đến tìm hấn đúng không!”

Ủy thác cái gì, làm việc gì, Tuyền hồ hững, bước đến trước mặt hấn trực tiếp hỏi: “Phạm đâu? Hấn ở nơi nào? Cho ta gặp hấn!”

“Phạm?” Xưng hô cùng thái độ nghiêm túc của Tuyền làm cho hấn cảm thấy không thích hợp, “Lão bản ở phòng chữ Huyền lâu hai, chính là..... Uy, người không thể đi lên, chờ một chút!”

Tuyền mặc kệ hấn ồn ào cái gì, hiện tại cho dù trời có sập xuống cũng không thể ngăn cản hấn gặp phạm. Hấn muốn gặp Phạm, từ một khắc Phạm ly khai, đều muốn gặp y, vậy nên hấn mới không thu hồi tay nải đó, chính là hy vọng có một ngày Phạm có thể tự mình trở về, nhưng mà.....

“Phạm!” Tuyền mở cửa phòng chữ Huyền, lại không nghe thanh âm nào đáp lại.

Trong phòng thực im lặng, căn bản là không có người ở, Tuyền kích động hướng trong màn tìm kiếm..... Nhưng một khắc tìm được người, hấn sợ đến ngây người!

Này là Phạm sao? Dung mạo không đổi, nhưng vì sao lại tiêu tụy bất an như vậy, thần tình bất ổn, hai mắt nhắm nghiền, chân mày cau lại, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Hấn vươn tay run rẩy, ham muốn chạm vào khuôn mặt tưởng niệm đã lâu, Tấn Nghi lại đứng lúc vượt qua ngăn hấn lại. “Kì Oát Tuyền, đừng nên chạm vào lão bản!”

“!” Tuyền xoay người hỏi lại: “Vì cái gì?” Để không quấy rầy phạm, hấn tận lực hạ thấp thanh âm.

“Lão bản không thích.” Tấn Nghi đi lên trước, lặng lẽ buông màn, thần tình lo lắng, “Ta không biết lão bản đã xảy ra chuyện gì, lúc gặp y, toàn thân y đã trọng thương.”

“Cái gì!?” Tuyền tức thì thất sắc.

Lúc trước, hấn tự mình để Phạm cùng Lê Tĩnh Hi rời đi, chính là không được ba tháng, Phạm cư nhiên liền biến thành như vậy, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tấn Nghi không biết suy nghĩ của hấn, tiếp tục nói: “Ta tìm đại phu, nhưng đại phu nói trị liệu quá trễ, đã muộn.....” Nói đến đây, hấn có chút nghẹn ngào, khóe mắt cũng tích chút nước mắt, “Bất quá, đại phu cũng nói có lẽ được liệu trong cung có thể cứu lão bản một mạng, ta vốn định nghĩ cách mang đến, nhưng

lão bản không cần, nhất quyết muốn ta đem tay nải giao cho hoàng đế, thật không rõ là vì cái gì.....” Hấn nói xong, tay xoa xoa mắt.

Phạm chết —— Tuyền không thể nghĩ được những từ đó. Hấn không thể tin tất cả những chuyện này, mà nó xác thực lại đang diễn ra trước mắt hấn.

“Lão bản không cho người khác chạm vào hấn, cũng không muốn gặp bất luận kẻ nào, mà ta cũng không nói với ai chuyện của hấn, cho nên ta nghĩ người lúc trước nhận ủy thác của lão bản, cho nên biết chỗ của hấn.” Tấn Nghi nói không ngừng, nhưng Tuyền lại nghe không vào.

“Không có khả năng, không có khả năng!” Tuyền thất thần lặp đi lặp lại.

“Kì Oát..... Tuyền?”

“Không có khả năng, Phạm như thế nào có thể chết chứ!” Tuyền hỗn hển từ ngực lấy ra một ngọc bài, “Này đưa người, người tiến cung đi tìm Diêu ngự y, bảo hấn mang cho được liệu đến Nhạc vương phủ chờ ta, nhanh đi!”

Hấn bộ dáng hung thần ác sát dọa Tấn Nghi, mà lời hấn nói cũng khiến cho Tấn Nghi hoài nghi, “Người.....”

“Người cái gì, nhanh đi a!” Ngại phản ứng quá độ của Tuyền, Tấn Nghi chỉ có thể trước làm theo, sau đó lại đến hỏi chuyện.

Hấn đi rồi, Tuyền chậm rãi vén màn. Phạm lui sát vào phía trong giường, ở bên ngoài dư ra một khoảng không, Tuyền ngồi bên cạnh. Thấy bộ dáng này của Phạm, hấn cực kỳ khó chịu, trong lòng giống như bị một đạo một đạo trảo nứt ra, bỗng chốc trảo ra một khoảng không, khoét sâu vào tâm khó mà phai nhạt!

Hấn đau thương luyến tiếc kéo tay Phạm, đặt bên má trán an nói: “Không có việc gì, Tuyền ở đây, người không có việc gì.”

“Ân.....” Phạm cảm thấy da thịt đụng chạm, mặt mày nhả lại.

Ở trong mộng Tuyền không thấy được, nhưng mọi chuyện mấy tháng này Phạm trải qua, vẫn là rõ ràng như vậy.

“Vi sư biết! Người sau khi tiến cung bị đùa bỡn như thế nào; bị phế truất như thế nào; trở thành nam kĩ như thế nào; ngọc tỷ của hoàng đế bị trộm; người vì hoàng đế giải xuân được; còn có..... Người vì rời đi hoàng đế, yêu cầu Lê Tĩnh Hi ngoạn người như thế nào! Vi sư đều biết!” Thanh âm chua chát của Diệp Tuấn khiến kẻ khác khó quên, khi đó ánh mắt khinh miệt càng khiến Phạm khó có thể quên được.

“Nam kĩ *** đáng thấp hèn! Ta không có loại đồ đệ như người.”

Sau đó là Lê Tĩnh Hi, hấn tàn khốc chà đạp lên tự tôn còn sót lại của Phạm, trêu tức nói ra lời vũ nhục, “Ha ha, người không ngừng cầu ta xâm nhập, vắn vẹo vòng eo phóng đảng như thế, còn giả thanh cao cái gì!?”

Không phải..... Phạm liều mạng lắc đầu, kẻ đó không phải hấn!

Nhưng bọn chúng càng nói càng hăng say, thậm chí ngay cả thuộc hạ bên người cũng xen vào cười nhạo.

“Khó trách cha người cũng không muốn nhận nhi tử vô sỉ như người.”

Cha? Hấn đang nói ai? Phạm không rõ!

“Tử Mộ Nhiên a. Như thế nào? Người không biết sao? Thật sự là đáng thương.”

“Người không xứng làm dưỡng tử của ta, người chính là một quân cờ, hiện tại không cần nữa!”

“Cha..... Bọn họ nói người là cha ta?” Phạm đầy người thương tích hỏi.

“Không! Con ta mười lăm năm trước đã chết! Nương nương là nam hậu Kỳ Nghê, như thế nào có thể là con ta?”

“A..... Ha ha!”

Trên đời còn có cái gì đáng cười hơn việc hiểu rõ sự tình? Nhân sinh đi đến đây mới hiểu được, tất cả những gì xung quanh mình hết thấy đều giả dối! Tái sai lầm cũng không thể hơn thế này, như vậy hẳn vì cái gì mà sống?

“Tuyền, Tuyền.....” Trong cơn ác mộng, Phạm theo bản năng gọi cái tên này.

Tuyền bên cạnh hẳn nghe được, vội vàng tới gần ôm hẳn vào lòng hồng, “Phạm, ta ở đây, không cần sợ hãi.”

Phạm ở trong mộng nghe được tiếng gọi, muốn đáp lại, lúc này lại truyền đến thanh âm của Diệu Quang. “Van cầu người, xin người rời khỏi bệ hạ, bằng không bệ hạ sẽ chết!”

Chết? Tuyền sẽ chết? Hẳn không muốn, hẳn không muốn như vậy!

“Tuyền..... Đừng chết.....” Nhẹ giọng nói ra, Phạm lúc này mở mắt, “Tuyền!?”

Tuyền chưa từng gặp qua ánh mắt mâu thuẫn như vậy của y, trong chờ mong xen lẫn tiếc nuối hỗn loạn, trong sung sướng lại thấm thấu đau thương. Phạm của hẳn tại sao lại gọi tên hẳn như vậy?

“Tuyền ở đây!” Hẳn gắt gao ôm lấy thân thể Phạm, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của y hẳn.

Hẳn chưa bao giờ gặp qua Phạm dịu ngoan vô lực như vậy, thật giống như búp bê thủy tinh.

“Tuyền, người lại xuất hiện trong mộng của ta sao?” Im lặng nằm trên khuỷu tay ấm áp, Phạm xem hết thấy đều như mộng ảo.

“Mộng? Đúng vậy..... Ta đến gặp Phạm.” Tuyền chưa sót cười, “Phạm tại sao lại không hảo hảo chiếu cố mình vậy?”

Phạm nghe vậy cũng cười, cười đến phi thường thâm lương, này làm cho Tuyền cả người ngẩn ra, “Lo lắng ta sao? Là giả đi..... Tuyền có người trọng yếu hơn, thú hoàng hậu của hẳn, còn có hài tử chưa sinh ra, ta đã không là gì rồi.”

“Đi?” Vì cái gì phải tuyệt vọng như thế? Vì cái gì phải bất đắc dĩ như thế? Tuyền không thể lý giải, lựa chọn rồi đi chính là hẳn a!

“Ngô?” Phạm lẳng lẳng nằm, trên mặt bỗng nhiên cảm thấy ươn ướt, hẳn ngẩng đầu nhìn, “Tuyền? Người khóc.....”

Mắt Tuyền rưng rưng, nước mắt theo hai má chảy xuống trên mặt Phạm, hẳn không nghĩ sẽ khóc, chính là vì cái gì lệ không thể ngừng a?

“Bởi vì chuyện thương tâm của ta sao?” Phạm lý giải xoa mặt hẳn, mỉm cười nhu hòa như gió xuân, “Đừng khóc, không có việc gì, thời gian không nhiều lắm, ta sẽ không phiền toái người lâu đâu.

“Nói vậy!” Tuyền liều mạng ôm chặt y, chỉ sợ y sẽ biến mất, “Thời gian của Phạm rất nhiều! Như thế nào có thể.....” Nói đến đây, hẳn cơ hồ khóc không thành tiếng.

Phạm có chút không hiểu nhìn hẳn, nhưng rất nhanh liền tự lý giải, “Đúng rồi, người là ta tưởng tượng ra, dĩ nhiên sẽ thỏa mãn ảo ảnh nội tâm của ta.” Nói xong, hai tay y ôm lưng Tuyền, ở trong ngực hẳn tham lam hô hấp.

“Sự thật thì, Tuyền đã sớm không cần ta, bởi vì ta thật nhơ bẩn. Hẳn tận mắt thấy chuyện của ta cùng Lê Tĩnh Hi, có phải hay không cảm thấy thực ghê tởm?” Phạm bình tĩnh nói, quả thực giống như đang nói việc bình thường.

Nhưng Tuyền nghe lời y nói, lại cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề —— Phạm tựa hồ..... Sụp đổ!

“Sự phụ từ bỏ ta, cùng Lê Tĩnh Hi nhục mạ ta, cha ta cũng không nguyện nhận thức ta, vì cái gì lại như vậy?” Phạm nói xong lộ ra vẻ mặt mê mang, “Ta bất quá chỉ hy vọng Tuyền không chết, vì cái gì hết thấy đột nhiên liền biến thành như vậy?”

“Đừng nói nữa, Phạm!” Tuyền tựa hồ có thể tưởng tượng cái gì đã xảy ra, lập tức ngăn cản hẳn tiếp tục.

Chính là vô ích, Phạm vẫn tiếp tục cười nói hết thấy, “Bởi vì ta là nam kĩ, ta thực *** đẳng, cho nên tất cả đều là báo ứng của ta?”

Đón lấy bộ dáng tươi cười của hắn, Tuyền không đành lòng ấn nhập hắn vào ***g ngực của chính mình, cực lực phủ quyết. “Không phải, không phải như vậy! Phạm là trong sạch nhất.”

Nghe đến những lời này, Phạm ngẩn người, lộ ra biểu tình thỏa mãn, hắn nhắm mắt lại dán sát vào thân thể Tuyền, thở dài nhẹ nhõm nói: “Chỉ mong cũng tốt..... Tuyền, nói người thích ta, sẽ cùng ta, còn có Lầm nhĩ vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Loại tâm nguyện tốt đẹp này khiến Tuyền lần nữa phấn khởi, hắn hôn lên trán Phạm.”Ta thích nhất là người, từ trước đến nay sẽ cùng một chỗ với người! Chúng ta, còn có những hài tử của chúng ta sẽ có cuộc sống vĩnh viễn hạnh phúc khoái hoạt, ta thề.”

“Đủ rồi, như vậy được rồi, cảm ơn người, Tuyền!” Mang theo tươi cười hạnh phúc, Phạm lại tiến nhập mộng đẹp.

Tuyền nhẹ nhàng mà ôm hắn, cẩn thận sắp xếp lại hết thấy chuyện đã phát sinh. Đột nhiên hắn ý thức được chuyện này ngay từ đầu tựa hồ là do người nào đó sắp đặt, mà hắn ngay từ đầu đã bị dắt mũi.

Mà có thể đem việc bố trí đến nước này —— chỉ có hắn!

Mà cấp bách trước mắt là thay Phạm trị liệu, ôm tín niệm này, Tuyền hảo ôm lấy Phạm, tránh không kinh động đến y, mang y rời khỏi khách ****, thẳng hướng phủ Tể Lăng Nhạc.....

Nói đến cũng khéo, ở cửa Nhạc vương phủ, Tuyền gặp Diêu ngự y cùng tấn Nghi vội vã tới, mà phía sau bọn họ còn có Diệu Quang.

Tuyền nhìn sắc mặt Tấn Nghi, hắn hiển nhiên đã biết hết thấy. Mà Diệu Quang thì thấy biến không sợ hãi, trên mặt vẫn là lộ vẻ tươi cười hiền lành.

“Tấn Nghi, ta biết ngươi suy nghĩ cái gì! Nhưng hiện tại không phải thời điểm thảo luận, đợi sau khi sự việc kết thúc, tự ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục!” Đơn giản ứng phó Tấn Nghi, Tuyền lại chuyển hướng Diệu Quang cùng Diêu ngự y, “Cùng đi vào.”

“Vâng”

Trong Nhạc vương phủ, Tể Lăng Nhạc đang cùng Si Ảnh khắc khẩu không ngớt, nhưng vừa thấy bọn họ đến, hai người đều kinh ngạc vạn phần!

“Lão bản! Tấn Nghi?” Si ảnh nhìn thấy người quen không khỏi thét lên.

“Đại ca!” Tuyền không mang theo bất luận tình cảm gì nói: “Ta cần gian phòng cho Phạm nghỉ ngơi!”

Tể Lăng Nhạc nhìn hắn một cái, sau đó gật đầu cho quản gia dẫn đường.

Si Ảnh cũng không tái cùng hắn tranh cãi âm ỉ, mà lo lắng nhìn Phạm, đi theo.

Sau đó Diêu ngự y một phen chẩn đoán bệnh, khai phương thuốc, Tấn Nghi phụ trách sắc thuốc, Si Ảnh chiếu cố Phạm, Tể Lăng Nhạc, Diệu Quang và Tuyền cùng nhau tới phòng khách.

Nhưng kết quả chẩn đoán bệnh làm cho Tuyền tức giận càng sâu —— Phạm vô công toàn bộ phế, nội thương nghiêm trọng, cho dù bảo trụ tánh mạng cũng khó khôi phục như trước.

Hắn lúc này liền hướng hai người quát: “Các người hắn là vừa lòng đi!?”

Nếu hắn đoán không sai, như vậy Diệu Quang cùng Tể Lăng Nhạc hẳn là biết hết thấy.

“Tể Lăng Kỳ đối Phạm lăng nhục, sự phụ Phạm mưu nghịch, Lê Tĩnh Hi phản bội, thậm chí kết cục hắn sẽ chết, đều trong kế hoạch của các người đúng không?” Tuyền tức giận một quyền đánh ở trên bàn.

“Kì, biết?” Tể Lăng Nhạc kinh ngạc.

Tuyền cười lạnh một tiếng, “Đoán! Tể Lăng Kỳ lúc trước đối Phạm làm hết thấy đều là cố ý, để ép Diệp Tuấn giấu đầu lòi đuôi.”

“Không tồi, đích xác như thế!” Diệu Quang trả lời.

Thấy hần bình tĩnh như vậy, Tuyền không thể nhịn được nữa quát: “Diệu Quang, năm trăm hai hoàng kim, người còn khiếm ta một vấn đề, hiện tại đem sự thật toàn bộ nói ra cho ta!”

Diệu Quang cùng Tề Lăng Nhạc nhìn nhau liếc mắt một cái, gật gật đầu, liền đem chuyện xưa từng cái nói ra.

Năm năm trước, Tề Lăng Kỳ chinh phục Ly Diễm, nhưng tộc trưởng Ly Diễm lại lấy điều kiện “Thú dưỡng tử của mình”, nguyện đem Ly Diễm làm của hồi môn!

Tề Lăng Kỳ tâm còn nghi vấn, ở ngoài mặt đáp ứng. Sau đại hôn, liền cùng Tề Lăng Nhạc cải trang điều tra việc này, kết quả tìm được dấu vết Diệp Tuấn mưu phản, nhưng vẫn không có chứng cứ cụ thể.

Vì thế bọn họ đem mục tiêu chuyển hướng về phía Phạm ở trong cung. Tề Lăng Kỳ vũ nhục, chính là muốn hần lộ ra dấu vết, không nghĩ tới Phạm thật sự là không biết việc này, cho nên cuối cùng Tề Lăng Kỳ đưa hần lưu đây.

Hài tử nguyên lai chỉ là công cụ dùng để tra tấn Phạm, Tề Lăng Kỳ tuổi trẻ khí thịnh tự nhiên là không cần, cũng không định lập hần vì thái tử, nhưng hài tử này là trưởng tử hoàng tộc, Tề Lăng Kỳ liền cho nó ăn ăn long quả, cho hần mất đi tư cách!

Trong lúc đó, Diệu Quang thay Tề Lăng Kỳ tính một quẻ, tính ra hần sẽ “Mất trí nhớ”, cũng coi ra Tuyền sẽ yêu Phạm, bởi vậy Tề Lăng Kỳ trước đem Diệu Quang phái đến biên cảnh giám thị, đợi bọn hần gặp lại tiếp tục thực thi kế hoạch.

“Các người thật quá đáng!” Tuyền thấy bọn họ thờ ơ trần thuật hết thấy, phần nộ tới cực điểm, “Phạm có cái gì sai? Như thế thiết kế hần..... cho rằng ta không dám giết các người sao?”

“Không, cho dù bộ hạ muốn giết ta, ta vẫn phải làm như vậy.” Diệu Quang ngữ khí thực đúng trọng tâm, “Vì nước người sử dụng dân chúng, chúng ta phải làm như vậy.”

“A, quốc gia, dân chúng, hoàng triều?” Tuyền thực cảm thấy buồn cười, lấy tay nài Phạm đem tới ném trước mặt bọn họ, “Nhìn đi, không có Phạm, quốc gia, dân chúng còn có hoàng triều sớm đã không còn!”

“Đây là.....” Hai người kinh ngạc tiếp nhận tay nài, Diệu Quang khó có thể tin, “Bộ hạ vẫn đưa cho hần bảo quản?”

“Như thế nào? Không tin?”

“Không, chính là.....” Diệu Quang nhếch miệng, không nói được lời nào.

Tề Lăng Nhạc bắt mắt thái độ của đệ đệ, cũng đứng ra nói: “Kì, công bình chút đi! Cũng có chút việc không nằm trong kế hoạch của chúng ta, như là Lê Tĩnh Hi phản bội, còn có hần sử dụng nhiếp hồn thuật.....”

“Nhiếp hồn thuật?”

“Đúng, Lê Tĩnh Hi sở dĩ được phụ hoàng coi trọng, chính là bởi vì hần có năng lực đặc thù này! Có thể khiến người bất tri bất giác chịu mê hoặc của hần, nghe mệnh lệnh của hần, làm chuyện hần muốn!” Tề Lăng Nhạc giải thích nói.

“Chúng ta cũng không nghĩ đến Phạm chính là nhi tử của võ lâm minh chủ, bất quá minh chủ không nhận thức hần, sống chết bỏ mặc. Còn có bộ hạ đối hần tình thâm ý thiết, chúng ta ngay cả cơ hội vu hãm cũng không có.” Diệu Quang bổ sung, “Cho nên vì đuổi hần đi, ta không tiếc vi phạm nguyên tắc của tế thiên sư, hướng hần nói dối, ngay tại lúc các người tới tìm ta.”

Tuyền phần hận cắn môi, “Người lừa hần nói ta sẽ chết?” Hồi tưởng những lời trong mộng của Phạm, hần bỗng nhiên hiểu được.

Diệu Quang đang muốn trả lời, ai ngờ Tần Nghi lúc này vọt tới bẩm báo, nói trạng huống Phạm bên kia, Tuyền nghe vậy liền xông ra ngoài, đem tất cả đều quảng qua sau đầu.

Trong phòng không ngừng truyền ra thanh âm khóc nức nở của Si Ảnh, còn có thanh âm an ủi của Diêu ngự y.

Tuyền vừa vào cửa, mảy liền nhú chặt thành chữ xuyên. Chỉ thấy Phạm vùi mình trong chăn, chén thuốc nguội lạnh, cũng không chịu đi ra.

“Bệ hạ!” Diêu ngự y hành lễ nói: “Nương nương tỉnh lại không chịu uống thuốc, lại càng không cho chúng ta tiếp cận, hiện tại..... Ai!”

Tuyền minh bạch phát tay, ý bảo bọn họ lui xuống, tự mình tiếp chén thuốc, trong phòng chỉ còn lại hai người hần và Phạm.

“Phạm, là ta, Tuyền.” Hần ngồi trên giường, một tay khẽ vuốt chăn bao lấy Phạm, “Đi ra uống được được không?”

Hần kiên nhẫn khuyên hống y như hải tử, nhưng cái làm hần không thể xem nhẹ chính là khi chạm đến chăn, mơ hồ cảm thấy y run rẩy. Phạm sợ hãi, y sợ hần sao?

“Tuyền?” Thanh âm nhẹ hỏi, Phạm trong chăn hé ra một khe hở.

“Ừ, là ta.” Tuyền ôn nhu cười, nhẹ nhàng vạch chăn, để Phạm thấy rõ mình. “Vì sao không uống được?”

“Tại sao phải uống được?” Phạm bình tĩnh hỏi lại.

“Uống được bệnh mới hết được.” Tuyền cười đưa tay vén tóc trên mặt y ra sau tai, “Hết bệnh, chúng ta mới có thể cùng nhau trở về.....”

Phạm nghe vậy cứng đờ, lập tức lui ra phía sau, “Ta không cần!”

“Phạm?”

“Tuyền.” Phạm ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt tựa như ao tù nước đọng, “Ta mang đồ trả lại người, sẽ lại không quấy rầy người, người không cần quản việc của ta.”

“Ta như thế nào có thể không quản?”

Khóe miệng Phạm khẽ nâng, lộ ra tươi cười như có như không khẽ nói: “Người không cần đồng tình ta, người là người tốt, có đúng hay không ta không có trách nhiệm.”

“Ta không muốn uống được, chỉ muốn im lặng ngủ một giấc.” Hần nói xong, liền chậm rãi nhắm mắt lại, thanh âm cũng có chút mơ hồ, “Ồ trong mộng, ta có thể nghỉ ngơi, như vậy là đủ rồi.”

Ở trong mộng, hần có thể nhìn thấy sự phụ hiền từ; ở trong mộng, hần có thể tưởng tượng ra phụ mẫu hoàn mỹ; ở trong mộng, hần có thể cùng ái nhân tình cảm chân thành vĩnh viễn có cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt.....

Bất tri bất giác, Phạm nhắm hai mắt lộ ra tươi cười hạnh phúc, cùng với nụ cười kia là thanh lệ im lặng chảy xuống. Biểu tình hư ảo như vậy khiến Tuyền đau lòng lại sợ hãi — đau lòng thương tổn Phạm phải chịu, sợ hãi Phạm sẽ đột nhiên biến mất.

Vì thế, Tuyền mạnh mẽ lay tỉnh y, “Phạm, đừng ngủ, không được ngủ!” Hần không cho phép y biến mất!

“.....” Phạm bị quấy nhiễu lại mở to mắt, ánh mắt kia tràn ngập nghi hoặc, lại bi thương như trước, “Tuyền..... Vì sao ngay cả người cũng không buông tha ta? Người hận ta như vậy sao?”

“Không phải!” Tuyền rút cuộc khó nén cảm xúc kích động của chính mình, đem y ôm chặt trong *** ngực, “Phạm, tại sao lại phải buông tha cho chính mình? Sinh mệnh đối với người mà nói đã không còn ý nghĩa sao?”

“Vì sao?” Phạm có chút thất thần, *** ngực ấm áp cho hần cảm giác chân thực. “Bởi vì ta là dư thừa, một kẻ không ai cần.”

“Không, không phải như thế, ta cần Phạm, bé cưng cũng cần Phạm.” Tuyền lớn tiếng phủ quyết lời nói vô lực của hần, “Chúng ta một mực chờ người a!”

“Bé cưng..... Lắm nhỉ?” Nói đến hải tử, Phạm chân chờ.

“Đúng vậy, người như thế nào có thể bỏ mặc nó?” Tuyền cố gắng kéo lại khát vọng sống của y, ôn nhu hôn trán y.”Phạm, cùng ta trở về đi, chúng ta cùng nhau trở về.”

Vấn đề này Phạm không trả lời, hần lẳng lặng nhắm mắt, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói: “Ta muốn gặp Lãm nhi.”

“Hảo, chúng ta đi.” Tuyền hơi ghen ngào nói.

Trở về, hần muốn bảo hộ y, thay y hủy diệt hết hồi ức đáng sợ, hết thấy bắt đầu lại lần nữa.

Tuyền mang Phạm hồi cung, cũng mang theo Tấn Nghi. Cũng lợi dụng hần che dấu cho Phạm, mà về phương diện khác, quan hệ của hần cùng Diêu Ngân tựa hồ không đơn giản, sau khi tiến cung, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài dự kiến.

Như hần đoán, Tấn Nghi tiến cung thấy Diêu Ngân, hai người lúc đó có biểu hiện khác thường, càng làm cho Tuyền càng khẳng định.

Bất quá bây giờ không phải lúc tìm hiểu, Tuyền trước đem Phạm bí mật dàn xếp ở tẩm cung của mình, sau đó tuyên bố quyết định ngoài dự kiến của mọi người—— sắc phong Tấn Nghi vi “Nghi phi”, ban thưởng Khôn Di cung!

Việc này khiến trong cung nổi lên lời đồn tứ phía. Hoàng hậu nương nương có thai không tiện hầu hạ bệ hạ, cho nên bệ hạ nạp tân hoan khác, tất cả mọi người đều cho rằng như vậy, này vừa lúc phù hợp tâm ý của Tuyền.

Sau đó hần tranh thủ thời gian viết phong thư, sai người ra roi thúc ngựa, đưa đến tay trang chủ “Phục Hi sơn trang”, đây cũng là một bước không thể thiếu trong kế hoạch của hần.

Tuyền trong lòng hiểu được, Phạm tuy rằng đã trở lại, cũng nhận trị liệu, bảo vệ tánh mạng, nhưng trạng thái tinh thần của y không như trước. Cứ như việc khi gặp lại nhi tử, có thể lộ ra mỉm cười hiền hậu như trước kia, nhưng dưới mặt nạ đó lại che dấu ánh mắt đau thương trốn không thoát được ánh mắt của Tuyền.

“Trầm hy vọng cuộc sống về sau, Phạm có thể vĩnh viễn mỉm cười.” Nhìn trong hoa viên Phạm đang bồi nhi tử tản bộ, Tuyền đối Diêu ngự y bên người nói.

Diêu ngự y chỉ là theo lệ đến báo cáo bệnh huống của Phạm, ngoài ý muốn nghe thấy bệ hạ nói như thế, không khỏi cảm khái, “Bệ hạ không cần lo lắng, cựu thần tin tưởng bệ hạ ưu ái như thế, nhất định công tử có thể lý giải.”

Có thể lý giải mới là lạ! Tuyền cắt ngang suy nghĩ mặc niệm trong lòng. “Diêu ngự y, nếu trầm hiện tại muốn..... Được chưa?”

Diêu ngự y bị hỏi nhất thời sửng sốt “Bệ, bệ hạ, ngài chẳng lẽ là nghĩ muốn.....”

“Không được?”

“Cũng không phải không được, bất quá.....”

“Vậy là được!” Tuyền chỉ cần ngự y nói có thể là đủ rồi.

Hiện tại chỉ có thể thử phương pháp kia, tuy rằng hần không nắm chắc, nhưng trạng huống của Phạm không có khả năng hỏng như bây giờ!

Nhìn thấy tươi cười nguy hiểm của hoàng đế bệ hạ, Diêu ngự y không khỏi vì Phạm công tử đồ mồ hôi hột—— thật không biết bệ hạ lại muốn ra “Biện pháp hay” gì.

Vì thế cách ngày, Tuyền sớm phê duyệt xong tấu chương, bưng lên một mâm điểm tâm nhỏ trở lại tẩm cung.

“Phạm! Ta đã trở về!” Tuyền lớn tiếng nói.

Phạm hoảng sợ, “Tuyền? Hôm nay như thế nào..... Đặc biệt đến sớm?”

Nhìn thấy Tuyền hôm nay hưng phấn, Phạm có chút không thích ứng. Nhưng Tuyền liền trực tiếp hơn, đem điểm tâm đặt một bên, cầm một khối, đưa lên bên miệng Phạm.

“Phạm, a.....” Tuyền giống như sủng hài tử, hồng y ăn.

Phạm cũng không cự tuyệt, há miệng đem điểm tâm nuốt xuống, theo lời Tuyền nói hẳn sẽ không thương tổn hẳn, nhưng mà.....

Mới vừa ăn không lâu, Phạm bỗng nhiên cảm thấy một trận chóng mặt hoa mắt, “Tuyền..... Người!” Nói chưa xong, y đã ngã xuống.

Tuyền lập tức tiếp được y, nhìn thụy nhan của y, Tuyền giương lên một mặt tươi cười thâm sâu, hôn nhẹ trán y nhẹ giọng nói: “Hy vọng qua hôm nay, Phạm của trước kia có thể trở về a!”

Ban đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có gió thổi qua, lay động lá cây trước điện, phát ra tiếng vang sần sật, ánh trăng loang lổ, điểm một chút quang minh, từ song cửa rơi vào phòng, cho dù đèn trong phòng toàn bộ tắt nhưng cũng có một ít tia sáng.

“Ân.....” Được hiệu biến mất khiến Phạm dần dần có tri giác, hẳn chậm rãi mở to mắt. “Nơi này là?”

Hắn từ từ di động thân thể, lúc này mới phát hiện chính mình bị hai cánh tay vây khốn, hơn nữa xúc cảm thân thể cùng đem chân nói với hắn ——mình cái gì cũng không có mặc.

“Ngô, Phạm tỉnh?” Tuyền bị động tác của hắn quấy nhiễu tỉnh lại, dụi dụi mắt, ngáp một cái.

Phạm không có để ý đến hắn, dưới ánh trăng thấy được nơi mình đang ở, tình cảnh này, hẳn rồi cuộc ức chế không được cảm xúc, run rẩy hỏi: “Vì cái gì..... Như vậy?”

Bọn họ ngủ trên hỉ giường Dục Oanh cung, nơi nơi là một mảnh đỏ rực, gia cụ trang sức hết thấy hoàn toàn không đổi, vẫn duy trì bộ dáng của đêm đó! Đây đủ gọi hắn nhớ tới chuyện ngày đó.

“Phạm sợ sao?” Tuyền minh bạch hôn hai má của y, nhẹ giọng an ủi, “Không sao, ta sẽ một mực bên cạnh người, cho nên chúng ta ở chỗ này làm đi?”

“Cái..... Sao?” Phạm ngây ngẩn cả người.

Tuyền ôm lấy y, vành tai ôn nhu chạm vào tóc mai của y. “Người là nam nhân, té ngã nơi nào thì đứng lên nơi đó.”

“Ta không cần!” Phạm kích động giãy giụa, Muốn từ trên giường đi xuống.

Tuyền lập tức ngăn cản, hôn đôi môi lạnh lẽo của y nói: “Phạm hôm nay không làm cũng phải làm, ta chính là hạ quyết tâm cho người làm!”

“.....” Phạm nghe nói quả nhiên đình chỉ động tác, cũng lộ ra biểu tình rất kỳ quái, cùng nét mặt nghiêm túc của Tuyền hoàn toàn tương phản, “Tuyền, giống kiểu này một chút cũng không buồn cười.”

Ngất..... Hắn nghiêm túc như vậy, vì cái gì Phạm cho rằng là đang nói giỡn? Tuyền đầu đầy hắc tuyến.

“Phạm, ta nói thật. Ta hôm nay quyết định làm người phía dưới!” Nói miệng không bằng chứng, Tuyền rõ ràng cúi đầu, để sát vào hạ thân Phạm, bắt đầu “Bài tập”.

“Ngô..... Tuyền, không cần như vậy!” Phạm còn không kịp kinh ngạc, đã bị khoái cảm bao phủ.

Đầu lưỡi Tuyền khi liếm lộng, khi lướt nhanh, là nam nhân người nào có thể không động tình? Phạm đã lâu không phát tiết, nhưng vẫn sắp xếp lại một tia lý trí. “Không được..... Ân..... Tuyền, buông.”

“Thực thoải mái đi!” Tuyền như hắn mong muốn ngẩng đầu, “Chính là lúc sau Phạm phải tự cố gắng, lần này ta là bên bị động, hoặc người bảo ta tiếp tục cũng được.” Nói xong, hắn liền một bộ dáng mặc người xâm lược nằm xuống.

Phạm ở trong hoàn cảnh xấu hổ này, không biết làm sao. Trong cơ thể nóng cháy khó nhịn, hắn cuối cùng chậm rãi lấy tay bao bọc lấy hạ thể của mình.

“Uy, Phạm làm sao vậy?” Tuyền bị hắn dọa, chẳng lẽ phản hiệu quả!?

Phạm thân thể run nhè nhẹ, tựa hồ không muốn ngừng động tác, “Này..... Không phải người muốn nhìn sao?”

“Không phải a!” Tuyền thật sự là khó thở, “Ta muốn người thương ta, thương ta a!”

“Ta không thể.....” Phạm mất mát cúi đầu, “Chúng ta đã không còn quan hệ gì.”

Tuyền bắt đầu kêu to: “Ai nói!?” Nói xong, hắn kéo ngã Phạm, khiến cho hai thân thể dính sát vào nhau, cảm thụ dục vọng trưởng lớn của mình, “Có thể làm cho ta có cảm giác như vậy chỉ có Phạm, người vì cái gì phải trốn tránh?”

“Ta..... Thực sợ hãi.” Mặt Phạm chôn ở đầu vai Tuyền, không thấy rõ biểu tình, “Người có thể là đối ta nhất thời nổi lên hưng trí, sau khi chơi chán thì vứt bỏ, ta không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.”

Ngày này khiến Phạm mất đi tự tin được yêu, miệng vết thương khó khép miệng lại bắt đầu chảy ra tơ máu.

“Ta không phải nữ tử ôn nhu sẵn sàng, cũng sẽ không a đua nịnh hót, thật sự là không thú vị đến cực điểm.” Phạm cười khổ vùi đầu trên vai Tuyền, “Hiện tại ngay cả võ công cũng bị phế, như vậy ta còn có cái gì hấp dẫn người?”

Tuyền dùng hai tay ôm lại hắn an ủi, “Phạm nghĩ nhiều quá, ta chỉ là đơn thuần thích người mà thôi.”

“Thích ta? A.....” Hắn tự giễu, “Sư phụ ta từ nhỏ thu dưỡng ta, cũng là thay đổi bất thường, hướng chỉ người là một hoàng đế..... Nói cái gì thiên trường địa cửu, kia căn bản không có khả năng!”

Tuyền không nói tiếp, có lẽ cho y phát tiết bị thương mấy ngày nay sẽ tốt hơn.

Thấy hắn không nói, Phạm cười khổ tiếp tục, “Người không thuộc về ta, lại cho ta ảo tưởng, bây giờ còn ép buộc, người căn bản so với sư phụ ta còn đáng giận hơn!”

Nghe y phát ra thanh âm oán giận, Tuyền sờ sờ chóp mũi, không phản bác cũng không trách cứ, hai người đang trong trường hợp giằng co không ngớt. Cho đến khi xác nhận Phạm đã mắng xong, hắn mới mở miệng hỏi: “Phạm, nói đủ chưa?”

“Ngô.....” Phạm quay đầu đi không có nói nữa.

“Như vậy.....” Hắn gian trá cười, đem hạ thân hai người dán chặt, thông thả di động, “Chúng ta tiếp tục.”

“Người!” Phạm kinh ngạc nâng người, sững sờ nói không ra lời.

Tuyền vừa lòng phản ứng của hắn, đắc ý cười nói: “Mặc kệ như thế nào, hiện tại giải quyết chính sự trọng yếu, Phạm coi như trả thù ta đi, đến ôm ta một cái!” Nói xong mở ra hai tay muốn được ôm.

Phạm thấy hắn bộ dáng như vậy, sau một lúc lâu mới có động tác, y chậm rãi buộc chặt hai tay ôm lấy Tuyền dưới thân, như là sợ hãi hắn biến mất, gắt gao ôm chặt.

Tuyền nhìn không thấy biểu tình của Phạm, lại rõ ràng cảm giác được y đang khóc.”Tuyền, vì cái gì tất cả mọi người chán ghét ta như vậy? Ta thật sự đáng ghét như thế sao?”

“Không, là bọn chúng có mắt không trông, Phạm chính là thiên hạ đệ nhất.” Tuyền vỗ nhẹ bờ vai y, giống như hồng hài tử, khuyên giải an ủi, “Nhìn đi, trên thế giới này có thể làm cho hoàng đế thần phục, chỉ có người.”

“Người nói vậy.” Thanh âm Phạm đang run rẩy.

“Không, ta thật sự thích người, thích nhất!” Tuyền ôn nhu xoa nhẹ mái tóc của Phạm, tựa hồ hiểu được suy nghĩ của y, “Cho nên, trừ phi người vứt bỏ ta, bằng không ta quyết không rời khỏi người.”

Phạm xao động khiến cả người rung động, không nói gì nữa, trực tiếp cúi đầu, hôn lên đôi môi mỏng của Tuyền, Tuyền cũng nâng tay ôm lưng Phạm, hai người thân thể kết hợp, da thịt ma sát, “Ta yêu người” cũng không cần nói.....

15. Chương 15

Sáng hôm sau, hoàng đế bệ hạ trong người ‘không khỏe’ nên không vào triều, cũng sai người trông coi tắm cung, mà lúc đến giờ Ngọ, Diệu Quang lại đột nhiên đứng trước cửa Vĩnh Lân cung.

Thị vệ bấm báo, Diệu Quang được phép đi vào, hần đẩy cửa phòng, nhưng chỉ thấy Phạm đang ngồi bên giường.

“Bệ hạ không ở đây sao?” Diệu Quang tò mò, hôm nay Tuyên hần là không ra khỏi tẩm cung mới đúng.

“Hần..... Tạm thời không ở đây.” Phạm trả lời có lệ, lập tức nói sang chuyện khác, “Đây là mục đích người tới?”

Diệu Quang lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Phạm, những lời tỷ tỷ Diệu Ngân nói lúc nãy hiện trong đầu.

“Quang nhi đến nay vẫn không hối hận sao? Gạt người, kỳ thật người rất thích Húc, cũng rất thích Diệp Bàn Nguyên phải không? Không cần lại lừa gạt chính mình, như vậy chẳng có ý nghĩa gì! Đi gặp hần đi, các người hần là nên hảo hảo nói chuyện.”

“Người..... Hận ta lừa người sao?” Diệu Quang không đầu không đuôi hỏi.

Phạm trả lời rõ ràng: “Hận!”

“Muốn giết ta sao?”

“Không.” Phạm nhắm mắt, “Giết người cũng không thể thay đổi được gì.”

“Người cứ như vậy tha thứ ta?” Diệu Quang có chút khó tin.

“Tha thứ đi..... Nhờ phúc của Tuyên.” Phạm mở mắt nhìn Diệu Quang, “Người cũng là vì giang sơn của hần!”

“Độ lượng vậy sao!?” Diệu Quang kinh ngạc cùng nghi hoặc, “Nhĩ hảo giống..... Cùng lúc vừa hồi cung bắt đồng.”

Nhớ lại lúc ấy, đôi mắt y bất lực thể nào, giống như mất đi sinh khí nằm trong ***g ngực của Tuyên.

Phạm sau đêm qua, phát hiện chính mình có thể thản nhiên như vậy đối mặt với chuyện cũ không dám nhớ lại, bất giác cười nói: “Đây đều là công lao của Tuyên.” Nói xong, ánh mắt không khỏi hướng long sàng tìm kiếm.

“Ta sẽ không giải thích!” Ánh mắt Diệu Quang kiên định, nhưng hai tay rung động vẫn tiết lộ cảm tình thật sự của hần, “Tuy rằng làm người bị thương tổn, chính là..... Ta phải làm như vậy.”

Thấy hần như thế, Phạm đột nhiên hỏi: “Diệu Quang, trong cuộc đời người cái gì là tối trọng yếu?”

“!” Diệu Quang không nghĩ tới y sẽ hỏi như vậy, lúc này sững sốt.

Phạm lại trả lời: “Nhân sinh của ta từng có rất nhiều việc trọng yếu, chính là hiện tại chỉ còn lại hài tử cùng Tuyên, cho nên từ nay về sau, ta sẽ vì bọn họ mà sống.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Ngữ khí Diệu Quang lần đầu tiên trở nên nghiêm túc.

” Nhân phi thảo mộc, thủy năng vô tình.”(Người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình). Phạm cùng hần hai mắt nhìn nhau, “Hy vọng người có thể bỏ xuống chấp nhất đối với những thứ phù du này, chân chính trả tự do bản thân mình.”

“A..... Buồn cười, cái gì là phù du? Cái gì gọi là trả tự do?” Diệu Quang khinh thường, “Ta vì hoàng triều, vì giang sơn, có cái gì không đúng!?”

Phạm lắc đầu, “Không có gì không đúng, nhưng hạnh phúc của người cũng không còn.” Hần cũng từng như thế, nhưng kết quả cũng tan như bọt biển. “Có những thứ khác, người chẳng lẽ không nghĩ đến, ở bên Húc, còn tỷ tỷ người cùng nhau càng thêm khoái hoạt sao?”

Diệu Quang nghe vậy không nói, Phạm biết hần bắt đầu dao động. Bất quá muốn thay đổi suy nghĩ đã ăn sâu vào máu, không phải một sớm một chiều có thể làm được, Phạm cũng không cầu nhiều. “Người có thể chậm rãi suy nghĩ lời của ta, thời gian hôm nay không còn sớm, người lui trước đi.”

Diệu Quang vẫn trầm mặc hướng cửa phòng dời cước bộ, nhưng một khắc trước khi bước ra cửa, hần bỗng nhiên dừng lại. “Ta chưa từng nói với ngươi..... Kỳ thật, ngươi cùng bệ hạ rất xứng đôi, bất quá..... Hiện tại đáng tiếc.”

Phạm biết điều hần nghĩ, Diệu Ngân là hoàng hậu đương nhiệm, thân tử của Diệu Quang, y có thể lý giải.

“Không có gì, ta không hy vọng xa vời lại làm hoàng hậu.” Phạm mỉm cười, cười đến có chút chua xót.

Diệu Quang đành trệ một lát, nói một câu: “..... Cảm ơn ngươi.” Nói xong liền ly khai.

Xác định hần sẽ không quay lại, sa liêm trên long sàng mới chậm rãi vén lên, Tuyền thò đầu ra ngoài dò xét.

“Đều nghe hết?” Phạm hỏi.

Tuyền nhích ra mép giường, đầu gối lên đùi Phạm, “Nghe được, thật đúng là tên không thành thật.” Điều chỉnh tư thế, lại đụng đến chỗ đau.

Phạm ngoan ngoãn cho hần dựa vào, tay xoa đầu của hần nói: “Tuyền, ta nghĩ chuyện này, chúng ta cũng nên thương lượng.”

Phạm tựa hồ không thể nào vui vẻ, Tuyền có chút kỳ quái, “Phạm làm sao vậy? Có chuyện gì cần thương lượng?”

“Ngươi vừa rồi đều nghe hết.” Phạm nhu nhu mũi, “Chờ sự tình qua đi, cho ta ra ngoài cung sống được không?”

“Di?” Tuyền dịch đầu ra, miệng há hốc, “Phạm, ngươi vứt bỏ ta?” Đây cũng nhanh quá đi.

“Ngươi hiểu lầm rồi.” Phạm xoa xoa đầu hần, “Ta muốn ở ngoại thành, như vậy sự tình có thể giải quyết.”

“Chuyện gì a?” Tuyền vẫn còn mờ mịt.

Phạm nhăn mặt nhíu mày, “Đương nhiên là hoàng hậu cùng hài tử của ngươi, ta ở hậu cung, bọn họ sẽ cảm thấy không thoải mái đi?”

“Nga, tiểu Ngân a!” Tuyền lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, “Không quan hệ, ta không có chạm qua người ta, hài tử cũng không phải của ta.”

Chuyện hần nói ra kinh người, lúc này khiến Phạm chấn động choáng váng!

Hai người hai mặt nhìn nhau, qua một lúc lâu sau, Phạm mới run rẩy khóe miệng nói: “Tuyền..... Ngươi nói cái gì? Không bính? Hài tử.....”

“Không phải của ta a!” Tuyền vẽ mặt bé ngoan, “Ta nói, chỉ thích một mình Phạm. Tiểu Ngân hoàn toàn là vì ngăn chặn lời đồn mới thú về a. Nàng có thai rồi mới tiến cung..... Ai, ta chưa nói với ngươi sao?”

“.....” Có mới là lạ!

“A, thật có lỗi thật có lỗi.” Tuyền thấy sắc mặt Phạm không ổn, lập tức giải thích.”Tiểu Ngân chưa thành thân mà có thai, nói ra thì không tốt, ta khi đó vừa lúc thiếu hoàng hậu, cho nên thuận tiện thú nàng. Về phần hài tử, nguyên bản định khi sinh hạ liền cấp một thân phận hoàng tử, cùng Tiểu niên cao làm bạn, bất quá hiện tại không cần.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì lão công người ta đến đây.” Tuyền nhu nhu thất lưng, “Tra cả nửa ngày, cư nhiên là Tấn Nghi.” Ngắm lại hai người kia khi gặp mặt một bộ dạng xấu hổ, cam đoan tám chín phần mười.

Nghe xong mọi chuyện, Phạm bỗng nhiên vô lực ngã lên giường, hai tay che đầu nói: “Ta bỗng nhiên cảm thấy mình thực xuẩn.”

“Xuẩn? Sẽ không a, Phạm rất khiêm tốn.” Tuyền hai tay ôm mặt y nhu nhu, “Ngươi hiện tại hần là nên hảo hảo suy xét chuyện sau này.”

“Chuyện sau này? Ngươi là nói sự phụ...” Nói đến nơi đây, Phạm không nói thêm gì nữa.

Nhưng Tuyền hiểu suy nghĩ của y, khoe miệng hướng y cười, “Phạm không cần lo lắng, hết thầy giao cho vi phu xử lý, bọn họ khiếm của người, chúng ta một phen cũng bắt bọn hắc tử trả lại!”

“Bất quá hiện tại..... Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.” Tuyền vẻ mặt thần bí, mà Phạm cũng có chút dăm chiêu.....

Vài ngày sau, chờ đợi rốt cục có kết quả.

Cung nhân báo lại, ngoài cung có hai nam nhân đến, trong đó có một lão nhân tự xưng Tử Mộ Nhiên, nói là phụng khẩu dụ bệ hạ tiến cung kiến giá!

Nhận được thông báo, Tuyền nở nụ cười, hắc tử sai người đưa bọn họ đến Thiên cung chờ đợi, tự mình đến bên cạnh Phạm.

Phạm bộ dáng không chút nào để ý, nhưng bút trong tay lại ngừng múa may, Tuyền minh bạch bắt lấy bút kia, sau đó mặt dày mày dạn quần quít lấy Phạm đòi bồi hắc tử đi, Phạm không địch lại hoàng đế da mặt dày, cuối cùng thỏa hiệp.

Đến Thiên cung, Tử Mộ Nhiên đợi đã lâu, bên cạnh hắc tử còn có một nam nhân trẻ tuổi, người nọ là Đằng Hình!?

Tuyền cảm thấy ngoài ý muốn, cái gì cũng chưa nói, trong cung hai người nhìn thấy bọn họ lập tức thi hành quân thần chi lễ, Tuyền cho Phạm ngồi trước nghỉ ngơi, sau đó ý bảo kia hai người bình thân về chỗ.

Khi bọn họ đứng dậy, lúc này mới chú ý tới tồn tại của Phạm. Đằng Hình không có biểu tình gì, nhưng biểu tình của Tử Mộ Nhiên đúng thật là có hứng thú, rõ ràng thực lo lắng Phạm, rồi lại không thể không làm bộ trấn tĩnh. Lại nhìn nhìn Phạm, hắc tử cũng thực để ý phụ thân của mình, nhưng liếc mắt che dấu. Đôi phụ tử này thật là giống nhau!

Tuyền thấy bọn họ như vậy, không khỏi trêu chọc, “Tử minh chủ nguyên lai đối hoàng hậu tương lai của trẫm cảm thấy hứng thú như vậy, đáng tiếc a, hắc tử là của trẫm!”

“!” Tử mộ nhiên lúc này mới chú ý tới chính mình thất thố, vội vàng thu liễm cảm xúc. “Bệ hạ thứ tội! Thảo dân không có ý bất kính.”

“Oa!” Tuyền đột nhiên nhảy dựng lên, kêu to ra tiếng.

Hai người cảm ngồi xuống cảm thấy kỳ quái, cùng hỏi: “Bệ hạ?”

“A? Không..... Không có gì..... Không có gì, ha hã.” Đau quá.

Phạm nhéo hảo ngoạn, Tuyền thật sự cảm thấy oan uổng, hắc tử bắt quá ăn ngay nói thật mà thôi, làm chi mà nhéo đau như vậy?

Tuyền âm thầm nhu nhu, sau đó tiếp tục hỏi: “Trẫm dường như chỉ gọi người đến, người mang bằng hữu cho trẫm làm gì?”

Đằng Hình nghe thấy hai chữ “Bằng hữu”, vui mừng nở nụ cười.”Bệ hạ còn nhận thức thảo dân là bằng hữu, thảo dân thật sự vô cùng cảm kích. Lần này là thảo dân nghe nói bệ hạ gặp nan đề, nhất quyết theo cha tiến cung, cha lúc này mới bắt đắc dĩ đáp ứng.” Hắc tử giải thích nói.

“Cha?” Tuyền quái dị chỉ vào bọn họ, nhìn về phía Phạm, hắc tử cũng là vẻ mặt không hiểu.

Tử Mộ Nhiên thực hiểu được bọn họ kinh ngạc cái gì, vì thế trả lời: “Hắc tử tiểu nữ, nên gọi ta là cha.”

“Nga? Tiểu nha đầu gả cho Đằng huynh người?” Hai người này thành một đôi, Tuyền thật đúng là không thể tưởng được.

Sao mà ghép đôi được vậy..... Thần kỳ a?

“Thật đúng là một đôi đặc biệt.” Phạm một bên nói nhỏ, quả nhiên, hai người nghĩ không sai biệt lắm.

“Ha ha, kia thật đúng là nên chúc mừng Đằng huynh!” Tuyền lập tức mở đề, “A! Đúng rồi, hương tui kia phải trả lại người.”

Hương túi có chữ ‘Tích’, Tuyền nguyên bản còn định phái người trả lại cho nàng, lúc này thì tốt rồi, giao cho tướng công nàng là xong việc.

“Về cái hương túi kia, Tích Vân hướng ta đề cập qua. Nàng nói để lại cho bệ hạ làm kỷ niệm. Nàng đã hiểu rõ, chính mình đối bệ hạ không phải là tình yêu nam nữ, chỉ là một loại ngưỡng mộ đơn thuần. Cho nên, hương túi đó lưu cho bệ hạ, xem như lễ vật của phu thê chúng ta, chúc bệ hạ, nương nương vĩnh kết đồng tâm, bạch đầu giai lão!” Đằng Hình cự tuyệt nói.

Nghe ngữ khí hần kiên quyết như vậy, Tuyền cũng không ép buộc. “Trẫm minh bạch, đa tạ lễ vật của phu thê các người, trẫm nhận.”

Sau đó Tuyền dồn chú ý vào Tử Mộ Nhiên, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Tử minh chủ, nghe nói người đã cứu Phạm?”

Tử Mộ Nhiên nghe vậy ngẩn ra, chợt trả lời: “Xác thực có việc này!”

Đằng Hình vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên cái gì cũng không biết, mà Phạm cắn cắn môi, cái gì cũng không nói.

Quả nhiên thừa nhận, hết thảy như Tuyền sở liệu, “Vậy vì sao không hộ tống Phạm hồi cung?” Ngữ khí nhất thời trở nên sắc bén.

“Đó là.....” Hần á khẩu không trả lời được.

Tuyền ánh mắt lãnh liệt, vỗ bàn, không riêng gì Đằng Hình, ngay cả Phạm cũng hoảng sợ. “Sao không trả lời? Phạm khi đó bị trọng thương, nếu không phải được quý nhân tương trợ, sớm đã chết. Thấy chết mà không cứu, người cũng biết tội?”

“Thảo dân, thảo dân.....” Hần không nói gì chống đỡ, quả nhiên là thề sống chết cũng không nguyện nói ra sự thật.

Thấy hần như vậy, quả thật rất đáng thương, Đằng Hình đứng một bên muốn hỗ trợ rồi lại không thể giúp, đành phải lo lắng vô ích, đầu đầy mồ hôi.

Phạm cùng hần dù sao cũng là thân phụ tử, không đành lòng thấy hần như thế, vì thế lén kéo tay áo Tuyền.

Mà Tuyền trước một bước cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của y, đối y cười, nhẹ giọng nói: “Phạm chỉ cần nhìn là được.”

Tuy rằng không biết kế hoạch của hần, nhưng Phạm dường như hiểu một chút những việc hần làm, đó là trả thù của Tuyền.

Tuyền bước xuống thả lỏng người thở dài, “Nguyên bản trẫm muốn xử tử người. Nhưng Phạm cũng không chết, tử tội có thể miễn. Nhưng người vẫn là thương tổn hần, cho nên, trẫm muốn người nhận lỗi!”

“!?” Tử Mộ Nhiên giật mình ngẩng đầu.

“Nghe không hiểu sao? Trẫm muốn người chính miệng nói với Phạm ‘thực xin lỗi.’” Tuyền hảo tâm lặp lại.

Nhân thân giao nhau trong nháy mắt, Tử Mộ Nhiên liền biết dụng ý của Tuyền. Thân là phụ thân, hần quả thật thiếu đứa con một lời xin lỗi.

“Thảo dân hiểu được.” Tử Mộ Nhiên đi đến trước mặt Phạm, Phạm cũng đứng lên biểu thị tôn kính, hần chấp tay thi lễ, cúi đầu một cái, “Nương nương, thực xin lỗi..... Hy vọng người có thể thông cảm thảo dân.”

“Ta... Tha thứ người.” Phạm nâng dậy hần, thoải mái mà cười, đây là tính toán của Tuyền.

“Đa tạ nương nương!” Tử Mộ Nhiên cúi đầu thật thấp đủ cho người khác không thấy được biểu tình.

Tuyền vừa lòng nhìn kết cục này, không quên dự tính ban đầu hỏi: “Được rồi, Tử minh chủ như thế nào biết chỗ của Phạm mà đến cứu viện?”

“Là do Bất Túy báo tin.” Tử Mộ Nhiên trả lời: “Hần nói nương nương bị người hãm hại, cần ta trợ giúp một tay.”

“Bất Túy?” Tuyền cùng Phạm đồng thời cảm thấy kinh ngạc, “Vậy hắc hien tại ra sao?”

Tử Mộ Nhiên có chút tiếc nuối trả lời: “Hắc vì giúp chúng ta trốn thoát, đã muốn..... Bất quá hắc trước khi chết, nhờ ta nói với bệ hạ, nói nợ hắc thiếu của người đã trả hết.”

Đúng vậy, đối với Tuyền mà nói, sinh mệnh Phạm quá to lớn, Bất Túy đích xác đã cho hắc một đại ân!

Thu liễm tình cảm tiếc hận, Tuyền thần tình nghiêm túc đối Tử Mộ Nhiên nói: “Minh chủ đi qua sào huyệt địch nhân, trăm muốn người vẽ lại bản đồ. Sau đó, muốn người đi giám thị bọn họ, bằng công lực của người, hắc là không khó đi?”

“Bệ hạ là tính toán tiêu diệt bọn họ?” Đằng Hình hỏi.

“Đúng vậy.” Tuyền cười trả lời.

“Nhưng trong hoàng cung đủ người võ công cao cường, vì sao.....”

“Vì sao muốn minh chủ đi mạo hiểm? Đơn giản a!” Tuyền đến trước mặt Đằng Hình, giải đáp nghi vấn của hắc. “Bởi vì trăm không thích chiến tranh. Chiến tranh rất hao tài tốn của.”

“Này..... Thảo dân ngu dốt, không biết việc này cùng chiến tranh có liên quan gì?” Đằng Hình vẽ mặt lãnh giáo.

“Mục đích lần này của Diệp Tuấn là ngôi vị hoàng đế của trăm.” Tuyền giải thích nói: “Nếu trăm phái đại nội cao thủ tiến hành giám thị, vậy biểu thị triều đình cùng hắc thế bất lưỡng lập. Triều đình muốn chống đỡ, tất nhiên phải phát động binh lính, quân đội, như vậy chiến tranh sẽ nổ ra. Đến lúc đó quốc gia hỗn loạn không nói, dân chúng còn phải chịu khổ..... Điều này thật sự trăm không hề muốn.”

“Nếu để Tử minh chủ ra tay thì khác.” Tuyền lắc lắc đầu ngón tay, “Tử minh chủ là võ lâm nhân sĩ, cùng triều đình không hề liên quan, trận chiến này bất quá là một hồi giang hồ ân oán. Như vậy đối quốc gia, đối dân chúng đều hảo, không phải sao?”

“Bệ hạ nhìn xa, làm việc vì dân vì nước suy nghĩ, thảo dân sâu sắc bội phục. Nhưng bệ hạ định lấy thân phận gì để giải quyết ân oán này đây?”

“Ha ha, Đằng huynh đừng quên, trăm trong giang hồ chính là đệ tử ‘Hỗn Hư phái’ a!” Tuyền cười đến hảo kiêu ngạo.

Tử Mộ Nhiên dừng một chút, đột nhiên cười to ra tiếng, “Ha ha..... Bệ hạ cơ trí, thảo dân khâm phục, khâm phục!”

“Như vậy là minh chủ đáp ứng trăm?” Tuyền biết rõ còn hỏi.

Tử Mộ Nhiên cung kính hành lễ. “Thảo dân có chết cũng không chối từ. Về phần Hình nhi, xin bệ hạ giữ hắc bên người, lúc bệ hạ tính toán cùng bệ đẳng phản bộ quyết chiến, để cho hắc trợ giúp ngài một tay.”

“Ta đang có dự định này.” Tuyền cười meo meo đáp ứng.

“Như vậy thảo dân vẽ bản đồ nộp lên bệ hạ.” Nói xong hắc định lui ra.

“Ai..... Chờ một chút!” Tuyền gọi lại hắc, sau đó đối Phạm bên người nói: “Phạm trước mang Đằng huynh đi nghỉ ngơi được không?”

“..... Ta đã biết, đi theo ta.” Phạm biết bên trong nhất định có quỷ, nhưng vẫn để lại cho hoàng đế hắc mặt mũi, mang Đằng Hình ly khai.

Bọn họ vừa đi, Tuyền bước đến trước mặt Tử Mộ Nhiên, lấy tay vuốt ve ghế dựa, mắt không nhìn hắc.”Biết vì sao phải hướng Phạm giải thích không?”

Tử Mộ Nhiên gật đầu, “Ta thân là phụ thân nợ thân sinh nhi tử.....”

“Đích xác, ta không đem sự thật nói cho Phạm, bởi vì sợ hắc thương tổn. Mà người.....” Tuyền chỉ vào hắc, “Người lại ở thời điểm Phạm yếu ớt nhất lửa cháy đổ thêm dầu, cho hắc đả kích trí mệnh nhất. Cho dù thân là phụ thân, cũng không thể tha thứ.”

“..... Bệ hạ giáo huấn chỉ phải.” Hấn chậm rãi cúi đầu, chua xót cười.

Tuyền nhìn hấn, ngữ khí bỗng nhiên dịu đi, “Ai, nhưng người đối Phạm vẫn còn tình cảm phụ tử, xét điểm này, trẫm không trách tội người.”

Tử Mộ Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu, “Bệ hạ, vì sao.....”

“Phạm sau khi đến hoàng thành, người vẫn âm thầm bảo hộ đúng không? Bằng không nhân mã của Diệp Tuấn như thế nào có thể tìm không thấy Phạm?” Tuyền thực minh bạch.

“A.....” Hấn hiền lành nở nụ cười, “Bệ hạ thật là lợi hại, bất quá này cũng không hoàn toàn là công lao của ta.”

“Nga? Xin chỉ giáo?” Tuyền tò mò.

“Kỳ thật.....”

“Nga? Như vậy a..... Việc này trẫm phải hảo hảo giấu lại, bất quá, trẫm cho người lưu lại chính là muốn cùng người nói một câu.” Tuyền thắng người dậy, thu liễm tươi cười, nửa người đổ xuống, “Thực xin lỗi, trẫm thất ước, trẫm đã nói sẽ cho hấn hạnh phúc, chính là sự việc lại như bây giờ. Thật sự thập phần thật có lỗi.”

“Bệ hạ mau đứng lên!” Hấn khiếp sợ nâng Tuyền dậy, “Thảo dân nhận không nổi!”

Tuyền cũng rất nghe lời, lập tức đứng dậy, tươi cười lại xuất hiện trên mặt. “Đây là điều trẫm muốn nói. Bất quá trẫm sẽ không vì bội ước mà nản chí. Thay vì nhìn lại quá khứ, chỉ bằng hướng về tương lai. Nếu một lần thất ước, vậy sau này phải hảo bù đắp! Cho nên lần này còn muốn cùng minh chủ tiếp tục ước định của chúng ta.”

“Về việc lần này, ta tin tưởng trách nhiệm không hoàn toàn ở bệ hạ. Bệ hạ không cần quá tự trách, về phần ước định.....Nhìn nương nương hiện tại, bệ hạ nhất định sẽ không tái bội ước.” Hấn cười thực vui vẻ.

“Đương nhiên!” Tuyền tự tin trả lời, “Nếu không phải vì Phạm, trẫm sẽ không tìm người đi giám thị bọn chúng.”

“Di? Bệ hạ tìm ta lý do không phải vì.....” Nhân dân cùng quốc gia sao?

“Đương nhiên không phải! Đó là xạo thôi, Phạm cũng có lý, cái nào nghe cũng hay mà, đúng không?”

“Vậy nguyên nhân thật sự.....?” Hấn biểu tình quái dị nhìn Tuyền.

“Đương nhiên bởi vì Phạm không hy vọng sự phụ hấn chết a! Nếu là chiến tranh, sau khi kết thúc, hấn sự phụ hấn là kẻ đứng đầu chắc chắn phải chết. Phạm không muốn hấn chết, ta đây sẽ không phát động chiến tranh.” Tuyền còn một bộ dạng rất có đạo lý.

“.....” Hấn suy nghĩ một trận, thiết tình thở dài: “Vân..... Nương nương được bệ hạ yêu, là phúc khí của hấn a!”

“Được rồi, Chuyện chỉ có vậy.” Tuyền phát tay, “Đúng rồi, minh chủ! Có từng gặp qua vật này?” Tuyền mở tranh ra, trên mặt vẽ một khối ngọc bội, là do họa sư dựa trên bức tranh của tiên hoàng vẽ ra!

“Đây là..... Ngọc bội của tiên hoàng!” Hấn liếc mắt một cái liền phản ứng.

“Minh chủ biết a?” Tuyền thử thăm dò hỏi.

Tử Mộ Nhiên thừa nhận, “Ân, chính đạo sĩ mang Vân nhi đến, bệ hạ biết hấn?”

“Quả nhiên.” Hấn đoán đúng, “Về việc này không được trước mặt bất kỳ ai nói ra.”

“Thảo dân tuân chỉ!” Tử Mộ Nhiên thức thời, không hỏi nhiều.”Bệ hạ, thảo dân có thể lui xuống được chưa?”

“Từ từ! Từ minh chủ, tin tưởng người cũng biết, thân thể Phạm...cho dù thương khỏi, cũng không tốt lắm.” Tuyền nói có chút đứt quãng, “Có...phương pháp gì có thể khôi phục không? Vô công phế mất thì mất, chính là thân thể hấn... Có thể hay không trở lại trước kia?”

“Này.....” Hấn sắc mặt có chút khó xử, “E rằng rất khó, hấn bị người ta đả thương nội tạng cùng kỳ kinh bát mạch không nói, người nọ còn điểm phá mấy đại huyệt trên người hấn, có thể bảo trụ tánh mạng đã là may mắn.”

“Vậy sao?” Tuyền lại thất vọng rồi.

Sau đó, Tử Mộ Nhiên lui ra, mà Tuyền vẫn ngồi tạ chỗ.

Hấn yên lặng tự suy ngẫm thân thể Phạm, biểu tình lo lắng.

Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt thì tốt rồi! Nghĩ như vậy, hấn dần dần ngủ.....

Phạm sau khi an trí Đằng Hình, định hồi cung tìm Tuyền, ai ngờ oan gia ngõ hẹp, lại ở ngoài điện gặp Diệu Quang, Tể Lãng Nhạc cùng Tể Lãng Nhạc cũng đến tìm Tuyền.

Nhạc Vương gia đối Phạm có thành kiến sâu nặng, trong cung mỗi người đều biết, hai người gặp nhau, bầu không khí cũng đóng băng tới cực băng điểm!

Phạm đối Tể Lãng Nhạc thật ra không có địch ý gì thâm sâu, khê gặt đầu, mở cửa cho bọn họ đi vào, nhưng thái độ Tể Lãng Nhạc lại có chút ác liệt, xem hấn như không tồn tại, hai người lúc đó không hề nói một chữ.

Bốn người vào phòng tìm kiếm thân ảnh Tuyền, lại phát hiện Tuyền lại như một hài tử đang ngủ trên ghế thái sư.

Tể Lãng Nhạc ôn nhu hiện trên mặt, định ôm Tuyền quay về tẩm cung, ai ngờ trong nháy mắt hấn chạm tới người kia, Tuyền cư nhiên nhú nhú mày, trở mình cự tuyệt.

“Ngô..... Phạm?”

Một tiếng gọi, khiến tay Tể Lãng Nhạc ngưng lại.

“Phạm, đừng đi.” Nói xong, tuyền còn muốn bắt lấy tay Phạm.

Tể Lãng Nhạc sắc mặt thâm trầm, Phạm nhìn nhìn hấn, lập tức đi tới bên người Tuyền, “Tuyền tỉnh tỉnh, sẽ cảm lạnh.”

Nhưng Tuyền vẫn tiếp tục ngủ say, mông mông lung lung, hấn kéo tay Phạm dán lên mặt, thấp giọng lầm bầm: “Đừng đi.”

Phạm nghe xong, mặt mang ý cười, vỗ nhẹ lưng hấn trấn an, “Không đi, ta không đi.”

Tuyền như là nghe được lời y nói, lộ ra thần sắc an tâm, ghé vào lòng ngực Phạm, ngủ an ổn, Phạm cũng ôm hấn, hai người trong lúc tồn tại một cổ ấm áp khôn kể.

Ba người ở một bên thấy màn này, biểu tình bất đồng, bọn họ không muốn quấy rầy đôi bích nhân này, cùng nhau lui ra ngoài.

Ra khỏi cung, Tể Lãng Nhạc thở dài một tiếng, lưng dựa vào điện trụ phía sau, tựa hồ đang suy ngẫm cái gì.

Diệu Quang nhìn thấy nói: “Hấn so với Vương gia tưởng tượng có phải vĩ đại nhiều lắm. Bệ hạ với hấn cực kỳ sủng ái, hoặc nên là mê luyến. Có lẽ cho hấn lưu lại, sẽ làm hết thấy càng thêm viên mãn!”

Húc một lòng lưu lại Phạm, cũng hỗ trợ, “Đại ca, nhị hoàng huynh mất trí nhớ. Đã không còn là hấn, hấn yêu Bàn Nguyên, cho bọn họ hạnh phúc như vậy không phải tốt lắm sao? Người đừng bảo thủ như vậy.”

“Yêu sao.....” Tể Lãng Nhạc nghe vậy cảm thán, mở hai mắt nhìn về phía cửa cung.

Qua không lâu, Tuyền tỉnh lại. Hấn dụi dụi mắt, đứng dậy đuổi thất lưng, lại phát hiện bên người trừ bỏ Phạm ở ngoài, cư nhiên còn thêm ba thân ảnh.

“Đại ca? Diệu Quang? Húc? Các người như thế nào.....”

Tể lãng nhạc không trả lời vấn đề của hấn, mà trực tiếp mở miệng hỏi Phạm: “Người sẽ thích Kì? Người có thể tha thứ hết thấy việc hấn làm với người trước kia?”

“Đại ca!” Tuyền chán ghét thái độ của hắn, vừa muốn biện giải thay Phạm.

Nhưng Phạm lại ngăn trở, thoải mái thản nhiên hỏi lại: “Vây Si Ảnh có thể hay không tha thứ hết thảy việc trước kia vương gia làm với hắn?”

“Hắn?” Tề Lăng Nhạc bị hỏi không trả lời được lời được, “Hắn cùng người không giống!”

“Đúng, chúng ta không giống, ta thích người này.....” Hắn nhìn về phía Tuyền, ánh mắt mãnh liệt trước nay chưa từng có, “Là hắn! Tề Lăng Kì cũng tốt, Kì Oát Tuyền cũng tốt, chỉ cần là hắn! Ta liền thích!”

“Ngô..... Phạm!” Tuyền cảm động thiếu điều chảy nước mắt. “Phạm, người ta cũng thích người nhất!” Hắn hai tay mở lớn, ôm chặt Phạm vào lòng.

Một cái ôm này, Phạm bị kéo đến hít thở không thông, nếu không nhờ Diệu Quang lên tiếng nhắc nhở, Phạm đáng thương sẽ khi không chết oan chết uổng.

Tuyền chú ý, lập tức buông ra, một bên giúp hắn thuận khí, một bên cúi đầu cúi người nói ăn năn bồi tội.

Diệu Quang và Húc vui vẻ ở một bên xem diễn, đối với hình ảnh này thấy nhưng không thể trách, nhưng Tề Lăng Nhạc bất đồng, trận này làm mặt hắn cứng đờ không thể biểu cảm gì.

“Nhạc vương gia, bọn họ như vậy không tốt sao?” Diệu Quang nhẹ giọng hỏi.

Húc cũng cùng Diệu Quang đứng một bên, cười nói: “Nhị ca tuy rằng thay đổi, nhưng người cũng thích hắn như vậy!”

Tề Lăng Nhạc nhìn cảnh trước mắt, nghe những lời này, hắn lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Thay đổi? Đúng vậy, đều thay đổi.

Sau lại mở mắt, ánh mắt hắn nhìn về phía Phạm đã thay đổi.”..... Kì!”

Tuyền lập tức đáp lại: “Sao a?”

“Ta biết cách có thể khôi phục thân thể cho hắn.” Hắn thành linh ném ra câu như vậy.

“Thật sự?” Tuyền lập tức chạy đến bên người hắn, “Biện pháp gì? Biện pháp gì?” Lo lắng hỏi.

Phạm với lời nói của hắn cảm thấy khiếp sợ, nhìn ra được ý cũng rất muốn biết phương pháp hồi phục!

“Doanh thảo!”

“Không có khả năng.” Húc lên tiếng phản bác, “Đại ca, người cũng biết doanh thảo có tác dụng áp chế nội lực! Như thế nào có thể làm cho Bàn Nguyên thân thể phục hồi như cũ?”

“Có thể.” Tề Lăng Nhạc thực xác định, “Doanh thảo quả thật có thể làm cho người bị thương thân thể khôi phục, bất quá công lực khẳng định sẽ không khôi phục như trước..... Phụ hoàng dùng qua.”

“Da!?” Mọi người kinh ngạc không thôi.

Nghe Tề Lăng Nhạc nói, năm hắn mười tuổi, có người xông vào Thủy Tinh Dục Lâm, hái doanh thảo cứu tiên hoàng. Chính là không biết vì sao, việc này qua đi, lại không ai gặp qua người nọ.

“Khi đó, các người còn nhỏ, cho nên không có ấn tượng.” Tề Lăng Nhạc giải thích.

Nói đến đây, Tuyền nhớ tới bức họa kia. “Chẳng lẽ.....”

Tề Lăng Nhạc nhìn hắn, sau đó cái gì cũng không nói liền rời đi.

Tuyền không ngăn cản, xoay người hưng phấn nhìn Phạm, chính là.....

“Các người như thế nào đều xanh mặt?” Không riêng gì Phạm, ngay cả Diệu Quang cùng Húc cũng giống nhau.

“Bệ hạ, doanh thảo trong cung đã không còn.” Diệu Quang.

“Không có thì đi hái a!”

“Nhị ca, người muốn ai đi Thủy Tinh Dục Lâm?” Húc cẩn thận hỏi.

“Ân..... Phái một cặp vừa tân hôn thì tốt rồi?” Không phải sao?

Phạm thực trấn định nói: “Tuyền, có thể đi vào Thủy Tinh Dục Lâm chỉ có hoàng tộc. Thủy Tinh Dục Lâm chỉ có thể sinh ra hoàng tộc.”

“A?” Tuyền lẳng lẳng nhìn bọn họ, “Hoàng tộc chỉ chính là.....”

“Người, đại ca, ta!” Húc hảo tâm đáp lại, “Hoặc là thê tử chúng ta.”

“Này.....” Tuyền đếm đếm ngón tay vạch ra, “Phạm thân thể không tốt, Húc cùng đại ca cũng không thể, các người cũng không có thê tử.” Còn lại là.....

“Không ai đi hết.” Diệu Quang gãi đúng chỗ ngứa.

“.....”

Không thể nào? Tuyền mồ hôi lạnh chảy ròng, biểu tình bộ mặt hơi hơi run rẩy. Khó có được biện pháp, cư nhiên bởi vì lý do mặt danh kỳ diệu này mà không thể đạt thành, như thế nào có thể? Tuyệt đối không được!

Bỗng nhiên một ý tưởng thần kỳ xuất hiện trong đầu Tuyền —— được thôi, bắt quá chính là sinh hài tử mà thôi, thiệt thòi gì đâu!?

Thấy Tuyền bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, ba người chung quanh cảm thấy thấy lạnh cả người, sẽ không là.....

Không lâu sau, sầu lo của bọn họ trở thành sự thật!

Chỉ thấy Tuyền nắm tay Phạm, thận trọng nói: “Phạm, vì phu vì người, quyết định tự mình đi Thủy Tinh Dục Lâm. Sau khi trở về, người cần phải đối vi phu phụ trách a!”

16. Chương 16

Thiên yếu hạ vũ nương yếu giá (trời sẽ đổ mưa, con gái lớn sẽ gả chồng), đây là lẽ thường. Nhưng có ai nghe nói qua hoàng đế sinh hài tử sao? Kia chỉ sợ thiên hạ hồng vũ!

Hết lần này đến lần khác vị hoàng đế xuyên không như Tuyền bị khiêu chiến đến cực hạn. Sáng sớm hôm sau, hần chuẩn bị hoàn hảo, định tự mình vào rừng, vô luận người khác khuyên như thế nào cũng không được.

Mà Phạm cũng là kẻ kiên trì, cho tới trước khi đi cũng không buông tha, nhưng tại một khắc bọn họ sắp ra cửa cung, lại gặp một khách nhân không ngờ tới —— Diệu Ngân.

“Tham kiến bệ hạ! Phạm công tử!”

“Tiểu Ngân sao lại ở đây?” Tuyền cảm thấy kỳ quái. Bụng mang dạ chứa, nàng không thấy mệt sao?

Diệu Ngân hướng bọn họ mỉm cười, thần tình thâm sâu xuất ra một tiểu hạp, “Này, là Quang nhi bảo ta giao cho bệ hạ.”

“Cái gì?” Tuyền tiếp nhận, cùng Phạm xem.

“Là doanh thảo!”

“..... Doanh thảo!?”

Nàng vẫn lộ ra khuôn mặt tươi cười đáp lại: “Ân, Quang nhi tới hôm qua lời Húc đi hái.”

“.....”

Diệu Ngân thấy bộ dáng ngốc lẳng của bọn họ, liền hơi hơi hạ mình, “Quang nhi nói, hy vọng tại phần được này, Phạm công tử cùng bệ hạ có thể tha thứ việc lúc trước hần đã làm. Được cùng lời ta đã chuyển tiếp, không phiền bệ hạ cùng Phạm công tử! Diệu Ngân cáo lui.” Nói xong, nàng liền ly khai.

Thấy nàng rời đi, Phạm cùng Tuyền ở cửa ngu một hồi, sau đó mới chậm rãi phản ứng lại.

“Phạm, Diệu Ngân vừa nói, Diệu Quang hấn..... Ta không có nghe sai đi?”

“Ân, hấn đi hái doanh thảo, còn cùng Húc một chỗ.”

Hai người liếc mắt một cái, sau đó cùng cười to: “Ha ha.....”

“Ái chà, ta không được! Diệu Quang cùng Húc... Ha ha!” Tuyền cười đáp, cười đau cả bụng.

“Cáp... Khụ khụ, lúc này không tha thứ hấn cũng không được!” Phạm cũng cười đến lợi hại.

Ai..... Mọi chuyện khó liệu, hơn nữa chuyện tình cảm, ai có thể nói trước được?

Một tháng qua đi thập phần yên bình, chỗ Diệp Tuấn hoàn toàn không có động tĩnh, giống như sự yên lặng trước bão táp.

Lời Tề Lăng Nhạc quả nhiên không sai, Phạm dùng doanh thảo, thân thể dần tốt lên, khôi phục gần như hoàn toàn.

Trong thời gian này, thật ra Si Ảnh lại có chuyện muốn “thảo công đạo” cho Tề Lăng Nhạc.

Tiểu tử này thật đúng là thú vị, miệng nói chán ghét Tề Lăng Nhạc, nhưng nhìn đến hấn ngày đó trở về lông mày nhíu chặt, lập tức tiến cung đòi công đạo. Chính là, Tuyền cũng không kém, hai ba câu vạch ra hấn thích Tề Lăng Nhạc, kết quả biến thành Si Ảnh nghiêng ngã lão đảo rời đi, cuối cùng không giải quyết được gì.

Nói thật, Tuyền thật thích tính cách của Si Ảnh. Cho dù biết thân phận thật sự của bọn họ, tiểu tử này vẫn là dám ở trước mặt bọn họ “Làm càn”, thật sự là thẳng thắn lại có hứng thú!

Sau đó Tuyền nhân nhả đến vô sự, cư nhiên cùng Phạm đánh cá. Cá chính là Si Ảnh cùng Tề Lăng Nhạc, bên nào thỏa hiệp trước, nói với đối phương ‘ta yêu người’. Mà phần thưởng cho người thắng chính là có thể tùy ý yêu cầu trong lúc động phòng, vô điều kiện làm ba điều! Sau đó không được truy xét!

Nguyên bản hấn tưởng tượng thật hoàn mỹ, không nghĩ tới Phạm lại nhanh chân nói trước...

“Ta cá là Si Ảnh!”

“A! Phạm, người như thế nào có thể giành trước? Ta rõ ràng.....” Cũng muốn cá hấn mà, âm hiểm!

“Tiên hạ thủ vi cường!”

“Ngô.....” Hấn không cam lòng!

Hai người chuyện trò vui vẻ, bỗng nhiên chỉ nghe “Hừ” một tiếng, một mũi tên nhọn xẹt qua, tiễn đao chệch hướng Tuyền, lập tức lưu trên vai trái một vết máu.....

“Tuyền!”

“Ta không.....” Tuyền đang muốn nói Phạm không cần lo lắng, một trận đau đầu đánh úp lại, khiến hấn cơ hồ nói không nên lời.

Sau đó, hai chân hấn dần dần mất đi tri giác, mí mắt cũng càng ngày càng nặng, khuôn mặt gằn sát, lại trở nên mơ hồ, đây là làm sao?

Tuyền thấy không rõ cũng nghe không thấy, chỉ nhớ rõ nghênh đón cuối cùng là một cái ôm ấm áp thoải mái.

Phạm.....

Ngoài Vành Lân cung, mọi người đều được triệu tập, ngự y vào đã lâu, sắc mặt không tốt lắm.

Qua vài canh giờ, cửa điện rốt cục mở ra, Diêu ngự y mặt mày nhăn nhó bước đến, thấy hấn như vậy, nhất thời không ai dám lên tiếng hỏi.

Diêu ngự y đi tới trước mặt Tề Lăng Nhạc, hành lễ nói: “Nhạc Vương gia, bệ hạ trúng độc, nhưng độc này.....” Hấn nhìn quanh bốn phía, sau đó kề sát tai Tề Lăng Nhạc nói nhỏ.

Phạm quan sát phản ứng Tề Lăng Nhạc, chỉ thấy hai nắm tay y dần nắm chặt, thần sắc ngưng trọng, thậm chí cuối cùng hút một ngụm lạnh khí, thanh âm run rẩy hỏi: “Người nói cái gì..... Giống nhau?”

Điều ngự y gật gật đầu, cũng không dám nhìn ánh mắt hắn, “Đúng, giống nhau..... Vô được khả giải!”

“Đi? Người là nói nhị hoàng huynh.....” Húc vội vàng mở miệng chứng thực.

Diệu Quang cản hắn lại, liếc mắt, “Húc!”

Húc lúc này mới thanh tỉnh, cũng bất an nhìn về phía Phạm.....

Phạm lẳng lặng đứng thẳng, biểu tình có chút ngạc nhiên, qua hồi lâu, hắn mới phản ứng lại, mở miệng hỏi: “Tuyền trúng độc..... Tiễn kia đâu? Cho ta xem!”

Nhưng chung quanh không ai động thủ, “Nương nương, tiễn có độc, bệ hạ nói không để cho nương nương chạm vào.” Điều ngự y giải thích.

“Câm miệng!” Phạm khẩu khí ác liệt đoạt lấy độc tiễn, cẩn thận đánh giá, không lâu phát hiện trên thân tiễn một hàng chữ nhỏ, quả nhiên là hắn.....

Tề Lăng Nhạc ngữ khí gần như khẳng định hỏi: “Diệp Tuấn sao?”

Phạm không giấu diếm, “Hắn nói muốn cứu Tuyền, muốn ta đêm nay ra ngoài thành chờ hắn.” Hắn đem tiễn trả lại, sau đó đối mọi người nói: “Nhạc Vương gia, Húc, các người hãy phong tỏa tin tức Tuyền trúng độc. Còn có Điều ngự y, ta có thể đi gặp Tuyền không?”

“A, có thể, nhưng.....” Điều ngự y xin viện trợ nhìn về phía Nhạc Vương gia.

Tề Lăng Nhạc cũng hiểu được tính toán của Phạm, “Kì sẽ không cho người đi!” Hắn dám khẳng định.

“Không, lần này hắn phải cho!” Phạm một bên trả lời, một bên hướng trong điện đi đến.

Trên long sàng, Tuyền lẳng lẳng nhìn hai tay mở ra, thần sắc nghiêm túc lo lắng, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hắn lập tức chuyển thành tươi cười thoải mái, mà khi thấy người tới là Phạm, ý cười kia lại thâm sâu vài phần.

“Phạm, ngồi ở đây.” Hắn vỗ vỗ mép giường. “Đến, nơi này thoải mái.”

Phạm mỉm cười ngồi xuống theo lời hắn, nhẹ nhàng vuốt ve băng gạc trên mặt, “Trúng độc, rất đau đi?”

“Không đau không đau!” Tuyền phát tay, “Không cần kinh ngạc, tuyệt không đau, lập tức sẽ tốt thôi.”

“Gạt người.” Phạm buông tay, mắt nhìn thẳng hắn, “Rõ ràng vô được khả giải.”

“Ngô.....” Tươi cười của Tuyền rốt cuộc không nhịn được, gục đầu xuống.

Phạm đã biết cũng bình tĩnh như thế, chứng tỏ chữ trên tiễn hắn cũng thấy được, vậy kể tiếp hắn là muốn nói.....

Tuyền có chút sợ hãi, hắn như một hài tử, hai tay nắm chặt vạt áo Phạm nói: “Phạm, đừng đi! Ta không sao!”

“Thực xin lỗi, lần này không thể nghe người, Tuyền.” Phạm cường ngạnh không thua gì hắn, “Cho dù kháng chỉ, ta cũng nhất định phải đi.”

“Vì cái gì? Người hắn biết đây là bẫy, vì cái gì muốn đi chịu chết?” Tuyền không khống chế được lay cả người hắn, “Chẳng lẽ bởi vì ta là hoàng đế? Phạm, không cần ngu ngốc, ta chết còn có thể lập tân đế, quốc gia sẽ không diệt vong! Ta van cầu người, người không cần lại vì cái gì dân tộc đại nghĩa mà không để ý đến sinh mệnh của mình được không?”

Phạm vẫn là mỉm cười lắc đầu, vươn ngón trỏ để trên môi Tuyền, “Ta mới không phải vì cứu hoàng đế mà đi gặp sư phụ, ta là vì cứu Tuyền mà đi. Hoàng đế không có thể tái lập, chính là Tuyền không còn, ta làm sao có thể tìm một người khác đây? Ta thích thích người, cho nên không muốn người chết..... Tựa như người không muốn ta bị thương tổn vậy.”

“Đó không giống!” Tuyền càng thêm kích động.

“Không, giống nhau!” Phạm xoa xoa mặt Tuyền, “Ta không muốn Tuyền chết, cũng không muốn Tuyền thương tâm. Ta đáp ứng người, sẽ hảo hảo bảo hộ chính mình, cố gắng sống sót, Tuyền, cho ta đi đi!”

Lời tuy như thế, nhưng Tuyền vẫn lo lắng, dù sao y đã không còn võ công. Nhưng Phạm lại đưa đủ lý do phản bác, Tuyền cuối cùng vẫn phải thua y.....

Hắn hai tay chạm lên gương mặt Phạm, nhích lại gần hơn, hai cái trán kề sát vào nhau, ấm áp vô cùng, “Phạm, ta rất thích người, cho nên, này cho người.”

Tuyền từ dưới gối xuất ra vật phẩm Phạm đã hoàn trả lại hắn, “Này vẫn là người giữ! Chờ trở về, trả lại ta!”

Phạm có chút ngạc nhiên, “Người vẫn không tin ta!”

“Phạm a, người có tiền án!” Hắn chỉ chính là chuyện mới hồi cung.

“Người nguyên lai còn nhớ?” Phạm cười mang theo bất đắc dĩ, “Thật sự là chịu không nổi người!”

“Phạm!” Tuyền nghiêm mặt dặn dò, “Việc không cần miễn cưỡng, sinh tồn mới trọng yếu nhất! Nếu lấy được giải được, người cũng phải tự mình mang về. Không phải người đưa, ta quyết không uống!”

“Tuyền, người thật đúng là ép người.” Phạm cảm thán, “Vạn nhất ta bị sự phụ chế trụ, không thể đứng lúc mang cho người thì sao?”

Về điểm ấy, Tuyền cũng đã tính tới, “Tử Mộ Nhiên sẽ âm thầm giám thị, nếu người bị giam, vậy vì phụ liền tự mình đi tìm người.”

Phạm nghe vậy, đầu tiên là một trận cười khanh khách, sau lại lộ ra tươi cười vui mừng, nhẹ nhàng ôm lấy đầu vai Tuyền, trong nhu tình mang theo một chút ngưỡng ngàng.

Tuyền cũng ôm chặt hắn, bọn họ cũng biết, này có lẽ là thời gian cuối cùng của bọn họ.....

Dựa theo lời Diêu ngự y, Tuyền bị trúng cùng loại độc dược với tiên hoàng, độc dược mãn tính, được vật trong vòng ba tháng xâm nhập toàn thân, giác quan dần đánh mất, cuối cùng trở thành phế nhân, khí tuyệt bỏ mình. Về bề ngoài, chỉ cần trúng độc, người trúng độc không nói, người khác một chút cũng không nhìn ra dấu hiệu trúng độc.

Xuất phát từ những lời này, thừa dịp Phạm còn chưa đi, Tuyền liền lôi kéo hắn đi thăm Tiểu niên cao, trùng hợp thấy nó đang đọc sách.

“... Dục vi thiên tử, dân chi sở tấu, bất khả bất sát. Kim chi thế, chí hàn hĩ, chí nhiệt hĩ, nhi dân vô tấu giả, thủ tắc hành quân dã. Dục vi thiên tử, sở dĩ kỳ dân, bất khả bất dị dã.”(*) Tiếng đọc lạnh lạnh truyền đến, Tuyền tự hào vô cùng, đây là trích đoạn ‘Công Danh’ trong ‘Lữ thị xuân thu’ hắn đã dạy.

Hai người lặng lẽ đi vào, chỉ thấy bé cứng đứng thẳng, thái phó ở trước mặt nó đi qua đi lại, không ngừng gật đầu tỏ vẻ rất vừa lòng.

“Hảo!” Tiểu niên cao ngâm nga xong, thái phó liền tán dương: “Thái tử điện hạ hoàn thành thập phần xuất sắc, lão phu thật sự là vui mừng a!”

Tiểu niên cao thật ra không có vui vẻ như vậy, thần nhiên hồi đáp: “Thái phó, ta cảm thấy vẫn chưa đủ.....”

“Nga? Vậy thái tử điện hạ cảm thấy còn điểm gì cần học?” Thái phó có chút kỳ quái, trước nay hoàng tử không phải đều học những thứ này sao?

Tiểu niên cao nghiêm trang, Tuyền cùng Phạm cũng chưa gặp qua vẻ mặt nghiêm túc như vậy của nó, “Trên thư viết bất quá là lý luận suông, thái phó không nghĩ hắn là nên học chút gì đó thực dụng sao?”

“Thực dụng.....” Trong mắt thái phó hiện lên một tia khâm phục.

“Đúng, tựa như phụ hoàng, hắn không nhớ rõ sở học lúc trước, lại như trước là hoàng đế tốt.” Tiểu niên cao lấy ví dụ thực tế nói: “Ta cũng hy vọng biến thành như vậy.”

Nghe những lời này, lộ ra tươi cười hiền lành sờ sờ đầu Tiểu niên cao, “Thái tử điện hạ có phần tâm này, lão phu tin tưởng ngài nhất định có thể trở thành quân chủ rất giỏi.”

Tiểu niên cao bĩu môi, bán tín bán nghi hỏi: “Thật sự?”

“Thật sự, lão phu cam đoan!” Thái phó trả lời.

Nghe hai sư đồ trong phòng nói chuyện, ngoài cửa Tuyền cùng Phạm không khỏi nhìn nhau mỉm cười, hai người im lặng ly khai thư phòng, hướng cửa cung đi đến.

Ở trên đường, Tuyền cười đến đặc biệt tự hào, hài tử như thế, làm phụ thân nên thỏa mãn.

“Phạm, Tiểu niên cao trưởng thành.” Tuyền cười tủm tỉm nói: “Ta lần đầu tiên thấy nó, nó chẳng qua chỉ là một tiểu oa nhi thích ngủ trong lòng người khác!” Nhớ tới lần đầu sơ ngộ cùng bé cưng, tươi cười của Tuyền càng sâu.

“Đúng vậy.” Phạm cũng không khỏi cảm thán, “Lẫm nhi đã trưởng thành vượt xa suy nghĩ của ta, thật là có chút không nữ.”

Hồi tưởng lại sinh mệnh non nớt trước kia, giờ đã bắt đầu chấn sí tập phi (ý là đủ lông đủ cánh để bay rồi), cái loại kỳ vọng mong mỗi cùng quyền luyện mâu thuẫn này cũng chỉ có song thân mới hiểu được.

“Ha ha, ta đây có thể không cần lo lắng.” Tuyền vui tươi hơn hớn nói: “Nếu ta có việc gì, bé cưng cũng có thể đảm nhiệm được ngôi vị hoàng đế.”

Phạm nghe xong bỗng nhiên dừng bước, kinh ngạc nhìn hấn, qua một lúc lâu sau, y lên tiếng: “Tuyền, người không sợ sao?”

“Đương nhiên sợ!” Tuyền chấp hai tay sau lưng, thái độ cũng thay đổi, “Nếu chết, sẽ không thấy được người, không thấy được Tiểu niên cao, hưởng thụ không được cuộc sống an nhàn khoái hoạt, cũng không thể thưởng thức thế giới xinh đẹp này..... Ta tưởng tượng đến những thứ này liền sợ.”

“..... Ta cũng thực sợ hãi.” Thanh âm Phạm có chút run rẩy, “Nếu trên đời này không có người..... Ta sẽ thế nào đây?”

Tuyền ngẩng đầu nghĩ nghĩ, sau đó cười nói ra hy vọng của mình: “Không có ta..... Phạm cùng bé cưng vẫn sẽ có cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt.”

“Tuyền!” Phạm lớn tiếng ngăn không cho hấn nói tiếp.

Tuyền cũng như hấn mong muốn, ngữ khí đáng yêu như trước kia nói: “Đúng rồi, muốn ta hạ chỉ không? Phạm có thể tái thú, hoặc là tái giá, bất quá cũng không nên quên vi phu a! Bằng không ta nhất định sẽ trở về tìm người.” Nói xong, hấn còn nhắc hai tay bắt chước cương thi.

“Đừng nói giỡn!” Phạm khàn khàn kích động nói.

“Ai.....” Tuyền thu hồi cột nhả, nghiêm mặt nói: “Ta không có nói giỡn, ta rất nghiêm túc.”

Nói đến đây, thái độ của Tuyền thập phần rõ ràng, nhưng Phạm khó mà tiếp thu, bất tri bất giác, bọn họ đã ra đến cửa cung, ngẩng đầu nhìn lại vầng trăng sáng kia, như nhắc nhở đã đến lúc biệt ly.

“Ta phải xuất cung.” Phạm đứng ở cửa nhìn Tuyền mỉm cười, “Tuyền, bài thơ ‘Đế thai xuân’ kia..... Có thể hay không ngâm một lần nữa cho ta nghe?”

“Không thành vấn đề!” Tuyền hít sâu bắt đầu ngâm thơ: “Phương thảo bích sắc, thê thê biến nam mạch. Noãn như loạn hồng, dã tri nhân xuân sâu vô lực. Ưc đắc doanh doanh thập thủy lữ, cộng huê thưởng, phượng thành hàn thực. Đáo kim lai, hải giác phùng xuân, thiên nhai vi khách. Sầu toàn thích, hoàn tự chức. Lệ ám thức, hựu thâm tích. Mạn ý biến nguy lan, tấn hoàng hôn, dã chích thị mộ vân ngưng bích. Bính tắc nhi kim dĩ bính liễu, vong tắc chấm sinh tiện vong đắc. Hựu hoàn vấn lân hồng, thí trọng tầm tiêu tức.”

Phạm trong nháy mắt lúc Tuyền bắt đầu ngâm thơ, xoay người rời cung, bước chân theo từng tiết tấu Tuyền niệm, chậm rãi ly khai đại môn hoàng cung. Thanh âm cuối cùng biến mất, thân ảnh của y cũng biến mất trong ánh trăng mờ mịt.....

“Phạm!” Tuyền hướng về phía hành lang trống trải lớn tiếng gọi: “Phải bảo trọng thân thể a!”

Lời này Phạm đã không còn nghe thấy, hắn một mình một người đứng ở chỗ này, nghe thanh âm của chính mình vọng lại. Đã là rất lâu sau đó.....

Phạm đi ra ngoại ô hoàng thành, quan sát hết thấy động tĩnh chung quanh, chỉ chốc lát sau, cây cối bên cạnh truyền ra tiếng vang “Ào ào!”. Hắn cảnh giác xoay người, chỉ thấy Diệp Tuấn cùng Lê Tĩnh Hi từ trong rừng đi ra, không có những người khác. Diệp Tuấn cẩn thận đánh giá Phạm một phen, gật đầu mỉm cười.

Mà Lê Tĩnh Hi cũng là hừ lạnh, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chú vào hắn.

Đối mặt bọn họ, Phạm không có cảm xúc dao động, chính là bình tĩnh mở miệng hỏi: “Sư phụ, lần này đến, hy vọng sư phụ có thể đưa giải được cứu Tuyền cho ta.”

Hắn gợn gàng dứt khoát như thế, bọn chúng chưa kịp sở liệu, Diệp Tuấn thu lại cảm xúc kinh ngạc, cười hỏi lại: “Bàn Nguyên, người hắn biết đây là một bẫy rập đi?”

Phạm gật gật đầu thừa nhận.

“Vậy người vì cái gì còn muốn đến?”

“.....” Hắn như trước không nói gì, chính là trong mắt lại toát ra vài phần nhu sắc.

“Ha ha, thì ra là thế!” Diệp Tuấn tựa hồ hiểu được, “Thật khiến cho người ta không thể tưởng được a, người cư nhiên lại yêu hắn.”

Phạm lắc đầu, “Nhân phi ngoan thạch, thực vô ái nhân chi tâm?” (người không phải sắt đá, cũng có tình yêu)

“Phải không?” Diệp Tuấn khê nâng khóe miệng, hướng Lê Tĩnh Hi trao một ánh mắt, Phạm chú ý, chính là không đợi động tác của hắn, Lê Tĩnh Hi khi nhận được chỉ thị của Diệp Tuấn, đã ngay lập tức điểm thủy huyết của hắn.

“Các người.....” Phạm ngã xuống, bị Lê Tĩnh Hi một phen tiếp được.

Đang lúc Lê Tĩnh Hi nghĩ muốn theo kế hoạch một chưởng võ xuống, lại bị một bàn tay ngăn trở.

“Chủ công!?”

Diệp Tuấn đỡ một kích kia, hắn nhìn gương mặt Phạm nói: “Không cần giết hắn! Dẫn hắn trở về, lưu trữ còn có tác dụng.”

“Vâng!” Lê Tĩnh Hi tuy không cam lòng, nhưng cũng không dám cãi mệnh lệnh.

Đêm khuya vô tận, hai người mang theo Phạm hôn mê, nhanh chóng ly khai nơi đây.

Tuyền trong đại điện đợi Phạm một buổi tối cũng không thấy hắn trở về. Đợi gà gáy qua đi, phương đông dần dần hiện ra bạch quang, hắn rút cục khẳng định, Phạm sẽ không trở lại.

Tuyền duỗi thắt lưng, nhìn canh giờ, quyết định đi gặp bé cưng trước, thuận tiện giải thích vì sao phụ thân nó lại rời cung.

Dọc theo đường đi, số lượng thị vệ so với bình thường lui tới gia tăng không ít. Nguyên nhân thật sự là, kẻ phóng độc tiền có thể biến mất vô tung vô ảnh, rõ ràng là người trong cung, nhưng hậu cung cung nhân rất đông, không có khả năng tra rõ từng người. Cho nên lựa chọn tốt nhất là công khai bảo hộ, âm thầm điều tra.

Tuyền chậm rãi lắc lư đi đến thư phòng của Tiểu niên cao, lại phát hiện hài tử kia đã ngồi trước mặt thái phó, tựa hồ đang thảo luận gì đó.....

“Thái phó, sao triều ta không cho phép nữ tử làm quan?” Hài tử luôn hỏi trực tiếp.

“Tiểu nữ tử làm sao có thể bằng đại trượng phu? Tự nhiên là không thể.” Thái phó kiên nhẫn giải thích.

“Có vài nữ tử không thua kém đấng mày râu, các nàng vì sao không thể?” Nó cảm thấy không đúng.

“Ha hã, đây chính là quy củ từ xưa, thái tử điện hạ phải nhận thức a.”

“Nhưng là.....” Tiểu niên cao còn muốn nói cái gì, lại thấy sắc mặt thái phó có chút không ổn, đành nén xuống. Một người không cam tâm trong lòng trộm nói, “Cổ hủ, sau kêu này ba ba tìm một nữ thái phó cấp triều thần nhìn một cái.”

Tuyền bên ngoài nhìn thấy con của hắn vẻ mặt khó chịu, thực sự cười đến đau bụng, hài tử này tương lai nhất định là một hoàng đế rất khác biệt!

Bất quá hắn cũng không quên chính sự, sửa sang dáng vẻ lại một phen, liền gõ cửa đi vào, “Thái phó, học nghiệp của hoàng nhi hảo?”

Hai người hoàn toàn không dự kiến được Tuyền sẽ đến, kinh ngạc hành lễ tiếp đón, Tuyền phát tay miễn lễ tiết rườm rà kia, tự mình lôi kéo Tiểu cao ngồi trên ghế.

Đơn giản hỏi việc học tập của bé cưng, tất nhiên là không tồi, vì thế hắn lại thuận tiện dùng một chút lý do kêu thái phó lui xuống, chỉ còn hắn cùng bé cưng nói chuyện.

“Ba ba.” Thái phó vừa đi, Tiểu niên cao liền ngọt ngào làm nũng, “Phụ thân đâu?”

Tuyền xoa xoa cái mũi nhỏ của nó, ôm vào lòng, “Bảo bối, phụ thân ra ngoài giúp ba ba tìm đồ vật.”

“Đi?!” Thanh âm nó quả nhiên có chút thất vọng, “Phụ thân lại đi rồi?”

“Ai nha, bảo bối không cần uể oải như vậy, phụ thân lập tức sẽ trở về.” Tuyền an ủi nói.

“Lập tức là bao lâu?”

“Àn..... Ba tháng sau đi!” Tuyền nghĩ nghĩ trả lời, “Đến lúc đó, bé cưng phải chờ phụ thân a!”

Tiểu niên cao liền mạng gật đầu, “Đương nhiên, Lẫm nhi nhất định sẽ chờ.”

“Ngô, bé ngoan” Tuyền trêu mếu ôm chặt nó “Lời của bảo bối, nhất định có thể khiến phụ thân kiên cường lên.”

Tiểu niên cao bị ôm vào lòng, tuy không thấy rõ khuôn mặt của ba ba, chính là thanh âm nghe có chút khỏ sở.

Hài tử thật miễn cưỡng, nó lập tức nắm chặt y bào của Tuyền, hiểu chuyện đáp lại, “Lẫm nhi sẽ chờ phụ thân, chờ phụ thân trở về, sau đó chúng ta ba người ra dạo chơi ngoại thành, được không, ba ba?”

“..... Hảo.” Tuyền cân nhắc mãi, vẫn là quyết định nói dối, “Tốt lắm, ba ba có việc phải làm! Giữa trưa đến cùng người dùng bữa! Lẫm nhi phải ngoan nga!” Tuyền buông hắn, vì hắn sửa sang lại y quan.

Tiểu niên cao cũng lộ ra một cái mỉm cười, “Hảo, ba ba trên đường cẩn thận!”

“Àn!”

Tuyền ra khỏi thư phòng, chỉ thấy tiểu Toàn tử đã ở bên ngoài chờ. Thúc Ngâm là ban cho hắn, hắn làm việc chăm chú cẩn mẫn, thái độ làm người trí tuệ thông minh, việc vặt vãnh xung quanh Tuyền đại bộ phận đều giao từ hắn một mình xử lý, cũng có thể xem như thiếp thân bên cạnh.

Nhưng hôm nay Tuyền không nhớ có gọi hắn đến, mà vẻ mặt hắn cũng là có việc muốn báo.....

“Có việc tìm bẩm?” Tuyền không thích bộ dạng nhăn nhó của thái giám kia, trực tiếp hỏi.

Hắn vừa nghe, lập tức quỳ xuống, “Nô tài có tội! Mong bệ hạ thứ tội!”

Người trong cung hỗ chút là quỳ, thực làm cho người ta chịu không nổi. Tuyền cũng phiền chán, tiếp tục hỏi: “Tội gì?”

Hắn run rẩy nói: “Trước đây mấy ngày bệ hạ đem Thúc Ngâm cô nương ban cho nô tài, nô tài đội ơn đến tột cùng! Ai ngờ, Thúc Ngâm kia một mực trong nhà đối bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương bất kính! Không phải ác ý nhục mạ, chính là chế tác búp bê vải..... Nô tài mọi cách khuyên răn, nàng vẫn đang không nghe! Vì thế nô tài đem nàng khóa nhốt trong sái phòng, ai ngờ..... Ngày bệ hạ gặp chuyện, nàng cư nhiên mất tích.”

“Thúc Ngâm?” Tuyền cảnh giác, “Người hoài nghi, là nàng mưu hại bẩm?”

“Bệ hạ thứ tội!” Hấn nằm úp sấp xuống, không dám ngẩng đầu.

“Đứng lên đi! Nếu là nàng phạm tội, sẽ không đổ trên người người.” Tuyền hiểu được dụng ý của hấn, “Người hiện tại đi mời hai vị Vương gia, Diệu Quang đại nhân, Hoàng hậu nương nương đến, nói trẫm có chuyện quan trọng muốn cùng bọn họ thương lượng.”

“Đa tạ bệ hạ! Nô tài lập tức đi!” Hấn lập tức đứng dậy đi xuống.

Hấn đi rồi, Tuyền xuất ra phần thánh chỉ đã sớm chuẩn bị, một mình ngồi ở ngự thư phòng suy ngẫm. Phạm, gian tế là Thụy Ngâm sao?

Trong chốc lát, tất cả mọi người phụng mệnh tiến đến, bất quá không ai biết mục đích lần này là gì, mọi người vừa đến đủ, liền lấy ánh mắt tò mò nhìn về phía Tuyền.

Tuyền cũng không tính toán đi đường vòng, trực tiếp hướng bọn họ nói chuyện Phạm bị mang đi cùng kế hoạch của mình.

“..... Cho nên, qua mấy ngày nữa, ta muốn đích thân đi đón Phạm, đến lúc đó hậu cung cùng Tiểu niên cao hết thầy giao cho tiểu Ngân.”

“Như vậy không phải rất mạo hiểm sao? Hơn nữa thân thể bệ hạ.....” Diệu Ngân có chút lo lắng.

Nhưng Tuyền lại cười đến vô sự, “Cho nên ta trước khi độc phát đem Phạm về. Mà hiện tại việc đầu tiên phải làm, chính là tìm ra gian tế, như vậy ta mới có thể an tâm rồi cung.”

Nói đến gian tế, mọi người lại trầm mặc, người nọ đến nay đều không lộ ra dấu vết, điều tra cũng không có đầu mối.

Tuyền hiểu được ý nghĩ của bọn họ, tốt bụng cung cấp manh mối. “Hôm nay Tiểu Toàn Tử hướng ta bẩm báo, nói Thụy Ngâm đáng ngờ.”

“Nàng?” Tể Lãng Nhạc có nghi vấn, “Không có khả năng, nàng năm tuổi vào cung, từ nhỏ sinh hoạt trong cung, không thể có bản lĩnh này.”

“Đúng vậy.” Tuyền gõ gõ bàn, “Hơn nữa động cơ của nàng rất rõ ràng, ngược lại cho người ta cảm giác ‘kẻ thể thân’, cho nên ta hoài nghi.....”

“Tiểu Toàn tử?” Diệu Ngân nói tiếp.

“Tiểu Ngân quả nhiên thông minh.” Rất đúng ý hấn.

“Ta lập tức phái người âm thầm giám thị hấn.” Tể Lãng Nhạc là kẻ hành động, nói xong liền rời đi.

Tuyền lập tức ngăn hấn lại, “Đại ca từ từ, trước đó, ta còn một việc quan trọng cùng các người thương lượng.”

“Còn có việc?” Hấn nghe xong, dừng chân.

“Chính là này, ngày mai lâm triều ta sẽ tuyên bố.” Hấn xuất ra thánh chỉ kia.

“Đây là.....” Bọn họ tiếp cận, nhìn kỹ nội dung.

Tuyền cho bọn họ xem, chính mình tự quyết định giải thích: “Nếu ta mất, đây là chiếu thư truyền ngôi cho Tiểu niên cao, cũng tránh cho quốc gia nội loạn, thế nào?”

Không ai đáp lại Tuyền, tất cả mọi người mi không chớp nhìn chằm chằm cuộn thánh chỉ kia, bọn họ hiểu được, làm như vậy là phải, cũng là tất nhiên, nhưng là.....

“Ai nha! Các người không cần như vậy được chưa! Lại không nhất định sẽ chết, tương thánh chỉ này chính là để ngừa vạn nhất mà thôi! Ta còn nghĩ muốn lưu mệnh, trông thấy chất tử tương lai!”

Để dụ đi không khí, ánh mắt Tuyền tò mò nhìn bụng Diệu Quang, không chút nào chú ý hiệu ứng tê ngứa của câu nói kia.....

Đại khái qua nửa khắc, khi hấn phản ứng lại, phát giác Diệu Quang lấy ánh mắt giết người nhìn hấn, lúc này mới vội vàng pha trò, “Ha ha, ta là hiếu kỳ, tương đối dư dả.....”

“Người này.....” Nhìn Tuyền cười đến khiếm nhã, Diệu Quang thật sự rất muốn trước mặt mọi người đánh hấn một chút, đáng tiếc quân thân khác biệt. Bất đắc dĩ, hấn chỉ phải mặt ngoài mỉm cười, sau lưng dùng sức nhéo lưng Húc.

Đáng thương nhất chính là Húc, muốn kêu không thể kêu, còn phải kéo mặt ra cười, biểu tình kia thật sự là quần bách! (tội, thê nô..==)

Thấy bọn họ như thế, Tuyền rất yên tâm, xem ra cảm tình không tồi a! Tình huống trong cung không cần hấn lo lắng, hiện tại hấn tối không yên lòng vẫn là —— Phạm.

Nghĩ đến đây, Tuyền không khỏi sắc mặt hơi trầm xuống, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ..... Phạm lúc này rốt cuộc thế nào?

“Người lại đây.” Lê Tĩnh Hi gọi một gã sai vặt đang bưng thức ăn, “Hấn thế nào?”

“Bẩm đại nhân, hết thấy đều tốt.” Gã sai vặt cung kính đáp.

Nhìn thấy bàn ăn sạch sẽ, Lê Tĩnh Hi nhíu mày, “Người đi xuống đi!”

“Vâng!”

Phạm mới vừa dùng bữa xong, tựa lưng vào giường, trên tay lật sách xem, bộ dáng nhìn qua như là đang làm khách.

“Xem ra, người cũng không tồi!” Lê Tĩnh Hi thấy bộ dạng nhàn nhã của hấn, trong lòng liền một phen lửa giận.

Phạm buông sách nhìn hấn, thản nhiên trả lời: “Hoàn hảo.”

Lê Tĩnh Hi đến gần, đông binh tây sờ, cuối cùng chạm vào mặt Phạm, đột nhiên nâng cằm Phạm lên, “Người không cần quá kiêu ngạo! Đừng tưởng rằng chủ công không giết người, người còn cơ hội, người chẳng qua chỉ là một nam kĩ thấp hèn lang thang mà thôi!”

Phạm không chút khách khí hất tay Lê Tĩnh Hi, “Đừng chạm vào ta! Cút ngay!”

“Người?!” Hấn có điểm giật mình, lập tức khôi phục lại khẩu khí hạ lưu, “Yêu, trở về hoàng cung, thật đúng là thay đổi, cầu hoàng đế kia đối đãi người như thế nào? Kỹ thuật hấn so với ta tốt hơn không?”

“Ba!” Phạm nhanh chóng quăng hấn một cái tát, “Đừng đem Tuyền ra so sánh với người! Người không có tư cách!”

“Người dám đánh ta?” Lê Tĩnh Hi che nửa bên mặt, khó tin nhìn hấn.

“Hỗn trưởng!” Hấn đem Phạm hung hăng đẩy ngã trên giường, bắt đầu xé rách quần áo Phạm, “Ta hôm nay khiến cho người sống không bằng chết.”

“Hừ!” Phạm thấy hấn áp tới trong nháy mắt, từ cổ tay áo rút ra một thanh đoản kiếm sắc bén, thừa dịp Lê Tĩnh Hi không chú ý, đoản kiếm đặt lên cổ Lê Tĩnh Hi, khiến hấn không thể nhúc nhích.

“Lê Tĩnh Hi, đừng khinh người quá đáng, ta tuy rằng đã không có võ công, nhưng cũng không có nghĩa người có thể muốn làm gì thì làm! Nếu không tin lời ta nói, ta có thể tiễn người xuống địa ngục.” Lời nói của Phạm lạnh như băng, nói đến Lê Tĩnh Hi trợn mắt há hốc mồm.

17. Chương 17

“Bàn Nguyên, buông hấn ra!” Thanh âm Diệp tuần từ ngoài cửa truyền đến.

Chính là Phạm không hề động thủ, đoản kiếm vẫn để trên cổ Lê Tĩnh Hi.

“..... Nếu người hy vọng Tể Lãng Kỳ sống, lập tức buông hấn ra!” Diệp Tuần thấy thế không thể không ra đòn sát thủ.

“.....” Phạm lúc này mới buông đoản kiếm, đẩy Lê Tĩnh Hi ra.

Lê Tĩnh Hi mắt thấy đoản kiếm hạ xuống, tay nắm chặt một quyền về hướng Phạm, “Người này.....”

Mà Phạm một chút cũng không phản kháng, như là biết quyền này sẽ không dừng trên người mình.

Quả nhiên, Diệp Tuấn lập tức chặn hai người lại, quyền của Lê Tĩnh Hi dừng lại giữa không trung. Diệp Tuấn đỡ lấy tay hắn, mệnh lệnh hắn đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người hắn cùng Phạm.

Diệp Tuấn tự mình kéo ghế ngồi xuống, ngã chén trà, sau đó chỉ ghế bên cạnh, “Hai người chúng ta đã lâu không tâm sự, ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện.”

Phạm vô thanh vô tức ngồi xuống, chính là ánh mắt chưa bao giờ rời Diệp Tuấn.

“Bàn Nguyên, người không phải muốn giải được sao?” Diệp Tuấn hỏi: “Ta có thể cho người, bất quá người không thể cấp hoàng đế họ Tề.”

“Không được!” Phạm đơn giản hữu lực trả lời.

“Vậy người bỏ cuộc đi! Ta quyết không cho người giải được.” Diệp Tuấn hét lên.

“..... Sự phụ.”

“Ta nói rồi, người và ta đã không còn quan hệ.”

“Vậy thì, Diệp Tuấn.” Phạm sửa miệng, “Nghe nói người từng cứu tiên đế?”

Chén nước trong tay Diệp Tuấn lay động, “Vớ vẩn, ta vì cái gì phải cứu địch nhân của mình?”

“..... Bởi vì, người từng yêu hắn.”

Diệp Tuấn nghe vậy trầm mặc một lát, bỗng nhiên cất tiếng cười to, “Ha ha..... Bàn Nguyên a Bàn Nguyên, rõ ràng cái gì cũng không biết, chứng cứ gì cũng không có, lại muốn tra ra chân tướng sao?”

“Hừ!” Khóe miệng Phạm cũng gợn lên thành một vòng cung, “Không thừa nhận không sao, ta có căn cứ. Miêu tả của Nhạc vương gia, còn có bức họa tiên hoàng lưu trữ..... Người nọ chính là người đi?”

“Ta không có không thừa nhận, đúng, người nọ là ta.” Diệp Tuấn không chút nào phủ nhận, “Người đã muốn biết như vậy, ta liền nói cho người.....”

Mười bảy năm trước, tiên hoàng cải trang ngầm điều tra Ly Diễn, mục đích là muốn tương lai có một ngày có thể mang Ly Diễn sát nhập lãnh thổ Kỳ Nghê. Vốn hết thấy đều thuận lợi, nhưng vận mệnh trêu người, cho hắn trước khi rời đi gặp được con trai của tộc trưởng Ly Diễn, Tầm Dạ.

Tầm Dạ bộ dạng rất đẹp, cũng thông hiểu thiên đạo, vì vậy so với thường nhân ngạo khí càng cao, khí phách để vương khiến tiên vương nổi lên dục vọng chinh phục, hắn sẵn sàng tử tử, che chở Tầm Dạ, muốn y thần phục, trải qua một phen cố gắng, hắn rốt cục thành công!

Nhưng đây cũng là một mẩu vẽ thất bại —— Tầm Dạ yêu tiên hoàng, còn dây dưa cùng với hắn hồi cung, cuối cùng hắn lấy Ly Diễn làm lợi thế, giao cho tiên hoàng, đổi lấy cơ hội tiến cung.

Một hoàng đế lấy giang sơn làm trọng, một thiếu niên vì yêu không từ thủ đoạn, kết quả của hai người bọn họ chỉ có thể sinh là bi kịch.

Hồi cung không lâu, tiên hoàng gặp chuyện, Tầm Dạ vì tìm doanh thảo cứu hắn, xông vào “Thủy Tinh Dục Lâm”, mãn mười nguyệt (sau 10 tháng), hắn sinh ra một nữ tử.

“Sau đó thì sao? Nữ hài kia thế nào?” Phạm càng ngày càng tiếp cận trọng tâm câu chuyện.

Diệp Tuấn liếc hắn một cái, “Sau đó? Sau khi trưởng thành ta bỏ rồi.”

Sau khi nữ hài sinh hạ, tiên hoàng giam cầm bọn họ ở phế điện, có đến trộm xem qua vài lần, để lại một hương túi có chữ “Tích”, trong hoàng cung tiên ít người biết đến sự tồn tại của tiểu công chúa. Tiên hoàng không cho nàng nhập gia phả, có lẽ hắn xem nữ nhi này là sỉ nhục của hắn đi.

“Như vậy người hắn là hận tiên hoàng! Còn ta, còn có Tuyền là thế nào?” Phạm không rõ, “Chúng ta hoàn toàn không biết chuyện của các người, vì cái gì dây vào chúng ta?”

“Bởi vì ta hận không chỉ ...là hấn, mà ta càng hận kẻ cướp đi hấn. Thần tử của hấn, hoàng hậu, tần phi, hoàng tử, còn có giang sơn, ta hận hết thấy!” Diệp Tuấn điên cuồng kể ra, “Về phần người..... Người khiến ta đồ kị! Cho nên ta cũng sẽ không buông tha người.”

“Đồ kị?”

“Không sai!” Khóe miệng Diệp Tuấn giờ lên ý cười tàn khốc.

Sau khi Tầm Dạ trốn đi, tiên hoàng không đuổi bắt hấn. Hấn quý duyên gặp được một quái y trên giang hồ, đem dung mạo thiếu niên chỉ hơn hai mươi tuổi của mình thay đổi thành một lão giả bốn mươi, năm mươi tuổi. Sau đó dùng thiên đạo thuật từng học trước kia vì tương lai Kỳ Nghê bói một quẻ, lại không nghĩ rằng tính ra một đáp án đáng mỉa mai —— Con của tiên hoàng cư nhiên muốn thú một nam nhân làm hậu, còn định dục con nối dòng!

Hấn không cam lòng, chuyện mình không thể làm, dựa vào cái gì những người khác có thể làm được! Hấn hận, cho nên hấn phải thay đổi hết thấy! Mà mấu chốt có thể thay đổi hết thấy chính là.....

“Là ta?” Phạm ý thức được, “Người tính ra nam hậu Kỳ Nghê chính là ta?”

“Đúng, nên ta lợi dụng lân huân tạo thành cái chết giả của người, sau đó tẩy đi trí nhớ của người đưa về Ly Diễm, thu người làm dưỡng tử. Chỉ có như vậy ta mới có thể khiến người dựa theo hy vọng của ta lớn dần.” Tươi cười của Diệp Tuấn càng lúc càng lạnh.

Phạm hít sâu một hơi nói: “Người thành công, ta vẫn ẩn theo ý nguyện của người lớn dần, sau đó được đưa đến bên cạnh Tể Lăng Kỳ, chính là.....”

“Chính là ông trời đùa bỡn ta!” Diệp Tuấn rút cuộc nhìn không được, từ trên ghế đứng lên, “Hết thấy đều theo kế hoạch của ta tiến hành! Chính là linh hồn của Tể Lăng Kỳ thế nhưng lâm vị trí.”

“Người cũng tính ra được?” Phạm cũng không kinh ngạc, chính là suy nghĩ ra càng nhiều.

Diệp Tuấn cầm lấy chén trà lắc lư, “Nguyên bản ta cũng không nghĩ đi tới nước này, chính là hoàng đế bị chính tay ta giết lại xuất hiện trước mặt ta..... Ta thật sự cực kỳ kinh ngạc.”

“Lúc ấy ở biên cảnh, là người giết Tể Lăng Kỳ?” Phạm nguyên bản cảm thấy hoàng đế quần áo tả tơi xuất hiện ở rừng sâu nơi biên cảnh là chuyện bất khả tư nghị, nhưng không nghĩ tới sự thật cư nhiên như vậy?!

“Đúng, là ta làm!” Nói tới đây, nét mặt già nua của Diệp Tuấn lộ ra biểu tình đáng sợ, “Tể Lăng Kỳ kia thật sự đáng giận! Hấn chẳng những tra được ta muốn làm phản, lập tức phế người. Còn lấy cớ tìm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cải trang vi hành, muốn đem cố gắng mười mấy năm qua của ta một lưới tóm gọn, cho nên ta giết hấn.”

“Khi đó ta mang Tuyền tới gặp người, người kinh ngạc không phải là ta đến, mà là Tuyền?!” Phạm lúc này hồi tưởng lại biểu tình lúc đó của Diệp Tuấn không khỏi thì thào, “Vậy Tử Tích Vân? Vì sao muốn nàng trở thành hoàng hậu tương lai? Nàng là nữ nhân của người cùng tiên hoàng đi!”

“Ha ha.....” Diệp Tuấn cười to, “Nàng là nữ nhân của tiên hoàng, nàng họ Tể, trong cơ thể nàng chảy dòng máu hoàng thất! Đương nhiên nằm trong mục đích báo thù của ta.”

“Vì báo thù, người ngay cả nữ nhi của mình cũng lợi dụng?” Phạm nhíu chặt mày.

Diệp Tuấn ngắt lời: “Sai, này cũng là trong vòng báo thù của ta, ta muốn tiên hoàng chết không nhắm mắt. Ta muốn con hấn cùng nữ nhi hấn kết làm vợ chồng, khiến hấn trên trời dưới đất cũng không yên ổn!”

“..... Người điên rồi!” Nam nhân này đã hoàn toàn lâm vào cơn lốc báo thù.

“Ta điên rồi?” Diệp Tuấn lớn tiếng hỏi ngược lại: “Ha ha..... Ta đã sớm điên rồi. Là hấn, là các người, khiến ta trở nên như vậy.”

“Không ai có thể thay đổi người, có thể thay đổi người chỉ có chính người.”

“A..... Đây là ta từ nhỏ dạy người, hiện giờ người thế nhưng đem những lời này trả lại cho ta?” Diệp Tuấn cười nhạo, “Chẳng lẽ người không biết, ta dạy người hết thấy đều là giả sao?”

“Ta biết! Hết thầy của ta là người dạy, đều chỉ là vì làm cho Tể Lãng Kỳ cùng ta tồn tại khúc mắc.” Phạm nói thực bình tĩnh, “Đối với ta lại cảm thấy những lời này rất có đạo lý.”

“Người vẫn là khờ dại như vậy..... Nhưng chuyện tới bây giờ, hết thầy đều đã quá muộn.” Diệp Tuấn lạnh lùng nói: “Bắt đầu từ một khắc kia ta giết tiên hoàng.”

“Quả nhiên là người hạ độc thủ, độc người dùng là.....” Phạm chậm rãi dụ dỗ Diệp Tuấn nói về độc dược.

Nói đến đây, Diệp Tuấn lại lộ ra một tia cười lạnh, “Đúng rồi, ta thiếu chút nữa đã quên. Tình nhân của người còn chờ người lấy giải dược trở về, đáng tiếc a..... Thật sự rất đáng tiếc.”

Phạm nghe không đúng, lập tức hỏi: “Đáng tiếc cái gì?” Chẳng lẽ.....

“Giải dược không có.” Diệp Tuấn ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Cái gì?”

“Không cần kinh ngạc như vậy.” Diệp Tuấn dè dặt vai Phạm lại, “Hương túi cùng giải dược duy nhất ta đều đưa cho tiên hoàng. Nhưng tiên hoàng khinh thường, trả nó lại cho ta. Về phần giải dược..... Ta nguyên tưởng rằng hắc ăn, không nghĩ đến, cuối cùng hắc vẫn là chết bởi độc này.”

Phạm mặc kệ tiên hoàng chết như thế nào, hiện tại hắc quan tâm chính là giải dược kia, “Giải dược đâu?”

“Ta không biết.....” Diệp Tuấn sắc mặt ảm đạm.

Vậy chứng tỏ độc của Tuyền, hiện tại là vô dược khả giải?! Không đúng.....

“Người đã hưởng tiên hoàng hạ độc, vì cái gì còn muốn cho hắc giải dược?”

Diệp Tuấn không trả lời vấn đề của hắc, đứng dậy ly khai phòng Phạm, “Tóm lại giải dược người muốn không ở chỗ ta, hiện tại chờ hoàng đế kia tới cứu người, tự giải quyết cho tốt.”

“Phanh!” Hắc vừa đi, Phạm một quyền đánh vào tường, “Đáng giận!”

Chẳng lẽ tính mạng Tuyền sẽ mất trên tay độc dược này? Hắc là người tốt, nhưng vì cái gì lại phải gánh tội nghiệt không phải hắc gây ra? Vì cái gì.....

Âm thầm, một bóng đen nhìn chăm chú hết thấy, hắc nghe được, thấy được, đồng thời cũng hiểu được.

Chỉ thấy bóng đen lắc mình một cái, liền mất đi bóng dáng.

Phạm đi đã gần một tháng, Tử Mộ Nhiên không có tin tức, hiện tại chỉ có thể án binh bất động. Mấy ngày nay, Tuyền rõ ràng cảm giác được độc dược phát tác, nhưng hắc không nói cho bất luận kẻ nào —— hữu nhĩ thất thông (hai tai không nghe rõ), vị giác tê liệt, hết thấy đều cảnh báo, hắc chỉ còn lại thời gian hai tháng.

Hôm nay, Tuyền nhìn chằm chằm thư án bày vài bức họa —— là tiên hoàng lưu lại. Hắc nhìn đến nhập thần, ngay cả Tể Lãng Nhạc đến cũng không chú ý, cho đến khi Nhạc Vương gia lên tiếng nhắc nhở, hắc mới như ở trong mộng bừng tỉnh.....

Tể Lãng Nhạc vì công vụ mà đến, lại trong lúc vô tình nhắc nhở Tuyền, nhớ tới nghi vấn vẫn tồn tại.

“Đại ca, phụ hoàng hắc là người thế nào?”

Nguyên lai chỉ là có chút tò mò, nhưng phản ứng của Tể Lãng Nhạc lại làm cho Tuyền cảm thấy quái dị.

Tể Lãng Nhạc khi nhắc tới tiên hoàng không có biểu hiện sùng bái cùng tôn kính, cũng không có sợ hãi cùng chán ghét, biểu hiện Tể Lãng Nhạc chính là thần nhiên xa cách cùng lạnh lùng.

“Phụ hoàng là hoàng đế tốt. Nhưng không phải là phụ thân tốt, cũng không phải trượng phu tốt.”

“Nga?” Tuyền có thể lý giải, từ xưa hoàng đế người nào đều không như vậy?! ” Vậy phụ hoàng có đặc biệt yêu thích ai? Tỷ như.....” Hắc chỉ vào bức họa cuộn tròn trước mắt.

“Không có khả năng!” Đại ca một ngụm phủ quyết.

“Vì cái gì?”

“Nếu phụ hoàng yêu hấn, hấn đã sớm chết ở hậu cung.” Hấn khẳng định nói: “Cũng khó trách...Kì đã quên mẫu hậu là người thế nào.” Nói tới đây, thanh âm Tể Lãng Nhạc có chút bất ổn.

“Mẫu hậu?” Tuyền nhân cơ hội hỏi.

“Mẫu hậu là công chúa nước láng giềng, từ nhỏ nuông chiều ương ngạnh, kiêu ngạo ngang tàng. Phụ hoàng bởi vì thân phận của nàng, mới có thể đăng cơ kế vị, nhưng nàng chiếm dụng rất mạnh, không cho phép nữ tử khác mang trong mình con nối dòng của phụ hoàng, cho nên mỗi khi hậu cung có tần phi mang thai, nàng luôn làm khó dễ. Bình thường không phải mẫu tử song vong, chính là thai nhi chết sớm.....”

“Như vậy a?” Nghe xong, Tuyền mới chính thức nhận thức nữ nhân thật đáng sợ, “Chính là.....”

Hấn nhìn bức hoạ đang cuộn tròn, “Bức tranh có vẻ thần bí gì đó, từ tranh có thể thấy được thâm tình của người họa. Bức tranh này tuy rằng đã bị tổn hại, nhưng vẫn có thể nhìn ra, phụ hoàng đối người trong tranh nhớ nhung cùng thâm tình.”

Tể Lãng Nhạc đi đến trước bức tranh, cẩn thận tỉ mỉ cũng hiểu được có chút đạo lý, hấn trầm tư một lát sau nói: “Năm ấy ta còn rất nhỏ, chỉ nhớ rõ phụ hoàng mang người kia về, sau đó không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận, chính là mẫu hậu..... Sau, hấn dùng doanh thảo cứu phụ hoàng, mẫu hậu đang định đối phó hấn, hấn liền mất tích.”

“Mất tích?” Tuyền còn muốn hỏi gì đó, lại bị thanh âm bấm báo đánh gãy.

Tử minh chủ đã trở lại, hiện giờ đang ở ngoài tiếp kiến —— nhận được bấm báo, Tuyền cùng Tể Lãng Nhạc nhìn nhau, tức khắc hướng nghị chính đi tới.

Tử Mộ Nhiên đứng ở trong sảnh không ngừng đi qua đi lại, hiển nhiên đã lâu ngày, vừa thấy hoàng đế đến, Tử Mộ Nhiên lập tức quỳ xuống hành lễ.

Tuyền miễn đi lễ tiết, chờ không kịp hỏi han: “Nói cho trẫm! Tình huống thế nào? Phạm có phải hay không ở chỗ lão nhân đó? Hấn khỏe không?”

Đối mặt nhiều vấn đề liên tiếp, Tử Mộ Nhiên không chút hoang mang trả lời: “Thảo dân sẽ trả lời tất cả vấn đề của bệ hạ, nhưng trước thỉnh bệ hạ lui tất cả cung nhân.”

Tuyền nhìn thần sắc hấn như thế, cũng có chút dự cảm, vì thế lui hết cung nhân, trong phòng chỉ còn ba người.

Đã không có người bên ngoài, Tử Mộ Nhiên mới bắt đầu nói chính sự, “Phạm công tử quả thật bị Diệp Tuấn giam cầm, chính là bệ hạ không cần lo lắng, hấn có thể tự bảo hộ chính mình!”

“Phải không!” Tuyền nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, “Bình an là tốt rồi.”

Mà Tử Mộ Nhiên lại không như hấn thần nhiên, y suy tư mãi, vẫn là quyết định đem chuyện mình nghe được bấm báo!

“Bệ hạ.” Hấn ngừng lại một chút, “Về Diệp Tuấn kia..... Kỳ thật.....” Tinh tế đem hết thấy nói ra.

“..... Sự tình chính là như vậy!” Tuyệt vô hư ngôn. (không hề thêm bớt)

“Điều này sao có thể?!” Tể Lãng Nhạc lớn tiếng dọa người.

Giải được của đệ đệ đã không có, sự tình còn dính dáng đến phụ hoàng?! Đây rất ngoài dự đoán mọi người!

Nhưng Tuyền lại không phản ứng kích động, chính là âm thầm suy ngẫm.....

“Bệ hạ, Vương gia!” Tử mộ nhiên sắc mặt cũng không tốt, “Đây đích xác đều là Diệp Tuấn nói ra!”

“Phải không?” Tuyền bình tĩnh vỗ vỗ Tể Lãng Nhạc, ý bảo hấn bình tĩnh, sau đó đối Tử Mộ Nhiên hỏi: “Phạm cũng biết?”

Tử Mộ Nhiên thấy phản ứng của hấn, âm thầm cả kinh, “Đúng!”

“Kì!” Tể Lãng Nhạc đang muốn an ủi hấn.

Không nghĩ tới Tuyền lại thái độ khác thường lộ ra tươi cười, “Giải được không có, sự tình liền đơn giản! Trẫm phải đón Phạm trở về!”

“Tử minh chủ!” Tuyền hướng Tử Mộ Nhiên, “Người hãy vẽ lại bản đồ, trẫm muốn đi gặp Diệp Tuấn!”

Tử Mộ Nhiên có chút do dự, dò xét hỏi: “Bệ hạ, Diệp Tuấn đã thiết lập bầy, ngài vẫn cố ý đi?”

“Kia trẫm càng không thể làm cho hấn thất vọng a!” Tuyền cười rất đứng đắn, “Huống chi Phạm ở đây, cho dù núi đao biển lửa, trẫm cũng phải đi.”

Nghe đáp án như thế Tử Mộ Nhiên vừa lòng nở nụ cười, “Thảo dân hiểu được.”

Tươi cười của hấn khiến Tuyền nảy ra chủ ý, thu lại tươi cười, Tuyền bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Tử minh chủ, người cảm thấy, Tầm Dạ cùng tiên hoàng trong lúc đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Chuyện tình cảm, có đôi khi hỏi lão giả một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch!

Ý cười Tử Mộ Nhiên càng sâu: “Hấn sao? Đó là tình yêu của hài tử.” Hấn nói lấp liếm.

“Hài tử?”

“Đúng, chính là loại hài tử quật cường! Đối mặt với người mình thích, liền nhịn không được khi dễ một chút. Cường điệu tồn tại của mình, khiến đối phương không thể quên được mình.” Gừng càng già càng cay.

Tuyền âm thầm tán thưởng, “Vậy phụ hoàng vì sao không ăn giải được, còn không lưu tình chút nào mà đem hương tui trả lại cho Diệp Tuấn?”

“Có lẽ không ai có thể trả lời vấn đề này!” Tề Lăng Nhạc vẫn trầm mặc không nói dường như nghĩ tới cái gì, “Kì, chúng ta đi!” Tuyền không kịp hỏi nguyên do, đã bị hấn lôi đi.

Tề Lăng Nhạc mang hấn đến phế điện sâu nhất trong hoàng cung, nơi này tiêu điều hoang vắng, khiến người ta không khỏi rùng mình..... Ở cửa có một lão thái giám trấn thủ, thấy hai người đến, hấn lập tức lên tiếp đón.

“Bệ hạ, Vương gia!”

“Ngụy công công!” Tề Lăng Nhạc kêu: “Nếu bốn vương không nhớ lầm, từ lúc phụ hoàng đăng cơ, người vẫn thủ nơi này, phải không?”

“Hồi Vương gia, đúng là lão nô!” Lão thái giám đáp.

Tề Lăng Nhạc lạnh như băng liếc hấn một cái, “Vậy người cũng biết tầm tích công chúa của tiên hoàng?”

“!” Ngụy công công nghe vậy bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cái gì cũng không nói.

Tề Lăng Nhạc thấy thế, đang muốn tức giận, Tuyền lại ngăn trở.

Hấn cười đi tới trước mặt Ngụy công công, sau đó vỗ vỗ bả vai Ngụy công công nói: “Trẫm đều biết nga, tiên hoàng có vị công chúa sinh ra ở đây, cho nên trẫm muốn tìm nàng trở về.....”

“Bệ hạ, không thể, trăm triệu không thể a!” Ngụy công công lập tức thốt ra, “Tiên hoàng có di mệnh, ngàn vạn lần không được đi quấy rầy tiểu công chúa còn có cuộc sống của Dạ công tử.”

Hấn quả nhiên biết! Tuyền hướng đại ca gật đầu ám chỉ, Tề Lăng Nhạc cũng đồng dạng đáp lại.

Ngụy công công thấy bệ hạ không có phản ứng, không thể không ra một chiêu cuối cùng, “Bệ hạ, tiên hoàng lưu có di chỉ cùng bút tín ở trong này! Bệ hạ nếu không tin, lão nô có thể cấp bệ hạ xem!” Nói xong đã dẫn hai người tiến vào trong điện.

Tầm cung của phế điện này không hỗn độn như trong tưởng tượng của Tuyền, nghe nói trước khi tiên hoàng qua đời vẫn ở lại nơi này, xem ra không phải giả.

Ngụy công công đi đến trước giá sách, lấy xuống một cái hộp gấm hình chữ nhật mở ra. Trong hộp, mặt trên chính là một đạo thánh chỉ màu vàng, mà phía dưới thánh chỉ lại có rất nhiều phong thư.

Mở ra thánh chỉ, mặt trên viết vài chữ vô cùng đơn giản, “Người nhiều Tầm Dạ, giết không tha!”

“Đây là trước khi tiên hoàng băng hà tự tay viết viết xuống, sau khi viết xong mãi luôn phân phó lão nô, tương lai nếu có người đề cập đến việc của Dạ công tử thì xuất ra chỉ này!” Ngụy công công dùng thanh âm run rẩy nói.

“Thư này là.....” Tuyền cầm lấy những phong thư dày chồng lên nhau.

“Này..... Lão nô thật sự không biết. Là tiên hoàng trước khi quy tiên, ở thư phòng viết xuống, mỗi ngày một phong, lão nô chưa bao giờ mở ra xem qua!”

Tuyền cùng Tể Lăng Nhạc ngẫm hiểu, mở một phong trong đó ra xem. Thư này rất kỳ quái, trên phong thư đều có ghi tên người nhận, có cái ghi “Tầm Dạ”, có cái ghi “Các hoàng tử của Trầm”, còn có “nữ nhi của Trầm”. Phong thư bọn họ mở ra là thư gửi “Các nhi tử của trầm”.

Gửi các nhi tử của trầm:

Nhạc, Kì, Húc, lúc các người đọc thư này, nhất định là các người gặp hấn, đến vạch trần tất cả bí mật trong quá khứ. Trầm biết chính mình không phải phụ thân tốt, cũng không phải hoàng đế tốt, nhưng trầm không làm ... trời đất thất vọng, không làm ... dân chúng thất vọng, trầm có thể nói chính mình hoàn toàn xứng đáng là một hoàng đế tốt!

Nhưng “Hoàng đế” này không chịu nổi, làm “Hảo hoàng đế” khó lại càng thêm khó. Trầm vì cái “Hảo hoàng đế” này, bỏ qua nhiều thứ trọng yếu của chính mình, đây là tiếc nuối kiếp này của trầm!

Các người không cần đi thăm dò cái chết của trầm, đây là trầm chính mình lựa chọn! Trầm lựa chọn chết vì hấn, đây là trầm nợ hấn, hấn vô tội. Hấn đây hứa hẹn đưa trầm giải được, là trầm không dùng mà thôi, cho nên đừng đi quấy rầy hai phụ tử bọn họ, cho bọn họ trải qua cuộc sống bình yên thôi! Các người không cần cảm thấy kỳ quái, khi các người trải qua những việc này, các người sẽ hiểu được vì cái gì trầm phải lựa chọn như vậy. Sống thật sự quá mệt mỏi, trầm cần hảo hảo nghỉ ngơi, cả ba các người đều là những nhi tử trầm kiêu ngạo, cho nên đem giang sơn giao cho các người quản lý, trầm rất yên tâm. Nhạc vi phụ, Kì vi hoàng, Húc làm tướng, ba người các người đều có sở trường, nhất định có thể khiến Kỳ Nghê càng thêm phồn vinh phú cường!

Cuối cùng, trầm muốn lấy thân phận phụ thân nhắc nhở các người, đừng như trầm vì cái gì gọi là giang sơn xã tắc mà buông tha cho tình yêu của mình, làm như vậy đại giới thật sự rất trầm trọng!

Thời gian của trầm không còn nhiều, hiện tại nghỉ lại, nhân sinh trên đời hết thảy đều là nhất thời. Thật đáng buồn a thật đáng buồn, trầm thế nhưng đến tận bây giờ mới phát giác. Các nhi tử của trầm, hy vọng các người có thể vượt qua trầm, đừng khiến mình hối hận!

Này không phải là một phong thư dài, chính là trong đó lại có thể cảm giác được tâm ái cuối cùng của một phụ thân.

Tuyền đối tiên hoàng cũng không quen thuộc, nhưng bi ai của hấn lại có thể lý giải, lịch sử không ít anh hùng yêu giang sơn từ bỏ mỹ nhân, bi kịch như vậy còn ít sao?

Tể Lăng Nhạc nhìn thư, khổ sở nói không ra lời, hấn chưa bao giờ biết phụ hoàng cư nhiên..... Như thế!

Mà lúc này hấn lại thấy hành động kỳ quái của đệ đệ, Tuyền tìm ra thư có ghi “nữ nhi của trầm”, đi đến trước ngọn nến, rút ra..... Thiêu hủy!

“Kì người làm gì?” Hấn vội vàng kéo tay Tuyền.

“Đại ca!” Tuyền chìa chìa phong thư gửi cho mình, “Trên thư muốn chúng ta đừng quấy rầy cuộc sống của nữ nhân kia, nhưng trong này có cấp thư cho ‘nữ nhi’, như vậy không phải thực mâu thuẫn sao?”

“Người đây là ý gì?” Tể Lăng Nhạc buông lỏng tay ra.

“Theo ta đoán, thư này không phải kêu hoàng muội ly khai hoàng cung, chính là cho nàng đặc quyền gì đó!” Tuyền vừa nói vừa đốt, “Đối với người không quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của hoàng muội, thư này cũng không tất yếu phải tồn tại!”

Đem phong cuối cùng ném vào ngọn nến, Tuyền lại thu hồi thư của Tầm Dạ, “Này lưu trữ, đối phó Diệp Tuấn.”

Tề Lăng Nhạc nghe vậy mày nhú thành chữ “Xuyên” (), Tuyền hiểu hần lo lắng cái gì, thực thần nhiên nói: “Đại ca yên tâm, ta sẽ không giết hần, dù sao hần còn chưa hỏng.”

“Có ý gì?” Tề Lăng Nhạc nghe không rõ.

“Đối Phạm a!” Tuyền phóng hảo thư tín nói: “Lúc trước, mình chủ cùng ta nói một việc lạ, Phạm sau khi được cứu, là hần từ một nơi bí mật gần đó bảo hộ, chính là không phát hiện một người nào tới bắt Phạm, đại ca, người nói đây là vì cái gì?”

“Này..... Hay là.....”

“Đương nhiên là Diệp Tuấn cố ý buông tha hần.”

“Hần vì sao phải buông tha y?”

“Lâu ngày sinh tình..... Đại ca, người a, ở chung một thời gian, thì sẽ có cảm tình. Lại càng không nói hần còn là dưỡng phụ.” Tuyền nhìn phong thư ghi gửi “Tầm Dạ”, “Chính là hần đối Phạm như vậy, ta muốn hần trả giá đại giới!”

“Ta hiểu được, chính là.....”

Lúc này, một tiểu thái giám đến báo, đánh gãy lời Tề Lăng Nhạc, “Bệ hạ! Húc Vương gia bắt được Tiểu Toàn tử, ở sau phế điện!”

“Húc đã bắt hần?” Tuyền nhú mày, đệ đệ này có phải hay không rất nóng vội? “Đi, đi ra ngoài nhìn xem!”

Ngoài điện, tiểu Toàn tử bị trói gô ngã trên mặt đất, Diệp Quang còn có Tử Mộ Nhiên đều ở đó. Húc thấy bọn họ đi ra, liền hưng phấn tranh công.

Trước đó, tiểu Toàn tử thấy Tử minh chủ giám thị trở về, có chút hoảng, lập tức dùng bồ câu đưa tin muốn thông báo, ai ngờ hành động của hần lại bị chú ý làm Húc bắt được! Mà Thúy Ngâm ở sái phòng bị phát hiện, đầu lưỡi của nàng bị cắt đi, đã tự vẫn bỏ mình.

Tuyền biết đại khái, đối tiểu toàn Tử hỏi: “Bắt ta một tiền chính là người? Vì cái gì phải làm như vậy?”

“Hừ!” Tiểu Toàn tử lướt qua, “Chủ công đối ta có ân cứu mạng! Thử ân vô dĩ vi báo (= nhận ơn phải báo đáp!)” Nói xong, đã đem đầu hướng mặt đất đập mạnh, mọi người không kịp ngăn cản, hần nhất thời đã đầu rơi máu chảy.

Húc thấy thế, tiến lên một phen giữ chặt cổ áo hần lay động, “Uy! Không được chết, có nghe hay không, người còn chưa nói ra giải được ở đâu! Uy..... Đáng giận!”

Đáng tiếc, tiểu Toàn tử một lòng muốn chết, không bao lâu, ngự y liền tuyên tin hần bỏ mình.

Hú không cam lòng nắm chặt hai tay, hoàn toàn đổ lỗi cho chính mình, Tuyền mỉm cười vỗ vỗ vai hần an ủi, “Húc, không cần để trong lòng, về giải được ta đã có manh mối.”

“Thật sự?” Húc vừa nghe nói giải được có manh mối, trên mặt nhất thời “Vũ quá thiên minh”. (giống sau cơn mưa trời lại sáng, hơn hở)

“Đương nhiên!” Tuyền cười lừa gạt, sau đó ngẩng đầu đối mọi người hỏi: “Hiện giờ chuyện trong cung đã giải quyết, việc này không nên chậm trễ, ba ngày sau, Ai nguyện theo ta đi gặp Diệp Tuấn?”

Người ở đây đều lấy nụ cười hồi đáp, tỏ vẻ nguyện ý, sau đó, Tử Mộ Nhiên tiến đến, “Bệ hạ! Về tiểu nữ.....”

Nhưng Tuyền lại nói ra trước hần, khiến hần kiềm trở về, “Tử Tích Vân là tiểu nữ nhi của Tử minh chủ! Hiện tại nên xưng là Đẳng phụ nhân, cuộc sống của nàng hiện tại thật sự hạnh phúc đi?”

“..... Vâng!”

“Vậy là tốt rồi, nhất nhập cung môn thâm tự hải (đường vào cửa cung sâu như biển)... Mọi người đều biết, trăm chỉ có một đệ đệ, đúng hay không?” Tuyền hỏi lại.

“Ha hã, đích xác như thế!” Tử minh chủ đối việc này thả lỏng.

Sau đó mọi người hồi phủ trước, sự tình hôm nay xem như xong, nhưng duy độc Diệu Quang, hấn khuyên Húc đi trước, lưu lại một mình hấn đối mặt Tuyền.

Hấn cười mỉm đi tới bên cạnh Tuyền, hỏi có chút tùy ý: “Bệ hạ, giải được đâu?”

Người này thật đúng là đáng sợ, Tuyền vì tương lai của đệ đệ chảy mồ hôi.

Cái gọi là “Chân nhân diện tiền bất thuyết giả thoại” (trước mặt chân nhân không nói dối), hấn cũng thực thành thật trả lời: “Không có.”

“Quả nhiên.....” Hấn than nhẹ một tiếng, “Vậy độc trên người Tuyền thế nào?”

“Hai tai không thông, mắt phải có khi sẽ thấy không rõ đồ vật.....” Tuyền bộ dáng nói chuyện giống như việc không liên quan đến mình.

Diệu Quang dừng cước bộ, Tuyền vẫn tiếp tục lắc lư, “Vậy lần này bệ hạ, còn muốn trở về sao?”

Tuyền cũng dừng lại, thực rõ ràng trả lời: “Không!”

Không tính toán trở về, hấn muốn làm chính là đưa người kia trở về mà thôi. Nói đến nước này, hai người trăm mặt, chỉ có gió lạnh thổi qua, phát ra âm thanh vù vù.....

Cũng không biết qua bao lâu, Tuyền chịu không nổi không khí như vậy, khó xử trảo trảo đầu, nửa giỡn nửa thật nói: “Ha ha, nói chuyện này hơi sớm, không bằng nói chuyện trước mắt.”

“Chuyện trước mắt?” Diệu Quang nhất thời không phản ứng lại, tỏ thái độ nghi hoặc.

Tuyền đương nhiên đáp lại: “Tiểu chất của ta nha, đừng quên dưỡng thai a, đó là chức trách của người là phụ như ngươi!”

“.....” Tuyền không nhìn lắm, trong nháy mắt, khuôn mặt Diệu Quang xuất hiện tươi cười vạn vẹo.

Vài ngày sau chuyện tình đều thuận lợi như dự đoán của mọi người, Tuyền trước khi đi đã xử lý tốt sự vụ, dàn xếp tốt với Tiểu niên cao.

Bé cưng lần này rất nghe lời, nghe nói ba ba muốn tìm phụ thân trở về, đáp ứng ở trong cung ngoan ngoãn đợi.

Sáng sớm hôm sau, Tuyền lén lút rời giường, cầm lấy hành lý thu thập tốt chuẩn bị xuất phát.

Mà khi hấn đến chỗ tập hợp, lại phát hiện nguyên bản nhiều người muốn đi như vậy..... lúc đầu chỉ có Tử Mộ Nhiên, Húc cùng Đằng Hình mà thôi, nhưng là vì cái gì đại ca, Si Ảnh, Diệu Quang cũng ở đây?

“Ta cùng các ngươi đi, chuyện triều đình đã an bài thỏa đáng.” Tể Lãng Nhạc lớn tiếng dọa người, “Về phần hấn.....” Hấn chỉ Si Ảnh, “Muốn theo tới.”

“Thúi lắm!” Si Ảnh cả giận nói: “Tử lão nhân thiếu ta nhiều như vậy, ta nhất định phải hướng ngươi đòi lại!”

“Ai.....” Đối mặt hai người này, Tuyền cảm thấy đau đầu, “Như vậy.....” Mục tiêu chuyển hướng, “Diệu Quang, ngươi đến đây xem náo nhiệt gì?” Người này không hảo an thai, lần này muốn làm gì đây?

“Ha hã, ta tất nhiên là muốn cùng một chỗ với Húc, đúng hay không, Húc?” Nói xong còn phao một cái mị nhãn.

Húc bị hấn phát điện chịu không được, thẳng gật đầu nói: “Đúng..... Đúng!”

Ai..... Húc đáng thương a!

“Như vậy hài tử làm sao bây giờ?” Tuyền lại hỏi.

“Hấn còn chưa thành hình!” Diệu Quang hai tay giao nhau, tiêu sái cười.

Diệp Tuấn kia cũng thực rất thâm! Cư nhiên đem căn cứ đến phía sau thâm sơn mộ địa, quan binh không phát hiện không nói, lúc trước nếu không phải Bát Túy mặt báo, tin tưởng Tử minh chủ muốn tìm đến cũng không phải chuyện dễ!

Đoàn người một đường đi tới, một bên thương lượng lộ tuyến (đường đi) cùng nghĩ cách cứu viện.

Tuyền cho rằng nhiều người như vậy không tiện sử dụng khinh công, nếu đi đường của Tử Minh chủ, tối thiểu cũng mất hơn một tháng, thời gian không đủ. Cho nên, hẳn lựa chọn một con đường khác, con đường này trên bản đồ có thể xem như đường tắt, nhưng mà...

“ Âm Vụ Lâm ?”

Tuyền thấy mọi người sau khi nghe vậy vẻ mặt khẩn trương, không minh bạch lắm, “Có cái gì không đúng sao?”

“Xem qua không có gì không đúng.” Diệp Quang uống một ngụm trà trả lời: “Chẳng qua, nếu đi Âm Vụ Lâm, kia không cần Diệp Tuấn đặt bẫy, chúng ta cũng không đến được nơi đó.”

“Chỉ giáo cho?”

“Nghe đồn.....” Tể Lăng Nhạc nói tiếp: “Dân gian đồn đại Âm Vụ Lâm có thứ không sạch sẽ.”

“Không sạch sẽ?” Hắc còn chưa hiểu được.

“Quý!” Si Ảnh và Húc cùng kêu lên.

“Gi?”

Quý? Thứ này tồn tại sao?

Cùng vẻ mặt không tin tưởng của Tuyền đối lập, Si Ảnh liền khẩn trương hơn, tay không khỏi giữ chặt Tể Lăng Nhạc, thân mình cũng bắt đầu hơi hơi rung động.

Tể Lăng Nhạc hiểu được nắm chặt tay hắc, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng, cho hắc tựa lên người mình trấn an.

“Âm Vụ Lâm” này có danh xưng là “Quý lâm”. Lúc trước có người xâm nhập, sau đó không trở về, có người còn sống sót cũng nói gặp được các loại yêu ma quỷ quái, mà những người đó giống nhau một chỗ là Âm Vụ Lâm rất đẹp.

Lời đồn như vậy ngoại trừ Tuyền, tất cả mọi người đều biết, nguyên bản hẳn là truyền miệng, nhưng Tuyền lại khư khư cố chấp —— thời gian của hắc không nhiều lắm.

“Các vị, vô luận như thế nào ta nhất định phải xông vào một lần.” Thái độ minh xác không thể thay đổi.

Lời vừa nói ra, mọi người đang ngồi đều nhìn hắc, có lẽ là khó có thể cự tuyệt phần kiên quyết kia, bọn họ thỏa hiệp.

“Nếu bệ hạ nhớ thê tử đến cốt ruột, chúng ta liền cùng người xông vào Âm Vụ Lâm một lần.”

Tuyền nhìn mọi người, gật cười hồi đáp, sau lại an bài Tử Minh chủ ở ngoài rừng tiếp ứng, đối với mọi người thận trọng dặn dò nói: “Ta không biết Âm Vụ Lâm kia có cái gì yêu ma quỷ quái! Nếu các vị cảm giác có vấn đề gì, không cần chống đỡ, chạy nhanh ra khỏi rừng, cùng Tử Minh chủ hội hợp, nhớ kỹ còn sống trở về mới là tối trọng yếu!”

“Hiểu được!”

“Hảo! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại xuất phát!”

Có lẽ mọi người tập trung thương lượng, ai cũng không chú ý tới thân ảnh lén lút đi sau bọn họ.

18. Chương 18

Nhận được tin tức bọn họ xông vào Quý lâm Diệp Tuấn cười to không ngừng, thật sự là ông trời giúp hắc, bọn họ xông vào đồng nghĩa chịu chết, ai mà không biết cánh rừng kia đáng sợ thế nào?! Vì thế hắc lập tức mệnh Lê Tĩnh Hi đem tin tức này nói cho Phạm.

Lúc Lê Tĩnh Hi tiến vào phòng, Phạm đang dùng bữa, thấy hấn đến, Phạm chính là thản nhiên liếc mắt một cái, cái gì cũng không nói.

Lê Tĩnh Hi bị chọc giận, nhưng hấn không vội, ngồi phía đối diện, mang theo cười gian nói: “Cầu hoàng đế tới đón người!”

“.....” Phạm quả nhiên phản ứng lại, chiếc đũa trong tay dừng giữa không trung.

“A..... Hai người các người thật là!” Lê Tĩnh Hi cầm lấy chén rượu thưởng thức, “Ta phụng chủ công chi mệnh đến nói cho người, cầu hoàng đế kia vì trước khi chết muốn gặp người một lần, vậy mà xông vào Âm Vụ lâm?! Hoàng đế mê luyện nam sủng như vậy, ta xem a, hoàng triều này coi như xong rồi! Ha ha.....” Hấn buông chén, kiêu ngạo ly khai phòng.

Phạm buông bát xuống, đến bên cửa sổ, nhìn thấy trăng sáng ngoài cửa sổ một mình thì thầm: “Ngu ngốc, thủ tín như vậy làm gì.....”

Âm Vụ lâm cũng không phải phi thường kinh khủng, cùng rừng rậm bình thường không giống, nhưng giới hạn này chỉ với ban ngày.

Hiện tại đã là cuối xuân đầu hạ, buổi tối, rừng rậm cho người ta cảm giác âm lạnh ẩm ướt, cùng với một vài tiếng kêu kỳ quái của chim chóc, thật là có chút sờn gai óc.

Bởi vì sắc trời đã tối muộn, cho nên mọi người quyết định đêm nay lộ túc ngoài trời (ngủ ngoài trời). Nghe đến đó, Si Ảnh không biết vì sao mặt lộ vẻ mặt sợ sệt, càng hướng người Tề Lăng Nhạc dựa vào, “Chúng ta..... A!” Bỗng nhiên bụi cỏ trước mặt có động tĩnh, “Đó là cái gì?”

“Cái gì?” Mọi người theo hướng hấn chỉ, nhưng cái gì cũng không thấy.

“Động..... Vừa mới..... Động!” Si Ảnh hai tay đều đang run rẩy.

“Hoa mắt đi!” Đằng Hình trả lời: “Có thể là bị gió thổi.”

“Nhưng..... Chính là.....” Si Ảnh tin tưởng chắc chắn mình không có nhìn lầm.

“Hảo hảo!” Tề Lăng Nhạc kéo Si Ảnh vào lòng “Đêm nay ngủ đi, người đừng nói bừa nữa!”

Lúc mọi người ở đây tưởng hấn đa tâm, đột nhiên Diệu Quang cũng phát hiện không đúng, “Chờ một chút, các người nghe!”

Mọi người nghe vậy, lập tức tĩnh thanh lắng nghe, nhưng xung quanh chỉ có chút tiếng vang của gió thổi cỏ lay.

“Hình như là.....” Tuyền vừa muốn nói cái gì.

Lại bị Diệu Quang tức khắc che miệng lại, chỉ nghe hấn ở bên tai Tuyền nhẹ giọng nói: “Hư..... Có người!”

Tề Lăng Nhạc tựa hồ cũng phát hiện gì đó, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía trước, cuối cùng mục tiêu xác định ở phía sau một gốc cây đại thụ, “Ồ đây!” Hấn xoay người một cái, tiến vào bụi rậm.

“Ồi!” Trong bụi rậm phát ra tiếng kêu non nớt, Tề Lăng Nhạc một phen trong bụi rậm lòi tiểu tử kia ra.

..... Trầm..... Mặc.....

Chỉ thấy trong tay Tề Lăng Nhạc là một tiểu oa nhi mặc cẩm bào, lưng đeo tay nải, oa nhi không phải ai khác, chính là nhi tử đáng yêu của Tuyền —— Tiểu niên cao!

“Ha ha.” Tiểu niên cao thấy hành tung bại lộ, trảo trảo đầu, cười gượng hai tiếng, “Ba ba, đại bá, tiểu thúc, các vị thúc thúc, đã lâu không thấy!”

Tề Lăng Nhạc thở dài, buông Tiểu niên cao, đến ôm lấy Si Ảnh, sau đó ngồi xuống ngủ.

“Hiện tại không phải lúc ha ha đi!” Tuyền cảm thấy một trận vô lực, nhu nhu thái dương, “Tiểu niên cao, người như thế nào lại ở chỗ này?”

“Theo tỷ tỷ trộm đi ra đi!” Diệu Quang cũng cảm thấy thực đau đầu.

“Mới không phải!” Tiểu niên cao hai tay chống nạnh, “Ta là cầm lệnh bài của ba ba, chính đại quang minh đi ra!”

Nhất thời, ánh mắt hồ nghi từ chung quanh hướng Tuyền phóng tới.

“Ta khi nào cho người lệnh bài?” Hắc oan uổng a!

Tiểu niên cao từ trong tay nải xuất ra một khối tiểu ngọc bài, “Lần trước ta ở thư phòng ba ba nhìn thấy, ta nói rất đẹp, ba ba người liền đưa cho ta nha!”

“Này..... Hình như là..... Là ta cho.....” Đón ánh mắt ‘nhiệt liệt’ từ bốn phía, Tuyền càng nói càng nhỏ giọng.

Đôi mắt này với lão cha quá mức cưng chiều nhi tử, mọi người đều không nói gì mà chống đỡ.

Mà Tiểu niên cao lại là vui vẻ chạy đến trước mặt ba ba ôm một cái, sau đó dùng ngữ khí làm nũng nói: “Ba ba, mấy ngày này ta vẫn đi theo các người, nhưng nước cùng lương khô chuẩn bị đã ăn hết rồi, mang ta cùng đi được không?”

“Ồ nháo! Người có biết hay không làm như vậy rất nguy hiểm.” Tuyền tuy rằng ôm hắc, nhưng lại trách cứ bệ bối, “Đằng huynh, phiền người mang con ta trở về.” Lần này hành động nguy hiểm, làm sao cho nó dính vào như vậy?!

“Ta không muốn!” Tiểu niên cao cự tuyệt nói: “Ta phải đi tìm phụ thân!”

“Không được!” Tuyền lớn tiếng trách mắng: “Hiện tại lập tức trở về!”

Tiểu niên cao bị Tuyền dọa, tay nhỏ bé căng thẳng, giọng nói run rẩy: “Ba ba từ khi hồi cung liền cùng trước kia không giống nhau. Này không cho, cái kia không được, hiện tại ngay cả tìm phụ thân cũng không cho ta đi.” Hắc nhu nhu ánh mắt ửng đỏ, bộ dáng ủy khuất cực kỳ, “Bây giờ còn hung ta..... Ba ba có phải hay không không cần ta? Ô.....” Nói cuối cùng, bệ bối rốt cục nhịn không được khóc ra.

Cái này hay rồi, Tuyền rõ ràng vì an toàn của bệ bối suy nghĩ, rốt cuộc làm bảo bối khóc!

Điểm chết người vẫn là diện mạo của Tiểu niên cao kia, cùng phụ thân hắc giống nhau như vậy, Tuyền thật sự không có cách.

Diệu Quang thở dài vỗ vỗ bả vai Tuyền, “Hài tử của mình tự mình thu phục!”

“Được rồi, bảo bối không khóc!” Tuyền dùng ống tay áo lau nước mắt cho Tiểu niên cao, “Ba ba không phải cố ý hung người, cũng không phải không cần người, chỉ là sợ người gặp chuyện không may. Người đi theo như vậy, vạn nhất bị thương, kia ba ba đau lòng a!”

“Hừ ừ.....” Cục cưng khóc nức nở, “Kia ba ba..... Không phải không cần ta?”

“Đương nhiên!” Tuyền vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

“Ta đây có thể cùng các người đi?” Đôi mắt vì vừa mới khóc, càng có vẻ trong suốt xinh đẹp.

Thấy biểu tình bệ bối đáng thương như vậy, chỉ sợ ai cũng phải đầu hàng, cân nhắc mãi, Tuyền vẫn là gật đầu!

“..... Ân, có thể!”

“Nga a! Ta có thể đi tìm phụ thân! Vạn tuế! Vạn tuế!” Bệ bối không còn vẻ đáng thương như lúc này, vui mừng khôn xiết, vừa nhún vừa nhảy.

“.....” Tuyền dường như bị hài tử lừa rồi.

“Ai.....” Thôi thôi, Tuyền bất đắc dĩ lắc đầu, “Đằng huynh, an nguy của Tiểu niên cao ta liền kính nhờ người!”

“Ân? Ác!” Đằng Hình trì độn đáp ứng.

Tiểu niên cao thông minh hơn, vừa nghe nói như vậy, lập tức hỏi lại: “Ba ba, trong rừng này có cái gì nguy hiểm sao?”

“Ân..... Nghe đồn nơi này có quý!” Tuyền giả biểu tình kinh khủng hù dọa nó, nhưng ai biết được.....

“Quý a?” Bé cứng mồm rõ, “Ta còn chưa thấy qua bọn họ là cái dạng gì đâu! Lần này vừa lúc nhìn xem!”

“.....” Con ai vậy a?

Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, làm cho người ở đây không khỏi rùng mình một cái...

“Ta nói.....” Tuyền vừa muốn nói chuyện, lại phát hiện tất cả mọi người hoảng sợ nhìn hẩn cùng bé cứng, ngay cả Tể Lăng Nhạc ngày thường bình tĩnh trứ danh đều xanh cả mặt, “Làm sao vậy?” Bọn họ đáng sợ như vậy sao?

“Sau... phía sau!” Si Ảnh nói lấp trả lời, mọi người cũng nhất trí lấy tay chỉ phía sau bọn họ.

“Phía sau?” Tuyền thân mình cứng đờ, ôm Tiểu niên cao, chậm rãi quay đầu.....

Chỉ thấy mảng rừng phía sau, loáng thoáng lóe ra ánh lửa, ánh lửa khả nghi kia không phải màu đỏ, mà là màu lam lập lòe! Hơn nữa không ngừng thất vào nhau, thật giống như địa ngục chi hỏa.

“Ba ba, này phải.....?” Tiểu niên cao tò mò trộm nhìn.

Tuyền không nói gì, ôm bé cứng, không để ý người khác khuyên can, thẳng nơi có ánh lửa màu lam đi đến. Hẩn vừa đi, những người còn lại không thể không cùng nhau đi tới.

Đến gần lam hỏa, Tuyền cẩn thận quan sát, chẳng được bao lâu, nó liền dập tắt. Nhưng trong lúc này, chung quanh lại có nơi dấy lên ngọn lửa như vậy, hơn nữa có vài cái còn ‘đi theo’ bọn họ.

“Này..... Đây là..... Quý?” Đằng Hình cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

Si Ảnh nhìn chằm chằm lam hỏa chung quanh, nhanh túm trụ tay áo Tể Lăng Nhạc, Tể Lăng Nhạc cũng đem hẩn chắn phía sau bảo hộ. Húc che chở Diệu Quang, mọi người đều cẩn thận cẩn thận, sợ gặp chuyện không may.

Nơi này làm cho người ta rất không thoải mái, âm triều (âm u ảm ứ) không nói, chung quanh còn có thể thấy được vài thi thể bạch cốt. Tuyền đánh giá quanh mình, đột nhiên cười ha ha: “Ha ha, nguyên lai là lân tinh!”

“Lân tinh?”

“Nhị ca, lân tinh? Có quý không?!” Thanh âm Húc suýt nữa không xong.

Đúng rồi, nơi này là cổ đại, mọi người không biết nguyên lý hóa học! Vì thế Tuyền lập tức giải thích: “Đây là ‘Lân tinh’, một loại hiện tượng tự nhiên rất bình thường.”

“Lân tinh?” Bọn họ lại trầm miệng một lời hỏi.

“Trong xương cốt cơ thể người cùng mỡ phốt-pho chứ nhiều phốt pho. Người chết, thân thể chôn ngầm hư thối, phát sinh các loại phản ứng hoá học. Phốt pho từ a-xít phốt-pho-ric chuyển hóa thành trạng thái khí phốt pho. Phốt pho hóa khí là một loại khí thể vật chất, nhiệt độ cháy rất thấp, ở nhiệt độ bình thường cùng không khí tiếp xúc sẽ bốc cháy. Khí phốt pho sinh ra sẽ dọc theo vết nứt hoặc lỗ hổng thoát ra không khí bị đốt phát ra ánh lửa màu lam, đây là lân tinh..... Nói như vậy, các người hiểu chưa?”

“.....”

Quên đi, nhìn bộ dạng ngốc lảng của bọn hẩn thì biết —— hoàn toàn không hiểu!

“Đơn giản mà nói, chính là vật chất tự nhiên nào đó trong thi thể sinh ra ngọn lửa!” Hẩn từ bỏ giảng giải, chuyển hướng ngọn lửa, tựa hồ có chỗ nào đó không thích hợp.....

Mọi người nghe xong lời Tuyền nói, cũng cải biến thái độ đối lân tinh, đều tiến lên, tò mò quan vọng, bé cứng lại càng tiếp cận đùa đùa đùa. Tuyền nhìn thấy hết thấy, mày dãn dần nhú lại.

Địa phương này không tầm thường! Lân tinh sẽ không đối nhân thể tạo thành thương tổn lớn, lại càng không gây tử vong. Kia như thế nào lại có thi thể? Như thế nào có người một đi không trở lại?

Nói cách khác..... Tuyền hướng cánh chổ sâu trong cánh rừng nhìn lại —— nơi đó nhất định còn có cái gì tồn tại!

Sau khi gặp lân tinh, đoàn người lại ở trong rừng năm ngày. Trong năm ngày này, bọn họ không còn gặp được hiện tượng phi tự nhiên nào nữa, cũng không gặp trở ngại gì! Đây không khỏi khiến tâm Tuyền sinh nghi, chẳng lẽ hắn đa tâm?

Chỉ chớp mắt, hai ngày nữa bọn họ có thể ra khỏi rừng, điều này làm cho mọi người sĩ khí đại chấn!

“Hai ngày, thật tốt quá!” Si Ảnh hưng phấn nhất, hắn đã sớm muốn rời đi khỏi nơi chán ghét này!

Nhưng Diệu Quang phản ứng lại hoàn toàn đối lập, “Chúng ta..... Thật sự có thể bình an ra khỏi sao?”

“Đi?” Lời hắn nói làm Tuyền khó hiểu.

“Ân!” Tiểu niên cao cũng đồng ý, “Chỗ này thật khác thường!”

“Nga? Vì cái gì, tiểu niên cao?”

Tuyền như bình thường ôm lấy nó, lúc ôm chặt bé cứng vào lòng bỗng nhiên phát hiện —— mùi sữa trên người bé cứng đã không còn?!

Nói cách khác, khứu giác.....

“Trong rừng thiếu cái phải có.” Tiểu niên cao tiếp tục lý luận.

“Nguyên lai thái tử điện hạ cũng chú ý tới?” Đằng Hình cảm khái, “Đúng vậy, cánh rừng này rất im lặng.”

“Ngay cả dã thú cũng không có.” Diệu Quang nói tiếp.

Húc đập tay, bưng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế! Ta cứ cảm thấy là lạ, nguyên lai là không có dã thú a!”

“Nói như vậy.....”

Đích xác, phiến rừng lớn như vậy, như thế nào ngay cả một dã thú cũng không có?

“Ai nha? Si Ảnh, sắc mặt ngươi không tốt lắm, làm sao vậy?” Tuyền nói xong chụp bả vai hắn.

Ai ngờ, Si Ảnh nguyên bản biểu tình cứng ngắc, hô hấp dồn dập, bị hắn đụng tới, thế nhưng cuồng loạn quát to lên: “A a! Ta không phải cố ý giết hắn..... Phụ thân, không phải ta cố ý! Là ta nhất thời lỡ tay..... Ta không muốn giết hắn! Đại nương..... Nghe ta giải thích! Không phải!”

Tễ Lăng Nhạc nghe thấy những lời này, lập tức chau mày, ôm hắn vào lòng, hôn môi trấn an, động tác ôn nhu, “Không cần sợ hãi, có ta ở đây nơi này! Đừng sợ, đều là lỗi của hắn, không phải ngươi..... Im lặng, an tĩnh lại.”

“..... Không phải lỗi của ta? Không phải ta.....” Si Ảnh giống như bị thôi miên, trong mắt hàm lệ, lâm vào hôn mê.

Tễ Lăng Nhạc tựa như hồng hài tử, lặp đi lặp lại những lời này, tâm tình Si Ảnh dần ổn định xuống, cuối cùng ngủ trong lòng Tễ Lăng Nhạc.

Hai người dường như có bí mật gì đó, nhưng không ai ở đây chủ động đặt câu hỏi. Tễ Lăng Nhạc ôm lấy Si Ảnh, cái gì cũng không nói, mọi người cứ như vậy tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Cánh rừng này, càng đi lại càng quái dị, nguyên bản trên đường chỉ có một vài hài cốt, nhưng vào sâu thêm, số lượng thi thể cùng bạch cốt cũng dần gia tăng, rải khắp các nơi, khiến người không rét mà run!

Về mặt của mọi người trở nên nghiêm túc, cước bộ cũng thật cẩn thận, hài tử Tiểu niên cao cũng an tĩnh lại, bất tri bất giác nắm chặt bả vai ba ba.

Tuyền hiểu ý vô vô tầm lưng nhỏ của nó: “Không cần sợ hãi, bảo bối, ba ba sẽ bảo vệ ngươi.”

“Phía trước hình như là đường ra.” Húc ở phía trước kêu to.

“Đường ra? Xác định?” Tuyền nghi hoặc, như thế nào cái gì cũng không phát sinh?

“Ta đi lên nhìn xem!” Đẳng Hình dùng khinh công phi lên một cành cây cao nhất, quan vọng về phía trước nói: “Phía trước có một hồ nước, qua hồ nước là có thể ra khỏi đây.”

Hồ nước?

Tuyền lòng nghi ngờ, cẩn thận hỏi han: “Đẳng huynh, cảnh sắc hồ nước kia đẹp không?”

“Ân! Rất đẹp! Tuy rằng chung quanh không có một ngọn cỏ, nhưng mây mù lượn lờ, cảnh sắc tươi đẹp..... Quả thực giống tiên cảnh!” Đẳng Hình theo sự thật hồi báo, “A, hồ nước kia có điểm kỳ quái, nhan sắc..... Tựa hồ không giống hồ bình thường, cụ thể nhìn không rõ lắm..... Quá xa.”

“Hồ nước có vấn đề!” Tuyền chắc như đinh đóng cột, mọi người nói cảnh sắc xinh đẹp nhất định là chỉ nơi này.

“Vậy thì dừng lại ở đây.”

Đám người Diệu Quang nghe vậy nhất thời đề cao cảnh giác, mà Tuyền lại muốn Đẳng Hình mang mình lên cây nhìn xem có chuyện gì.

Từ trên cây nhìn về hướng hồ nước kia, Đẳng Hình miêu tả không sai biệt lắm, cảnh sắc nơi đó thật sự phi thường di nhân (làm người ta vui sướng). Chung quanh hồ nước là nham thạch màu đỏ, phía trên là sương khói màu lam thần nhiên vờn quanh, quả thực không giống cảnh sắc nhân gian. Nhan sắc của hồ nước, không phải lục, cũng không phải lam, mà là một màu sắc thâm trầm.

Tuyền tổng cảm thấy được dường như đã nhìn thấy cảnh này ở đâu đó —— cái loại cảnh sắc mang theo mệnh lực quyến rũ như vậy!

“Tuyệt đối không được tới gần nơi đó!” Hấn theo bản năng nói với chính mình.

Nhưng hấn tại sao lại cảm thấy như vậy? Hình ảnh này quá quen thuộc....

Hành trình của mọi người bị Tuyền mạnh mẽ ngăn lại, đêm nay phải ở lại đây qua đêm. Buổi tối hôm nay, Tuyền lần qua lộn lại, nghĩ đến cảnh sắc của hồ nước kia mà tiến nhập mộng đẹp. Hấn nằm mộng, hấn thấy chính mình trước kia đang ngồi trước máy tính, ăn hán bảo, vừa nhìn nội dung trang web, vừa bực tức.”Cái gì? Nói bậy! Trên thế giới làm sao có tồn tại thứ này?”

Cái gì vậy? Hấn đang nhìn cái gì? Nghĩ không ra..... thứ đó..... Đến tột cùng là cái gì?

“Ba..... Ba ba.....”

“Ba ba!” Thanh âm Tiểu niên cao truyền đến, đem Tuyền từ trong mộng kéo lại.

“Tiểu..... Niên cao?” Hấn lơ mờ đáp lại, “Bảo bối, tỉnh?”

“Thái tử điện hạ sớm tỉnh. Hiện tại đã qua giờ Tý, là bệ hạ dậy muộn!” Diệu Quang nhắc nhở.

Tuyền lúc này mới miễn cưỡng đứng dậy, lại phát hiện không thấy thân ảnh Tề Lăng Nhạc cùng Si Ảnh, nghe Diệu Quang nói, hai người đi hái đã quả giải sầu, hấn lúc này mới yên tâm.

“Kì huynh, là vì hồ nước kia phiền lòng?” Đẳng Hình nhìn hấn có chút mỗi mệ, liền đoán nói.

Tuyền đuổi người, “Đúng vậy! Đáng tiếc, vẫn là không nghĩ ra cái gì.....”

Lúc này, Tề Lăng Nhạc vừa lúc mang theo Si Ảnh trở lại. Si Ảnh im lặng theo sát ở phía sau, tương phản với kiêu ngạo khi xưa, giờ lại dịu ngoan nhu hòa giống con mèo nhỏ!

Nhìn hấn như vậy, Tuyền thật là có điểm không quen, vì thế tiến lên vỗ vỗ đầu của hấn: “Ngốc tử! Quỷ sẽ không tìm tới ngươi!”

“!” Hấn nghe vậy lại cả kinh, rụt lui về phía sau, tình huống càng nguy.

“Kì!” Tề Lăng Nhạc bất mãn nói: “Đừng dọa hấn!”

Ai nha nha, đau lòng a!?

Tuyền buồn cười tiếp tục, “Thật sự nga! Quý a, nguyên bản chỉ sợ người! Nhân thể có dương khí, quý tôi sợ hãi, cho nên bọn chúng chỉ ám người bệnh hoặc thân thể người chết!”

“Ân, bệ hạ nói có lý!” Diệu Quang ở bên trợ giúp, “Ta cũng nghe nói như vậy.”

Như bọn họ mong muốn, sắc mặt Si Ảnh khôi phục không ít, “Thật sự?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Quân vô hí ngôn.” Tuyền ở đây chính là hoàng đế, “Huống hồ, quý kia nếu không sợ dương khí, tại sao buổi tối không đi ra? Ban ngày a! Người có bao giờ nghe nói có ai gặp quỷ chưa?”

Si Ảnh liều mạng lắc đầu.

“Vậy có phải được không! Vực dậy tinh thần! Bằng không nếu sinh bệnh bị quỷ bắt đi, đại ca chính là sẽ khóc thật lớn tiếng nga!” Tuyền cười sửa sang lại y phục của mình.

“Kì!” Sắc mặt Tề Lăng Nhạc ửng đỏ, lên tiếng khuyên can.

Mà Si Ảnh thì thôi, ngay cả hai bên tai đều đỏ đậm.

“Ha ha.....” Chung quanh một mảnh cười vang.

Trong đó Húc cầm đầu, hắn cười đến khoa trương, “Ha ha..... Đại ca, thật sự là..... Cười chết ta! Đây thật đúng là bạc cũng mua không được.”

Vừa rồi.....

“Húc!” Tề Lăng Nhạc gân xanh nổi lên, bộ dạng muốn đánh người!

Tiếng cười của Tuyền đình chỉ, chuyển thành nghiêm túc hỏi: “Húc! Người vừa rồi nói cái gì?”

“A?” Húc lẳng lẳng trả lời, “Ta nói cười đại ca vui lắm.....”

“Không phải, còn có!”

Vừa rồi..... Có gì đó rất trọng yếu!

Húc lấp bắp đáp lại: “Còn có? Đó là bạc cũng mua không được.....”

“Đúng rồi! Chính là này!” Đúng vậy, hồ nước kia là.....

Tuyền lộ ra tươi cười vừa lòng, lấy ra một món đồ đựng nước đưa cho Đằng Hình, muốn hắn lợi dụng kinh công, nín thở mang chút nước về.

Đằng Hình tuân mệnh, sau một lúc lâu, liền lấy nước trở về.

Mọi người cùng nhau nhìn vào bên trong, thấy cũng chỉ là nước bình thường, không khỏi có chút thất vọng.

Tiểu niên cao cũng có chút nổi giận, bỗng nhiên đột nhiên kiêu ngạo, “Ba ba, ta ném thử một chút!” Nói xong liền vươn đầu ngón tay ra.

Tuyền vội vàng cầm lên, “Tiểu niên cao, không được uống, sẽ mất mạng!”

“Tại sao? Đây không phải nước sao?” Si Ảnh cảm thấy kỳ quái.

Tuyền không đáp hỏi lại Đằng Hình: “Đằng huynh, lúc người lấy nước có phát hiện chỗ nào kỳ quái không?”

Đằng Hình nghĩ nghĩ nói: “Có! Kì huynh cũng biết nhan sắc hồ nước kia thoát nhìn rất kỳ quái, chính là khi ta lấy nước ra, lại phát hiện nước này trở về màu nước bình thường.”

“Quả nhiên!” Tuyền không đoán sai, “Đó là hồ thủy ngân!”

“Thủy ngân?” Mọi người lại là vẻ mặt không hiểu.

Này căn bản không có khả năng nói cho bọn họ hiểu, Tuyền chính là đơn giản tự thuật một chút, “Lam yên (khói xanh) kia có độc, hồ nước kia có độc, độc chết người, động vật, thực vật chung quanh không sống được.”

Thủy ngân được ánh mặt trời chiếu xạ bốc hơi lên, sinh ra hơi, chính là lam yên (khí màu lam) kia, mà loại khí nồng độ cao này chính là nguyên nhân khiến người, điều thú cùng thực vật tử vong.

Tuyền lúc trước cảm thấy cảnh này nhìn quen mắt, là bởi vì từng xem qua tiểu thuyết khoa học ảo tưởng sơn quỷ chi hồ

Trong sách miêu tả quả thực cùng cảnh sắc này giống nhau như đúc —— nham thạch hồng sắc là khoáng thạch thủy ngân lưu hóa, khoáng thạch loại này trên mặt đất bị tác động nhiệt sẽ phát sinh phân giải, cũng sinh ra thủy ngân đơn chất.

Hắn từng không cho rằng hồ thủy ngân có tồn tại, bởi vì thủy ngân mật độ quá lớn, nếu có hồ nước như vậy, chẳng phải là ngay cả khối thiết cũng muốn nổi trên mặt nước luôn sao? Chính là hồ thủy ngân ở “Âm vụ lâm” này.....

“Như vậy nước này thế nào?” Húc cầm lấy đồ đựng hỏi: “Trong hồ lấy ra chính là nước, nào có thủy ngân cái gì?”

“Bởi vì thủy ngân trầm ở dưới nước a!” Đây là nguyên nhân, “Thủy ngân mật độ lớn, hơn nữa sẽ không tan trong nước. Trầm ở dưới nước, cho nên nhìn qua hồ nước, trừ màu sắc và lam yên chung quanh, cùng hồ bình thường không có khác nhau.”

“Thì phải nói, chúng ta chỉ cần tiếp cận hồ nước, sẽ bị độc chết?” Diêu Quang từ lời nói đưa ra trọng điểm.

“Tình hình chung, chính là như thế.” Tuyền đổ nước trong bình ra, cười nhìn mọi người, “Ta có biện pháp, chính là.....” Hắn lấy ánh mắt hoài nghi, theo dõi bụng Diêu Quang.

“..... Bệ hạ, người lại nhìn cái gì?” Diêu Quang bị nhìn đến cả người không được tự nhiên.

“Diêu Quang..... Thật sự còn chưa thành hình sao?” Tuyền lại hỏi.

Người chung quanh bị hắn biến thành dở khóc dở cười, Diêu Quang lại không thể nhịn được nữa, “Vô nghĩa! Hiện tại mới hơn một tháng, người muốn hỏi mấy lần mới cam tâm a!”

Sau khi xác nhận, Tuyền mỉm cười vỗ tay, “Vậy là tốt rồi, hiện tại chúng ta đến chuẩn bị đi!”

“Kì huynh, thứ này có thể dùng sao?” Không thể trách Đằng Hình không tin, này thật sự rất....

“A? Hắn là hữu dụng, bùn đất bọc quanh than củi..... Dùng hai khối mảnh vải bao trụ bùn đất, mặt nạ phòng độc than hoạt tính tối giản đi!” Tuyền vui đầu đầu ra một đồng bùn trả lời.

Diêu Quang cùng Húc phụ trách đem chút quần áo xé thành mảnh vải, Tuyền, Đằng Hình, Si Ảnh cùng Tể Lăng Nhạc phụ trách đem bùn bao quanh mảnh vải, Tiểu niên cao là vui vẻ nhất, quang minh chính đại ngoạn bùn!

Ý tưởng của Tuyền rất đơn giản, bọn họ không có kim may, chỉ có thể lấy tay nâng, nhưng mặt nạ phòng độc đơn sơ như vậy, dùng tốc độ đi qua hồ, chắc chắn bỏ mạng.

Cho nên hắn đặt ra hai người một tổ, Húc công Diêu Quang, Tể Lăng Nhạc phụ trách Si Ảnh. Người sau lưng nâng mặt nạ cho người phía trước, tự mình dùng đầu ụp vào mặt nạ trên lưng người kia, phòng ngừa bùn đất bị hử, sau đó dựa vào khinh công vượt hồ.

“Ta cùng Tiểu niên cao, sẽ vất vả Đằng huynh một chút.” Tuyền cười tủm tỉm đơn giản tự thuật một phen, “Trong lòng ôm bé cưng, công ta phía sau, có thể đi?” Hắn thể trọng bình thường, bé cưng cũng không nặng, hắn là không có vấn đề.

Đằng Hình gật đầu, có chút lo lắng hỏi: “Ta ôm thái tử, hai tay liền không thể lo Kì huynh, có thể hay không rất nguy hiểm?”

Diêu Quang cũng cảm thấy như vậy, đề nghị tự mình dùng khinh công vượt qua, cho Húc công Tuyền. Không cần phải nói, bị Tuyền một ngụm từ chối!

Giờn sao, thương đến tiểu chất trong bụng làm sao bây giờ?

“Yên tâm, ta không sao, Đẳng huynh chỉ cần chiếu cố Tiểu niên cao là được, ta sẽ chặt chẽ bắt lấy!” Khẩu khí chân thật đáng tin khiến mọi người hiểu vô luận khuyên như thế nào cũng đều dư thừa.

Vì vậy đoàn người như kế hoạch chuẩn bị xong, cùng nhau đi tới cách hồ ước chừng bốn trăm thước.

Tuyên dặn dò lần cuối: “Đều nghe rõ rồi chứ! Hai người chỉ cần cố trụ chính mình, mặt nạ nhất định phải mang cho đến khi ra khỏi rừng, nhất định phải còn sống đi ra.”

“Đã hiểu!”

Nói xong, Tể Lăng Nhạc công Si Ảnh trên lưng, Diệu Quang trên lưng Húc, tạm thời trao nhau lời từ biệt, chia nhau xuất phát.

Đẳng Hình ôm chặt tiểu niên cao, sau đó công Tuyên trên lưng. Xác định hết thấy chuẩn bị tốt, hấn hai chân một bước, “Hừ” một tiếng, như tên bắn chạy ra ngoài.

Bước đi như bay, khiến cho không khí chung quanh hình thành nên trận gió mãnh liệt, Tuyên không thể hoàn toàn mở mắt ra, lơ mơ trông thấy cảnh vật bốn phía. Nhưng vô luận như thế nào, hấn tay đều gắt gao bắt lấy mặt nạ của Đẳng Hình, không cho thân thể có cơ hội rơi xuống!

Không biết trải qua bao lâu..... Bỗng nhiên, một trận đau đầu kịch liệt đánh úp lại, trước mắt một mảnh hôn ám, hai bên tai bị gió tạp ù ù, tứ chi vô lực, hết thấy đều khiến Tuyên thần tình luống cuống.

Độc được chết tiệt, như thế nào cố tình phát tác lúc này!? Hấn cắn chặt răng, hai tay nắm càng chặt!

Không được, hiện tại nếu buông tay. Đẳng Hình, còn có tiểu niên cao.....

Đáng tiếc, càng quyết tâm mãnh liệt hấn càng lực bất tòng tâm, hành động không theo ý mình. Đột nhiên lơ lửng một cái, Tuyên liền cảm thấy toàn thân vô lực, hai tay nặng nề, rốt cuộc không vùng dậy nổi.....

Đúng lúc này, Đẳng Hình cảm thấy phía sau buông lỏng, chẳng những mặt nạ trên mặt rớt xuống, ngay cả sức nặng phía sau cũng nháy mắt biến mất.

“Bệ hạ!”

19. Chương 19

“Ba!” Chén nước của Phạm rơi trên mặt đất, trong lòng có một cỗ bất an chiếm cứ, hay là Tuyên hấn.....

“Ai nha! Người còn có tâm tư uống nước?” Thanh âm vui sướng khi người gặp họa của Lê Tĩnh Hi truyền đến, “Ta còn nghĩ người đang gấp gấp chờ tình nhân hoàng đế kia của người lắm rồi!”

Không phải Phạm lỗi giác, mấy ngày nay tới giờ, hấn nhận định kẻ này luôn nhắm vào hấn, khiêu khích hấn! Tựa hồ đối hấn có hận ý khác.

Lê Tĩnh Hi không ngừng vũ nhục cùng khiêu khích, chính là muốn từ trên mặt mình nhìn được tuyệt vọng cùng bi ai, thậm chí không tiếc đem bí mật Diệp Tuấn giết Bất Túy, an bài nhân thủ đối phó Tuyên nhất nhất nói ra.

Dần dà, Phạm cũng học được bí quyết điều tra chân tướng, chỉ cần không thêm để ý, chỉ cần không lay động, chân tướng sẽ tự nhiên trôi lên mặt nước, mà sự thật chứng minh —— hấn đúng rồi!

Lê Tĩnh Hi thấy Phạm tương đối bình tĩnh, nhất thời tức giận dâng cao, mắng to: “Là người, đều là người! Vì cái gì người không chết đi? Ta từ nhỏ được chủ công thu dưỡng, hy vọng được hấn nhận thức, nhưng chủ công ở bên tai ta nói nhiều nhất cũng chỉ là người, ta vô luận thế nào cũng kém người!”

Nguyên nhân là đây sao? Phạm thực giết mình.

“Nhân sinh của ta bởi vì người mà toàn bộ rối loạn!” Lê Tĩnh Hi hoàn toàn bạo phát, “Sau khi trưởng thành, ta bị chủ công phái đến quân doanh nằm vùng, nguyên tưởng rằng tay cầm binh quyền, có thể trợ giúp chủ công, nhưng người lại tiến cung, hủy diệt hết thấy! Cậu hoàng đế kia đem ta sung quân đến biên cảnh, cố gắng của ta lại bị phò mặc! Đây đều là lỗi của người!”

Nghe hắn nói như vậy, Phạm tựa hồ có thể lý giải, nhân sinh quái dị của Lê Tĩnh Hi kia thật khéo cùng mình gắn kết, một ít nhân tố mặc danh kỳ diệu, khiến hắn đối mình mang hận ý sâu sắc. “Thật sự là kẻ đáng thương.....”

Đáng tiếc, cho tới nay, không ai nói với hắn cái gì mới là thứ chân chính trọng yếu của nhân sinh, cũng không có ai cho hắn một ‘tình yêu’ chân chính.

“Hỗn đản! Ta đáng thương ra sao!?” Hắn dường như bị đâm trúng chỗ đau rỗng giập, “Đáng thương chính là người! Ta chơi đùa người, chủ công lợi dụng người, cha người không cần người, người trong thiên hạ phỉ nhổ người, người so với ta càng đáng thương hơn!”

Phạm lạnh nhạt trừng mắt nhìn, “Không sao cả, người trong thiên hạ đều cùng ta không quan hệ! Ta chỉ cần Tuyền không như vậy là đủ rồi!”

“Người!” Lê Tĩnh Hi không rõ, hắn cùng với hoàng đế kia là tình cảm như thế nào? Phẫn hận quay người lại nói: “Không ai có thể xuyên qua Âm Vụ Lâm, giải được cũng không có, các người không cần si tâm vọng tưởng cùng một chỗ!”

“Đến lúc đó, các người cùng nhau gặp Diêm Vương đi thôi!” Nói xong, Lê Tĩnh Hi hung hăng đập cửa ly khai.

Phạm ngồi xổm xuống nhặt chén nước bị vỡ lúc nãy, lộ vẻ mỉm cười, một mình thì thảo luận lắm bầm: “Đến lúc đó..... Có lẽ cùng vào Diêm La điện..... Cũng không sao.”

.....

“Ấn..... Đau quá!” Tuyền mơ mơ màng màng mở mắt, xúc cảm đau đớn từ óc truyền đến, “Ta làm sao vậy?” Hắn chỉ nhớ rõ đầu đột nhiên rất đau, sau đó.....

“Ba ba không có việc gì đi?” Tiểu niên cao dùng tay nhỏ bé hỗ trợ nhu nhu, “Người từ trên lưng Đằng Hình thúc thúc ngã xuống!”

“Nhị ca dường như không nhớ rõ.” Húc tiến lên kiểm tra vết thương của Tuyền.

Tuyền lúc này mới hoàn toàn thanh tỉnh, “Đúng rồi! Ta buông tay, Đằng huynh.....” Hắn vội vàng tìm kiếm thân ảnh Đằng Hình, phát hiện mọi người nguyên lai đều bình yên vô sự.

Hết thấy may mắn này đều do Đằng Hình chạy mau, lúc Tuyền ngã xuống, bọn họ đã chạy ra khỏi phạm vi độc khí, lúc này mới toàn thân trợ giúp!

“Thật là! Người đang yên đang lành tại sao buông tay ngã xuống?” Khẩu khí Si Ảnh là oán giận, cũng không khó nghe ra trong đó còn có lo lắng mơ hồ.

Tuyền cùng hắn pha trò nói: “Ha hả..... Mắt nhắm phong cảnh..... Không nghĩ tới liền...”

“.....” Mà Tề Lăng Nhạc cùng Diêu Quang một bên không nói tựa hồ đã phát giác ra khác thường của hắn.

Về vấn đề độc phát tác, Tuyền không muốn nhiều lời, vội vàng quay ngược trở lại đề tài: “Nơi này là chỗ nào?”

Diêu Quang đang muốn trả lời, lại nghe được ở nơi không một bóng người này vang lên một nam thanh. “Ha ha! Tề Lăng Kỳ, người quả nhiên là một kẻ khó đối phó! Lại có bản lĩnh xuyên qua Âm Vụ Lâm Bội phục bội phục!”

“Diệp Tuấn!?” Tuyền biết, hắn nhớ rõ thanh âm này.

Phóng mắt bốn phía không thấy thân ảnh của ai, Đằng Hình kinh giác, “Thiên lý truyền âm!” (âm vang ngàn dặm)

Thanh âm Diệp Tuấn tiếp tục nói: “Tình nhân của người cách Tiêu Dao trang mười dặm, muốn mang hắn về, để ngựa lại đi!”

Thanh âm đến đây liền tiêu thất, trong nháy mắt, nguyên bản trên thảo nguyên trống trải lại xuất hiện một đám hắc y nhân. Bọn chúng mỗi người cường tráng, mặt lộ sát khí, ánh mắt lại trống rỗng vô thần, giống như bị người khống chế.

Bị người khống chế? Chẳng lẽ.....

“Bệ hạ tựa hồ cũng nghĩ tới.” Diêu Quang đối diện địch nhân, tay bắt đầu gảy tóc, hướng Tuyền dựa vào, “nhiếp hồn thuật , là Lê Tĩnh Hi!”

“Tên hồn đản nào! Ta nhất định phải đem hắc hắc đánh cho rơi đầy đất!” Húc đang nói chuyện, bắt đầu bẻ ngón tay.

“Bất quá thoát nhìn, trước mặt chúng ta có rất nhiều trở ngại.” Tề Lăng Nhạc rút ra trường kiếm tùy thân chuẩn bị ứng chiến, “Kì, Si Ảnh cùng Lãm nhi thối lui ra sau, tránh đao kiếm không có mắt.”

Ánh mắt Đằng Hình trở nên sắc bén, giống như một hắc báo đang đi săn, gắt gao nhìn thẳng vào con mồi của mình.

Tuyền hiểu được trình độ võ công của mình, liền đứng bên cạnh bảo hộ Tiểu niên cao cùng Si Ảnh, làm dịu đi lo âu.

“Như vậy bắt đầu đi!” Ra lệnh một tiếng, bọn Diêu Quang bốn hướng liền xông ra ngoài.

Diêu Quang rút ra “Nhược Vô Ảnh”, hung hăng hướng Hắc y nhân bên kia trút lên.

“Nhược Vô Ảnh” nhanh như điện, lợi hại như gió, Diêu Quang sử dụng nội lực cùng phối hợp không chê vào đâu được, lực sát thương cực lớn.

Hắc y nhân võ công bình thường tránh không khỏi bất thành linh bị tập kích, bị “Nhược Vô Ảnh” đánh trúng, không phải mất chân chính là cánh tay bị đứt, tiếng khóc thất thanh nhất thời vang lên.

Tề Lăng Nhạc cùng Húc đều sử dụng trường kiếm, bất đồng chính là kiếm pháp Tề Lăng Nhạc lô hỏa thuần thanh (dày công tôi luyện), đối mặt địch nhân, nhất chiêu nhất thức đều vận dụng vừa đúng, sạch sẽ lưu loát không có động tác dư thừa.

Mà Húc trời sinh tính lỗ mãng, sử dụng kiếm cũng giống nhau, không ngẫm nghĩ chiêu thức ứng phó địch nhân, vô luận đối thủ là ai, hắc đều là đem hết toàn lực liều mạng!

Hai loại kiếm pháp hoàn toàn bất đồng, lại có thể hỗ trợ lẫn nhau, hiệu quả cũng tuyệt vời như nhau, giết địch nhân đến không còn manh giáp.

Đằng Hình lại càng không cần nói, thân là đương nhiệm “Vô lâm minh chủ”, võ công của hắc có thể cùng Phạm lúc trước đánh đồng! Hắc không có vũ khí, đối phó với địch toàn bộ đều bằng chính nội lực cùng chưởng lực mạnh mẽ.

Nhóm hắc y nhân hướng hắc đánh tới, chỉ thấy chân hắc đảo ngang qua, khiến Hắc y nhân trọng tâm không vững, sau đó tay trái vung lên, hướng đại huyệt trước ngực địch nhân đánh tới!

Nhờ phúc của bọn họ, Tuyền bên này địch nhân không nhiều, ngẫu nhiên hai ba tên, còn có thể ứng phó.

Nhưng hắc y nhân một đám tầng tầng lớp lớp, mười dặm đường cũng trở nên đặc biệt dài. Cứ đánh như vậy, không nói tới “Tiêu dao trang”, có lẽ chưa thấy được Diệp Tuấn, bọn họ liền sức cùng lực kiệt!

“Kì, không thể như vậy mãi!” Tề Lăng Nhạc mặt lộ vẻ mệt mỏi.

“Cáp..... Cáp.....” Húc cũng thở gấp hấp khí, “Đáng giận! Rốt cuộc có để yên hay không?”

Mắt thấy tình huống không ổn, Tuyền lập tức ra quyết định.

“Đại ca!” Hắc một phen ôm lấy Si Ảnh, bắt chấp y bị hắc dọa ngốc, trực tiếp đem người ném tới, “Tiếp!”

Tề Lăng Nhạc nghe tiếng, từ bỏ đối phó Hắc y nhân, ngược lại đón lấy Si Ảnh.

“Không cần đánh, chạy mau!” Nói xong, Tuyền ôm lấy Tiểu niên cao, “Húc, mang Diêu Quang, cùng nhau đi!” Sau đó, hoàng đế dẫn đầu ôm thái tử hướng Hắc y nhân chạy qua.

Tràng diện lập tức trở nên dấn thú vị, hoảng để làm gương tốt, làm thần tử cũng không thể không theo, chạy theo cùng nhau xô đẩy địch nhân, nhắm thẳng “Tiêu dao trang” chạy tới.

Hắc y nhân không biết biến hóa, bị một sấm như vậy, hoàn toàn rối loạn tuyến!

Chỉ nhìn thấy vài bóng người xuyên qua hàng ngũ, trái xuất hiện, phải nấp nấp, làm xáo trộn trận địa của bọn chúng. Hắc y nhân không biết nên ứng phó như thế nào, có chút không kiên nhẫn, thậm chí bắt đầu tự giết lẫn nhau, nhất trí tiến công vừa rồi hoàn toàn phá vỡ.

Tuyền không chú ý tình hình chung quanh, chính là một mặt tránh đi công kích, ôm bé cứng chạy về phía trước, không biết qua bao lâu, hần bỗng phát hiện Hắc y nhân vừa rồi toàn bộ tiêu thất.

“Hô..... Làm sao vậy? Người đâu?” Hần buông bé cứng, khẩu khí khinh蔑 hỏi.

“Bọn họ toàn bộ lui về đây.” Tiểu niên cao thấy, nó chỉ vào sơn trang cách đó không xa nói.

“Xem ra..... Chúng ta tới rồi.” Húc dùng tay áo lau mồ hôi, hần vừa rồi ôm Diệu Quang, cũng đủ mệt chết.

Tể Lăng Nhạc đang muốn mở miệng, lại bỗng nhiên cảm thấy nhân khí, “..... Bất quá sự tình không đơn giản như lần trước.”

Đằng Hình quì một gối, một tay chạm đất dò xét: “Hai mươi, không..... Hai mươi lăm người hướng nơi này đến.”

Lời này mới vừa dứt, trong tầm mắt mơ hồ hiện ra bóng người. Khi bọn hần tới, Tuyền cẩn thận đếm đếm, tấm tắc khen! Không nhiều không ít vừa lúc hai mươi lăm, trong đó còn có tâm phúc của Diệp Tuấn —— Lê Tĩnh Hi.

“Ba ba ba!” Lê Tĩnh Hi đứng ở phía trước vỗ tay, “Bệ hạ, ngài thật là có tình có nghĩa a!”

“Lê Tĩnh Hi!” Tuyền nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ này, hần tuyệt đối sẽ không quên tội ác nam nhân này gây ra cho Phạm.

“Ta muốn giết ngươi!”

“Ha ha..... Bệ hạ, chỉ bằng điểm công phu này của ngươi còn muốn giết ta?” Lê Tĩnh Hi cười nhạt.

“Ngươi!” Địch xác, chỉ bằng võ công mèo cào, Tuyền quyết không phải đối thủ của hần, chính là.....

Lê Tĩnh Hi không hề cùng bọn họ đấu võ mồm, mà là xoay người về phía hai mươi bốn sát thủ phía sau mệnh lệnh.”Chủ công có lệnh! Kẻ xâm lấn —— sát! Ai lấy được mạng cầu hoàng đế, có thưởng lớn!”

Lời này vừa nói ra, hai mươi bốn người kia bộ mặt dữ tợn, tay cầm binh khí, điên cuồng mà vọt tới!

“Xem chừng, này là trốn không thoát!” Diệu Quang son sắt nói: “Bệ hạ, ta biết ngươi rất muốn tự mình thay lão bản báo thù, chính là chuyện tới hiện giờ, Lê Tĩnh Hi vẫn là giao cho chúng ta đi!” Vừa dứt lời, hần nhắm ngay một sát thủ, “Nhược Vô Ảnh” lại ra tay.

Bởi vì mệnh lệnh của Lê Tĩnh Hi, nhóm sát thủ đại bộ phận đều hướng Tuyền bên này đánh úp lại. Tế Lăng Nhạc cùng Húc cố gắng ngăn bọn chúng, Đằng Hình chuyên chú đối phó Lê Tĩnh Hi, không thể phân tâm.

Lê Tĩnh Hi mặc dù cùng Đằng Hình quyết chiến, nhưng mục đích cuối cùng của hần vẫn là Tuyền. Trong nháy mắt hiện lên một tia gian xảo, chỉ thấy hần nhắc chân hướng hạ bộ của Đằng Hình. (Ờ, là nam nhân ko thể ko bảo vệ chỗ này ==)

Chú ý tới động tác của hần, Đằng Hình lập tức dời tầm mắt, lấy hai tay ngăn trở chân Lê Tĩnh Hi. Chính là Lê Tĩnh Hi không vì thất bại của mình mà cảm thấy nổi giận, ngược lại gơ lên tươi cười thực hiện được quỷ kế.....

Đằng Hình vì phải ngăn trở chân Lê Tĩnh Hi, cả người nghiêng xuống phía dưới, Lê Tĩnh Hi nhân cơ hội này, một tay chống lên vai trái Đằng Hình, sau đó xem như điểm tựa chống người lên, nhảy ra phía sau Đằng Hình, cấp tốc hướng Tuyền bên kia công kích tới!

“Nguy rồi!” Đằng Hình phát hiện không thích hợp, nhưng đã quá muộn!”Bệ hạ, cẩn thận!”

Lúc này Tuyền đối phó sát thủ, nghe thấy Đằng Hình la hét, theo bản năng quay đầu lại, ngênh diện chính là một chưởng của Lê Tĩnh Hi!

Hắn tránh né không kịp, vừa vặn trúng chiêu! Tuyền che bên ngực bị hắn đánh trúng, bán ngồi xồm xuống, trực giác một cỗ nhiệt lưu từ cơ thể thẳng hướng đi lên, mùi máu tươi tràn ngập khoang miệng, tơ máu cũng từ khóe miệng chảy ra.....

“Ba ba!”

“Kì!”

“Nhị ca!”

“Bệ hạ!” Thấy thế, tất cả mọi người kinh hô, đều muốn hướng bên này chạy tới!

Nhưng Lê Tĩnh Hi nhìn thấu hành động của bọn họ, chỉ nghe hắn vỗ tay ba cái, đám sát thủ kia tức khắc tiến lên che trước mặt bọn họ, ngăn cản bọn họ tới gần, thực rõ ràng là muốn tự mình đối phó Tuyền.

“Người không phải muốn giết ta sao? Bệ hạ thân ái!” Hắn một chút cũng không cho Tuyền thời gian thở dốc, một chưởng lại bổ xuống.

Tuyền vừa thấy, lập tức đứng dậy né tránh. Nhưng Lê Tĩnh Hi muốn dồn hắn vào chỗ chết, chiêu chiêu công hướng tử huyệt!

Hắn dùng hết toàn lực tránh né, cũng có thể ứng đối mấy chiêu, nhưng thân thể bị thương hơn nửa thể công luân phiên, rất nhanh liền thất thế.....

Tuyền từng bước lui về phía sau, hắn từng bước ép sát, bất tri bất giác, Tuyền dựa lưng vào một khối cự nham, không đường thối lui!

Lê Tĩnh Hi thấy Tuyền đã hết đường lui, không nhanh không chậm đi đến, trên mặt mang theo tươi cười âm hiểm, “Bệ hạ thân ái! Người thật đúng là chặt vật a!” Lúc này, thi thể một sát thủ đột nhiên rơi xuống bên cạnh Lê Tĩnh Hi, máu tươi văng lên hai má hắn.

Nhưng hắn một chút cũng không quan tâm sinh tử của đồng bọn, lấy tay nhẹ nhàng lau vết máu, sau đó rút ra vũ khí—— một thanh đại đao, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lưỡi dao hảo sắc bén! Bệ hạ, không biết bị nó cắt đầu là tư vị gì.....”

“Ba ba! Cho người!” Tiểu niên cao không biết từ nơi nào nhặt được một thanh kiếm, dùng hết khí lực toàn thân ném tới! Nhưng vũ khí đối với một hài tử mà nói quá nặng, kiếm vẫn không tới tay Tuyền, mà là cách tay phải hắn vài thước hạ xuống.

Lê Tĩnh Hi nhìn thấu hành động Tuyền muốn đoạt kiếm, chặn hắn lại, lưỡi dao đặt tại trên cổ hắn.

Tuyền chau mày, ánh mắt thỉnh thoảng hướng tay phải nhìn lại, một chút..... Còn kém một chút!

Thấy bệ hạ bị đao chặn lại, mọi người không khỏi hấp một ngụm lạnh khí, muốn thoát khỏi sát thủ chung quanh tiến đến cứu viện, nhưng sát thủ cực kỳ khó chơi, vô luận thế nào cũng dứt không ra!

Si Ảnh cùng Tiểu niên cao lại một dạng sắp phát khóc —— loại tình cảm lo lắng không nói nên lời!

“Chắc chắc! Bệ hạ thật sự là người hồng phúc, nhiều người cam tâm bán mạng cho người như vậy, ngay cả nam sủng kia đều khẳng định một mực vì người, lợi hại lợi hại a!” Hắn dùng thanh âm chỉ hai người nghe được ở bên tai Tuyền nói.

Tuyền nghe thấy hai chữ “Nam sủng”, trong lòng một cỗ hắc ám phát sinh, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, “Người nói ai là nam sủng?”

Hắn khinh miệt trả lời: “Còn ai nữa? Không phải lão bản kỹ viện kia sao?”

“Người câm miệng!” Thái độ của hắn hoàn toàn chọc giận Tuyền, “Phạm không phải nam sủng! Ta thương hắn!”

“Phi!” Hấn hướng bên cạnh phun, “Bất quá là loại thượng thân thể, nói cái gì yêu cùng thương..... Ghê tởm!”

“A!” Hấn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trong tươi cười còn mang một tia *** ý, “Nói đến quan hệ thân thể, ta tựa hồ cũng từng hưởng qua.....”

“.....” Nghe đến đó, Tuyền không khỏi nắm tay trái lại, móng tay hăm sâu vào lòng bàn tay, tràn ra tơ máu nhàn nhạt, hô hấp dồn dập, đem đó dường như lại hiện ra trước mắt.

“Ta còn nhớ hương vị của hấn nga!” Hấn liếm liếm môi, lưỡi dao ở cổ Tuyền vòng chuyển, “Nơi đó của hấn vừa chặt lại vừa nhuyễn, thật sự là vưu vật!” Miệng tiến đến bên tai Tuyền, thổi khí, “Ngày đó hấn còn kẹp chặt ta không tha.....”

“Lê Tĩnh Hi!” Nghe hấn vũ nhục Phạm, Tuyền rốt cuộc nhịn không nổi nữa!

Đồng tử nháy mắt thu nhỏ lại, không biết khí lực từ đâu giãy khỏi trói buộc của hấn, tay phải duỗi ra quơ được thanh kiếm kia, thân kiếm liền hướng mặt Lê Tĩnh Hi vạch tới.

Lê Tĩnh Hi nghiêng đầu ra sau, tránh đi kiếm này. Nhưng ai biết Tuyền không chỉ ra một kích này, lập tức nâng khuỷu tay phải, kiếm đâm vào mắt phải Lê Tĩnh Hi.....

“Oa!” Hai người khoảng cách gần, mà Lê Tĩnh Hi thật không ngờ Tuyền sẽ ra một kích này, hấn không thể tránh, mắt phải bị Tuyền đâm trúng, máu tươi lập tức tràn ra, “Mắt, mắt của ta!”

Nhưng chỉ có một con mắt có thể nào thỏa mãn ý muốn trả thù của Tuyền? Hấn lại một cước, hung hăng đá nửa người dưới của Lê Tĩnh Hi, đá hấn thật xa!

Có thể bởi vì con mắt đau xót, Lê Tĩnh Hi bụm chặt chỗ đau, không ngừng lăn lộn trên mặt đất!

“Rất đau đi? Bất quá..... Còn có đau hơn!” Tuyền cười cầm kiếm hướng tứ chi Lê Tĩnh Hi đâm tới.....

“A!” Quả nhiên, đối lấy từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Sát khí dần dần nhiễm đỏ cả mắt Tuyền, tiếng kêu thảm thiết khiến hấn cảm thấy dễ nghe, máu tươi văng khắp nơi làm cho hấn cảm thấy thỏa mãn, cho dù máu tươi dính đầy hai tay, cũng không có thể khiến hấn ngừng điên cuồng.

“Bệ hạ.....” Thấy tình huống xuất hồ ý liệu (bất ngờ), mọi người nhìn đến ngây người.

Tuyền bị chọc giận! Hoàng đế bình dị gần gũi, ôn nhu sẵn sàng biến thành lãnh huyết ác ma từ địa ngục trở về, mà có thể khiến hấn biến thành như vậy —— chỉ có người kia!

Mắt phải, tứ chi, ngón tay..... Tuyền một kiếm một kiếm hoàn lại, cuối cùng ném đao, tay không ngồi trên người Lê Tĩnh Hi, đối với kẻ té trên mặt đất ra sức đánh, miệng không ngừng nói: “Súc sinh, ta giết ngươi! Ngươi.....” Không biết vì sao, Tuyền bỗng nhiên đình chỉ! Nắm tay ngừng giữa không trung.....

“Kì!” Trực giác của Tề Lăng Nhạc cảm thấy sự tình không đúng, chẳng lẽ...

Động tác sau đó của Tuyền xác minh hấn đoán đúng —— hấn liều mạng khiến Lê Tĩnh Hi cơ hồ chết khiếp, ngược lại cũng đang tự đánh vào tay mình, chậm rãi đưa tay phóng tới trước mắt, hấn..... Không nhìn thấy!

“Ha ha!” Tiếng cười Diệp Tuấn lại truyền đến, lần này hấn tự mình ra mặt, “Tề Lăng Kì! Thế nào? Tức giận công tâm, tư vị độc tố lan tràn nhanh hơn như thế nào?”

“Diệp Tuấn!?” Trúng kế!

“Ta ở đây, ngay trước mặt ngươi! Đáng tiếc..... Ngươi nhìn không thấy!” Diệp Tuấn cười đến đắc ý.

“Tuyền!” Lại một thanh âm quen thuộc xuất hiện, đáng tiếc Tuyền lại không nhìn thấy được thân ảnh người nọ, trước mắt chỉ có một mảnh hắc ám.

“Phạm, ngươi ở đâu?” Tuyền ngẩng đầu, hai mắt trống rỗng vô thần, không có tiêu cự, nhìn khắp xung quanh, biểu tình thoát nhìn tựa như hải tử lạc đường.

Hắn muốn tìm kiếm vị trí chính xác của Phạm, chính là hai tai không thông khiến hắn mất đi cảm quan phương hướng, trong nhất thời không thể xác định y ở nơi nào.

Thấy hắn như thế, Diệp Tuấn rất nhanh liền hiểu được, “Hiện tại ngươi còn lại chỉ có một bên thính giác cùng xúc giác! Đáng thương, ngươi..... Sống không quá bảy ngày!”

“Cái gì?” Nghe kết quả như thế, trừ bỏ Phạm, tất cả mọi người khiếp sợ vạn phần!

Tuyền cũng không để ý lời nói của Diệp Tuấn, hai tay quơ loạn, kiên trì muốn tìm Phạm, “Phạm, ngươi ở nơi nào a?”

Tiểu niên cao kiểm lại nước mắt của mình, nắm chặt tay trái của ba ba, thanh âm nức nở nói: “Ba ba..... Phụ thân ở phía trước ngươi! Nơi đó nơi đó!”

Phạm theo sát phía sau Diệp Tuấn ra khỏi sơn trang, muốn đến bên cạnh Tuyền, nhưng Diệp Tuấn nhìn thấu hành động của hắn, lấy chủy thủ từ phía sau để trước ngực Phạm ngăn cản, “Muốn chết thì đi đi!”

Phạm liếc ngang Diệp Tuấn một cái, nhanh xoay người, tay phải trước mặt hắn hất ra bột phấn màu trắng, “Xem được!”

“!” Diệp Tuấn cảnh giác, tức khắc lấy tay áo che mặt, lui về phía sau hai bước.

Phạm thừa dịp này, chạy về hướng Tuyền..... Diệp Tuấn hai tay vung lên, dụng lực vẩy bột phấn trắng ra xa, sau đó chau mày nhìn về phía Phạm, “Ngươi gạt ta!” Đó căn bản không phải được vật, chỉ là vôi phấn bình thường.

“Bình bát yếm trá*!” Phạm thẳng đến bên cạnh Tuyền.

(*)Việc binh tha hồ dối trá

“Phạm!” Tuyền vừa nghe được thanh âm Phạm, liền lập tức tiến lên chạm đến.

“Tuyền, ta ở đây!” Phạm đến trước mặt Tuyền, cầm tay hắn.

Tuyền trong nháy mắt chạm được, liền đem Phạm kéo vào lòng, lấy xúc giác còn sót lại cảm thụ cảm giác đoàn tụ cùng Phạm, “Phạm, ta tới đón ngươi!”

“Tuyền, thực xin lỗi..... Giải được.....” Phạm cắn môi không đành lòng nói tiếp.

“Không sao! Ta biết..... Ngươi không có việc gì là tốt rồi!” Trên mặt Tuyền lộ vẻ vui mừng tươi cười, trời mới biết hắn cỡ nào cảm tạ trời xanh, trước khi chết có thể nghe được thanh âm của Phạm.

“Ha ha!” Diệp Tuấn nhìn bọn họ, cười đến thống khoái, “Họ Tề kia, ngươi thấy không? Con của ngươi! Giang sơn của ngươi! Tất cả đều tan biến! Ngươi có thấy không? Ha ha..... Người tới, mang lên cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, một tòi tở cung kính cầm hộp gấm đựng ngọc tỷ tới.

“Tề Lăng Kì, hộp gấm ngươi bị trộm còn nhớ rõ?”

“Ngọc tỷ cũng là ngươi trộm? Ngươi..... Đáng giận!” Húc bưng tỉnh đại ngộ.

Diệu Quang cũng một biểu tình khinh thường, “Hừ! Cho dù thứ này ở trong tay ngươi, ngươi không phải huyết mạch hoàng thất, chúng ta sẽ không nhận thức ngươi kẻ thừa ngôi vị hoàng đế!”

“Xoạt!” Diệp Tuấn nghe nói, sát khí đột nhiên tỏa ra, hai chưởng vung lên, chưởng phong nội lực thâm hậu đánh úp về phía Diệu Quang.

May mà Diệu Quang đứng lúc tránh đi, hai chưởng đánh vào hắn dán lên đại thụ phía sau, đại thụ ầm một tiếng ngã xuống đất.

“Tiểu Quang! Họ Diệp kia..... Ngươi khinh người quá đáng!” Húc thấy Diệp Tuấn hướng Diệu Quang ra tay, tính tình nóng nảy hoàn toàn bùng nổ.

Đang muốn tiến lên tiếp chiêu, lại bị Diệu Quang cùng Tề Lăng Nhạc đứng lúc ngăn cản, bọn họ không phải đối thủ!

Trong lúc này, Diệp Tuấn đánh giá đoàn người, cuối cùng ánh mắt chăm chú trên người Tiểu niên cao.....

“Lắm nhi, lại đây!” Phạm nhìn thấy ánh mắt Diệp Tuấn lộ vẻ kỳ quái, cảnh giác nổi lên.

Quả nhiên, ngay tại lúc hần lên tiếng, Diệp Tuấn tựa như bay đến trước mặt Tiểu niên cao, nắm tiểu hài tử về phía mình, “Tể Lăng Kì, sau khi người chết tiểu tử này sẽ làm hoàng đế sao?” Hần nắm bé cứng lên, xách nó lay động giữa không trung.

Tiểu niên cao chân không chạm đất giãy dụa nói: “Ba ba ta mới sẽ không chết! Người..... Người buông! Mau buông ta!”

“Buông con ta!” Tuyền nghe ra đã xảy ra chuyện gì, “Có việc hướng ta! Chuyện không liên quan đến hài tử!”

“Hài tử này họ Tể, hần là con của người, là người thừa kế của quốc gia này, là chướng ngại cho ta đăng cơ!” Đang nói, lòng bàn tay hiện lên luồng tử (tím) sắc đậm nhạt, nội lực đã bắt đầu nổi lên.

Tể Lăng Nhạc đứng ra nói: “Chúng ta cả ba đều họ Tể! Đều là cái đinh trong mắt của người, Diệp Tuấn người tội gì đối phó với một hài tử?”

“Đừng nóng vội! Lần này thật vất vả mới có thể đem các người một lưới bắt hết, chúng ta từ từ sẽ đến!” Diệp Tuấn mặt mang tươi cười nhuốm máu, nhắc tay, “Ta hiện tại mượn tiểu hoàng đế tương lai này khai đao!”

“Đừng!” Si Ảnh che hai mắt kêu to.

“Phạm, tới đây!” Lúc Diệp Tuấn một chưởng sắp bổ về phía Tiểu niên cao, Tuyền từ trong ngực lấy ra hương túi giao cho Phạm.

Phạm tiếp nhận, không hề do dự ném đi, “Diệp Tuấn, tiếp chiêu!”

Diệp Tuấn bị hương túi trở ngại, không thể không ngừng tay, với tay tiếp được thứ đó. “Đây là.....”

“Diệp Tuấn, người còn nhớ rõ?” Tuyền lời kéo Phạm, hướng Diệp Tuấn quát.

Diệp Tuấn nhìn chằm chằm hương túi kia, khóe miệng giơ lên một tia cười nhạt, “Người cho là thứ này có thể ngăn cản ta? Khờ dại..... Thứ này sẽ chỉ làm ta càng thêm hận các người mà thôi!” Hần đem hương túi có chữ “Tích” kia ném trên mặt đất.

“Người hận không phải chúng ta, mà là tiên hoàng!” Tuyền ra vẻ trấn định nói.

“Cạch cạch!” Tuyền vừa dứt lời, liền cảm thấy một trận gió mạnh lướt qua đỉnh đầu, búi tóc trên đầu buông lỏng, sau đó là thanh âm lạnh như băng của Diệp Tuấn vang lên, “Người còn dám nói một chữ, ta trước tiên người thượng hoàng tuyền lộ!”

“Ha ha!” Lần này biến thành Tuyền cười to, “Ta dù sao qua bảy ngày sẽ chết, còn có thể sợ người? Ta chính là muốn nói! Cái gọi là Ái hận nhất tuyền gian*, Diệp Tuấn người càng hận tiên hoàng, càng biểu thị người thương hần! Người kỳ thật vẫn lừa gạt chính mình! Cái gì giang sơn, ngôi vị hoàng đế, người muốn chẳng qua là tình yêu của tiên hoàng mà thôi!”

(*) nôm na là yêu với hận chỉ cách nhau một sợi chỉ thôi...

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!” Diệp Tuấn một chưởng chưởng nội lực công kích Tuyền, đều đánh vào chung quanh, không một chiêu đánh trúng!

“Ta không câm đấy.” Tuyền cùng hần đối nghịch, càng nói càng hăng say, “Người yêu tiên hoàng như vậy, nhưng hần không muốn người! Hần lừa gạt người, giam cầm người, lạnh nhạt người! Cho nên người muốn trả thù, trả thù hần hết thấy..... Người dụng độc được giết hần, người thấu ngọc tỷ đoạt giang sơn, người hạ độc giết ta! Hết thấy đều là bởi vì người yêu hần !”

“Không phải! Không phải!” Hần điên cuồng lắc đầu, Tiểu niên cao cũng bị hần thả xuống, “Ta hận hần! Ta tuyệt không thương hần! Ta hận hần! Người không được nói nữa.....” Hần mắt lộ hung quang nhìn về phía Tuyền, nắm ngón tay vươn ra, chộp lấy cổ Tuyền.

“Tuyền cẩn thận!” Phạm muốn che trước người Tuyền, lại bị Tuyền đẩy ra.

“Ngô!” Tuyền không nhìn thấy, lại có thể cảm giác được chính mình đã bị Diệp Tuấn nắm trong tay, “Phạm, tiểu niên cao..... Ngô!”

Phạm biết ý tưởng của hắn, cùng Diêu Quang cùng Húc ngằm ra ám hiệu. Diêu Quang và Húc đối phó sát thủ bên cạnh Tiểu niên cao, Phạm vọt đến ôm hài tử ra xa!

“Ta muốn giết ngươi!” Diệp Tuấn đỏ mắt nói, nắm ngón tay chậm rãi siết lại, “Ta hận!”

“Ta..... Còn muốn nói, kỳ thật.....” Tuyền bị hắn túm trụ, chỉ có thể nói những chữ đứt quãng, “Hắn cũng..... Yêu ngươi!”

“Ngươi nói cái gì!” Diệp Tuấn khiếp sợ buông Tuyền ra.

“Khụ khụ.....” Tuyền ôm vết hầu ho khan, “Ta nói.....” Biểu lộ trên mặt chính là ý cười tà ác, “Tiên hoàng kỳ thật cũng yêu ngươi!”

Diệp Tuấn xách áo Tuyền lên, “Nói bậy, ngươi nghĩ rằng ta sẽ mắc mưu ngươi sao?” Nói xong hắn lại muốn chế trụ vết hầu Tuyền.

“Diệp Tuấn, cho ngươi!” Tế Lăng Nhạc lúc này cũng phối hợp ném tay nải ra, thư tín bên trong rơi lả tả.....

Diệp Tuấn phản xạ tiếp được tay nải, thấy chữ viết quen thuộc trên mặt, nhất thời ngây ngẩn cả người, buông Tuyền ra, hai tay vội vàng mở thư.

Tuyền dò dẫm vài bức thư trên mặt đất nói: “Tiên hoàng lưu lại di chỉ, bảo chúng ta không được quấy rầy cuộc sống của ngươi, thư này đều là trước khi chết viết cho ngươi để ngừa vạn nhất!”

Tay Diệp Tuấn run rẩy sờ phong thư, nhìn thấy thư ghi người nhận là Tầm Dạ (chỗ này Qt vẫn ghi Diệp Tuấn nhưng thiết nghĩ lúc đó Diệp Tuấn vẫn tên Tầm Dạ nên ta thay đổi ==), hắn bỗng nhiên nở nụ cười, “A..... Ngươi gạt ta! Hắn như thế nào có thể làm như vậy? Ngươi cùng hắn, đều là gạt ta! Cái này, còn có hương túi này đều là gạt ta.” Hương túi bị hắn hung hăng ném trên mặt đất, cùng thư tín hỗn loạn một chỗ.

“Một kẻ đáng thương hại a! Sự thật trước mặt thế nhưng không tin..... Ngươi nói, trên thế giới này, còn có ai đáng thương hơn ngươi?” Tuyền cười lạnh, “Này cho ngươi, ngươi tin cũng được, không tin cũng thế! Ta chỉ là muốn hoàn thành nguyện vọng của phụ hoàng!”

“Hô.....” Tuyền nghe được tiếng thở dồn dập của Diệp Tuấn, “Không có khả năng, các ngươi gạt ta, gạt ta!” Tay Diệp Tuấn nhanh chóng mở thư ra.

Một phong một phong bị mở ra, vẻ mặt của hắn cũng là thiên biến vạn hóa, “Không có khả năng, điều đó không có khả năng.....”

Tốc độ xem cũng dần nhanh hơn, sau cùng cơ hồ mỗi phong chỉ liếc mắt một cái, sau đó ném qua một bên, miệng không ngừng lặp lại, “Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo! Họ Tế kia, ngươi là kẻ đại lừa đảo.....” Nói xong, lệ mờ nhạt quanh mắt.

“Phụ hoàng thực thích ngươi! Hắn sợ dĩ đối với ngươi như vậy..... Chính là muốn bảo hộ ngươi!” Tuyền tiếp tục nói, Phạm tiến lên nâng hắn dậy.

Diệp Tuấn nghe được cả người run rẩy, “Nói bậy, một khi đã như vậy, hắn đưa ta hương túi tính này cái gì? Chữ Tích này lại tính cái gì?” Hắn tựa hồ cố gắng phủ nhận chuyện “Tiên hoàng thương hắn”.

Tuyền nắm tay Phạm nói: “Tích có thể mang ý đáng tiếc Nhưng là, cũng có thể là quý trọng đi?”

“Quý trọng.....” Diệp Tuấn thấp giọng lẩm bẩm.”Quý trọng?”

“Đúng, phụ hoàng quý trọng ngươi như thế, ngươi lại vì hận mà giết hắn.....” Tuyền trào phúng.

Diệp Tuấn không phát ra thanh âm gì, chính là ngồi bệt dưới đất, nhìn thư tín trong tay.

Ánh mắt đại ra, nước mắt trên mặt đã khô cạn, hấn hiện tại sao còn vẻ điên cuồng như khi nãy? Căn bản chỉ là một lão nhân tiều tụy mà thôi.

Lê Tĩnh Hi đã bị phế, đám sát thủ kia cũng bị Diệp Quang cùng Húc xử lý không sai biệt lắm, hộp gấm cũng được Húc đoạt lại! Thế lực của Diệp Tuấn xem như bị tan rã.....

“Ha ha.....” Đang lúc mọi người yên tâm, Diệp Tuấn cư nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

“Diệp Tuấn!” Tề Lăng Nhạc cảnh giác che ở phía trước, “Chuyện tới hiện giờ, ngươi còn muốn như thế nào?”

“Ha ha.....” Diệp Tuấn dường như không nghe thấy, liên tục cuồng tiếu, qua hồi lâu, tầm mắt hấn dừng lại trên một gốc cây đại thụ.

Hấn cười thích thú hướng đại thụ chạy tới, biểu tình giống như một hài đồng khờ dại, “Khắc, ngươi tới rồi! Ta biết ngươi sẽ đến đón ta!”

“Uy! Ngươi không cần giả điên...” Húc muốn hỏi về chuyện giải được, lại bị Phạm ngăn trở.

Phạm thấp giọng nói: “Các ngươi chờ, ta đi.” Nói xong, hấn chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Tuấn ngồi xổm xuống đối mặt hấn, ẩn nhẹ bả vai Diệp Tuấn hỏi: “Sư phụ, nhận ra ta không?”

“.....?” Diệp Tuấn mê man nhìn hấn, lộ ra biểu tình hồn nhiên hỏi lại: “Ngươi là ai?”

“Sư phụ.....” Giờ này khắc này, hết thấy việc người này làm, Phạm đã không còn để ý.

Hấn trở thành một ngoan đồng hạnh phúc, vĩnh viễn cùng ái nhân của hấn, sống trong thế giới ảo tưởng của mình, có lẽ cũng là “Hạnh phúc” đi!

Tuyền được Phạm nâng đến trước mặt Diệp Tuấn, nghe diên ngôn diên ngữ của hấn, Tuyền cảm thấy hấn thực đáng thương, “Phạm, lúc trước hấn đối với ngươi thực quá phận, chính là hấn vẫn dưỡng ngươi như đồ đệ.....”

“Ân, ta biết.” Phạm cũng hiểu được, “Hấn có rất nhiều cơ hội giết ta, chính là hấn không làm.”

“Cũng là bởi vì tình thương của hấn đối với ngươi.....” Tuyền cảm thấy Phạm đặt tay lên tay hấn, “Hết thấy đã kết thúc đi?”

“Ngô, đã kết thúc..... Toàn bộ đều kết thúc!” Phạm thở dài một tiếng, thương tiếc xoa khuôn mặt mỉm cười của Tuyền, không bỏ sót chạm qua ánh mắt thất thần.

Tuyền biết hấn suy nghĩ cái gì, lập tức lên tiếng an ủi, “Phạm, ta không sao..... Ít nhất hiện tại không có việc gì.”

Lúc này, Tuyền có chút may mắn, nhìn không thấy biểu tình của Phạm, mới có thể tiếp tục phân phó, “Chuyện trong hoàng cung, ta đã an bài thỏa đáng, cho nên vài ngày còn lại, Phạm theo ta ở lại chỗ này, được không?” Hấn không thể chết ở trong cung!

Đám người Diệp Quang nghe vậy ngẩn ra, cảm giác vô lực không giúp được gì khiến người ta hít thở không thông, Tiểu niên cao lại tranh cãi ầm ĩ muốn cùng ba ba và phụ thân trở về. Tuyền ý đã quyết, bất đắc dĩ, Diệp Quang điểm thụ huyết của bé cưng, để Si Ảnh tiếp nhận.

Lưu luyến hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, Tuyền qua quyết dặn dò vài việc rồi đuổi bọn họ đi.

Tội nhân để bọn họ xử trí, đương nhiên không thể giết Diệp Tuấn. Đối với thân phận của Tử Tích Vân, Đẳng Hình dĩ nhiên hiểu được, nhưng hấn quyết không nói ra, này cũng là biện pháp bảo hộ tể tử tốt nhất!

Húc đánh xe ra khỏi sơn trang, mọi người lên xe, thời khắc ly biệt rốt cuộc cũng tới.

“Húc a, đem hộp gấm kia ném đi! Các ngươi mang theo quá nặng.” Tuyền vô tư nói.

“Nhưng ngọc tỷ.....”

“Bên trong không phải ngọc tỷ, chỉ là một khối đá nhỏ bình thường thôi!” Đây là hấn tự mình bỏ vào, “Ngọc tỷ ở chỗ Phạm.” Để trong túi tiền.

“Di?”

“Không cần di, nhớ kỹ sau khi Tiểu niên cao hồi cung, các người bắt đầu chuẩn bị đại điển đăng cơ. Chờ Phạm hồi cung, hắn sẽ đem ngọc tỷ giao cho Tiểu niên cao. Hy vọng các người có thể tận tâm hết sức phụ tá hắn! Tốt lắm, ta đã nói xong, tái kiến!” Tuyền tựa như đang đùa giỡn, một mạch nói cho xong.

Sau đó cũng không quản người ta có chuẩn bị xong chưa, sờ soạng nhắm ngay móng ngựa mà vỗ, ngựa chấn kinh lập tức liền xông ra ngoài, mang đoàn người đi, cũng mang đi vương bệ của hắn.

“Phạm, bọn họ có phải hay không đang mắng ta?” Tuyền tựa hồ nghe thấy bọn Diệu Quang đau nhức ngồi trên xe ngựa mắng chửi.

Phạm ôm lấy bờ vai của hắn trả lời: “Khẳng định đang mắng —— người này ngu ngốc!”

“Phạm, sớm nói qua, ta không ngu ngốc!” Tuyền thuận thế ôm lấy hắn làm nũng, “Đã lâu không thấy, cho vi phu ôm một cái!”

Ân, không có gầy, có hảo hảo chiếu cố chính mình! Bất quá đáng tiếc, hương vị trên người hắn, mình lại không cảm nhận được.....

“Ai..... Thất sách thất sách a!” Tuyền ảo não thở dài.

“Thất sách cái gì?” Phạm cùng hắn nhĩ tấn tư ma* hỏi.

(*) vành tai tóc mai chạm nhau: thân mật.

“Vi phu rất nhớ người, thế nhưng ngay cả lần cuối cùng cũng không nhìn được, thật sự đáng tiếc!” Tuyền tiếc hận trả lời.

“.....”

“Phạm, người.....” không thấy Phạm trả lời, Tuyền có chút lo lắng vuốt ve khuôn mặt hắn, lại đột nhiên cảm thấy một trận ẩm ướt, “Khóc sao?”

Tuyền nghe không rõ Phạm trả lời cái gì, hắn chỉ cảm thấy chính mình bị gắt gao ôm lấy, người nọ dương như muốn đem mình khảm nhập vào thân thể, ở bên tai hắn không ngừng lặp lại, “Ngu ngốc, tại sao có một kẻ ngu ngốc như người!”

A..... Hắn mới không phải ngu ngốc, hắn là hảo nam nhân của tân thế kỷ!

Hắn rất muốn nói với Phạm như vậy, lại phát hiện mình cái gì cũng không nói ra lời.....

20. Chương 20

Tiến bước mọi người, trong Tiêu Dao trang cũng chỉ còn lại hai người bọn họ. Ngày ngày qua đi, thể trạng của Tuyền càng lúc càng yếu.

Phạm ở trong trang lục soát, hy vọng có thể tìm ra dấu vết của giải dược, chính là không thu hoạch được gì!

Tuyền lại thích lôi kéo Phạm ra ngoài, vừa phơi nắng vừa cùng hắn hàn huyên. Tuy rằng nhìn không được ánh mặt trời, nhưng hắn có thể cảm nhận được ấm áp của ánh mặt trời; tuy rằng không có nhiều việc để nói, nhưng hắn chính là khát vọng nghe được thanh âm của Phạm.

Nhưng dường như lão thiên gia muốn chinh hắn, ngày thứ tư cư nhiên ngay cả thái dương cũng mất đi bóng dáng, bầu trời mưa phùn kéo dài, tính tính ngày cũng là thời điểm vào tháng mưa dầm.

Hai người chỉ có thể ở trong phòng nói chuyện phiếm, Tuyền tựa vào giường, Phạm ngồi ở mép giường, nhưng mới được một lúc, Tuyền cảm thấy một bên tai còn lại bắt đầu xuất hiện ù tai.....

“Tuyền, làm sao vậy?” Phạm cẩn thận chú ý phản ứng của hắn, tay đặt lên mạch.

Tuyền vội vàng cười đẩy tay hắn ra, “Không, không có việc gì. Phạm không cần đa tâm! Ta chỉ là hồi tưởng lại lúc mới gặp người mà thôi.....”

Lão thiên gia..... Hắn còn muốn nghe thanh âm Phạm nhiều một chút, thỉnh không cần tàn nhẫn như vậy.

Phạm thu hồi cánh tay, ôn nhu hỏi: “Nhớ chuyện khi đó làm chi?”

“Nhớ a.....” Tuyền nhắm mắt, hồi tưởng lại lúc ấy, bây giờ ký ức của hắn hãy còn mới mẻ, “Phạm người thật sự rất đẹp.”

“Nói vớ vẩn gì đó?” Tuyền nhìn không thấy, lại nghe ra trong giọng Phạm mang theo e lệ.

“A..... Phạm, có hay không đổ mặt a?” Tuyền trêu chọc.

“Ngu ngốc, không nên hỏi loại vấn đề nhảm chán này.” Phạm gõ nhẹ đầu hắn.

Sờ sờ nơi bị y gõ, Tuyền le lưỡi, “Sự thật thôi! Đúng rồi, Phạm lần đầu tiên thấy ta khi đó có cảm giác gì?”

Phạm nhìn chằm chằm hắn, sau đó chậm rãi trả lời: “Lúc mới vừa gặp người, ta chỉ biết người rất khó đối phó, không phải tên dễ giải quyết, cũng không nghĩ đến người sẽ phiền toái như vậy.”

“Này xem như khích lệ vi phu sao?” Tuyền đứng dậy dựa vào Phạm, đầu gối lên vai Phạm hỏi.

Phạm rất phối hợp với động tác của hắn, “Người nói gì?”

“Quên đi, mặc kệ có phải hay không, có một việc có thể xác định! Vi phu không bao giờ ... làm phiền người lâu nữa!” Lời này nói có điểm mất mát.

Mỗi lần nhắc tới đề tài mất mát này, Phạm luôn không trả lời.

Phản ứng của hắn khiến Tuyền rất bất an, “Phạm, người vẫn trốn tránh vấn đề này.”

“..... Ta không có.”

Tuyền ngoan sợi tóc của y nói: “Như vậy Phạm, nói cho ta biết, người tính toán xử lý chuyện sau này của ta như thế nào?”

“.....”

“Sẽ không định tự tử đi?” Đây là thứ hắn tuyệt không muốn nghĩ đến.

“Vậy thì sao?”

“Đương nhiên không thể!” Tuyền lập tức phủ quyết ý tưởng của hắn, “Tiểu niên cao mới năm tuổi, người như thế nào có thể bỏ mặc nó a? Hơn nữa người còn phải đem ngọc tỷ giao cho nó không phải sao?”

“..... Người chính là vì ngăn cản ta, cho nên mới đem ngọc tỷ để lại chỗ này?” Phạm bình tĩnh đại ngộ, hắn đã cảm thấy kỳ quái, vì cái gì Tuyền không trực tiếp cho bọn Diệu Quang đem ngọc tỷ mang về, mà cấp cho hắn.

“Người thật sự là quá phận, Tuyền.” Phạm cắn môi nói: “Người đã nói sẽ không vứt bỏ ta, nhưng vì sao tới lúc này, bỏ lại mình ta!?”

“Phạm.” Tuyền tròng mền ôm y, “Ta hy vọng Phạm có thể vĩnh viễn khoái hoạt, không có ta, người còn có bé cưng a!”

“Nhưng người cũng là người không thể thiếu trong cuộc sống của chúng ta a!” Phạm cũng ôm lấy hắn, “Ta muốn cùng người một chỗ..... Vĩnh viễn cùng nhau.”

Tuyền kinh ngạc, nhưng cũng thấp phần vui mừng, ít nhất hắn biết, mình đối với Phạm là trọng yếu cỡ nào, “Một mực cùng nhau sao?”

“Ân!” Hắn kiên định địa trả lời.

“Như vậy Phạm có thể đáp ứng ta một điều kiện không?”

“Điều kiện?”

“Phạm có thể đợi mười năm nữa, Tiểu niên cao mười lăm tuổi hãy đi?” Tuyền thử cùng hắn thương lượng, hắn vẫn ích kỷ hy vọng ái nhân có thể sống tiếp.

“Mười năm, vì cái gì?” Phạm không rõ.

Tuyền thật sự trả lời: “Tiểu niên cao là chúng ta mang đến thế giới này, tất nhiên là phải phụ trách. Chờ hấn mười lăm tuổi, có thể gánh vác hết thấy, ngươi hãy rời đi, xem như ta cầu ngươi được không?”

Phạm không trả lời, vẫn không nhúc nhích nhìn hấn.

“Ngươi không cần lo lắng, mười năm này vi phu sẽ ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi, chính là ngươi không nhìn thấy mà thôi.” Tuyền lại bắt đầu cợt nhả.

“Hảo, ta đáp ứng ngươi!” Phạm như là hạ quyết tâm trọng đại gì đó trả lời.

“Này ngươi cầm, sau khi trở về giúp ta trả lại cho phu thê Đằng Hình. Đa tạ hảo ý của bọn họ.” Tuyền xuất ra cái hương túi kia, “Ít ra, nó cũng giúp Tiểu niên cao bảo trụ một mạng.”

“Hương túi này có phải hay không Diệp Tuấn đưa cùng giải được cho tiên hoàng?” Phạm tiếp nhận hương túi cẩn thận nhìn.

“Đúng vậy, bất quá giải được không ở nơi này, ngươi không cần uống phí tâm tư.” Tuyền đã sớm sờ qua, bên trong chỉ có hương phấn, không có dược hoàn trong này.

Phạm vẫn nhìn chằm chằm hương túi không dời, còn đem hương túi tiến đến chớp mũi ngửi ngửi, “Tuyền, hương túi này có thể không trả không, cho ta?”

“Có thể a, bất quá Phạm muốn thứ này làm gì?”

Phạm nghiên cứu hương túi kia, không trả lời.

“Ồ.....” Đột nhiên lại là một trận ù tai cùng đau đầu, tựa như lần phát tác trước.

Tuyền không khỏi buộc chặt bắt lấy tay Phạm.

“Tuyền?” Cảm thấy không thích hợp, Phạm vội vàng đỡ lấy hấn, “Làm sao vậy? Độc lại phát?”

“Ngô!” Tuyền chính là nắm chặt tay Phạm, đau đến cái gì cũng nói không nên lời.

Nhìn hấn như vậy, Phạm cau mày, hấn vì chính mình bất lực mà cảm thấy không cam lòng, cuối cùng vẫn là quyết định.

“Vù vù.....” Đau nhức qua đi, Tuyền mất lực ngã xuống giường, đầu đầy mồ hôi. Bất quá may mắn, tai hấn vẫn còn có thể nghe thấy.

“Tuyền, ngươi trước tiên ở trên giường nằm một lát, ta đi một chút sẽ trở lại!” Nói xong Phạm liền ly khai.

Đêm đó Tuyền xung phong nhận việc, nghĩ muốn nhân lúc mất vị giác ném thử rượu trắng, mà Phạm cũng đáp ứng, chuẩn bị một bàn hảo tửu.

Tuyền đêm đó cuồng ẩm (uống cuồng), một ly lại một ly, cuối cùng, hấn hoàn toàn say! Thậm chí không rõ khi nào thì ngủ mất.....

Rượu uống nhiều lắm, Tuyền ngủ thật sự không an ổn, không ngừng vặn vẹo thân thể, xé rách vạt áo.

Cả người nhẹ bay bổng, đầu óc choáng váng, yết hầu cùng ngực nóng quá, giống như bị hỏa thiêu đốt.

Hấn mơ thấy ác mộng, trong mộng một mảnh hắc ám, cái gì cũng không thấy, cũng không phát ra được thanh âm gì, lúc này trong bóng đêm vang lên một thanh âm, thanh âm kia không ngừng lặp lại câu —— Kì Oát Tuyền, ngươi đã chết!

Đã chết? Tại sao có thể như vậy? Hấn hấn là còn ba ngày..... Không cần! Hấn còn chưa muốn chết!

Phạm ngủ bên cạnh rất nhanh cảm thấy dị thường, nhồm dậy trông thấy Tuyền như vậy, không khỏi đứng dậy lo lắng hỏi: “Tuyền..... Làm sao vậy?”

“Phạm, Phạm!” Tuyền quơ hai tay, nói mớ.

“Làm sao vậy? Ta ở đây, Tuyền!” Phạm nhẹ nhàng ôm hấn, càng không ngừng trấn an.

“!” Tuyền bỗng nhiên bừng tỉnh, mở to mắt, trước mắt lại vẫn là một mảnh hắc ám.

Cảm giác được cái ôm của Phạm, hần như là tìm được người cứu mạng ôm chặt lấy, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Phạm, đừng đi! Ta không muốn một mình!”

“Ta sẽ không đi! Tuyền..... Người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Không phải Phạm quá mức mẫn cảm, mà là đêm nay Tuyền có chút dị thường.

“Kỳ thật.....” Không buông Phạm ra, Tuyền vẫn ở tư thế này nói: “Kỳ thật..... Ta thực sợ hãi, ta không muốn chết! Ta không muốn ra đi!”

Tưởng tượng đến ác mộng kia, hần liền cả người phát run. Người sau khi chết chính là cái loại cảm giác này? Hần không cần.....

“Tuyền?” Phạm ôm chặt lấy hần, lấy nhiệt độ cơ thể của mình cho hần ấm áp.

“Phạm.” Tuyền ngoài ý muốn nghĩ tới, “Ta thực ích kỷ, ta thực tùy hứng, ta không cam lòng chết như vậy!” Hần biết yêu cầu này thực quá phận, chính là.....

Phạm cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng nghe.

“Ta rất muốn ôm người! Thật sự rất muốn..... Một lần được không?”

Biểu tình của Phạm hần không biết, nhưng động tác của y Tuyền lại có thể cảm giác rõ ràng, tay y vuốt ve mặt hần, sau đó một vật thể ôn nhuận đặt lên môi hần.....

Phạm đồng ý!

Tuyền cái gì cũng không nhìn thấy chỉ có thể cảm thụ hết thảy bằng xúc giác cùng thính giác còn sót lại.

Phạm rất phối hợp hỗ trợ cởi y phục của hai người, trần trụi đối diện, da thịt ma xát, khơi dậy *** chi hỏa trước nay chưa từng có.

“Phạm.....” Khoảnh khắc nhỏ hai đôi môi tách rời, Tuyền không ngừng lẩm bẩm tên của y, như là chứng minh mình còn tồn tại.

Hai tay Phạm ôm lấy bờ vai hần, khiến khoảng cách của hai người gần hơn, hai chân vòng quanh thắt lưng Tuyền, hôn nhẹ hai má hần. “Tuyền thật ôn nhu.”

Rõ ràng là nụ hôn chỉ như chuồn chuồn lướt nước, lại khiến Tuyền không kiềm chế được, dưới thân lập tức có phản ứng.

“Tuyền..... Người thực kích động a?” Y cười nói không dấu ý trêu chọc, thân thủ còn sờ soạng một phen.

“Ân!” Trong bóng đêm bị y thoáng cái làm như thế, Tuyền thành linh giật mình, lập tức bắt lấy bàn tay xấu xa kia, “Phạm, người không ngoan nga!”

Y cư nhiên đỏ mặt!

“A..... Đó là chính người..... A a..... Người phải..... Ân..... Không..... A.....” Tuyền như thế nào có thể buông tha y, hiện tại là hần ở trên!

“Phạm, thoải mái không?” Tuyền trượt xuống dưới, liếm hôn hai nhụy hoa trên ngực Phạm, tay không an phận ở nơi mẫn cảm của y khẽ vuốt.

“Ân.” Phạm như trả lời, cũng như rên rỉ.

Nhưng Tuyền không muốn cứ như vậy buông tha y, lần nữa trượt xuống dưới, “Ta muốn cho người càng thoải mái, cho nên.....” Dứt lời, tách hai chân y ra, trong lúc y còn chưa ý thức được hần sắp làm gì, Tuyền cúi đầu xuống.....

“A..... Không cần, Tuyền..... A ân, buông..... Cáp a.....” Phạm dục vọng trường lớn, hưởng thụ độ ấm trong khoang miệng, một cổ khoái cảm nói không nên lời dâng tới.

Cảm thụ được phân thân trong miệng không ngừng bành trướng, Tuyền tất nhiên hiểu rõ cảm giác của Phạm, buông y ra nhẹ giọng hỏi: “Phạm, kỹ thuật của ta không tồi đi? Lần trước bị người áp, ta phải bù lại.”

Sau lần trước, hẳn thật đúng là không cam lòng, kỹ thuật của Phạm đích xác không tồi, cùng so sánh, hẳn cam bái hạ phong! Bất quá lần này nhất định rửa hận, không thể nói vượt qua, nhưng cũng phải ngang ngửa đi?

Bất tri bất giác, Tuyền đã muốn quên ước nguyện ban đầu, toàn thân toàn ý nhập vào trận chiến này với ái nhân.

“A.....” Phạm dường như có điểm bất mãn, mơ hồ không rõ nói: “Cái gì bù lại.....”

Thấy bộ dạng kiêu mị của Phạm, hạ phúc Tuyền căng thẳng. Từ từ... Không đúng, mắt có thể thấy?

Tuyền không thể tin được nhìn chăm chú Phạm, chẳng lẽ đây là.....

“Tuyền?” Phạm không cam lòng bị lạnh nhạt, mở to mắt, phát hiện hẳn đang nhìn mình chăm chăm!

“Người!” Vừa thấy y cũng cả kinh, nhưng trong chớp lát vẻ mặt y lập tức chuyển hoá, thản nhiên cười, ở bên tai Tuyền thổi khí nói: “Tiếp tục đi.....”

“Ân!” Chết cũng tốt, hồi quang phản chiếu cũng được, hết thấy không còn trọng yếu, chỉ cần có thể liếc mắt thấy Phạm một cái, cuộc đời này của hẳn không uổng.

Tiếp tục “Cày cấy” trên người Phạm, hẳn hàm trụ phân thân Phạm, dùng đầu lưỡi không ngừng liếm dục, Tuyền thích nhìn bộ dáng ý loạn tình mê của y!

“Cáp a..... Ô..... Đủ rồi..... Tuyền..... Không cần.....” Có lẽ là rất thoải mái, khóe mắt Phạm hiện lên một tầng hơi nước.

Xác định đã đủ, Tuyền buông tha trận địa này, “Phạm, hôm nay chúng ta không có trợn tề (thuốc bôi trơn), vẫn không nghĩ lộng thương người.....” Sau khi nói mấy câu vô cùng đơn giản, hẳn chuyển về hướng hậu đình của Phạm.

“Tuyền? Người muốn làm.....” Phạm thở hào hển, bỗng nhiên cảm giác mặt sau một trận rối loạn. “A a..... Người dừng tay..... Ân.....”

“Đừng! Phạm..... Nói cho ta biết..... Thoải mái không?” Tuyền tiếp tục vươn đầu lưỡi liếm lộng nội bích chặt hẹp mềm mại của Phạm, bàn tay xoa nắn phía trước.

“A..... Thư..... Thoải mái..... Không cần, Tuyền a..... Không cần, ân.....” Phạm phía trước bị chu đáo hầu hạ, trong cơ thể bị lưỡi gian xâm lược, chỉ cảm thấy phần eo một trận tê dại, nước mắt chảy dọc theo thái dương thấm vào tóc.

Tuyền cũng không dừng lại, ngược lại phía trước tốc độ nhanh hơn, mặt sau càng thêm ra sức xâm nhập liếm dục.

“A a.....” Phạm chịu không nổi kích thích như thế, đầu không nhin được ngửa ra sau, chất lỏng màu trắng ngà phun lên mặt cùng bụng của mình.

Tuyền lấy tay quệt chất lỏng kia, ngón giữa để vào miệng mút lấy, “Hảo ngọt, Phạm quả nhiên rất ngọt.....”

“Cáp.....” Phạm còn đắm chìm trong dư vị cao trào, thấy hẳn hành động như thế, tặng một cái xem thường, đỏ mặt nói: “Ngu ngốc! Ai sẽ đi ăn.....”

“A..... Ta nha!” Tuyền lại bổ nhào lên người Phạm, “Phạm vừa rồi thật sự thoải mái sao? Ta lần đầu tiên làm như vậy..... Có ... ý kiến không?”

“Thoải mái không.....” Phạm xoay người một cái, đặt hẳn dưới thân, “Tuyền tự mình thử một chút chẳng phải sẽ biết!” Y không có hảo ý cười nói.

“Uy.....”

Đêm xuân ngắn ngủi, từ nay không cần tảo triều nữa* (chỗ này nguyên văn là ‘Xuân tiêu khổ đoản nhật cao thăng, tông thử quân vương bất tảo triều’ ta ko biết đúng ko ==), chính là đối với quân vương không cần lâm triều mà nói, đêm xuân thật đúng là dài vô tận.

Ngày hôm sau, Tuyền rất sớm liền tỉnh, vẫn là bất động nhìn Phạm ngủ say.

Đêm qua điên cuồng, hấn tác cầu vô độ, Phạm khẳng định mệt muốn chết rồi. Tuyền thực sợ hãi chính mình làm được một nửa hoặc là sáng hôm nay sẽ chết, cho nên căn bản không dám ngủ say.

“Ân.....” Phạm tựa hồ cảm giác được tầm mắt của hắn, cũng thanh tỉnh, “Tuyền? Người tỉnh?”

“Ân!” Vẫn nhìn.

“Như thế nào nhìn ta như vậy? Trên mặt ta có cái gì sao?” Y bị nhìn chòng chọc đến khó hiểu.

“Không có!” Tiếp tục nhìn.

“Người đã đói bụng? Ta đi làm cơm!” Nói xong định đứng lên.

“Từ từ!” Tuyền giữ chặt y, không cho y đi, “Ở trên giường với ta!”

“Tuyền?”

“Hừ..... Phạm cứ như vậy cho ta ngắm đi! Đây có lẽ là lần cuối ta được nhìn người!”

“Ta nói Tuyền, tại sao nhìn ta lần cuối?”

“Phạm, ta thấy được cảnh vật, thưởng được hương vị, tai cũng tốt!”

“Ân! Ta biết! Tối hôm qua.....” Mặt y có chút ửng đỏ.

“Cho nên a! Thời gian không nhiều lắm!”

“Tuyền..... Người cảm thấy này nói lên cái gì?”

“Hồi quang phản chiếu..... Ai yêu! Người tại sao đánh ta?” Còn chưa nói hết, Phạm liền hung hăng vỗ một cái.

“Phản chiếu cái đầu người! Độc của người đã giải! Ngu ngốc!”

“Ân?” Tuyền còn chưa kịp phản ứng lại, “Giải? Khi nào?”

“Ba!” Lại thêm một cái. “Rượu đem qua! Ta đem hương phấn trong hương túi cho vào! Bất quá người khi đó không có vị giác không biết được mà thôi!”

“Hương phấn? Đó là giải được?” Sờ sờ đầu, hấn đau quá a!

“Không biết! Ta chỉ là cảm thấy hương túi kia có cỗ mùi hương không thuộc loại mùi hoa, mà thuộc loại được hương, cho nên thử xem.....”

“Phạm, người lấy vì phụ làm thí nghiệm?”

“Tử mã đương hoạt mã y (ngực chết biến thành ngựa sống)! Với lại ta không còn cách nào khác! Cho nên.....” Y cũng có chút chột dạ.

“Ha hả.....” Tuyền cười đến cực kỳ âm hiểm, “Phạm a, người muốn bồi thường vì phụ như thế nào?” Hấn vừa nói tay vừa hướng chỗ tư mật của Phạm tìm kiếm.

“Ân..... Uy, không cần xằng bậy!” Phạm giữ chặt bàn tay nhàn rỗi kia.

“Ha hả, không được! Đang bên ngoài, quân lệnh có thể không theo!”

Ai..... Quân vương không cần tảo triều..... Thật tốt!

Nhưng cuộc sống tự do không được vài ngày, Phạm liền dùng thân phận Hoàng hậu nương nương, ngạnh bức hoàng đế hồi cung. Tuyền tất nhiên là không muốn, còn tìm ra trăm ngàn lý do trốn tránh, lại bị Phạm nhất nhất phủ quyết, cuối cùng bị Phạm “áp giải” quay về hoàng thành.

Hoàng thành vẫn phồn hoa như cũ, một chút cũng nhìn không ra hoàng đế không ở hoàng cung, này đều là công lao của các đại thần đi!

Tuyền kéo Phạm một đường đi dạo, giữa đường lại gặp.....

“Đáng giận, người tên khất cái thôi này! Dám ở cửa *** ta xin cơm?” Một lão bản tài đại khí thô quát.

“A..... Ngô a.....” Tên khất cái là kẻ cầm điếu, mắt mù, tứ chi đều có thương, hành động thập phần không tiện.

“Con mẹ nó! Còn a cái rắm! Mau rút!” Lão bản cầm chổi đánh tên khất cái kia.

“Ngô ngô.....” Tên khất cái cầm điếu né tránh.

“Sách, xui!” Lão bản thấy tên khất cái đi rồi, lúc này mới vào *** chiều cổ sinh ý.

Tuyền liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, “Hừ, xứng đáng!” Một tay cầm mứt quả, một tay nắm tay Phạm hừ lạnh.

(tên khất cái này chắc chắn là Lê Tình Hi ừi)

Phạm nghe vẻ mặt không hiểu, “Tuyền, người nói cái gì?”

“Không có việc gì!” Đối với Phạm, hắn lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, “Cái gì cũng không có..... Đi, chúng ta trở về!”

Trở lại hoàng cung, nghe nói tất cả mọi người còn có Hoàng hậu nương nương đều tập trung ở thái tử điện, hai người liền đi thẳng đến chỗ bảo bối, đại môn mở ra, Tuyền hai tay chống nạnh, trung khí mười phần quát: “Các vị, chúng ta đã trở lại!”

Chính là bọn họ một đám như là gặp quỷ, vẻ mặt kinh ngạc, đều đứng bất động.

“Uy! Các người làm gì a? Ngoạn trò chơi?” Đang âm mưu gì a?

“Bệ hạ?” Diệu Quang chỉ vào hắn, không xác định hỏi.

“Đúng vậy, chính là ta!” Bằng không còn ai vào đây?

“Ồ.....” Tiểu niên cao là người thứ hai có động tĩnh, chính là..... “Oa a a.....” Nó thể nhưng lại khóc lớn.

“Oa a!” Tuyền thực hoảng sợ, “Bảo bối, làm sao vậy?”

“Hỉ cực (vui quá) mà khóc đi!” Phạm nói như vậy liền đi lên, ôm lấy Tiểu niên cao, “Lầm nhi ngoan, đừng khóc!”

“Ồ.....” Tiểu niên cao sát sát nước mắt trên mặt, “Ba ba ôm!”

“Hảo!” Tuyền lập tức tiếp nhận từ tay Phạm, đã lâu không ôm rồi!

“Kì!”

“Nhị ca!”

Cho đến lúc này, bọn họ mới chậm rãi từ trong kinh hãi “Tề Lăng Kỳ còn sống” hồi phục tinh thần, một đám đi lên hỏi han. Phạm đơn giản mà đem chuyện trải qua nói cho bọn họ, đương nhiên không gồm “đoạn kia”.

Chính là sau khi tất cả nghe xong, đám kia thể nhưng nhất trí cùng Diệu Quang —— hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên! (người tốt thì ko sống thọ, tai họa thì tồn tại vạn năm ==)

Tuyền không cam lòng, đáng giận..... Hắn lạn (= thối nát) như vậy sao?

Ngay sau đó, một sự kiện khác khiến người ta kinh ngạc xảy ra, Tề Lăng Nhạc cư nhiên trước mặt mọi người hướng Si Ảnh cầu hôn, cách thức vẫn là một bộ Tuyền đối Phạm trước kia!

Si Ảnh dở khóc dở cười đỏ bừng mặt, ồm ồm đáp ứng, cứ như vậy lại một đôi bích nhân sinh ra!

“Ha hả.....” Tuyền thấy thật vui vẻ, bởi vì.....”Phạm a, có nhớ hay không đánh cuộc của chúng ta?”

“Ta thắng nga!” Tuyền cười như tiểu miêu trộm được cá.

“Ai.....” Phạm một tiếng thở dài, “Được rồi, nguyện chịu thua!”

“Ác da!” Tuyền hưng phấn không thôi, “Như vậy hôm nay..... Ha hả.....”

Nguyên bản hết thấy đều hoà thuận vui vẻ, không biết có phải hay không ông trời thích đùa giỡn, vào lúc này, Diệu Ngân một bên lại xảy ra chuyện.

Trên mặt nàng lộ vẻ thống khổ, ôm bụng chậm rãi hạ người xuống, Tấn Nghi gần nhất phát hiện trạng huống, lập tức biết không ổn.

“Hồng, không phải là muốn sinh đi?” Tấn Nghi nâng nàng, đau lòng hỏi han.

Diệu Ngân gật gật đầu, mồ hôi lạnh chảy xuống dưới, “Bệ hạ, nô tì có chuyện cùng người nói!”

“Trước khoan nói, hài tử quan trọng nhất! Húc, đi tìm ngự y!”

“Nga, hảo!” Húc vội vàng chạy ra ngoài.

Diệu Ngân cố nén đau đớn, mở miệng nói: “Không được! Chuyện này quan hệ đến tương lai của người cùng Phạm công tử! Tấn nghi, các người đều nghe, chính là.....”

Nữ nhân Diệu Ngân này thật lợi hại, từ lúc nàng ở hậu cung đã bố trí hảo hết thấy! Thậm chí thay Tuyền nghĩ ra lý do đem Phạm lập hậu nghĩ ra tốt lắm! Nàng trước khi sinh liền nói ra thân thế của hài tử, cùng Diệu ngự y diễn kịch.

Nói là “Nghi phi” của bệ hạ ghen ghét hoàng hậu mang thai, kê đơn độc hại hoàng hậu cùng thai nhi, kết quả mẫu tử song vong, hoàng đế biết rõ sự việc, lên án kịch liệt “Nghi phi”, đem biếm lãnh cung, kết quả “Nghi phi” tự vẫn mà chết! Lúc này, “Tiền hoàng hậu” vốn tưởng rằng sớm đã qua đời thế nhưng lại xuất hiện trước mặt hoàng đế, hoàng đế tình thâm ý trọng, nguyên tái lập vi hậu!

Hảo một cái “Thâm cung ân oán”! Tuyền thật sự phục sát đất!

Sau đó, Diệu Ngân sinh hạ một nam hài đáng yêu, lớn lên giống Tấn Nghi, nhưng ánh mắt di truyền Diệu Ngân!

Mấy tháng sau, Diệu Ngân qua thời gian ở cũ, cầm một ít ngân lượng, cùng Tấn Nghi rời cung, Diệu Quang cũng sắp sinh, bất quá hần lại đưa ra thỉnh cầu.

“Diệu Quang, người thật sự quyết định đến Căng Uyên lâu làm lão bản?” Tuyền luôn mãi hỏi.

“Đương nhiên!” Diệu Quang ngồi trên mã xa, bụng không phải rất lớn, cũng không tính rất nhỏ.

“Như vậy hết thấy cẩn thận!” Phạm đưa hần một tay nải.

“Bệ hạ, người như thế nào sẵn khoái đáp ứng cho ta đi như vậy? Sẽ không.....” Diệu Quang hồ nghi nhìn hần, tổng cảm thấy được có chút không thích hợp.

“Không có không có!” Tuyền vội vàng lắc đầu, “Phạm đều đáp ứng người, ta có thể nói không sao?”

“..... Như vậy ta đi trước!” Diệu Quang đưa mắt nhìn bốn phía, không tìm được thân ảnh của Húc, không khỏi có chút mất mát.

“Một đường cẩn thận!” Tuyền nhìn xe ngựa đi xa phất tay hô to.

Phạm đợi xe Diệu Quang đi xa mới hỏi: “Người lần này tại sao nói tốt như vậy?”

“Diệu Quang không muốn cho chúng ta thấy tình huống hần sinh hài tử, lại ngượng ngùng nói với Húc, chỉ có thể lựa chọn phương pháp trốn tránh này, ta chỉ là thành toàn hần mà thôi!” Ôm bà vai Phạm, Tuyền chậm rãi nói.

Phạm suy nghĩ một lát, “Vậy Húc làm sao bây giờ?”

“Húc? Hần ở phía trước tiếp ứng!” Tuyền buồn cười, “Trần quan Đại tướng quân Lê Tĩnh Hi trấn thủ biên cảnh làm phản vẫn chưa ai tới thay! Đây không phải vừa lúc sao!”

“..... Tuyền!”

“Ân?”

“Người thực gian trá!”

“Đâu có đâu có!” Hắc chiêu đàn toàn bộ thu, “Bất quá, ta khá quan tâm đến một việc khác hơn.....”

“Cái gì?”

“Phạm a! Người còn thiếu vi phu một cái đánh cuộc.....”

“Này.....”

“Phạm, đừng trốn tránh!”

“Ha hã.....” Tuyên ôm bả vai Phạm đi trong chiều tà, giữa hai người không ngừng truyền ra tiếng cười nói vui vẻ!

Chuyện xưa đến đây hắc đã kết thúc, chính là.....

Mấy năm về sau ——

“Vận Lai trà lâu” hoàng thành, danh tiếng vang xa!

Trong đó tất nguyên nhân, trong trà lâu này có một vị thuyết thư tiên sinh biết ăn nói, hắc am hiểu nhất chính là dật sự (đại loại là nhàn thoại) của hoàng tộc hoàng cung, lời hắc nói, thật đúng là có chút thành tựu.

“..... Như vậy a! Triều ta may mắn, bệ hạ anh minh như thế còn sống! Sau này năm tháng phồn vinh phú cường có thể nghĩ a!” Chiết phiến trên tay Thuyết thư tiên sinh vút qua nhoáng lại, vẻ mặt kiêu ngạo, giống như hắc có nhận thức hoàng đế.

“Hảo! Hảo!” Trà khách dưới đài đều vỗ tay, trừ bỏ bốn hài tử y phục bất phàm.

“Đại thúc!” Thiếu niên lớn nhất trong bốn hài tử nói chuyện, hắc ước chừng mười lăm tuổi, mặc cẩm bào nguyệt sắc viền vàng, thắt lưng khảm ngọc, vừa nhìn liền biết không phải hài tử của gia đình bình thường, “Người vừa nói đương kim bệ hạ thường nói câu nào nhất nha?”

“Ha hã..... Đương nhiên chính là câu thiên hạ vi công, bách tính làm trọng (thiên hạ làm đầu, dân chúng làm trọng) rồi!” Thuyết thư tiên sinh lắc lắc cây quạt, không nhanh không chậm trả lời.

Thiếu niên nâng chung trà lên nói: “Không phải đâu, theo ta được biết, hắc là phải....”

“Phạm a, tha vi phu đi!” Hai hài tử bên người hắc, dùng ngữ điệu cùng tốc độ giống nhau tiếp lời.

Hai hài tử vừa thấy là song sinh, thanh âm thấp phần tương tự, khuôn mặt đồng dạng tinh xảo, bất quá một người một thân huyền y, một người toàn thân bạch trang.

“Phốc!” Lời vừa nói ra, trước mặt mọi người có kẻ đem nước trà phun ra.

“Chớ có nói bậy, thánh danh của đương kim Hoàng hậu nương nương không phải các ngươi có thể gọi!?” Thuyết thư tiên sinh phản kích nói: “Tiểu oa nhi cẩn thận đề phòng quan binh bắt!”

“Ai nha nha! Đề đề ta nói đều là sự thật.” Thiếu niên —— Tể Hồng Lãm vẫn như cũ thảnh thơi thơi, “Tiểu Tứ, ngươi nói có phải hay không?” Hắc quay đầu hỏi hài tử nhỏ nhất bên cạnh.

Hài tử kia mặc xiêm y tử sắc, bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, không phải tuổi tác còn nhỏ, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu người, hắc vẫn lắng lắng nghe, không nói gì.

Thuyết thư tiên sinh thấy hắc không có phản ứng lợi dụng phản kích, sờ sờ râu nói: “Ha hã, vẫn là tiểu muội muội thông minh, các ngươi thân là ca ca cũng nên học đi!”

“Người nói cái gì nha?” Huyền y oa nhi —— Tể Vũ Thần trừng hắc.

Bạch y oa nhi —— Tể Tường Phong rất phối hợp tiếp tục: “Đề đề ta chính là đang suy nghĩ!”

“Di?” Mọi người ở đây chấn động, oa nhi xinh đẹp như vậy lại là nam?

Không để ý xôn xao chung quanh, Tiểu Tứ —— Tể Quân Thiên mở miệng, “Thúc thúc, người cùng hoàng đế có từng hôn thân?”

Không hỏi không tòi, vừa hỏi hiện trường tức khắc trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người cảm giác bên người giống như có gió lạnh thổi qua.

“Cái..... Nói cái gì!” mặt Thuyết thư tiên sinh lập tức biến sắc, hắn còn chưa muốn chết!

“Nga!” Tiểu Tứ gật gật đầu, sau tiếp tục hỏi: “Như vậy thúc thúc có phải hay không cùng Hoàng hậu nương nương hôn thân chưa?”

“Lách cách!” Có khách nhân đem chén trà ném trên mặt đất.

“Này..... Này..... Đương nhiên không thể nào. Tiểu đệ đệ, lời này cũng không thể loạn giảng, xảy ra án mạng a!”

Thiên hạ đều biết, hoàng đế Kỳ Nghệ thích nhất, sủng ái nhất chính là hoàng hậu của mình, kẻ nào ngu ngốc dám tơ tưởng Hoàng hậu nương nương? Cũng không phải muốn tự sát.

“Một khi đã như vậy, vậy người làm sao biết chuyện lúc bọn họ động phòng?” Tiểu Tứ nghi hoặc khó hiểu.

“Này..... Đây là.....” Thuyết thư tiên sinh lại á khẩu không trả lời được.

“Là người gạt người đi!” Song bào thai lại hợp tác.

“Vu tội hoàng tộc! Kia chính là trọng tội a, thúc thúc!” Hồng Lãm cuối cùng tổng kết.

Dưới đài mọi người ồ lên.

“Ta..... Ta còn có việc, trước..... Đi trước!” Thuyết thư tiên sinh thấy thế không ổn, xám xịt đào tẩu.

“Ha ha.....” Hắn vừa đi, ba hài tử lập tức cười ra tiếng.

“Đại ca, rất hảo chơi! Chúng ta đến đâu ngoạn tiếp đây?” Thần vũ cười hỏi.

Mà Phong ngồi bên cạnh hắn thái độ tương phản với hợp tác khi nãy, chế nhạo ca ca của mình, “Thần, ổn trọng! Học Tiểu Tứ!”

“Phong, ba ba thường nói đầu óc Tiểu Tứ không phải chúng ta có khả năng lý giải, ta học hắn làm gì?” Thần phản bác nói.

“Được rồi, hai người các người!” Lão Đại chính là dùng trong lúc này, “Chúng ta một đường nam hạ (đi về phía nam), nghe nói bên đó gần đây thực náo nhiệt, có ý kiến không?”

“Không có!” Song bào thai trả lời.

“Tiểu Tứ thì sao?”

“Ân.....” Oa nhi xinh đẹp còn đang suy nghĩ, “Đại ca, người nói, đại thúc kia như thế nào biết chuyện động phòng của ba ba cùng phụ thân a?”

“.....”

Cùng lúc đó trong hoàng cung ——

“Phạm! Phạm!” Tuyền cầm tờ giấy, hưng phấn chạy hướng Phạm, “Kia bốn..... Kia bốn đều rời cung!”

“..... Đều đi rồi?” Phạm muốn nhưng không thể trách.

“Đúng vậy! Bốn đều đi rồi! Đây là lưu tín!” Hắc kiều ngạo khoe ra thư tín.

Một phong thư rất đơn giản: ba ba cùng phụ thân thân ái, chúng ta vi phục ra cung, đi chơi xuân, chớ niệm!

Phạm nhìn nhìn nội dung, lại chuyển hướng hắc, “Tuyền.....”

“Ân?” Tuyền mặt tươi cười, rất thích ý.

“Thái tử một mình rời cung, hoàng tử cùng nhau trốn nhà! Nhưng hoàng đế người dường như thực vui vẻ a?”

“Đúng vậy!” Đó là loại tình cảm không chút nào che dấu vui sướng, “Phạm a, lần này chúng ta lại đi theo bọn chúng đi! Giống lần trước, ở phía sau xem bọn hắc chĩnh người, cái kia thực sáng khoái!”

“.....”

Chuyện xưa lại bắt đầu nga.....

Chính văn hoàn

21. Chương 21: Phiên Ngoại 1: Ký Sự Sinh Hải Tử Của Tiểu Tuyên

Cổ sự này phát sinh sau khi hết thủy đã kết thúc, tiểu Tuyên cùng Phạm về hoàng cung, hạnh phúc (tính phúc?) mỹ mãn trải qua những ngày khoái hoạt. Bất quá những ngày yên ổn như vậy rất nhanh đã bị đánh vỡ, nguyên nhân là.....

thượng triều

“Hỗn trưởng, trăm cảnh cáo người, không được nhắc lại việc này, bằng không trăm tru di cửu tộc người!” Ta cả giận nói.

“Thần..... Thần biết tội, chính là việc này thần không thể không tấu. Hiện nay năm năm hiếu kì tiên đế đã qua [5 năm chịu tang], thỉnh Hoàng Thượng trọng khai hậu cung, thu nạp tần phi, sinh dục long tử.....” Đây là lễ bộ thị lang Ôn Cảnh.

“Trăm có hoàng hậu phụ tá, có thái tử nối nghiệp, này không phải đã đủ, còn tần phi gì chứ? Việc này không cần nhắc lại, các vị còn chuyện gì muốn tấu? Không có bãi triều!” Ta đại hỏa a!

“Bệ hạ, lịch đại quân vương tiền triều các nước, người nào không phải thê thiếp, nữ nhân thành đàn, hưởng chỉ hậu cung lớn nhỏ còn quan hệ đến uy danh quốc gia, việc này mong rằng bệ hạ suy xét!” Lời này vậy mà từ thái phó của thái tử Di Lượng nói. Làm ta còn nghĩ lão nhân này có văn hóa có tri thức, thỉnh hân làm lão sư cho Lãm Nhi. Mẹ nó, tính ta xem như có mất như mù!

“Mong bệ hạ suy xét!!!” Một đám đại thần đều quỳ xuống, hy vọng ta có thể tiếp nhận ý kiến của bọn họ.

“Các người..... Thôi, việc này để ta nghĩ lại, hôm nay trước hết bãi triều đi!” Ta nghe xong càng đau đầu, ai biết bọn họ còn có thể nói ra cái [qué] gì làm ta càng đau đầu hơn!

.....

.....

...

tẩm cung Hoàng hậu

“Ha hã! Chiều tướng!” Thanh âm Phạm từ bên trong truyền đến.

“Ân? Như thế nào lại như vậy?” Đây là thanh âm của Lãm Nhi.

Hai người bọn họ đang chơi cờ, cho lui tất cả thái giám cung nữ, chỉ còn lại bọn họ hai người. Trong hoàng cung rộng lớn này chỉ có bọn họ hai người, ta mới có thể cảm thấy chân chính thả lỏng, quả nhiên, hoàng đế này thật không phải cho người làm a!

“A, ba ba!” Lãm Nhi thấy ta, lập tức đứng lên, tiểu gia hỏa này được ta trên đường đi giáo dục tốt lắm, chỉ cần không ở trước mặt mọi người, hắc chỉ gọi là “Ba ba”, không gọi “Phụ vương”.

“Ha hã, Tiểu niên cao của ba ba, một buổi sáng không thấy, có nhớ ba ba không a?” Ta đem chuyện không vui lúc lâm triều dẹp qua một bên, hiện tại hải tử quan trọng nhất.

“Có a, Lãm Nhi đương nhiên là có, nhớ đến ngay cả chơi cờ cũng bại bởi phụ thân!” Tiểu niên cao dẫu môi như ông lão.

“Tiểu hoạt đầu, không cần trốn tránh trách nhiệm!” Phạm khẽ cười nói, buông cờ, cầm lấy trà nhấp một ngụm, sau đó chuyển hướng ta hỏi: “Thế nào? Buổi sáng hôm nay các đại thần có nói chuyện đó không?”

“A? Chuyện gì?” Ta giả ngu.

“Ít giả ngây, chuyện nạp phi a! Chẳng lẽ đám đại thần kia không bảo người khai chi tán diệp sao?” Phạm nói rất thoải mái.

“..... Phạm, người đã sớm biết bọn họ sẽ bảo ta nạp phi?” Ta không khỏi nghi vấn nói.

“Ân, trước kia không phải ta đã cùng người nói sao? Năm năm trước Tế Lăng Kỳ cực kỳ háo sắc, vậy người cảm thấy vì sao hắn chỉ thú một mình ta?” Phạm tự hỏi tự đáp, “Tất nhiên là bởi vì hiếu kì của tiên đế chưa qua, chưa tới thời điểm a! Bằng không hiện tại hậu cung này không có hơn một ngàn người cũng có hơn trăm người!”

“Không phải đâu! Ta đây làm sao bây giờ a?” Ta vẻ mặt cầu xin.

“Ba ba, người khuôn mặt này là sao a? Nạp phi không tốt sao? Ta thấy mấy đại nhân lúc thú thiếp, cười đến như cái gì gì quái quái, người như thế nào không vui a?” Lầm Nhi còn rất nhỏ a!

“Tiểu niên cao a, người còn quá nhỏ, đợi khi người rất rất thích một người sẽ hiểu được!” Ta vỗ vỗ đầu hài tử nói.

“Vậy người quyết định thế nào? Tuyền?” Phạm buồn cười nói.

“Ta tất nhiên là không cưới! Thú về cho các nàng thủ tiết sao?” Ta một bộ dáng không biết làm thế nào.

“Phỏng chừng không có khả năng.....” Phạm bình tĩnh hồi đáp, nhưng trong lời nói mang theo bất đắc dĩ cùng bi ai, “Hậu cung đại biểu cho uy tín đế vương, hoàng tử nhiều ít lại đại biểu hưng thịnh quốc gia, người theo ta cùng Lầm Nhi hai người là không đủ!”

“Ta mặc kệ, trừ người ra những người khác ta không cần, hơn nữa..... Người nhần tâm đưa ‘lão công hoàn mỹ’ như ta đây cho những người khác sao?” Ta một bộ biểu tình “Người dám nói có, ta liền khóc cho người xem”.

“Người ít bày bộ dạng này đi, đây là hai chuyện, tình cảm của đế vương không có khả năng chuyên nhất [dành cho một người], Tuyền, người chẳng lẽ không hiểu được?” Phạm muốn khuyên ta.

“..... Phạm a, người tựa hồ còn chưa hiểu hết ta a!” Ta đáp lại ánh mắt của hắn, “Thế giới của ta giáo dục chính là đối với tình yêu phải ‘chuyên nhất’, phải phụ trách. Cái gì hậu cung, căn bản không thích hợp ta! Nhiều nữ nhân như vậy, tranh thủ tình cảm đoạt lợi, sau khi sinh hạ hoàng tử lại liều mạng muốn hái tử của mình ngồi trên ngôi vị hoàng đế..... Người xem, chúng ta hiện tại không phải tốt lắm sao? Vì cái gì còn muốn đi tạo ra nhiều phiền toái như vậy?”

“Này.....” Phạm không có gì để nói nữa.

“Tốt lắm, chuyện này ta quyết không đáp ứng, về phần khai chi tán diệp thôi

” ta trông mắt vừa chuyển, ngắm hướng Phạm, một tay ôm thắt lưng hắn nói: “Không bằng hai chúng ta lại sinh đi!”

.....

.....

...

sau hoa viên

“Đau quá a, Phạm ra tay thực nặng a!” Ta một tay che nửa bên mặt bị đánh thủng, một tay dắt Tiểu niên cao, đi trên con đường nhỏ ở sau hoa viên.

“Ba ba, người không lo sao?” Tiểu niên cao có điểm lo lắng ta.

“Không lo, dù sao cũng quen!” Hiếu tâm của nhi tử làm cho ta cảm động a!

“Phụ thân vì cái gì không chịu sinh bảo bảo? Lầm Nhi rất muốn làm ca ca a!” Tiểu niên cao vừa đi vừa oán giận.

“..... Như thế nào? Tiểu niên cao cũng muốn đệ đệ?” Ta hỏi.

“Ân ân, mọi người giống Lãm Nhi đều có đệ đệ muội muội, chỉ Lãm Nhi không có!” Cái miệng nhỏ nhắn chu chu, thoạt nhìn hảo đáng yêu a!

“Ai

~ Phụ thân ngươi không chịu, ai cũng không có biện pháp a!” Ta tiếc hận nói.

“Ta nói ba ba, phụ thân vì cái gì chịu sinh ta?” Tiểu niên cao khờ dại hỏi ta.

“Kia..... Cái kia..... Có rất nhiều..... Nguyên nhân..... Rất nhiều.....” Ta nói chuyện không trôi chảy, chung quy không thể nói là tính cách khác của lão ba hẳn đẩy phụ thân hẳn vào ‘ Thủy tinh đục lâm’ đi!

“Vậy ba ba ngươi làm lại những chuyện đó một lần nữa không phải tốt lắm sao?” Tiểu niên cao đề nghị.

“..... Vẫn là quên đi!” Ta cũng không muốn Phạm lại “trốn đi” nữa!

“..... Ba ba thật đáng thương!!!” Tiểu niên cao ở bên cạnh cảm thán, “Ta nhất định phải giúp giúp ba ba cùng phụ thân!!!” Đáng tiếc những lời này ta không có nghe, cho nên.....

ngày hôm sau

Lúc lâm triều, đám lão nhân kia lại bức hôn, ta ngàn thôi vạn trở, mới nói bọn họ cho... ta thời gian suy nghĩ, ai

~ ta nên làm cái gì bây giờ a??? Lúc này, ta thấy Phạm hướng ta chạy tới, cước bộ có điểm bối rối.

“Phạm? Xảy ra chuyện gì?” Ta trước mở miệng hỏi. Chuyện có thể làm cho Phạm sốt ruột không nhiều lắm, chẳng lẽ.....

“Lãm Nhi không thấy, ngươi có thấy hắn không?” Phạm giữ chặt ta liền hỏi.

“Cái gì? Tiểu niên cao không thấy?” Ta cũng cả kinh.

“Bọn thị vệ đều tìm cả hoàng cung, chính là không tìm được!” Xem ra, Phạm rất sốt ruột.

“Tiểu niên cao còn chỗ nào chưa tìm không?” Ta lần đầu hận chết hoàng cung này, lớn muốn chết a!

“Nên tìm bọn thị vệ đều tìm khắp, trừ bỏ.....” Phạm suy tư.

“Trừ bỏ???” Ta kỳ quái nói.

“Thủy tinh đục lâm!!” Phạm trả lời.

“.....” Hai người chúng ta trầm mặc, “Tiểu niên cao!!” Ta cùng Phạm vội vàng hướng Thủy tinh đục lâm chạy đi. [chỗ này là cả 2 đều hét lên tiểu niên cao nhé, cơ mà thấy bánh bông lan tức cười quá, có nên để ko Thảo nhi? Thôi ty, Phạm có biết bánh bông lan là gì đâu]

Thủy tinh đục lâm

“Thủy tinh đục lâm” danh xứng với tên, là một cánh rừng từ một mảnh phiến thủy tinh tạo thành. Nhưng bất đồng thủy tinh, trong thủy tinh kết tinh chỗ này có một vật sáng nhỏ, đây là mấu chốt có thể khiến nam nhân hoặc nữ nhân hoài thai hài tử. Chỉ cần có người tiến vào cánh rừng, vật sáng này sẽ trong kết tinh bay ra, tiến vào thân thể người nọ. Mà người kia sẽ đục hỏa đốt người, nếu không hành phòng, liền không có khả năng giải quyết thống khổ này, nhưng một khi làm sẽ hoài thai, cho nên tiểu niên cao nếu tiến vào cánh rừng..... Hậu quả không thể tưởng được!!!!

“Tiểu niên cao, ngươi có ở đây không?” Ta ở cánh rừng bên cạnh kêu to, nhưng không nghe trả lời.

“Lãm Nhi? Lãm Nhi?” Phạm cũng gọi, nhưng vẫn không có trả lời.

“Ta vào xem, Phạm ở chỗ này!” Ta đối Phạm nói.

“Ta cũng đi, ngươi một người rất nguy hiểm!” Phạm một bộ dáng không để cho bác bỏ.

“Phạm..... Người không sợ sao? Đối nơi này, người vẫn còn ám ảnh tâm lý? Cho nên vẫn không chịu sinh nữa?”

“..... Cho nên, hôm nay ta nhất định phải đi vào, vì Lãm Nhi, vì người.....”

“Kia..... Cùng đi đi!!!” Ta kéo tay Phạm, hấn đáp lại một cái tươi cười rạng rỡ.

“Ân.....” Nụ cười của Phạm quả nhiên “Thiên hạ đệ nhất” a!!!

.....

.....

...

“Xem ra bé cưng không ở nơi này!” Ta vừa chạy vừa cùng Phạm nói.

“Ân, dường như là như thế!” Phạm cũng vì né tiểu vật sáng mà cuống chạy.

“Chúng ta trước rồi đi đi!” Ta quay đầu lại kéo Phạm chạy.

“Tuyền, cẩn thận phía trước!” Phạm vừa nói lại bổ nhào đến trước mặt ôm lấy ta, sau đó đạp chân, vận dụng nội lực đưa cả hai rời khỏi cánh rừng.

“Phạm, người có sao không?” Ta vội đứng dậy xem tình huống của Phạm.

“Ân, không sao, chính là..... Nguy rồi.....” Chân mày Phạm cau lại.

Ta bằng cảm giác, ôm Phạm đến gần! Trời ạ, vừa lúc nhìn thấy một viên vật sáng tiến vào cơ thể Phạm.

“Hiện tại..... Làm thế nào.....” Ta có điểm không thể tin được.

“Người nói sao?” Phạm liếc mắt một cái, “Hiện tại quay về tẩm cung của ta, nhanh lên!”

“Nga!” Ta vội ôm lấy Phạm, một đường tiến đến tẩm cung hoàng hậu!

“Cho ta chén nước!” Phạm nằm trên giường, hai gò má đã đỏ ửng.

“Cấp, Phạm, hiện tại làm sao bây giờ?” Ta trong lòng bàn tay đều là hấn [mồ hôi]! Đã lâu không có hoảng như vậy!

“.....” Phạm bắt đầu giải khai quần áo, “Tuyền, người rút cuộc có làm hay không?”

“A?” Ta có điểm giật mình.

“Nhanh lên, tư vị này..... Thật khổ sở.....” Phạm giải khai kiện quần áo cuối cùng.

“..... Ta đến đây!!!” Hoá thành ác lang ăn luôn lão bà.

“A..... Ân.....” Phù dung trưởng hạ cảnh xuân vô hạn, tiểu hài tử mau mau rời đi.....

hai tháng sau

Lãm Nhi đã tìm được, ngày đó hấn trốn ở phòng bếp, nguyên nhân không rõ. Thế nhưng nhờ phúc của nó, ta rốt cục có thể khiến các đại thần hết lải nhải. Nguyên nhân rất đơn giản, Phạm lại mang thai, ta dùng lý do hoàng hậu cũng có thể khai chi tán diệp, chặn hết các thỉnh cầu nạp phi. Lãm Nhi cũng hưng phấn dị thường, nó một lòng phải làm ca ca tốt đang cùng ta học tập làm thế nào chiếu cố trẻ mới sinh.

Diệu Quang được ta gọi trở về (vì cái gì Diệu Quang lại đi? Chính văn sau sẽ nhắc đến!!), làm tể thiên cầu nguyện cho tiểu nhi tử của ta. Đại ca cùng tiểu đệ cũng phái người tặng lễ vật, chúc mừng ta được Lãm Nhi.

“Phạm, người có sao không? Ăn chút nữa không?” Vấn đề này ta một ngày hỏi vô số lần.

“Ăn nữa sẽ thành trư!” Tính tình của Phạm rất không ổn định (tiền sản u buồn chứng)???

“Phụ thân, tiểu đệ đệ sẽ như thế nào a?” Lãm Nhi cũng đến giúp vui.

“Nương nương cùng tiểu hoàng tử bình an, chính là, nếu Tuyền cứ như vậy ụy nữa, ta khó đảm bảo sẽ không sinh hạ một tiểu phỉ trư ra!” Diệu Quang người này hoàn toàn không thay đổi. Kẻ đáng giận! # % *(.....

Năm tháng.

“Phạm, bụng của người như thế nào lớn như vậy a?” Ta hỏi.

“Vô nghĩa, người nào sinh hải tử bụng lại nhỏ?” Phạm đáp.

“Nga, như vậy a!” Ta nói.

“Ân, cứ như vậy!” Phạm nói.

Bảy tháng.

“Phạm, hải tử sinh hạ là nam hay nữ?” Ta hỏi.

“Ta như thế nào biết?” Phạm đáp.

“Nga, như vậy a!” Ta nói.

“Ân, cứ như vậy!” Phạm nói.

Chín tháng.

“Phạm, bụng như vậy rất vất vả đi?” Ta hỏi.

“Người tới hoài thử xem?” Phạm đáp.

“Nga, như vậy a!” Ta nói.

“Ân, cứ như vậy!” Phạm nói.

Mười tháng.

“Diệu Quang, như thế nào Phạm còn chưa sinh a?” Ta ở cửa phòng sinh đi qua đi lại.

“Nương nương không việc gì!” Diệu Quang trả lời.

“Phạm sẽ không khó sanh đi?” Ta tiếp tục đi tới.

“Nương nương không có việc gì!” Diệu Quang trả lời.

“Bảo bảo không có việc gì đi?” Ta vẫn tiếp tục đi.

“Tiểu hoàng tử cũng sẽ bình an!” Diệu Quang trả lời.

“Vậy người nói.....” Ta còn muốn tiếp tục hỏi, kết quả bị tiếng khóc nỉ non của trẻ con đánh gãy.

“Oa..... Oa.....”

Lúc này, trong phòng sinh một tiểu thái giám vừa chạy ra hướng ta bẩm báo: “Chúc mừng bệ hạ, Hoàng hậu nương nương sinh một đôi song bào thai, đều là bé trai, chúc mừng bệ hạ!!”

“Thật sự? Thật tốt quá, Tiểu niên cao đến, chúng ta đi xem đệ đệ cùng phụ thân!!” Ta ôm lấy Lãm Nhi hướng trong phòng đến. Không may để ý đến quý củ. Diệu Quang thì ở trước cửa chắn những kẻ muốn ngăn cản ta vào.

phòng sinh

“Lãm Nhi muốn xem đệ đệ!” Nói xong liền hướng dưới tã lót trông đến. Hai tiểu oa nhi, khuôn mặt hồng hồng, tóc tai trụi lủi, giống nhau như đúc, hiện tại đang ngủ say.

“Các người không nên tiến vào!” Phạm có điểm suy yếu nói.

“Không có việc gì không có việc gì, vất vả người!” Ta cười đến hảo sáng lạn.

“Tên của đệ đệ là cái gì nha? Ba ba?” Tiểu niên cao hỏi.

“Đề ta nghĩ đã.....” Đang muốn hỏi ý kiến Phạm, nhưng lúc này Phạm đã ngủ thật sâu.

“Ba ba?” Tiểu niên cao đang muốn tiếp tục hỏi, ta ngăn trở hấn.

“Tiểu niên cao đi trước nghỉ ngơi được không? Để phụ thân nghỉ ngơi!” Ta đối nhĩ tử nói.

“Hảo!” Tiểu niên cao cũng thực nghe lời. Sau đó ta gọi bà vú, đem hai tiểu oa nhi ôm xuống nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ còn lại ta cùng Phạm, ta lên giường, nằm bên cạnh Phạm, ôm hân, nhẹ nhàng hôn lên trán hân, thâm tình nói: “Cùng ta hảo hảo nghỉ ngơi đi! Phạm của ta!”

Hai bảo bảo đầy tháng

“Oa, hai bảo bảo thật đẹp! Ba ba, tên hai bảo bảo có hay không?” Tiểu niên cao đùa nôi bọn đệ đệ.

“Nghĩ tốt lắm” ta lại bắt đầu đắc ý, “Để đến tiệc rượu đầy tháng sẽ tuyên bố!”

“Tuyền nghĩ được tên gì?” Phạm một bên hỏi, ta không có nói cho hân.

“Hy vọng ‘ nick name ’ không cần lại là Tiểu niên cao linh tinh!” Diệu Quang cười nói.

“Cổn, ta chưa bao giờ lặp lại ‘ nick name ’, lần này lão Đại kêu tiểu bơ, lão Nhị kêu kẹo đường!!” Ta vì chính mình bất bình, bất quá hiệu quả không lớn. [Ờm, tiểu niên cao là bánh bông lan =))]

“.....”

“.....”

“Tiểu bơ? Kẹo đường? Ba ba, này là cái gì?” Chỉ có tiểu niên cao hỏi ta.

“Là thức ăn ở thế giới của ba ba, cùng hai đệ đệ của người lớn lên thực giống!” Ta đúng lý hợp tình trả lời.

“Vậy chính danh đầu?” Phạm lắc lắc đầu, hỏi ta.

Lớn gọi ‘ Tể Vũ Thần ’, nhỏ gọi ‘ Tể Tường Phong ’, Phạm cảm thấy thế nào?” Ta hỏi.

“Vậy còn giống tên người!” Diệu Quang bình luận. Tiểu tử này thật sự là.....

“Tuyền, có chuyện, ta nghĩ thật lâu.....” Phạm nói với ta.

“Àn? Cái gì?” Ta cùng Tiểu niên cao đang cùng nhau ngoạn hai bảo bảo.

“Người ở trên đường vẫn cường điệu nói chúng ta là vợ chồng, là ngang hàng đi?” Trong lời nói của Phạm hàm nghĩa thâm hậu.

“Àn! Đúng vậy..... Phạm, muốn thế nào?” Ta có điểm bất an.

“Vậy người có phải hay không cũng nên sinh cho ta một đứa?” Phạm vẽ mặt ý cười nhìn ta.

“.....” Ta hóa thạch!!!!!! Mà Tiểu niên cao bên cạnh ta trong mắt toát ra kinh hãi.....

Sau khi tiệc rượu đầy tháng kết thúc

Ta cùng Phạm quay về tẩm cung, ta muốn đi hống lão bà, bằng không vậy..... Tiểu niên cao còn bên cạnh nôi bảo bảo, lặng lẽ nói.....

“Ha hã, chờ các người lớn, có thể hay không giống ta lại muốn có đệ đệ?” Tiểu niên cao hỏi hai bảo bảo.

“Khanh khách.....” Bảo bảo cười thật sáng lạn a!!!

“Khi đó chúng ta kêu ai sinh bảo bảo đây? Ba ba? Hay vẫn là phụ thân??” Tiểu quỷ cười âm hiểm.

“Khanh khách.....” Tương lai nhất định là hai ác ma.

“Không sao cả, mặc kệ ai sinh, đến lúc đó chỉ cần chúng ta cùng nhau ‘biến mất’ trong chốc lát, vậy là có đệ đệ ôm nga!! Khanh khách khanh khách

~” thái tử cười.

“Khanh khách khanh khách

~” hai vị tiểu hoàng tử vừa đầy tháng cũng cười.

22. Chương 22: Phiên Ngoại 2: Diệp Bàn Nguyên

Mí mắt hảo nặng a, mệt mỏi quá a, hảo muốn tiếp tục ngủ.....

“..... Hài tử, người tỉnh sao?” Một thanh âm trầm thấp ầm ập, là ai?

Mở hai mắt, cảnh tượng trước mắt hảo xa lạ, nơi này là chỗ nào? Hấn là ai? Mà ta là ai?

“Người, là ai?” Đầu của ta đau quá. Nam nhân này, ta không biết.

“Hài tử, người còn nhớ rõ tên của người không? Nhà ở đâu?” Nam nhân thực ôn nhu hỏi ta, dường như không phải người xấu.

“Ta..... Là ai?” Vấn đề này cứ lòng vòng trong đầu ta, cuối cùng ta lắc đầu, “Ta không biết.....”

“Như vậy a..... hài tử thật đáng thương, xem ra người đã mất trí nhớ. Ta ở bờ sông nhặt được người, ta là Diệp Tuấn, là tộc trưởng của Ly Diễm. Nơi này là biên cảnh Kỳ Nghê, cũng là nơi sinh sống của tộc nhân Ly Diễm chúng ta!” Nam nhân nhìn ta giải thích.

“Ly Diễm? Không biết!” Ta như trước lắc đầu.

“Hài tử, người hiện tại mất trí nhớ, không chỗ đi, mà ta dưới gối vô tử (= không có con), người có bằng lòng trở thành dưỡng tử của ta? Ta sẽ đem bản linh truyền thụ người, người thấy thế nào?” Nam nhân hiền lành cười hỏi ta.

“Dưỡng tử? Ta có thể ở tại chỗ này?” Ta nghi vấn.

“Đúng vậy, người nguyện ý không hài tử?” Hấn vuốt đầu ta.

“..... Ta đây nên xưng hô thế nào với người?” Ta quyết định lưu lại.

“Này..... Vậy gọi ta sư phụ đi!” Tay của nam nhân tiếp tục vuốt đầu ta.

“Không phải gọi ‘phụ thân’ sao?” Này mới là xưng hô đối với phụ thân đi!

Tay sư phụ đột nhiên ngừng một chút, “Vẫn là từ bỏ, ta dù sao không phải phụ thân của người, không xứng với tiếng ‘phụ thân’ này!” Hấn cười đáp.

Tay sư phụ vỗ về khiến ta hảo muốn ngủ, hai mắt bắt đầu không tự chủ được nhắm lại, “Sư phụ..... Ta gọi là gì?” Đây là vấn đề cuối cùng lúc ta còn thanh tỉnh hỏi.

“..... Vậy gọi Bàn Nguyên đi! Diệp Bàn Nguyên!” Mơ mơ màng màng nghe được tên của mình Diệp Bàn Nguyên. Năm ấy ta đại khái mới 5 tuổi đi!

8 năm sau

“Sư phụ, ta đã trở về!” Ta lòng tràn đầy vui mừng vọt vào phòng, vội vã muốn thấy sư phụ đã hơn một năm không gặp.

“Nga, Bàn Nguyên đã trở lại, thế nào? Giang hồ hảo ngoạn không?” Sư phụ thấy ta nhào đến, liền mở rộng hai tay ôm ta vào lòng.

“Không có gì hảo ngoạn, vẫn là Ly Diễm hảo, mọi người đều thân thiết hòa ái, không dối trá như giang hồ nhân sĩ.....” Ta như làm nũng nói.

“Vậy người trong giang hồ vô công thế nào?” Sư phụ hỏi.

“Cũng không bằng ‘Hỗn Độn vô nguyên’ sư phụ dạy ta, hai ba chiêu liền giải quyết!” Ta trả lời.

“Ha ha

nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Nói không chừng qua vài năm, người sẽ gặp đối thủ!” Sư phụ vỗ vỗ đầu ta nói.

“Thật sự?” Sư phụ có thể trắc thiên đạo, quả của hấn dĩ vãng chưa bao giờ sai.

“Ta cũng chưa tính quá, chính là phỏng đoán mà thôi..... Tốt lắm, Bàn Nguyên, trước sơ tẩy một chút, một thân thổ vị, tẩy xong chúng ta lại tán gẫu!” Sư phụ thúc giục nói.

“Hảo, ta đi!” Nói xong liền chạy đi ra ngoài.

Một năm trước, sư phụ vì muốn ta tự mình tôi luyện, liền để ta 12 tuổi một mình bước chân vào giang hồ. Một năm này, ta ở trong chốn giang hồ làm không ít chuyện: một mình một người thiêu giang hồ đệ nhất tà giáo Tuyệt Tình giáo; uống rượu thi đấu thắng được “Tửu cuồng” Bất Túy; đánh thắng được Đằng Hình danh xưng “Thiên hạ đệ nhất” Giang hồ nhân sĩ cho ta một cái danh hiệu “Vô Cầu công tử”, bởi vì ta vô luận làm chuyện gì, đều không tác cầu. Ta không cần cái nhìn của giang hồ nhân sĩ, cũng không để ý bình luận của người khác, ta chỉ hoàn thành tôi luyện sư phụ giao cho ta mà thôi. Trong lòng ta, sư phụ dường như chi ân lớn hơn trời, cái khác ta cũng không thực để ý.....

“Hô

~” tắm rửa xong, quả nhiên sảng khoái rất nhiều. Khi ta xong việc, thái dương đã muốn hạ sơn, ta đến gần phòng sư phụ, đột nhiên phát hiện trong phòng sư phụ có người, vì thế ta tránh ở cửa nghe lén.....

“Hắn rốt cục đăng cơ a! Xem ra thời gian không nhiều lắm!” Sư phụ cảm thán nói.

“Vâng, ngày hôm qua vừa mới tiến hành xong đăng cơ đại điển! Tin tưởng không lâu sau, quả bói sẽ trở thành sự thật.....” Hắc y nam tử trả lời.

“Người trước rời đi đi! Tiếp tục giám thị!” Sư phụ đưa lưng về phía nam tử nói.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui!” Hắc y nam tử khinh công rất tốt chỉ chớp mắt liền không thấy thân ảnh.

Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ta muốn từ lời bọn họ dò ra manh mối..... Chính là.....

“Bàn Nguyên, người còn muốn đứng ở cửa đến khi nào a?” Sư phụ đưa lưng về phía cửa nói.

Thảm

~ bị phát hiện, ta thè lưỡi, đi vào phòng, “Sư phụ.....”

“Người đứa nhỏ này.....” Sư phụ lắc đầu đi đến trước mặt ta, “Tất cả đều nghe được?”

“Không, chỉ nghe được khúc cuối một chút.....” Ở trước mặt sư phụ, ta có chút không ngẩng đầu nổi.

“Ai

ta vốn muốn giấu người, chính là người hôm nay đã nghe được, ta đây liền nói cho người đi!” Sư phụ thở dài nói, “Chuyện này cùng người cũng có quan hệ trực tiếp.....”

“Ta?” Ta vẽ mặt mê mang.

“Người cũng biết, vì sư khả trắc thiên đạo. Trong những ngày người rời Ly Diễm, ta đoán cho người một quả, không nghĩ tới.....” Sư phụ dừng.

“Như thế nào? Quả của ta có vấn đề?” Ta truy vấn.

“Ân, có lẽ. Ta thế nhưng tính ra, người sẽ trở thành ‘nam hậu’ Kỳ Nghê, hơn nữa..... Sẽ cùng hoàng đế có một đoạn tình duyên!” Sư phụ nói.

“Cái gì? Như thế nào có thể? Nam nhân như thế nào có thể cùng nam nhân.....” Ta chấn kinh, nhưng quả của sư phụ chưa từng sai nha.....

“Ta cũng biết nghe thật kinh khủng, nhưng là, quái quả không sai, cho nên ta phái người trước đi hoàng thành tìm hiểu, chính là mới vừa rồi người chứng kiến, người đó!” Sư phụ nhìn ta liếc mắt một cái, “Trượng phu của người hôm qua đăng cơ.....”

“.....” Ta còn trầm trong khiếp sợ, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Bàn Nguyên, vì sư biết người rất khó nhận..... Nhưng đây là vận mệnh của người, người chỉ có thể đối mặt! Tin tưởng ta, hài tử của ta, người cùng hoàng đế sẽ hạnh phúc.....” Sư phụ ôm ta, tựa như một vị từ phụ.

Ôm lại sư phụ, tâm lý của ta âm thầm hạ quyết tâm vô luận như thế nào, quẻ của sư phụ sẽ không sai, ta cũng quyết sẽ không làm sai, cho nên.....

“Sư phụ, ta đây hiện tại có phải hay không nên bắt đầu học tập như thế nào trở thành một ‘nam hậu’ vĩ đại đi?” Ta cười hỏi.

“Bản Nguyên, người.....” Sư phụ nhìn ta, tay xoa đầu, liền tựa như năm ấy nhất được ta, “Người nhất định sẽ trở thành một người vĩ đại, tạo phúc cho dân chúng, xã tắc.....”

Dường như chính từ lúc ấy, cuộc sống của ta thay đổi, mọi thứ ta học đều thay đổi, sư phụ dạy ta cũng thay đổi, ta cũng thay đổi..... Năm ấy ta 13 tuổi đi.....

2 năm sau

“Tộc nhân Ly Diễn nghe, Đường kim hoàng thượng đích thân tới, muốn các người quy thuận triều đình. Nếu không hàng, giết không tha!” Tướng lĩnh đi đầu quát.

Đường kim hoàng đế tự mình dẫn mấy vạn đại quân, muốn chinh phục Ly Diễn. Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, một nửa chắc chắn của ta giống ta cùng tuổi, tiểu hoàng đế Tề Lăng Kỳ năm nay 15 tuổi. Nam nhân này thật sự là không thể làm người thích, lúc hắn nhìn người Ly Diễn, tràn ngập khinh thường, tri giác nói cho ta biết, ta cùng hắn sẽ không hợp.....

“Tộc trưởng các người là ai? Đi ra!” Hắn cao cao tại thượng, ngữ khí cường ngạnh mà tràn ngập ngạo khí.

“Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng!” Sư phụ đứng ra, hướng hắn quỳ xuống.

“Hừ, chính là người sao? Người có nguyện quy thuận triều đình?” Nhất châm kiến huyết. (đi thẳng vào vấn đề, nói vô trọng tâm)

“..... Bệ hạ, thảo dân nguyện ý quy thuận, chính là muốn bệ hạ đáp ứng thảo dân một điều!” Sư phụ ngữ khí cố định.

“Làm càn, người là người nào, dám đối hoàng đế bệ hạ yêu cầu!” Nói chuyện chính là đại ca hoàng đế Tề Lăng Nhạc.

“Đại ca, từ từ, nghe lão nhân này muốn nói gì!” Tề Lăng Kỳ ngăn trở đại ca mình.

“Bệ hạ, thảo dân hy vọng bệ hạ có thể lấy dưỡng tử của ta vi hậu! Ta liền đại diện Ly Diễn quy thuận triều đình!”

“Hoang đường, nam nhân như thế nào có thể làm hoàng hậu? Mơ mộng hảo huyền!” Tề Lăng Nhạc tựa hồ cảm giác sư phụ đang đùa giỡn bọn họ, thập phần phần nộ.

“Dưỡng tử của người? Là người nào?” Tề Lăng Kỳ không trực tiếp phản đối.

Ta đi tới bên cạnh sư phụ, không quỳ xuống, nhìn thẳng hướng Tề Lăng Kỳ, “Là ta!”

“Người?” Hắn hai mắt nhú lại, cẩn thận đánh giá ta, sau cười to, “Ha ha ha ha! Thú vị, hảo, trầm đáp ứng người, thú hắn làm hậu!!”

“Hoàng Thượng?” Tướng lĩnh kinh hãi.

“Kì?” Tề Lăng Nhạc cũng thực giật mình.

Tề Lăng Kỳ một tay vung lên, ý bảo bọn họ cầm mồi, sau đó lộ ra tươi cười sâu không lường được hỏi ta: “Người tên là gì?”

“Diệp Bản Nguyên!” Ta không chút do dự báo danh báo tự.

“Hảo, đủ gan dạ sáng suốt, ta thích! Người tới, Truyền ý chỉ của trẫm, lập Diệp Bản Nguyên Ly Diễn làm hậu, sau khi hồi cung lập tức cử hành đại điển phong hậu, không được sai sót!” Tề Lăng Kỳ đối quan văn tuyên chỉ.

“Thần..... Thần..... Tuân chỉ.....” Quan văn tựa hồ thực sợ hãi vị thiếu niên 15 tuổi này.

“Như vậy có thể đi?” Trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười, nhưng trong ánh mắt không mang theo mỉm cười.

“Đa tạ bệ hạ thành toàn!” Quẻ bói của sư phụ thực.....

Qua hai ngày, ta sẽ theo đại quân của Tể Lãng Kỳ hồi cung. Sư phụ trong hai ngày trước khi ta rời đi, càng không ngừng dặn dò ta, phải làm hoàng hậu tốt, phải hạnh phúc..... Ngày ta rời đi, tự mình tiễn đưa..... Ta cũng hưởng thụ những ngày cuối cùng bên sư phụ, ta một lòng tin tưởng vào quẻ bói của sư phụ hoàn toàn không chú ý tới tia tàn khốc cùng trào phúng trong mắt Tể Lãng Kỳ. Ta cũng hoàn toàn thật không ngờ, ngày tiễn vào hoàng cung, bắt đầu chuỗi giai đoạn địa ngục trần gian..... Năm ấy ta 15 tuổi.....

Đại điển phong hậu ở hoàng cung năm nay dị thường náo nhiệt, nguyên nhân chính là hoàng đế 15 tuổi thứ một nam nhân, lại là một nam hậu không chút thân thế bối cảnh Diệp Bàn Nguyên. Ở đại điển, dân chúng tranh nhau mục quan phong thái của vị tân hậu này, đủ loại quan lại tranh nhau nịnh hót vị tân hậu này, tất cả mọi người đều cho rằng hoàng đế bệ hạ thật tâm yêu hoàng hậu, bằng không thái độ cũng sẽ không khác thường, nỗ lực nghị chúng, thú người vi hậu..... Nhưng ai biết được những khúc chiết bên trong.....

Buổi tối, chính điện hoàng cung đang cử hành hỉ yến, ta một mình mũ phượng hà phi ngồi ở tẩm cung hoàng hậu. Chung quanh một mảnh đỏ rực, ánh sáng ngọn nến làm nổi bật cả tẩm cung khiến người ta có một loại cảm giác ấm áp dào dạt, chính là tâm ta lại lạnh như băng, hoàn thành quẻ bói của sư phụ, sau đó ta sẽ làm gì đây? Ta hiện tại lại nên làm cái gì đây? Cũng chỉ phải làm hoàng hậu tốt sao? Hảo nhầm chán, hảo hư không, hảo tịch mịch..... Ta cứ như vậy đợi hoàng đế đến..... Chính là kết cục tân hôn thật ngoài dự kiến của ta, tối đó hẳn không đến, chỉ để một tiểu thái giám nhắn lời, bảo ta sớm đi nghỉ ngơi, hẳn còn chính vụ phải làm. Tể Lãng Kỳ, người này có lẽ cũng không như tưởng tượng của ta hư hỏng như vậy, đây là kết luận khi một mình nằm trên giường của ta, nhưng chuyện phát sinh sau đó chứng minh kết luận của ta sai lầm rồi.....

Ngày thứ hai sau đại hôn, lý ra phải tham kiến phụ hoàng cùng mẫu hậu, nhưng song thân Tể Lãng Kỳ hai năm trước đã qua đời, việc này tạm thời giản lược. Ta một mình ở tẩm cung rất nhầm chán, vì thể liên tính toán ra ngoài một chút. Hậu cung không có phi tử khác, chỉ có một hoàng hậu là ta, cho nên không có nhiều quy củ phải tuân thủ. Một mình rảo bước ở ngự hoa viên, trong lòng bình tĩnh rất nhiều. Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, những ngày về sau sẽ thật nhầm chán, chờ hoàng đế quay lại, nhất định sẽ thú thiệt nhiều phi tử, sinh thiệt nhiều hoàng tử, đến lúc đó hai chữ “Náo nhiệt” có thể hình dung sao? Phi tử tranh thủ tình cảm đoạt lợi, hoàng tử tranh quyền đoạt thế..... Đều là thứ ta phải đối mặt, đến lúc đó, ta lại sẽ thế nào đây? Ta không có hoàng tử, tương lai có lẽ sẽ bị phế bỏ đi..... Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một thanh âm non nớt khiến ta chú ý.....

“Hoàng tẩu? Người là hoàng tẩu, đúng không?” Một nam hài ước chừng 13 tuổi mặc cẩm bào màu lam, bên hông phôi hoa văn hình rồng, diện mạo thảo hỉ đáng yêu, hiện giờ ở trong cung hài tử tuổi này chỉ có ấu đệ của hoàng đế Tể Lãng Kỳ – Tể Lãng Húc.

“Chính là tại hạ, Húc vương gia!” Tuy rằng đối phương chỉ là hài tử, nhưng tốt xấu cũng là một Vương gia, cấp bậc lễ nghĩa tự nhiên không thể thiếu.

“Hoàng tẩu, không cần gọi ta Vương gia, các ca ca đều gọi ta Húc, người cũng như vậy đi, được không?” Húc Vương gia thật đúng là một hài tử hồn nhiên!

“Tốt, như vậy Húc cũng đừng gọi ta hoàng tẩu, gọi ta Bàn Nguyên được không?” Ta cũng thử cùng hắn thương lượng.

“..... Nhị hoàng huynh sẽ không mắng ta chứ? Hẳn dường như thực thích người.....” Tiểu vương gia sờ sờ đầu tự hỏi.

“Ha ha

sẽ không, hẳn..... Sẽ không.....” Ta muốn nói lại thôi.

“..... Ân

~ vậy được rồi, bất quá chỉ có lúc chung quanh không ai ta mới gọi người như vậy nga. Người dù sao cũng là tân nương tử của nhị hoàng huynh ta, ta ở trước mặt mọi người gọi tên của người, không hợp!” Tiểu vương

gia dù sao cũng là chịu giáo dục của hoàng gia mà lớn lên.

“Hảo, chúng ta đến dấu chọn câu!” Nói xong ta vươn ngón út.

“Hảo, dấu chọn câu. Ngoéo tay, thắt cổ, một trăm năm.....” Cứ như vậy, sau khi ta tiến cung có được một “Bằng hữu” đầu tiên.

Húc là một hài tử tốt lắm, hoàn toàn không giống hai ca ca hần. Hần mỗi ngày sẽ hướng chỗ ta mà chạy tới, cho ta một ít điểm tâm nhỏ hần tự tay làm, nhưng điểm tâm này không phải vì ta mà làm, là vì “tân nương tử tương lai” của hần mà làm, ta chỉ là “Vật thí nghiệm”. Đây là ta nghe hần tâm sự, tiểu quỷ này lúc ấy còn đỏ mặt, không nghĩ tới hần tuổi nhỏ lại là “Tình thánh” a!

“Đúng rồi, nhị hoàng huynh của người đâu? Sau đại hôn ta cũng chưa từng gặp qua hần.....” Ta lại bắt đầu lời nói khách sáo.

“Nhị hoàng huynh cùng đại hoàng huynh dường như ra cung thị sát dân tình đi! Đại khái hai ngày nữa sẽ trở lại!” Chẳng hề để ý nói.

“Nga? Như vậy a.....” Ta cẩn thận phỏng đoán tính chân thật của lời này.

“Ăn là như vậy, thế nào? Đường cao hôm nay ta làm ăn ngon không?” Húc thấy ta ăn một khối, vội vàng hỏi.

“So với ngày hôm qua thật là tốt, nhưng là rất ngọt.....” Ta cẩn thận nhắm nuốt đánh giá.

“A? Thảm, hần không thích món gì rất ngọt..... Ta trở về làm lại.....” Nói xong bưng khay đường cao kia đi ra ngoài.

“Người kia rốt cuộc là ai a? Người thích hần như vậy!” Ta trêu chọc hần nói.

“Này..... Đây là..... Bí mật.....” Khuôn mặt nhỏ nhẩn lại đỏ, thật sự là hài tử thú vị a!

“Tốt lắm tốt lắm, người mau trở về làm lại đi, bằng không không kịp thời gian.....” Ta thúc giục hần.

“Ta đây đi! Bàn Nguyên bảo trọng, ta ngày mai lại đến!” Nói xong bỏ chạy ra khỏi tấm cung của ta.

“Rời cung a.....” Ta tiếp tục suy tư về vấn đề này.

.....

.....

...

3 tháng sau

“Bệ hạ hồi cung, nhanh đến cửa cung nghênh đón! Nhanh lên nhanh lên!!” Thái giám tổng quản hét lên, đi theo phía sau là một đoàn cung nữ thái giám.

Ta cũng đi ra cửa cung nghênh đón Tể Lãng Kỳ, không biết có phải là ảo giác hay không, ta cảm thấy ba tháng nay không gặp, địch ý của hần đối với ta dường như gia tăng không ít, ánh mắt nhìn ề hướng ta dường như có thể phát ra hỏa hoa.....

“Hoàng hậu, hai chúng ta tân hôn không lâu liền ly biệt ba tháng, trăm rất là nhớ người, đêm nay, trăm đến thăm cung của người, thỉnh hoàng hậu cùng trăm dùng bữa! Hoàng hậu có nguyện ý?” Hần vẽ mặt cười khanh khách nói.

“..... Tuân chỉ.” Ta hoàn toàn đoán không ra hần suy nghĩ cái gì.

Đêm dài nhân tĩnh, Tể Lãng Kỳ quả nhiên đúng hẹn tới. Hần vì hôm nay đến nơi này, hủy hết tất cả yến hội mừng đón, ta thật sự là càng ngày càng không hiểu ý nghĩ của hoàng đế này, ta chỉ là công cụ hần dùng để chinh phục Ly Diên mà thôi, không phải sao.....

“Bàn Nguyên, trăm có thể gọi người như vậy đi?” Hần cười tủm tỉm ngồi xuống ghế trên, nhưng dường như đối với rượu và thức ăn trên bàn không hề hứng thú.

“Tùy Hoàng Thượng yêu thích!” Ta dối trá trả lời.

“Đến, bồi trẫm ăn vài thứ đi!” Nói xong kéo ta đến ghế trên, cũng cho ta ngồi xuống.

“..... Hảo.” Ta không nghi ngờ hẳn, cùng hẳn ăn cơm.

Ăn đến một nửa, ta đột nhiên cảm giác rất không thoải mái, thân thể hảo quái..... Chẳng lẽ.....

“Người.....” Ta vẻ mặt ửng hồng, thoáng chốc choáng váng, cả người vô lực, “Kê đơn.....”

“Thế nào? ‘hoài xuân’ cùng ‘tán thần’ trog cung được hiệu như thế nào? Bàn nguyên, nga không..... Vô cầu công tử?” Hẳn vẻ mặt buồn cười.

“Không có khả năng, rượu và thức ăn.....” Ta không hề phát hiện khác thường.

“Hoài xuân’ trong rượu và thức ăn vô sắc vô vị, người phát hiện không được, ‘tán thần’ a

~~ người nghe thấy, huân hương trong phòng người có phải hay không thực đặc biệt a?”

“Đê tiện!” Ta lập tức ngồi xếp bằng, muốn vận công đem được bức ra, ai ngờ.....

“Không cần uống phí khí lực, người cho là trẫm sẽ để ‘thiên hạ đệ nhất’ cao thủ như người lưu lại đường lui sao?” Khóe miệng gờ lên, cười đến vô cùng châm chọc, “Điểm tâm của tam đệ ăn ngon đi?”

“Người..... Động tay động chân?” Nội lực của ta hoàn toàn không dùng được, dường như bị phong bế.

“Người nói sao? Ha ha ha ha

~” Tể Lãng Kỳ âm hiểm nở nụ cười.

“Hô.....” Hơi thở của ta đã muốn hỗn loạn, chưa bao giờ lây nhiễm tình dục cũng sắp ức chế không được.....

“Chắc chắn, một khuôn mặt xinh đẹp, hảo một bộ dung nhan khuynh quốc khuynh thành.” Hẳn hai tay nâng mặt của ta, “Mị lực như thế, nếu làm cho thần phạt thấy, chỉ sợ không kiềm chế được đi!”

“Không..... Ân.....” Lời còn chưa nói ra, đã bị hẳn lấy dùng môi che lại.

“Ai nha nha, trẫm chưa bao giờ chạm qua hoàng hậu, nguyên lai hoàng hậu đã muốn nhịn không được?” Nói xong một tay chỉ chỉ phân thân giữa hai chân ta vì được vật mà bắt đầu đỉnh khởi.

“Người..... Đùng chạm vào ta.....” Ta dùng khí lực sau cùng đẩy hẳn ra.

Tể Lãng Kỳ dường như thật không ngờ ta còn sức lực, bị ta đẩy, cả người bị đẩy ngã trên mặt đất.....

“Đau quá, đáng giận!” Hẳn bị cái đẩy này hoàn toàn chọc giận, đánh ta một cái tát, “Người kẻ đê tiện này..... Hôm nay ta cho người muốn sống không được muốn chết không xong!” Hẳn vừa nói vừa bắt đầu xé rách y phục của ta.

Đem y phục bị kéo xuống trối hai tay ta cột vào hai bên giường, động tác thô bạo, ánh mắt điên cuồng. Ta đã không có võ công hộ thân, hơn nữa cảm giác kì dị của thân thể, khiến ta lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.....

“Người..... Buông ra..... Không cần!” Ta cố gắng giãy dụa, thế nhưng không chút hiệu quả.

“Không cần? Nơi này của người không phải nói như vậy!” Nói xong còn dùng tay búng nhẹ lên phân thân cứng rắn.

“A..... Đau quá.....” Địa phương yếu ớt không chịu nổi đối đãi như thế.

“Đau? Sẽ không, ta giúp người an ủi một chút.....” Tể Lãng Kỳ lấy tay nhu lỏng, ngón út cùng ngón áp út bao ở phân thân của ta, bắt đầu cao thấp xoa bóp. Ngón trở cùng ngón giữa chiều cổ song cầu phía dưới.

“A..... Ân... Người... Cáp..... A.....” Ta đã muốn không nói nên lời, ở trên đỉnh đã có chất lỏng toát ra, khoái cảm chưa từng có hướng thân thể đánh úp lại, cao trào đến, khoái cảm sắp phun trào, nhưng là.....

“Tốt lắm, cứ như vậy, đủ rồi!” Tể Lãng Kỳ ở thời khắc mấu chốt dừng lại.

“Cáp..... Người..... Ân..... Không cần..... Người, làm..... Cái gì?” Ta lập tức ý thức được hẳn muốn ngoạn cái gì, hẳn nhặt lên một mảnh vải dài, đem phân thân giữa hai chân ta trối lại ở phần gốc, còn quấn vài vòng.

“Ta nói rồi muốn cho người muốn sống không được muốn chết không xong!” Ánh mắt hắn trở nên sắc bén mà lạnh như băng. Đem ta xoay ngược lại, không hề có tiền diễn, ngành sinh sinh tiến vào.....

“A..... Đau quá..... Đi ra ngoài..... A.....” Trong nháy mắt, trong phòng truyền ra một mùi máu tươi.

“A..... Hảo chặt..... Hoàng hậu quả nhiên vẫn là xử nữ!” Tể Lãng Kỳ nói lời châm chọc, không thêm quan tâm vết thương của ta, phân thân kiên quyết hướng bên trong đâm chọc. Đi vào chỗ sâu nhất, rồi mạnh mẽ rời khỏi, như thế lặp lại.....

“A..... Ân..... Khả..... Ác..... A.....” Ta không thể phóng thích nhiệt tình, Tể Lãng Kỳ đánh sâu vào hậu đình khiến ta cứ quanh co tại địa ngục, quá đau khổ.....

“Bàn Nguyên..... Người về sau... Nếu bị phế, trăm..... Đề nghị người..... Đi làm nam kĩ..... Người có một bộ..... Hảo thân mình!” Đây chết tiệt.

“Sát..... A..... Ta... Phải..... Giết người..... Ân..... Không” ta hận không thể giết hắn.

“Ha ha

~ chỉ bằng người.....” Hắn nhin không được, từ tốc độ ngày càng nhanh hơn của có thể thấy được.

“Ân..... Đi ra..... Không..... Bắn..... A.....” Ta không muốn cho hắn bắn ở bên trong.

“A.....” Một tiếng than nhẹ, hắn ở bên trong ta bắn ra.

“Vù vù.....” Rốt cục đã xong, ta đã không còn khí lực. Trong lúc ta suy nghĩ như vậy, đột nhiên...

“Ai nha, xem ta đều quên, Bàn Nguyên nơi này còn chưa ra!” Nói xong còn hướng hai chân ta khẽ vuốt một chút.

“A ân.....” Phân thân vẫn bị trói buộc đã sưng tím, có thể thấy rõ những tơ máu (chỗ này ko rõ lắm ==)

“Người đâu, tiểu Hỉ tử, mau tới, giúp Hoàng hậu nương nương!” Hắn mặc xong quần áo, cho tiểu hỉ tử tiến vào, còn ta thì xuất toàn lực lấy chăn bao bọc chính mình.

“Hoàng Thượng tìm nô tài có gì phân phó?” Tiểu Hỉ tử thấy thế vẫn lễ độ cung kính.

“Tiểu Hỉ tử, đến thay Hoàng hậu nương nương tiết dục.....” Hắn mệnh lệnh đến.

“Đây.....” Tiểu hỉ tử nhìn ta, nhìn nhìn lại hắn, cảm thấy thập phần khó xử.

Lúc này, “Kì, biên cảnh cấp báo!” Thanh âm Nhạc Vương gia đánh vỡ xấu hổ.

“Sách, đến đây, các người chậm rãi ngoạn a!” Nói xong hắn cũng không quay đầu lại ly khai.

Tể Lãng Kỳ vừa đi, tiểu Hỉ tử liền hỏi: “Nương nương, muốn hay không nô tài.....”

“Cổn..... Mau cút.....” Ta phẫn nộ quát.

“Phải..... Phải..... Tiểu nhân cổn.....” Thấy ta tức giận, tiểu Hỉ tử lập tức chạy ra.

“Đáng giận..... Ân.....” Ta lấy tay giải khai mảnh vải, sau đó tự thân mình giải quyết dục vọng.....

Sau khi hết thấy kết thúc, ta ý thức được, quẻ của sư phụ sai rồi. Ta không thương Tể Lãng Kỳ, Tể Lãng Kỳ cũng sẽ không yêu ta, tương phản ta cảm thấy hắn thập phần hận ta, hắn đem ta trở thành công cụ tiết dục..... Sau này, những ngày tại thâm cung này, sẽ không sống khá giả..... Chính là ta không thể giết hắn a, giết hắn, thiên hạ dân chúng làm sao bây giờ? Giang sơn xã tắc làm sao bây giờ? Ai tới dạy ta? Ai tới.....

Vào cung nửa năm, chung quanh mọi thứ đều thay đổi. Hoàng đế ngẫu nhiên sẽ đến nơi này sinh thú tính, qua lời đồn đãi của tiểu Hỉ tử, nhóm cung nhân đều ý thức được, có lẽ hoàng đế cũng không thích hoàng hậu như ta, bắt đầu rời xa ta, hiện tại ngay cả Húc cũng không nơi này..... A, hoàng hậu này dường như đã bị nhốt đánh vào lãnh cung, bất quá ta đối này hết thấy đều không thêm để ý. Sinh diệc hà ai, tử diệc hà khổ (Sống có gì vui chết có gì buồn), cả đời ta có lẽ cứ như vậy đi..... Hiện tại ta chỉ muốn người khác nhận thức là một hoàng hậu tốt, này cũng là việc duy nhất ta có thể làm được.....

“Nương nương, Hoàng hậu nương nương!” Tiểu Hỉ tử hướng ta hành lễ.

“Làm sao vậy? Hôm nay Hoàng Thượng muốn tới sao?” Ngữ điệu của ta thực vững vàng, không một tia ôn độ. Muốn sinh tồn trong thâm cung, tối trọng yếu chính là học được che dấu bản thân.

“Hồi nương nương, Hoàng Thượng tuyên nương nương nghị sự, hiện nay đang ở thiên cung chờ! Nô tài là tới thỉnh nương nương di giá!” Tiểu Hỉ tử cúi đầu trả lời.

“..... Ta đi!” Không biết hần lại muốn ra quỷ kế gì.

thiên cung

“Nơi này là.....” Địa phương kỳ quái, tiến cung nửa năm, ta chưa bao giờ tới nơi này, nơi này rốt cuộc để làm gì? Càng gần thiên cung, trong lòng nghi vấn lại càng lớn.....

“Hoàng hậu nương nương, bên này thỉnh!” Tiểu Hỉ tử đưa ta đến một phiến rừng thủy tinh phía trước, sau đó hướng ta hành lễ nói: “Thỉnh nương nương ở trong này kiên nhẫn chờ đợi, Hoàng Thượng sẽ đến sau, nô tài cáo lui!” Nói xong liền vội vàng lỵ khai.

Ta chỉ còn lại một mình, ta thừa dịp Tễ Lăng Kỳ chưa tới, tự mình đến gần thủy tinh thể muốn nhìn thật kỹ. Thủy tinh này hảo thần kỳ, mỗi khóa bên trong đều có một tiểu vật sáng, dường như có sinh mệnh..... Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía sau có người lấy tay đẩy ta một cái, ta trở tay không kịp, cả người ngã vào rừng, da tay đều bị trầy xước, ta rất nhanh liền ý thức được này lại là chuyện tốt Tễ Lăng Kỳ làm. Quả nhiên.....

“Hoàng hậu, đã lâu không gặp a!” Hần từ phía trên hèn mọn nhìn xuống ta.

“.....” Ta đứng dậy, hoàn toàn không trả lời hần, đang muốn bước ra cánh rừng, lại bị hần ngăn trở!

“Trò hay còn chưa bắt đầu, hoàng hậu không cần gấp

~~ đến, trăm muốn sung hạnh người.....” Ở bên tai ta lẩm bẩm, còn thổi khí.

“Người không cần.....” “Quá phận” hai chữ còn không có nói ra, ta liền cảm thấy bụng cảm giác hảo quái dị, cúi đầu vừa thấy, mới phát giác một tiểu vật sáng đang tiến vào cơ thể, ta còn chưa kịp gạt nó đi, vật sáng liền toàn bộ nhập vào bụng

“Ha ha

~ rốt cục đi vào, trăm đã sớm muốn nhìn xem nam nhân mang thai là cái dạng gì, lúc này rốt cục có cơ hội!” Hần vẻ mặt vui sướng.

Cái gì? Mang thai? Chính lý lại lời nói của Tễ Lăng Kỳ, ta nhất thời tỉnh ngộ, phiến rừng này chính là thánh địa hoàng gia thủy tinh dục lâm. “Người.....” Ta không thể nhịn được nữa, một chương chém tới, gần đây nội lực khôi phục không ít, nhưng vẫn giết không chết hần, hần cùng lắm chỉ bị thương.....

“Người nếu dám đả thương trăm, trăm cho toàn tộc người chôn cùng!” Hần một chút cũng không né tránh.

Nghe như thế, chương phong dừng lại trước mặt hần, “Người dám... Ta giết người...” Ta uy hiếp hần.

“Người biết trăm dám! Trăm biết người thực yêu tộc nhân của người cùng sự phụ, bọn họ cũng là ‘ thiên hạ đệ nhất ’ nhược điểm của người.....” Hần cẩn thận phân tích, không hốt hoảng chút nào, “Tốt lắm, đem chương của người đích chương thu hồi, người hiện tại hần là là tình dục bùng bùng phần chấn đi? Đến cho trăm hảo hảo yêu thương người một phen a

~” vừa nói vừa bắt đầu thoát y phục của ta.

!“” Nghe xong lời hần nói, ta chân chính cảm giác được tuyệt vọng. Hần là đế vương, thiên hạ còn không phải lãnh thổ của hần sao? Hần muốn giết một người so với giẫm chết một con kiến còn muốn đơn giản, ta có người phải bảo vệ, sinh mệnh những người đó ở trên tay hần, ta đâu không lại hần.....

“Hôm nay như thế nào không phản kháng? Trăm cảm thấy hảo không thú vị a!! Đến kêu vài tiếng cho trăm nghe một chút!” Miệng của hần đi tới trước ngực ta liếm láp, tay cũng ở giữa hai chân ta vỗ về chơi đùa.

“Ân..... A.....” Thân thể thực tự nhiên nổi lên phản ứng.

“Ha ha

~~ hảo ngoạn!” Lời hắc nói đối ta như đối một con cẩu. Nói xong tiếp tục vùi đầu nhăm nháp thân thể xinh đẹp của hoàng hậu.

“A.....” Thôi thôi, hết thấy tùy tự nhiên đi! Ta đã thực mệt mỏi..... Thực mệt mỏi.....

Sau lần đó, ta đích xác mang thai. Một đại nam nhân mang thai, bụng cứ lớn dần, trong cung lời đồn nổi lên bốn phía, mỗi người đều muốn đến xem “Hi thể trần phẩm” như ta. Ta nghiễm nhiên từ một hoàng hậu lưu lạc trở thành một khán phẩm (vật để nhìn). Trong lúc này, ta còn càng không ngừng cùng Tể Lãng Kỳ tham dự các loại yến hội cùng tiếp kiến, hắc còn cố ý bắt ta mặc các trang phục hiện rõ hình thể..... Ta rất rõ ràng Tể Lãng Kỳ chính là muốn khiến ta trở thành trò cười của mọi người mới làm như vậy. Nhưng thế này thì sao? Ta đã muốn không sao cả..... Cái nhìn của người khác ta không cần a.....

“Nương nương yên tâm, tiểu hoàng tử thực khỏe mạnh!” Ngự y thay ta an thai nói.

“Ân.” Thản nhiên đáp một tiếng.

.....

Tiến bước ngự y, ta một mình ngủ trên giường, nhờ phúc bảo bảo, mấy tháng nay Tể Lãng Kỳ không tới nơi này qua đêm, nơi này trở nên hẻo lánh, lúc này.....”Ân.....” Bảo bảo trong bụng giật mình, tựa hồ hướng ta nói đến sự tồn tại của hắc. Tay ta đặt trên bụng, cảm thụ nhịp đập của đứa nhỏ. Từng sinh mệnh mới tồn tại đều được chúc phúc, vô luận phụ thân hắc là ai, hắc đều là hài tử của ta, ta sẽ sủng ái hắc..... sẽ sủng ái.....

Mười nguyệt qua đi, ta sinh ra một nam hài. Căn cứ quy củ hoàng gia, hài tử được lập vi thái tử, chính là hoàng đế rất không thích hài tử này, vẫn chậm chạp không triệu kiến, cũng không ban phong hào thái tử nên ban..... Cho đến khi bảo bảo quá một tuổi bị thái y xác nhận là “Ngốc tử”, Tể Lãng Kỳ mới đặt tên cho bảo bảo gọi là Tể Thương Vũ.

Vô luận bảo bảo có ngốc hay không, cảm tình của ta đối với hắc đều không hề thay đổi. Thật đáng buồn chính là ta cũng không thể đối bảo bảo biểu đạt tình cảm, ta không bao giờ... để Tể Lãng Kỳ bắt lấy nhược điểm gì nữa..... Tuyệt đối không thể..... Cho nên.....

“A! Xuân nhi mau đến xem, chính là tiểu ngốc tử này! Bộ dạng ngoạn tốt lắm ngoạn?” Một tiểu thái giám đối người tiểu cung nữ nói.

“Tiểu Quế tử, người đừng ồn ào nữa, Hoàng Thượng nghe được sẽ tức giận, vị này chính là thái tử đi?” Tiểu cung nữ sợ hãi nói.

“Không sao, Hoàng Thượng không thích hắc, ngay cả hoàng hậu cũng chẳng quan tâm tiểu ngốc tử này. Người mau tới, chà xát chà xát mặt tiểu ngốc tử, ngoạn tốt lắm? Ta thường xuyên dùng phương pháp này để giải sầu!” Tay tiểu thái giám đem mặt bảo bảo lộng đến đỏ.

“A..... A.....” Bảo bảo chỉ biết phát ra những đơn âm biểu thị bất mãn.

“Ai nha, thật sự a! Hảo nhuyển hảo hảo ngoạn!” Tiểu cung nữ cũng nhu nhu, không thêm quan tâm cảm thụ của bảo bảo.

“Ân..... Oa oa..... Oa a.....” Bảo bảo bị làm đau, cuối cùng khóc lên.

“Ai nha, hắc khóc, làm sao bây giờ? Tiểu Quế tử? Chúng ta gặp rắc rối!” Tiểu cung nữ bắt đầu cấp bách.

“Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt.” Tiểu thái giám vỗ vỗ tay tiểu cung nữ, sau đó kêu lên vài tiếng: “Ngụy công công, Ngụy công công, tiểu thái tử khóc! Người mau tới a!”

“Đến đây đến đây, tiểu thái tử này lại làm sao vậy?” Công công không kiên nhẫn nói, “Sao lại ngã như thế này? Tiểu Quế tử?”

“Đúng đúng đúng, tiểu thái tử té ngã, sát tới mặt rồi!” Tiểu Quế tử hồi đáp.

“Ta đã biết, vết thương đó một lát thì tốt rồi, các người đi trước đi!” Công công đuổi bọn chúng đi trước..... Sau đó không chút nào ôn nhu ôm lấy bảo bảo, đem bảo bảo đưa vào tấm cung thái tử, đặt đại trên giường, mặc cho bảo bảo tự sinh tự diệt, chính mình ly khai.....

“Oa..... Oa.....” Tấm cung to lớn chỉ còn lại tiếng khóc của bảo bảo, không ai ôm hân một cái, cũng không ai quan tâm hân..... Sau đó, có lẽ là bảo bảo mệt mỏi, rốt cục ngừng tiếng khóc ngủ.....

Ta vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, cho đến xác nhận không ai giám, rón ra rón rén đi vào tấm cung bảo bảo. Trong ánh mắt bảo bảo còn hàm chứa nước mắt, hô hấp nhịp nhàng. Ta lau đi nước mắt, sờ sờ khuôn mặt sưng đỏ của bảo bảo, nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi a! Hài tử.....” Thực xin lỗi, ta không thể để người trở thành nhược điểm của ta, này sẽ hại người cả đời..... Cho nên vô luận người khác khi dễ người như thế nào ta cũng không thể sờ động..... Thực xin lỗi.....

Lại qua một năm, Tể Lãng Kỳ có lẽ là phiền chán ta, cho nên thiết kế hãm hại ta, muốn vĩnh viễn diệt trừ ta cùng bảo bảo..... Ngày đó, ta bị tuyên đến ngự thư phòng.....

“Hoàng hậu, người lại đây, đây là thượng cống lễ vật hôm nay, trẫm muốn đưa người một kiện, tự người chọn đi!” Hân vẫn là hé ra khuôn mặt tươi cười.

“Ta cái gì cũng không cần..... Đa tạ Hoàng Thượng.....” lòng ta đã tĩnh lặng như nước, không một tia gợn sóng.

“Nói gì đi nữa, trẫm cùng người là vợ chồng a..... Đến, này cho người.....” Nói xong hân cho ta một cái hộp.

Ta mở hộp ra, nhìn thấy thứ bên trong, ta liền hiểu được hân muốn tính toán cái gì, đại ca hân nhất định đã ở bên ngoài mai phục đi! Chỉ cần hân kêu một tiếng, ngự lâm quân bên ngoài sẽ vọt vào bắt ta đi! Thấy ta mở hộp, mặt Tể Lãng Kỳ quả nhiên lập tức biến sắc, mở miệng kêu to: “Hoàng hậu, người muốn làm gì? Người như thế nào có thể mang ‘lân huân’ đến nơi này, người phải chăng muốn mưu hại trẫm!” “Lân huân” là một loại động vật vỏ cứng, sống trong nước, bởi vì bề ngoài xấu xí còn có thể phun ra chất lỏng mang độc tố, cho nên bị mọi người xác định là một loại độc.

Ta còn chưa kịp biện giải, Tể Lãng Kỳ liền vọt vào “Hộ giá”: “Người tới, đem Hoàng hậu nương nương tội danh mưu hại bệ hạ bắt giữ!” Ta cứ như vậy trở thành “kẻ mang tội”.....

Ba tháng sau, Tể Lãng Kỳ hạ chỉ phế bỏ ta cùng thái tử, đem hai người chúng ta vĩnh viễn lưu đầy, không được quay về. Từ đầu đến cuối, ta đều không vì chính mình biện hộ, không phải cam chịu, mà là ta cảm thấy đây là một cơ hội, một cơ hội lần nữa bắt đầu.....

Ngày đó lưu đầy, không ai đến tiễn đưa, chỉ có mọi người thóa mạ cùng khinh bỉ, nhưng đáy lòng ta lại vui vẻ, bởi vì hết thảy đều đã xong.....

Trên đường lưu đầy biên cảnh, ta sử dụng võ công đã khôi phục, mang theo bảo bảo chạy trốn tới một trấn nhỏ ở biên cảnh, cuối cùng lại bởi vì thể lực không chống đỡ nổi, ngã xuống trước cửa một nam quán Căng Uyên lâu. Lão bản nơi này cứu ta cùng bảo bảo, sau khi ta tỉnh lại, hân không hỏi ta vấn đề gì, đối đãi tốt lắm. Sau lại thấy ta lớn lên không tồi, liền hỏi ta có phủ nguyện ý làm trong tiệm..... Ta đáp ứng.

“Đúng rồi, người muốn lấy tên gì?” Lão bản hỏi.

“Này.....” Ta tự hỏi, bỗng nhiên “Mị lực như thế này, nếu để thần phật thấy, chỉ sợ cũng cảm lòng không được đi!” Lời nói của Tể Lãng Kỳ vang lên, ta trào phúng cười trả lời: “Mị Phạm, gọi Mị Phạm đi!”

“Mị... Phạm..... Ân, tên rất hay!” Lão bản khen ngợi, “Về sau ta không làm nữa, lão bản để cho người làm đi! Ha ha

~”

“Ân? Người vì cái gì không làm?” Ta kỳ quái hỏi.

“Bởi vì.....” Lão bản thâm tình nhìn tiểu quan dưới lầu, hài tử này là một thanh quan vừa tới, “Ta đã tìm được người ta yêu nhất, sinh ý này không làm được nữa!”

“Người yêu dấu nhất.....” Ta nhắc tới.

“Đúng vậy, tương lai người nhất định cũng sẽ có!” Lão bản khẳng định nói.

“A

không có một ngày như vậy..... Vĩnh viễn sẽ không.....” Ta một mình lẩm bẩm.....

.....

.....

...

“..... Phạm, Phạm, tỉnh tỉnh, người không sao chứ? Phạm.....” Thanh âm khản thiết như vậy, người này là.....

“.....” Ta mở hai mắt, trước mắt là khuôn mặt phóng đại của Tề Lăng Kỳ, ta cùng hắn hai trán tương thiếp, trong ánh mắt tràn ngập sầu lo.....

“A, rốt cục tỉnh, người ngủ một chút thoáng tới giữa trưa, ta còn tưởng người phát sốt!” Hắn tay phải vỗ vỗ ngực chính mình.

“Người tìm ta có việc?” Ta đối hắn hỏi.

“..... Có việc cái gì, người ngủ tới hồ đồ a? Hiện tại đã gần tối, ta tới tìm người đi ăn cơm chiều!” Dùng thanh âm ôn tồn của Tề Lăng Kỳ, nói những lời Tề Lăng Kỳ hoàn toàn không có khả năng nói.

“Bé cưng đâu?” Ta bưng đầu hỏi hắn.

“Tiểu niên cao cùng Diệu Quang đã ở bên ngoài chờ ăn! Ta là đặc biệt đến gọi người nga!” Hắn như tranh công trả lời ta.

Ta đứng dậy theo hắn đi ra ngoài, hắn kéo tay ta biểu tình hảo vui vẻ.....”Tuyền!” Kêu tên gọi quen thuộc của hắn.

“Ân? Chuyện gì?” Quay đầu lại hỏi ta.

“Người là người ta yêu nhất sao?”

“Không biết a, hy vọng vậy đi!” Hắn ý cười càng hoan.

“..... Ta cũng không biết a.....” Cảm giác hảo mê mang.

“Nga, bắt quá không sao cả, chỉ cần người biết, người là người ta yêu nhất thì tốt rồi a! Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ?” Hắn sờ sờ đầu ta, hảo ấm áp.....

“Kia như vậy không phải rất không công bằng sao?” Ta phản bác nói, cảm tình là song phương đồng dạng trả giá mới đúng đi?

“Thiên hạ chuyện không công bằng rất nhiều! Muốn kể cũng không hết!” Tuyền về mặt bất cần, “Huống chi..... Phạm hiện tại tiếp nhận bồi đắp của ta, thực hạnh phúc đi?”

“..... Phải.....” Tốt hơn trước đây rất nhiều!

“Ta thấy Phạm hạnh phúc, chính mình cũng thực hạnh phúc, chúng ta hai người một nguyện đánh một nguyện chịu! Không phải công bằng sao? Đúng không?” Hắn hai tay chấp lại, biểu tình khôi hài.

“Xì.....” Ta thấy vẻ mặt hắn, cười lên tiếng.

“Hô

~ Phạm vẫn là cười rộ lên đẹp nhất, đem mộng không đẹp kia đều quên đi!” Hắn khôi phục tươi cười nói.

“..... Người như thế nào biết ta gặp ác mộng?” Ta tò mò hỏi.

“Trực giác.....” Hắn lập tức trả lời.

..... Im lặng một lát.....

“Ha ha ha ha cáp

~~” người này a!

“Uy, Phạm cười đến thở không nổi a! Làm ta như vậy lo lắng cho người!” Về mặt một dạng bị chồng ruồng bỏ, miệng còn dẫu lên.

“Ha ha ha ha

” rất khôi hài.....

“Uy uy uy.....”

.....

Quá khứ đã qua, hẳn không phải Tể Lãng Kỳ trước đây, ta cũng không còn là Diệp Bàn Nguyên lúc trước. Lại gặp nhau, để chúng ta một lần nữa nhận thức đối phương, tương lai sẽ thế nào, chúng ta không ai biết..... Nhưng, cần gì truy cứu tương lai như thế nào? Hiện tại hạnh phúc không phải tốt lắm sao? Ta nghĩ, lần này có lẽ ta đã tìm được người mình yêu nhất rồi đi.....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-khuyet-khuc-chi-phuong-thao-bich-sac>